

ما صاحب این کتاب را یارب از بلا زمان آتش ده
من ندانم که چیست مقصودش مگر که مقصود آتش ده
است

مجموعه قصیده برده و بیاید و همه عیادت
و قصیده غناء الصب مولانا قاضی راست
و ساره

ع
ع

1033

Süleyman U. Kınık

Hasan Hüsnî P.

Yeni

Eski Hayat 31 / 1033

سرور منی چو بانی پیش منی
سریش منی چو پانی در منی

خط کلیدی آید زلف سیه قام بولدرین
کویا که بعد خیل و بستانم بولدرین

سور و بولدرینم احوالم اخلور و زکاریدن
خفا داده علی طبع

بید آید دید بیکه فیضکدن و انما شربت زلال بجز
آب پیوه دید بیکه بزده سنگ سایه دو کنگره خوش بجز

کوردی و امنی التذنه شمع و نیرنو
طوبی ز لعلک ای ماه اول و نخی شب و

خانه عقی خرابه ای دور قمار اوروش

سنی طشره جیفه جیفه بیزدی جانم
ما بکشان کیم بزه جیفه جیفه بویقش

بسم روضه خندان بدینم بفرودخت
من کیم بستم که جانم ای نفوسم
نه آسان و بدین رویت بکنان رفتی از کویت
نه نامم چو بستم در وادی جبریت گرفت

خنده زلف من و یابی تابان
کورد آینه سواد و عین و یابی تابان
استیون شرمه بستم که جانم بستم
نویسم شیده از رخ اوله جانم بستم
در سینه بستم که در جنت نیم جانم بستم
سکیم بستم که در جنت نیم جانم بستم

مقدور و ی ریخ و لیده که کوی زلفه وار
خط بوردی ریخ و لیده که کوی زلفه وار
رونده فتنه ظهور اندی بکیم بستم

کویکین لفر و زین اب مهر و نظر
حسن و کشتن کولرین خواجه کمال
بدر بخار کوز و بستر غزل رو فتنه
خطه نور خسته باره که مورده
بر بیا که حسنه قول و لولم که باقیام
کندر کیم شیشه لولوبه حوله و پیر

احل غمی مانده لب غمناک لور
کتیسم بزمه فی بر بزمه و لفظ شکر
لذت و عوکل ز فکال بوند و غم کس
نور و بزمه سکین و لفظ شکر
پاله و وزلین باغ بکمر و ورت لور
کنار جوده پیش زنده که و لور و کس

نهال باغ جنت کس بزمه سرور و لور مانم
تخلایم روز و و لور و لور و لور
لور و لور و لور و لور و لور
بجای و صفین بزمه لور و لور و لور
بزمه و لور و لور و لور و لور
جول و بزمه و لور و لور و لور

ناله و کینه استندم هزاره بکیم

ناله و کینه استندم هزاره بکیم

کلام و رسم خواندن این شعر را و
 سینه طبلین جلوه بخش و آوازهای ریخته
 پخته و در ریخته، کلامی که در ریخته
 فله و شش و شش و شش هر خط را در ریخته
 هر چه دور از راه و شرف و کسیر است
 نفسی و قطره می خورند و شش و شش

روزی نظر و نور از این مدینه
 خانه و نور فرم از این مدینه
 و نایب قور بر یکا
 قلم طوطی که علیار و بر فرم
 قلم سر و قدوة طیار و بر فرم
 و نایب قور بر یکا
 حکم و نور از این مدینه
 قند و نور سکر بر نور از این مدینه
 و نایب قور بر یکا
 روح و نور از این مدینه
 شکر و نور از این مدینه
 و نایب قور بر یکا
 گوشت و نور از این مدینه
 کوره و نور از این مدینه
 و نایب قور بر یکا
 کمان و نور از این مدینه

سورة طه من خزانة
مفرد دعا في قول اولي ذكر

الجوا
الاسم
ولا تسلط علينا من ل
والآخرة انك على كل شئ قدير
بوكه بوبك نظا
ابو السعد

هَذَا بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ فَصْبِرْهُ بَرْدَهُ
أَمِنْ تَذَكُّرِ عَمِيرَانٍ بِذِي سَكَمٍ
مَرَجَتْ دُمُوعُ عَجْرِي مِنْ مَقِيلَةٍ بَدَا
أَمْ هَبَّتِ الرِّيحُ مِنْ نَيْفَاءٍ كَاطِمَةٍ
وَأَوْضَى الْبَرْقُ فِي الظُّلُمَاءِ مِنْ إِضْمٍ
فَمَا لِعَيْنَيْكَ أَنْ قُلْتَ أَكْثَا هَمًّا
وَمَا لِقَلْبِكَ أَنْ قُلْتَ أُسْتَفِيقُ بِهَمٍّ
أَحْسَبُ الْقَتْلَ أَنْ لَحَبْتُ مِنْكُمْ
مَكِينٌ مُسَجِّرٌ مِنْهُ وَمُضْطَرِمٌ
لَوْلَا اللَّهُ لَمْ تَرُقْ دُمُوعِي عَلَى طَلَلٍ
وَلَا أَرَقْتُ لِذِكْرِ الْبَاقِ وَالْعَلَمِ
فَكَيْفَ تَنْكُرُ جَنَابًا بَعْدَ مَا شَهِدْتُ
بِهِ عَلَيْكَ عُدُولَ الدَّمْعِ وَالسَّقَمِ
وَأَنْتَ الْوَحْدُ خَطِيءٌ عَثَرْتُ وَضًا
مِنْذَ الْبَهَارِ عَلَى خَدِّكَ وَالْعَيْنِ

نعم

نَعَمْ سَجَى طَيْفٌ مِنْ أَهْوَى فَارَقَنِي
وَلَحَبُّ يَعْزُزُ الذَّاتِ بِإِلَاحٍ
بِالْأَمِيِّ فِي الْهَوَى الْعَذِرِي مَعْدَةٍ
مِنِّي إِلَيْكَ وَلَوْ أَنْصَنَتْ لَمْ تَلِمُ
عَدَّتْ حَلِي لَا سِرِّي بِمُسْتَرٍ
عَنِ الْوَشَاةِ وَلَا دَائِي بِمُخْسِمٍ
مَحْضَتْنِي النَّصْحُ لَكِنْ لَسْتُ
إِنْ لَحَبْتُ عَنْ الْعُدَالِ فِي صَمَمٍ
إِنِّي أَتَمُّ نَصِيحٍ الشِّبِّ فِي عَذْلِي
وَالشِّبُّ أَبْعَدُ فِي نَصْحٍ عَنِ التَّهَمِ
فَإِنْ أَمَارَتِي بِالسُّوءِ مَا انْعَطَتْ
مِنْ جَهْلِيهَا بِنَذِيرِ الشِّبِّ وَالْهَمِ
وَلَا أَعَدْتُ مِنَ النِّعْدِ الْجَمِيدِ قَرِي
ضَيْغًا لَمْ يَرَأْسِي غَيْرَ مُحْتَشِمٍ
لَوْ كُنْتُ أَعْلَمُ أَنِّي مَا أَوْ قَرُّهُ

كُتِبَ سِرًّا بَدَا لِي مِنْهُ بِالْكَتْمِ
مَنْ لِي بِرَدِّ جَمَاحٍ مِنْ غَوَايِيهَا
كَمَا يَرُدُّ جَمَاحُ الْخَيْلِ بِاللَّجْمِ
فَلَا تَرْمِ بِالْعَاصِي كَسْرَ شَعْوَرَا
إِنَّ الطَّعَامَ يُتَوَيَّ شَهْوَةُ النَّهْمِ
وَالنَّفْسُ كَالطِّفْلِ إِنْ تَهْمَلَهُ شَبَّ عَلَى
حَبِّ الرِّضَاعِ وَإِنْ تَقْطَعُهُ يَنْفَطِرْ
فَأَمْرِفْ هَوَاهَا وَحَازِرْ إِنْ قَوْلِيهِ
إِنَّ الْهَوَى مَا قَوْلِي يُصِمُّ أَوْ يَصِمُّ
وَرَاعِيهَا وَهِيَ فِي الْأَعْمَالِ سَائِمَةٌ
وَأِنْ هِيَ اسْتَحْلَتِ الرِّيحَ فَلَا تَسِرْ
كَمْ حَسَنَتْ لَذَّةُ الْمَرْغِ قَائِلَةً
مِنْ حَيْثُ لَمْ يَدْرَ أَنَّ السَّرَّ فِي الدَّسَمِ
وَلَحْشُ الدَّسَائِسِ مِنْ جُوعٍ وَمِنْ شَبَبٍ
قَرَبَ مَخْصَصَةٍ شَرٌّ مِنَ النَّخَعِ

وَلَا تَنْفَعُ

وَأَسْتَفْرِغِ الدَّمْعَ مِنْ عَيْنٍ قَدَامَتَلَانِ
مِنْ الْحَاكِمِ وَالزَّمِيمَةِ النَّدَمِ
وَخَالَفِ النَّفْسَ وَالشَّيْطَانَ وَأَعِصِمَا
وَإِنْ هُمَا مَحْصَاكَ النَّصْحَ فَاتَّبِعْ
وَلَا تَطْعَمْ مِنْهُمَا خَصْمًا وَلَا حَكَمًا
فَأَنْتَ تَعْرِفُ كَيْدَ الْخَصْمِ وَالْحَكَمِ
اسْتَغْفِرُ اللَّهَ مِنْ قَوْلٍ بِلا عَمَلٍ
لَقَدْ نَسَبْتُ بِهِ نَسْلًا لِدُنْيِ عَقَمِ
أَمْرُكَ الْخَيْرُ لَكِنْ مَا تَمَرَّتْ بِهِ
وَمَا اسْتَمْتُ فَمَا قَوْلِي لَكَ اسْتَقِمْ
وَلَا تَزُودْ قَبْلَ الْمَوْتِ نَافِلَةً
وَلَمْ أَصْلَحْ سِوَى فُرْضٍ وَلَمْ أَصِمْ
ظَلَمْتُ نَسَبَ مَنْ أَسَى الظَّلَامَ إِلَيَّ
إِنْ اسْتَكْتَفَيْتَ قَدَمَاهُ الضَّرْمَ مِنْ وَرْدِ
وَشَدَّ مِنْ سَغَبِ احْتِشَاءٍ وَطَوِي

تَحْتَ الْحِجَابِ كَشْمًا مَرَّقًا لَادِمٍ
وَرَأَوْدُهُ الْجِبَالُ الشُّرُومُ مِنْ ذَهَبٍ
عَنْ نَشِيهِ فَأَرَاهَا أَيْمًا شَمَمٍ
وَكَدَتْ زُهْدًا فِيهَا ضُرُورَتُهُ
إِنَّ الضَّرُورَةَ لَا تُعَدُّو عَلَى الْعَصَمِ مِنْ
وَكَيْفَ تَدْعُو إِلَى اللَّهِ تَبَاضُّورَةً
لَوْلَا لَمْ تَخْرُجِ الدُّنْيَا مِنَ الْعَدَمِ
مُحَمَّدٌ سَيِّدُ الْكَوْنَيْنِ وَالْثَلَاثَيْنِ
وَالزَّيْتَيْنِ مِنْ عَرَبٍ وَمِنْ عَجَمٍ
نَبِيُّ الْأَمْرِ النَّاهِي فَلَا أَحَدٌ
أَبْرَفَ قَوْلٍ لَامِنَهُ وَلَا نَعِمَ
هُوَ الْحَيِّبُ الَّذِي تَرْجُو شِنَاعَتَهُ
لِكُلِّ هَوْدٍ مِنَ الْأَهْوَالِ مُتَحِمٍ
دَعِيَ إِلَى اللَّهِ فَالْمُسْكُونُ بِهِ
مُسْتَبْكُونُ جَبْدٍ غَيْرِ مُنْقَصِمٍ

فَأَنَّ التَّيْسِينَ فِي خَلْقٍ وَفِي خَلْقٍ
وَلَمْ يَدَانُهُ فِي عِلْمٍ وَلَا كَرَمٍ
وَكُلُّهُمْ مِنْ رَسُولِ اللَّهِ مُلْتَمِسٍ
غَرَفًا مِنَ الْبَحْرِ أَوْ شِفَا مِنْ الدَّيَمِ
وَوَاقِفُونَ لَدَيْهِ عِنْدَ حَدِّهِمْ
مِنْ نُقْطَةِ الْعِلْمِ أَوْ مِنْ شَكْلَةِ الْحِكْمِ
فَعُوَ الَّذِي تَمَّ مَعْنَاهُ وَصُورَتُهُ
شَرُّ أَصْطَفَاهُ حَيِّيًا بَارِكِي النِّسَمِ
مَنْزَرُهُ عَنْ شَرِيكَ فِي مُحَاسِنِهِ
فَجَوْهَرُ الْحُسْنِ فِيهِ غَيْرُ مُنْقَسِمٍ
دَعَا مَا دَعَتْهُ النَّفْسُ فِي تَجَرُّعِهِمْ
وَأَحْكَمُ مَا شِئْتَ مَدْحًا فِيهِ وَأَكْبَرُ
وَأَنْسَبُ إِلَى ذَاتِهِ مَا شِئْتَ مِنْ شَرَفٍ
وَأَنْسَبُ إِلَى قَدْرِهِ مَا شِئْتَ مِنْ عِظَمٍ
فَإِنَّ فَضْلَ رَسُولِ اللَّهِ لَيْسَ كَهَذَا

حَدِّثْ عَنْهُ نَاطِقٌ بِعَمِهِ
لَوْ نَاسَبَتْ قُدْرَهُ آيَاتُهُ عِظَمًا

أَحْيَا سَمَهُ حِينَ يُدْعَى دَارِسَ الرِّمَمِ
لَمْ يَمْتَحِنَا بِمَا تَعَى الْعُقُودُ بِهِ
حِرْصًا عَلَيْنَا فَلَمْ نَرْثَبْ وَلَمْ نَعِهِ
أَعَى الْوَرَى فَهُمْ مَعْنَاهُ فَلَيْسَ يَرَى

منهم

فِي الْبُعْدِ وَالْقُرْبِ فِيهِ غَيْرُ مَنْفَعِهِ
كَالشَّمْسِ تَطْرُقُ لِلْعَيْنَيْنِ مِنْ بَعْدِ
صَغِيرَةً وَتَكِلُ الْطَرَفَ مِنْ أَمَمِهِ
وَكَيْفَ يَدْرِكُ فِي اللَّهِ نَبَا حَقِيقَتِهِ

قَوْمٌ نِيَامُ تَسْلَوُا عَنْهُ بِالْحُلُمِ
فَتُبْلَغُ الْعِلْمُ فِيهِ أَنَّهُ بَشَرٌ

وَأَنَّهُ خَيْرُ خَلْقِ اللَّهِ كُلِّهِمْ
وَكُلُّ آيٍ آتَى الرُّسُلَ الْكَرَامُ بِهَا
فَأَمَّا أَنْصَلَتْ مِنْ نُورِهِ بِهِمْ

فَإِنَّ شَرَّ فَضْلِهِمْ كَوَاجِبُهَا
يُظْهِرُنْ أَنْوَارَهَا لِلنَّاسِ فِي الظُّلُمِ

أَكْرَمَ خَلْقِ نَبِيِّ زَانَهُ خُلُقٌ

بِالْحُسْنِ مُشْتَقِلٌ بِالْبَشَرِ مُتَّسِمٌ
كَالْزَهْرِ فِي تَرْقٍ وَالْبَدْرِ فِي شَرْفٍ

بهم

وَالْبَحْرِ فِي كَرَمٍ وَالْأَهْرِ فِي هِمَمٍ
كَأَنَّهُ وَهُوَ مُرَدٌّ مِنْ جِلَا لَتِهِ

فِي عَسْكَرٍ حِينَ تَلْقَاهُ وَفِي حَشَمٍ
كَأَنَّمَا اللَّوْ لَوْ الْكَوْنُ فِي صَدْفٍ

مِنْ مَعْدِنِي مَنْطِقٍ مِنْهُ وَمُبَشَمٍ
لَا طِيبَ يَغْدُرُ تَرْبَا ضَمَّ أَعْظَمَهُ

طَوِيٍّ مُتَشَقِّقٍ مِنْهُ وَمُلْتَسِمٍ
أَبَانَ مَوْلَدُهُ عَنْ طِيبِ غَضْرِهِ

يَا طِيبَ مُبْتَدَأٍ مِنْهُ وَمُخْتَمٍ
بَوْمٌ تَقَرَّرَ فِيهِ الْقُرْبُ أَنْهَمُ

قَدْ أَنْزَرُوا بِحُلُولِ الْبُؤْسِ وَالنَّقَمِ
وَبَاتَ ابْنُ كِسْرَى وَهُوَ مُنْصَعِفٌ
كَثِيرُ أَصْحَابِ كِسْرَى غَيْرُ مُلْتَمِعٍ
وَالنَّارُ حَامِدَةُ الْإِنْسَانِ مِنْ أَسْفَى
عَلَيْهِ وَالنَّهْرُ سَاهِي الْعَيْنِ مِنْ سَدَى
وَسَاءَ سَاوَةٌ أَنْ غَاضَتْ بِحَيْرَتِهَا
وَرَدَّ وَارِدُهَا بِالْغَيْضِ حَيْرَ ظِلِّهِ
كَأَنَّ النَّارَ مَا بِالْمَاءِ مِنْ بَلَدٍ
خُزْنَاوًا بِالْمَاءِ مَا بِالنَّارِ مِنْ ضَرَمٍ
وَالْجَنُّ تَهْتِفُ وَالْأَنْوَارُ سَاطِعَةٌ
وَالْحَوْ يُظْهِرُ مِنْ مَعْنَى وَمِنْ كَلِمَةٍ
عَمُوا وَصَمُوا فَأَعْلَانُ الْبَشَائِرِ لَمْ
تُسْمَعْ وَبَارِقَةُ الْإِنِّارِ لَمْ تُشْمَرْ
مِنْ بَعْدِ مَا أَخْبَرَ الْأَقْدَامُ كَاهِنَهُمْ
بِأَنْ دِينَهِمُ الْمُعْجَجَ لَمْ يَقُمْ

وَبَعْدَ مَا عَيْنُوا فِي الْأَفْقِ مِنْ شَهَبٍ
مُنْقَضَةٍ وَفَوْقَ مَا فِي الْأَرْضِ مِنْ صَمٍ
حَتَّى غَدَا عَنْ طَرِيقِ الْوَحْيِ مِنْهُمْ
مِنْ الشَّيَاطِينِ يَقْتُلُوا أَثَرُ مِنْهُمْ
كَأَنَّهُمْ هَرَبًا أَبْطَالُ ابْنِ رَحْمَةٍ
أَوْ عَسْكَرًا بِالْحَصَى مِنْ رَحْمَةٍ
نَبَذَ إِلَيْهِ بَعْدَ تَسْبِيحِ بَطْنِهَا
نَبَذَ السَّيِّحَ مِنْ أَحْشَاءِ مُلْتَمِعٍ
جَاءَتْ لِدَعْوَتِهِ الْأَشْجَارُ سَاجِدَةً
تَحْتِى إِلَيْهِ عَلَى سَاقٍ بِلَهٍ قَدِيمٍ
كَأَنَّمَا سَطَرَنَ سَطْرًا لِمَا كُتِبَتْ
فَرُوعُهُمْ مِنْ بَدِيعِ الْخَطِّ فِي الْفَنَمِ
مِثْلَ الْغَامَةِ أَنَّى سَارَ سَابِقَةٌ
تَقْبِيهِ حَرَّ وَطِيسٍ لِلْهَجِيرِ مَجِي
أَقْسَمَتْ بِالْقَمَرِ الْمَشْقُوقِ أَنَّ لَهُ

مِنْ قَلْبِهِ نِسْبَةً مَبْرُورَةً الْقَسَمِ
 وَمَا حَوَّجِيَ الْغَارُ مِنْ خَيْرٍ وَمِنْ كَرَمٍ
 وَكُلَّ طَرَفٍ مِنَ الْكُفَّارِ عَنْهُ عَجِبُ
 فَالْصِّدْقُ فِي الْغَارِ وَالصِّدْقُ لَمْ يَرْمَا^ه
 وَهُمْ يَقُولُونَ مَا بِالْغَارِ مِنْ أَرَمٍ
 ظَنُّوا لِلْحَامِ وَظَنُّوا الْعَنْكَبُوتَ عَلَيَّ
 خَيْرَ الْبَرِيَّةِ لَمْ تَنْسَجْ وَلَمْ تَحْمِ
 وَقَايَةَ اللَّهِ أَغْنَتْ عَنْ مُضَاعَفَةِ
 مِنَ الدُّرُوعِ وَعَنْ عَالٍ مِنَ الْأَطْمِ
 مَا كَسَا مَنِي الدَّهْرِ ضَمًّا وَاشْتَرَتْ بِهِ
 الْأَوَّلُ جَوَارًا مِنْهُ لَمْ يَضْمِ
 وَلَا أَلَمْتُ غَنِي الدَّارِينَ مِنْ يَدِي
 إِلَّا اسْتَلَمْتُ الدَّيْجَ مِنْ خَيْرِ مُسْتَلَمِ
 لَا تَنْكِرُ الْوَحْيَ مِنْ رُؤْيَاهُ إِنَّ لَهُ
 قَلْبًا إِذَا نَامَتِ الْعَيْنَانِ لَمْ يَنْبِمِ

بِهَيْبَةٍ

مَا ضَامِيَ الدَّهْرِ ضَمًّا
 مَا ضَامِيَ الدَّهْرِ ضَمًّا

وَذَلِكَ حِينَ بُلُوغٍ مِنْ نُبُوَّتِهِ
 فَلَيْسَ يُنْكَرُ فِيهِ حَالُ الْخُلُوعِ
 تَبَارَكَ اللَّهُ مَا وَجَّيَ بِمُكْشَبِ
 وَلَا نَبِيٍّ عَلَيَّ غَيْبٍ بِمُتَكَلِّمِ
 كَمَا بَرَأَتْ وَصَبَّابُ اللَّسْرِ رَاحَتُهُ
 وَأَطْلَقَتْ أَرْبَابُ مِنْ رَيْقَةِ اللَّحْمِ
 وَلَحِيتِ السَّنَةِ الشَّهْبَاءُ دَعْوَتُهُ
 حَتَّى حَكَّتْ غُرَّةً فِي الْأَعْصَرِ الدُّهْمِ
 بِعَارِضٍ جَادٍ أَوْخَلَتْ الْبَطْلَحَ بِهَا
 سِبْغًا مِنَ الْيَمِّ أَوْ سِبْغًا مِنَ الْعَدَمِ
 دَعْنِي وَوَصْنِي آيَاتٍ لَهُ ظَهَرَتْ
 ظُهُورُ نَارِ الْقُرَى لَيْلًا عَلَى عِلْمِ
 فَالْدَّرُ يَزْدَادُ حُسْنًا وَهُوَ مُنْتَظَمُ
 وَلَيْسَ يَنْقُصُ قُدْرًا غَيْرَ مُنْتَظَمِ
 فَمَا تَطَاوَدَ أَمَلُ الدِّيَجِ الْحَبِ

مَا فِيهِ مِنْ كَرَمِ الْأَخْلَاقِ وَالشَّيْرِ
 آيَاتُ حَقٍّ مِنَ الرَّحْمَنِ مُحَدَّثَةٌ
 قَدِيمَةٌ صِنْفُ الْمُصَوِّفِ بِالْقَدَمِ
 لَمْ تَقْتَرِنْ بِزَمَانٍ وَهِيَ تَخَيُّرُنَا
 عَنِ الْمَعَادِ وَعَنْ عَادٍ وَعَنْ إِرِمٍ
 دَامَتْ لَدَيْنَا فَنَاقَتْ كُلَّ مَجْنُونٍ
 مِنَ النَّبِيِّ إِذْ جَاءَتْ وَكَمْ تَدُمُ
 مُحْكَمَاتٌ قَمَائِيَتَيْنِ مِنْ شَبَبِهِ
 لِيُحْيِي شِقَاقَ وَلَا يَبْغِيَنَّ مِنْ حَكَمِ
 مَا حَبَرَتْ قَطْرُ الْأَعَادِ مِنْ حَرْبِ
 أَعْدِي الْأَعَادِي إِلَيْهَا مِلَّةُ السَّلَامِ
 رَدَّتْ بِلَاغَتَهَا عَوِيَّ مَعَارِضَهَا
 رَدَّ الْغَيُورِ يَدَ الْجَانِي عَنْ الْحَرَمِ
 لَهَا مَعَانٍ كَمَوْجِ الْبَحْرِ فِي مَدَدِ
 وَفَوْقَ جَوْهَرِهِ فِي الْحُسْنِ وَالْفَيْمِ

10
 فَتَأْتِدُ وَلَا تَحْجِبُ عَجَائِبَهَا ٢
 وَلَا تَسَامُ عَلَى الْإِكْتَارِ بِالنَّاسِ
 قَرَّتْ بِهَا عَيْنٌ قَارِبَهَا فَنَلَّتْ لَهُ
 لَقَدْتُ خُفُوفَ رَجُلٍ أَتَى فَاغْتَصِمَ
 أَنْ تَتَلَهَا خَيْفَةً مِنْ حَرِّ نَارِ لَطْفِي
 أَطْفَانُ نَارِ لَطْفِي مِنْ وَرْدِهَا الشَّيْبِ
 كَانَتْهَا الْخُوضُ تَبْيِضُ الْوُجُوهَ بِهِ
 مِنَ الْعَصَاةِ وَقَدْ جَاوَهُ كَالْحَمِيمِ
 وَكَالْصَّارِطِ وَكَالْمِيزَانِ مَعْدِلُهُ
 فَالْتَسِطُ مِنْ غَيْرِهَا فِي النَّاسِ لَمْ يَرْمِ
 لَا تَعْبَثَنَّ لِحُسُودِ رَاحٍ يُنْكِرُهَا
 بَجَاهُهَا وَهُوَ عَيْنُ الْحَادِقِ الْفَيْمِ
 قَدْ تَنَكَّرَ الْعَيْنُ ضَوْءُ الشَّمْسِ مِنْ رَمْدِ
 وَيُنْكِرُ الْقَمَّ طَعْمَ الْمَاءِ مِنْ سَقَمِ
 يَا خَيْرَ مَنْ يَمْتَدُّ الْعَافُونَ سَاحَتَهُ

سُعِيًّا وَفَوْقَ مَتُونِ الْإِنْبِقِ السُّرْسِمِ
وَمَنْ هُوَ الْآيَةُ الْكُبْرَى لِمُعْتَبِرٍ
وَمَنْ هُوَ النِّعَةُ الْعُظْمَى لِمُعْتَنِمٍ
سَرِيَّةٌ مُزَحَّمٌ لَيْلَاهُ إِلَى حَرَمٍ
كَمَا سَرَّحَ الْبَدْرُ فِي دَاجٍ مِنَ الظُّلَمِ
وَبِتَّ تَرْقِي إِلَى جَانِ نِلَتْ مَنْزِلَهُ
مِنْ قَابِ قَوْسَيْنِ لَمْ تَدْرَكَ وَلَوْ تَرَى
وَقَدْ مَنَّكَ جَمِيعُ الْأَنْبِيَاءِ بِهَا م
وَالْوَسْدُ تَقْدِيمٌ مَخْدُومٌ عَلَى خَدَمٍ
وَأَنْتَ تَخْتَرِقُ السَّبْعَ الطَّبَاقَ بِهِمْ
فِي مَوْكِبٍ كُنْتَ فِيهِ صَاحِبَ الْعِلْمِ
حَيَّةً إِذَا لَمْ تَدْعُ شَأْنًا وَمُسْبِقٍ
مِنْ الدُّنْيَا سَمَوَاتٍ لَامِرًا لِمُسْتَنِمٍ
خَفَضْتَ كُلَّ مَقَامٍ بِالْإِصَافَةِ إِذْ
نُودِيَْتَ بِالرَّفْعِ مِثْلَ الْمَرْدِ الْعَلِيمِ

كَيْمَا تَقُورُ بِوَصْلِ أَيِّ مُسْتَرٍ
عَنِ الْعَيُونِ وَفِي أَيِّ مَكْتَمٍ
فُحِّدَتْ كُلُّ فُحَّارٍ غَيْرَ مُشْرَكٍ
وَجُرَّتْ كُلُّ مَقَامٍ غَيْرَ مُزْدَحَمٍ
وَجَلَّ مِقْدَارُ مَا أُوتِيَ مِنْ رَبِّ
وَعَنْ أَدْرَاكِ مَا أُوتِيَ مِنْ نِعَمٍ
بَشَرِيًّا لَنَا مَعَشَرَ الْإِسْلَامِ أَيْلًا
مِنْ الْعِبَادَةِ وَكُنَّا غَيْرَ مُشْهِدٍ
لِمَا دَعَى اللَّهُ دَاعِيًا طَائِعَتِهِ
بِأَكْرَمِ الرُّسُلِ كَمَا أَكْرَمَ الْأُمَمَ
رَاعَتْ قُلُوبَ الْعِدَى أَنْبَاءُ بَعْثِهِ
كُنْيَاتٍ أَجْفَلَتْ غُفْلًا مِنَ الْعَمَةِ
مَا زَالَ يَلْقَاهُمْ فِي كُلِّ مُعْتَرَكٍ
حَتَّى حَكُوا بِالْقَنَاحِ مَا عَلِيٍّ وَ
وَدَّ الْفَرَارَ فَكَادُوا يَغْطُونَ بِهِ

اَسْلَمَ شَاكَ مَعَ الْعُقَابِ وَالرُّخَمِ
 تَمْضِي اللَّيَالِ وَلَا يَدْرُونَ عِدَّتَهَا
 مَا لَمْ يَكُنْ مِنْ لَبَالِي الْأَشْهُرِ الْحَرَمِ
 كَأَنَّمَا الَّذِينَ ضَيَّفَ حَلَّ حَلَّتْهُمْ
 بِكُلِّ قَرْمٍ إِلَى حِمِّ الْعِدِيِّ قَرْمٍ
 يَجْرُجُ خَيْمِيسٌ فَوْقَ سَاخِحَةٍ
 بَرِيٍّ بِمَوْجٍ مِنَ الْأَبْطَالِ مُنْتَظِمٍ
 مِنْ كُلِّ مُنْتَدِبٍ لِلَّهِ مُحْتَسِبٍ
 يَسْطُو بِمُسْتَأْصِلٍ لِلْكَفْرِ مُصْطَلِمٍ
 حَتَّى عَدَتْ مِلَّةَ الْإِسْلَامِ وَهِيَ كَيْفُومُ
 مِنْ بَعْدِ غَرْبِهَا مَوْصُولَةُ الرَّحْمِ
 مَكْفُولَةٌ أَبَدًا مِنْهُمْ بِخَيْرِ آيٍ
 وَخَيْرِ بَعْلِ فَلَمْ تَبْتِمُمْ وَلَمْ تَبْتِمِ
 هُمُ الْجِبَالُ فَسَلَّ عَنْهُمْ مُضَادُّهُمْ
 مَاذَا رَأَوْا مِنْ نِعَمٍ فِي كُلِّ مُصْطَلِمٍ
 وَسَلَّ

وَسَلَّ حَيْنًا وَسَلَّ بَدَأَ وَسَلَّ أَحَدًا
 فَضُولُ حَنْفٍ لَهُمْ أَدْبَى مِنَ الْوَحْمِ
 الْمَصْدِرِجِ الْبَيْضِ حُمْرًا بَعْدَ مَا وَرَدَتْ
 مِنَ الْعِدِيِّ كُلِّ مَسْتَوْدٍ مِنَ اللَّيْمِ
 وَالْكَاتِبِينَ بِسْمِ لِحْظٍ مَا تَرَكْتَ
 أَقْلَامُهَا حَوْفُ جَسَدٍ غَيْرِ مُنْجَرٍ
 شَاكَ السَّلَاحِ لَهُمْ سِيمَا تَبَيَّرَتْهُمْ
 وَالْوَرْدُ يُمَازُ بِالسِّمَاءِ مِنَ السَّلَمِ
 تَمِيدُ إِلَيْكَ رِيَّاحُ النُّصْرِ نَشْرُهُمْ
 فَحَسِبَ الزَّهْرُ فِي الْأَكَامِ كُلِّ كَرَمٍ
 كَأَنَّهُمْ فِي ظُهُورِ الْجَيْلِ نَبْتُ رَبِّي
 مِنْ شِدْفِ الْحَرَمِ لَا مِنْ شِدْفِ الْحَرَمِ
 طَارَتْ قُلُوبُ الْعِدَى مِنْ بَاسِهِمْ فَرَقًا
 فَمَا تَفَرَّقَ بَيْنَ الْبُهِمِ وَالْبُهِمِ
 وَمَنْ يَكُنْ بِرَسُولِ اللَّهِ نُصْرَتُهُ

أَنْ تَكْفُهُ إِلَّا سُرِّيَ أَعْيَاهَا تَجْمُرُ
وَلَوْ تَرَى مِنْ وِلْيٍ غَيْرِ مُنْتَصِرٍ
بِهِ وَلَا مِنْ عُدُوٍّ غَيْرِ مُنْقَضِمٍ
أَحْلَ أَمْنَهُ فِي خَزَائِنِ مِلَّتِهِ
كَأَلَيْتُ حَلَّ مَعَ الْأَشْبَالِ فِي أَجْمِ
كَمْ جَدَلْتُ كَلِمَاتُ اللَّهِ مِنْ جَدَلٍ
فِيهِ وَكَمْ خَصَمْتُ الْبُرْهَانَ مِنْ خَصَمٍ
كَفَاكَ بِالْعِلْمِ فِي الْأَيِّ مُعْجَزَةً
فِي الْجَاهِلِيَّةِ وَالنَّادِبِ فِي الْبَسْمِ
خَدَمْتُهُ بِمَدْحٍ اسْتَقِيلَ بِهِ
ذُنُوبَ عَمْرٍ مُضِي فِي الشَّعْرِ وَالْجَدِّ
إِذْ قَلَدَانِي مَا خَشِيَ عَوَاقِبُهُ
كَأَنِّي بِهِمَا هَدَيْتُ مِنَ النِّعَمِ
أَطَعْتُ غِيَّ الصَّبَا فِي الْحَالَتَيْنِ فَمَا
حَصَلْتُ إِلَّا عَلَى الْآثَامِ وَالنَّدَمِ

فَبِأَحْسَنَ

فَبِأَحْسَنَ تَقَسُّسٍ فِي قِيَارِهَا
لَمْ تَشْتَرِ الدِّينَ بِالدُّنْيَا وَلَمْ تَسْرِ
وَمِنْ بَيْعِ أَجَلٍ مِنْهُ بِعَاجِلِهِ
بَيْنَ لَهُ الْغَيْنُ فِي بَيْعٍ وَفِي سَلَمٍ
إِنْ أَيْ ذُنُوبًا فَمَا عَمْدِي بِمُنْقَضِ
مِنْ النَّبِيِّ وَلَا حَبْلِي بِمُنْصَرَمٍ
فَأَنْ لِي ذِمَّةٌ مِنْهُ تَسْمِينِي
عُمْدًا وَهُوَ أَوْ فِي الْخَلْقِ بِالذِّمِّ
إِنْ لَمْ يَكُنْ فِي مَعَادِي أَخَذَ بِيَدِي
فَضْلًا وَالْأَقْلَ بِإِزَالَةِ الْقَدَمِ
حَاشَاهُ أَنْ يَجْرِمَ الرَّاجِي مَكَارِمَهُ
أَوْ يَرْجِعَ الْجَارُ مِنْهُ غَيْرَ مُحْتَرَمٍ
وَمِنْ ذُنُوبِي أَفْكَارِي مَدْلُوحَةٍ
وَجَدْتُهُ لِحَلَاصِ خَيْرٍ مُلْتَزِمٍ
وَلَنْ يَقُوتَ الْغِنَى مِنْهُ يَدًا تَرَبَّتْ

اِنَّ الْعِبَادَ يَنْتَبِهُنَّ اِلَازْهَارِنِي الْاَكْمَرُ
 وَلَمْ اُرِدْ زَهْوَةً الدُّنْيَا الَّتِي اَقْطَعْتُ
 بِدَارِ هَيْبَةٍ مَا اَنْتَى عَلَيَّ هَرَمُ
 يَا اَكْرَمَ الْخَلْقِ مَا لِي مِنَ الْوُدِّ وَبِهِ
 سِوَاكَ عِنْدَ حُلُولِ الْحَادِثِ الْعَمَمِ
 وَلَنْ يَضِيقَ رَسُولُ اللَّهِ جَاهُكَ
 اِذَا الْكُرْهُمُ يَجْلِي بِاسْمِ مُنْقِمِ
 فَاِنْ مِنْ جُودِكَ الدُّنْيَا وَصَرْنَمَا
 وَمِنْ عُلُومِكَ غَيْرُ اللُّوْجِ وَالْفَلَمِ
 يَا نَفْسَ لَا تَقْطَعِي مِنْ زَلَّةٍ عَظُمَتْ
 اِنَّ الْكَبَائِرَ فِي الْغُرَّانِ كَاللَّمَمِ
 لَعَلَّ رَحْمَةَ رَبِّي حِينَ يُقْسِمُهَا
 تَأْتِي عَلَيَّ حَسْبُ الْعَصْبَانِ فِي النِّسَمِ
 يَا رَبِّي وَاجْعَلْ رَجَائِي غَيْرَ مُعْكَسِ
 لَدَيْكَ وَاجْعَلْ حِسَابِي غَيْرَ مُخْرَمِ

والطف

وَالطُّفُّ بِعَبْدِكَ فِي الدَّارَيْنِ اِنَّ لَه
 صَبْرًا مَتَى تَرَعَهُ الْاَهْوَالُ يُجْهِمُ
 وَابْدُنْ بِسُحْبِ صَلَوَةٍ مِنْكَ دَائِمَةٍ
 عَلَى النَّبِيِّ بِمَهْلٍ وَمُنْجِمِ
 وَالْاَلِ وَالصَّحْبِ ثُمَّ التَّابِعِينَ لَهُمُ
 اَهْلُ النَّفْيِ وَالنَّفْيِ وَالْحِلْمِ وَالْكَرَمِ
 مَا رَحَّتْ عَذَابَاتُ الْبَابِ رِيحُ صَبَا
 وَأَطْرَبَ الْعَيْسَ حَادِي الْعَيْسَ يَا بِنَا

من قلم افطاره بوم السبت خرج منه الداء ودخل فيه الشفا
ومن قلم افطاره بوم الاحد خرج منه الغنى ودخل فيه الفقر
ومن قلم افطاره بوم الاثنين خرج منه الخون ودخل فيه الصحة
ومن قلم افطاره بوم الثلاثاء خرج منه الضيق ودخل فيه السعة
ومن قلم افطاره بوم الاربعاء خرج منه الكسوة ودخل فيه الثياب
ومن قلم افطاره بوم الخميس خرج منه الحرام والافح ودخل فيه الشفا
ومن قلم افطاره بوم الجمعة خرج منه الذنوب ودخل فيه القابض
صدق رسول الله وصدق جيب الله والرحمة

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي جعل في خلقه
الغنى والفقر والافقار
والخون والصحة والكسوة
والثياب والافح والشفا
والذنوب والقابض والرحمة
والصدق والصدق

هفت روزگی خورشید و ماه
در این روزها هر چه بخواهد
در دلش آید و هر چه بخواهد
از دلش ببرد و هر چه بخواهد
در دنیا بگذرد و هر چه بخواهد
در آخرت ببرد

اعوذ بالله من الشيطان الرجيم
اَوْكَلِمَاتٍ فِي حَرْبٍ لِّيُغْنِيَاهُ مَوْجٌ مِّنْ فَوْقِهِ مَوْجٌ
مِّنْ فَوْقِهِ سَحَابٌ ظَلَمَاتٌ بَعْضُهَا فَوْقَ بَعْضٍ اِذَا الْخُجُوعُ
يَدُّ لَمْ يَكُنْ لَهَا رَافِعَةٌ لَمْ يَجْعَلِ اللَّهُ لَهُ نَصَرًا فَمَالَهُ
مِنْ نُورٍ

کتابتی فرماید

نابرخت آن صدمه نهاد در کینک خون دل پیرو و از دیده مادر کینک
کشت بند ز خود و دوس بر روی نو دری نانیای ز سر صدق صفاد کینک
سرکش از سخن مردم اما چون کان تا کردی هدف تبر بلا در کینک
ظاهر در کینک شش خدا چو یکن نایابی نه اسرار خدا در کینک

کتابتی زنده جاوید شد از روی یقین
هر که وقت از سر تسلیم و رضا در کینک

من که مست از می شستم تنه ناهو یا هو قارخ از کون و مکانم تنه ناهو یا هو
سود من جلوه یافت ز بام چون نو حاصیل سود و زیانم تنه ناهو یا هو
کادر صومعه آمین و عبادت عدم کادر و بر مغایم تنه ناهو یا هو
لب لعلش چو بدیدم دلم از دست بر عاشق چشم غلام تنه ناهو یا هو

نمیس بریز که داننده اسرار خدا است
غیری او هیچ ندانم تنه ناهو یا هو

و تمام فی قیامه و لا یغنی عنک صفا و کرم
بافش از لعل اولوب پیدای
چو سواد کلام کرم که همان کرم
پای کوردم کندم او ندیدم بی بار از لعل
چون جلوه کرد ز بام کرم چشم بر زور
اولسون تبار یکوشت هم نظاره در

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي جعل في خلقه
الغنى والفقر والافقار
والخون والصحة والكسوة
والثياب والافح والشفا
والذنوب والقابض والرحمة
والصدق والصدق

کلامی
درین سفینه نظر کنایه چشم و دست بین
که رشت لغبت با ما و صورت و خنجر
سفینه شید غلط گرفته رسم خنجر
که دست عقل از اوراق او گزیده
سفینه با هم در یک بوه راند به
سفینه که در یک بوه راند
م

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

يَا خَلِيَّ الْيَا قَدْ بَدَّلْتَ بِالْبَيْتِ بَا

بِالنَّوِيِّ زَلَّزَلْتَنِي وَالْعَقْلُ فِي الزَّلْزَالِ

يَارِثِقُ الْقَدَّادُ فَوْسَتَ قَدِّي فَاسْتَقِمْ

فِي الْهَوَىٰ وَفُتِّقَ قَلْبِي شَاغِلُ الْإِسْغَارِ غَلَا

يَا أَيُّهَا الْخَذَّ خُذْ الدَّمْعَ خُذْ فِي النَّوِي

عبرني ودق وعيني منك يا ذالخال خال

كَمْ تَسْقِي زُرْعَةَ الْعُشَّاقِ غَسَّاقُ الْجَوِي

كَمْ تَسُوقُ الْحَتَفَ مِرْسَاقٍ عَنِ الْخَلْجِ الْخَالِ

اِنَّ قَلْبِي فِي خَائِرِ هَاجٍ مِنْ سَكْرِ الْهَوِيِّ

فَاسْقِنِي مِنْ فَيْدِ خَمْرٍ فِيهِ كَأْسُ سَائِلِ سَائِلٍ

لَحْتُ بِرُوحِهِ جِيلَ عِلَّةِ الْعُشَّاقِ شَاقِ

جُدُّ بَقِيدِ إِلَيْهِ قَلْبِي الْمَشْتَاكِ تَأْفُ

يَا غُلَامُ لَا تَكُنْ فِي الشَّيْءِ كَالرِّمَاحِ مَبْعُوثٍ

رَيْقُهُ لَحْ وَمَا فِي غَيْرِ تِلْكَ الرَّاحِ لَرَحْ

كَمْ يَزِدُّ رِثَاصُ فِي حَبَابِ عَدْنٍ مِنْ حَبِي

مِنْ جَنِّي يَبْتَائِ خَدَمَكَ كَالْتِفَاحِ فَاخْ

قَطُّمَا اَفْرَحْتَنِي مَذْبَا اَلْاَسِي اَتَرْحَمْنِي

سِرِّ صَبَا مَذْعَدًا فِي الْحَرْبِ مَا فِي الرَّجْحِ

بیت
۱۷
از پادشاه اعظم در بسته بود و حکم
نما که در آن روز پادشاه بود و
شو؟ حقیقت
از پادشاه اعظم در بسته بود و حکم
نما که در آن روز پادشاه بود و
شو؟ حقیقت

قد كنت الحب في قلبي زمانا فاعدي

دُرْجاري أدعي بالشرك المصباح باخ

من يلبني في هجر الغواني قد عوي

إن هذا الأمر يفرق الفتحاخ

بحبي عما قاسي اتخفي لأن أن

إن لنا قلبا فقاسي القلب للخالين

في عراض الوصل عاني الهجر كالأخدر دار

لا ترحل فالمحشي من كثرة الأسفار فاز

لم نزل تزور كبر منك عتي جانبا

لا تجبر فالفتى من قلبه الجبار باز

مذ شددت لوسط مغتر بزنا الهوي

لم أنزل في النار والاولى بذبي النار باز

تاه قلبي اذا تاه من تباريح الجوى

ما افاق القلب مذ من طوق السحاحار

ذرهوي الغزلان واحترم مدح صد الجود

جانب قمر سري عن شعاع العار

سيد من كل خطب سادة الافاق فاق

أيدي الذين بلواه الى الفساق ساق

خزدين الله من جدواه في الانعام

وهو من جنس العالي كثرة الاكرام

نصر ايات الهدي سباق غايان الندي

عادل هندية العافي على الغشام شام

مَوْعِدُ الْأَنْبَاءِ فِي الْهَجَاءِ عَنْ آبَائِهِمْ
مُسْتَفِقٌ إِشْفَاقُهُ لِلْمَوْقُوفِ لِلْوَيْلَامِ نَامٌ

صَامٌ لِلْمَعْبُودِ عَنْ لَذَاتِهِ لَكِنَّهُ
لَيْسَ عَنْ قَتْلِ الْأَعَادِ تَخْدِمُ الصَّطَامِ

ضَيْعٌ مِنْ دَائِدِ الرِّغَامِ ضَرْعَامُ الشَّرِي
بِاسِلٌ حَسَّ إِلَى حَرْبِ الظُّلَى وَالْهَائِمِ

لَوْ أَرَاهُ صَاحِبٌ عَنْ صَنْعَةِ الْكَتَابِ
أَوْ عَرَاهُ سَتَمٌ فِي مَوْقِفِ لَوْ هَابِ

يَا عَلِمًا عِنْدَهُ الْعِلْمُ ذُو الْوَشَارِ شَادِ
زَاهِدٌ تَقَوَاهُ فِي دُنْيَاهُ لِلزَّهَادِ هَادِ

يَا نِظَامَ الْمُلْكِ يَا خَيْرِي الْوَرَى يَا مَنْ إِذَا

جَاءَهُ الْمُسْتَجِدُّ الْمَظْلُومُ بِالْإِحْجَادِ

أَصْبَحَتْ مَضُوءَةً رَايَاتُ دِينِ الصُّطَّةِ

مِنْهُ وَأَسْرَدِي جِهَادٌ أَمْرٌ إِلَى الْإِحْجَادِ

شَانَهُ أَصْفَادٌ مِنْ وَلَاهُ مِنَ الْآيَةِ

وَأَعْدِي شَانِيهِ فِي الْأَغَاوِلِ وَالْأَصْفَادِ

يُرْعِدُ الْأَطْوَادَ بِالْإِعَادِ حَتَّى إِنَّهُ

لَوَرَّاهُ مَا عَدَّتْ مِنْ هَوْلِ ذِي الْوَيْلَامِ

مِنْهُ فِي نَادِي الْأَعَادِ طَارِقُ الْأَجَالِ جَالِ

مَا لَهُمْ مَذْرَعُهُمْ فِي شِدَّةِ الْأَجَالِ جَالِ

مُقْسِطُ الصُّغَى مِنْهُ مِنْهُ لُأَيْضًا فِي صَافِ

قَاهِرُ أَمْسِي عَلَى الْأَعْدَاءِ بِالْإِحْجَادِ جَالِ

سَادَ وَالْحُسَادَ مِنْهُ فِي اَحْطَاطٍ دَائِمٍ

اِنَّ عَلَيْهِ لَهُمُ كَالْزُرْعِ النَّسَافِ سَافٍ

لَمْ يَزَلْ يَعْطِي لِعَافٍ نَارَهُ اَوْ طَارَهُ

اَثَرَ التَّقْدِيمِ وَالْتَاخِيرِ فِي الْاَسْعَافِ عَافٍ

سَحَابٍ قَطَارِ السَّمَاءِ لَمْ تَكُفْ مَا ضَرَّاهُ

لِلْوَرِيِّ تَوَكَّافٍ عَادِي كَفَّهُ الْوَكَّافِ كَافٍ

دَمٌ عَلَى رَغْمِ الْعِدِّي دَارِخٍ يَبُودُ الْعِدِّي

دَوْلَةُ غُلَّاءٍ فِيهَا دَوْمُ الطَّافِ طَافٍ

تَرْجُوهُ النَّاسُ فِي تَرْجُوهِ

مُشْنِ مَوْلَانَا عَصَمَتِ قَدَسُ سَرَه

اَلْمُنَّةُ تَعَالَى وَتَقْدَسُ بِرَقَدَرْتِ ذَاتِهَا كَمْ بَهْشِ نَرْكِسِ آن صَانِعِ يَعْيبُ كَمْ كِهْتِ وَتَقْدَسُ
بِرَبَّارِ كِهْتِ بَرِخِ كَمْ خِيَمَةُ اَطْلَسِ فَوَكَاهُ سِرَّ پَرْدَه اَوْ بَرِخِ مَقْنَسِ بِرَقَرِ جَلَالِشِ كَرِهْ بَرِخِ قَوْتِشِ
• در دینی و عقیقی همه را رحمت اوست • چون دَرَه که در دهم نیاید ز حقیقی •

آن نقش نگاری که چو شد مبدع اشیا آراست بجلت ز ثریا بشیریا • چون داد بهار کرمش مژده احیا
صد نقش بدیع از کف خاک آمده پیدا هر قطره کافش اندرین صفی حضرت • کل نگاره زرد و خسته بر جبهه و لا
• در کشتن مدحش متخیر شده چون ما • ارواح مقدس همه پاک ضمیری •

چون رحمت خود بمقتضی باد سحر کرد اوراق ریاحین بدین تازه و تر کرد صحن چمن از کج عطایر ز کوه هر کرد
از بوی چشمتی که نه در صنیع نظر کرد کل نیزه ز الماس زیاقت سپرد صنعتش چو دل بخت بر از خون جگر کرد
• از کج کرم در دهنش خورده ز کرد • بهوده تو بر صنعت او طهر ده بگیری •

بر سر روان قصه را فروخت که آن رو طاقی به از عالی پست که ابروست اینکشت یکی فتنه که این ترکس جادوست
در خیمه شکر ریخت که این لعل سخن گوشت جان را روش آموخت که این قنات و جوت بر فون کل مشک تر افشاند که این نوست
• پیوست یکی سلسله کین خلق کیست • تا بچکس آزاد کند و ز اسیر •

ای مرد و جهان از سر کوی تو بخاری جن و ملک از پر تو انوار تو ناری عالم ز بخاری کرمت مشت بخاری
دور از تو ملکستان ارم تو دونه خاری فودوس که پان ترا راه گذاری باغی تو موزه ز خوانی و بهاری
• هر شاه و امیری که بود بر سر کاری • میزند و توانی قیدی که نمیری •

ای عالم و آدم بچال تو مباهی بر مصیبتی تو کون و مکان داده کوی بسته قلت نقش سفیدی و سیاهی
ماهیت تو عقل نوانسته گاهی مفهوم کجا فهم کند نامتناهی پامال که ایان تو خدا فرشتاهی
• نشاندن همه فرمان بر حکمت که چه جوابی • که روز آل بر سر شاه و امیری •

ای صنیع تو روشن کو آیینۀ خاور وی قصه را از پر تو زان تو منور صنیع تو نگارنده نه طارم احضر
خویشد بیدان تو کو بست داور بیش کرمت حاصل کونین محقق بحر کرم از فیض تو پر دانه کوه

• بر نقش کشد بر ورق کون مقصور • در قید زوالند و تو نقصان نپذیری •

در درد و جانم که خویدار تو نبود سوداگر نقد سر بازار تو نبود رندی که خوابا به و السرار تو نبود دیوانه زنجیر سری دار تو نبود آزاد بادا که گرفتار تو نبود مجروح به آن سینه که انگار تو نبود در جنت اگر وعده دیدار تو نبود خود و کس چچی کند و حلد سعیری •

ای بر سر از آتش قدر تو جیحی جفات نیم از نفیست تویی از مشت کلی ساخته صنع تو کلیدی در حکمت تو پی نبرد هیچ حکمی صد نوبت شای زده در زیر کلبی بر زور و املاک از فضل تو یتیمی هرگز نه در روزی جان هیچ حکمی • غیر از تو که بخشنده بی شکر و نیکو نظر کسی •

ای هر دو جان تو نور در دو جان و ی کون و مکان تو در کون و مکان هستی و دوام تو معید بر زمان جانهاست بتوزند و تو زنده بجان بی حکم تو از نام نشانم و نشان بیایی و کویا چشم و زبان حال دل ما پیش تو محتاج بیان • بی سحر و بهر چون تو سیس و بهر یک •

ای عقل تو چون ذات تو بی اول و غایت چون عقل ما عفو تو بی قدر و نهایت از ما ستم و ظلم تو لطف و غنایت از عجز و تنگ کرده مگر دیم کفایت جو غفلت و بی حاصل و جهل و ضیانت آه از کند لطف تو از هر حمایت چون در دو غمت در دل و جانم که مرده و تو حقی قدیر •

با موی سفید از کنه و نامه سیاهیم سر تا بدم خرقة در بای کفایتیم کم کرده ره خوش فرودمانده را بیم کویست غدا تو و ما چون بر کاییم کو عقل و زبان که بدان عذر تو خواهیم هر نوع که هستیم ازین خیل و سیاهیم در باب که مانده آتش و آیم • کاکه ز جگر سوخته بر آه و نفیری •

هر چند کنه کار و فرودمانده پیسیم حریت که در دام هوای تو ایسیم مجروح جانیم که مرهم نپذیریم جنت چه دین و وعده که در خور داییم با موی سفید از کنه و نامه چو قیریم از جرم غنی و زعل خبر فقیریم • مگذار که از شرم کنه زار پیسیم • در درد و جان چون تو معنی و نفیری •

عصمت ز عدم چون سویی عالم آورد صد فائز از حشر و در عالم آورد سرمایه عصیان و شمع ندوم آورد اجناس کنه بر سر بازار غم آورد از بار کنه همچو فلک پشت غم آورد زان روی ارادت بحرم غم آورد

بخشای و کم کن که بکنج کرم آورد • بی حاصل و بجز کند کاری و پیر •
چون عقل ز حاکم سخن پرده بر انداخت خود را بر سر پرده تو چند در انداخت از دو چو بر ذات صفات نظر انداخت در حلقه اول ز ضعیفی سپر انداخت و بیچاره دعوی همه در رکب زار انداخت ساکن شد و بیای فصاحت ز بر انداخت • از ساحل فکر همه موج کهر انداخت • چون معترف آمد بکدای و فقیر •

یار بقتادیل ز راند و دمععلق کاوخته صنع تو برین طارم ازرق یارب بیکر و می که برین طالع مطابق مستند بتوفیق تو ما حشر موقوف یارب بر سوای که بر دامنک البری سبانه او کده در دست مد نوشق • یارب با مایه که از و یافته رونق • دین تو بمشور بشیری و نذیری •

کان روز که در پای ترا زوی قیامت پیدا شود از آتش قهر تو علامت پرسند زیاده حاصلی غیر سلامت در هر جگه کار کند تیر ندامت از عجز و تنگ کرده استانند خواست نه روی سوزانده و نه جای اقامت • بخشای خدا یا و بکن عفو کرامت • بر یک پییم چون تو علی و خیر •

بی حکم تو از کودتاش افلاک چه آید بی فضل تو از دانش او را که چه آید جز ناله و درد از دل غمناک چه آید جو نصیبت از خلل ناپاک چه آید جو جرم و کنه از منی بی پاک چه آید کو لطف تو نبود ز کف خاک چه آید • ای دوست زشت صنع خاشاک چه آید •

• بخشای که ما مرده و تو حقی قدیر •

حق استاذ

کتابخانه

7 12

حکمت سے و تعویض

بجاء عتقناهم

512 1/2

ماصد ماصد ماصد ماصد ماصد ماصد
١١٥ ١١٤ ١١٧ ١١٨ ١١٩ ١٢٠

ماصد ماصد ماصد ماصد ماصد ماصد
١٣٠ ١٣٥ ١٣٠ ١٣٥ ١٥٠ ١٥٥

ماصد ماصد ماصد ماصد ماصد ماصد
١٤٥ ١٥٠ ١٧٥ ١٨٠ ١٨٥ ١٩٥

ماصد ماصد ماصد ماصد ماصد ماصد
٢٠٠ ٢١٠ ٢١٥ ٢٢٠ ٢٢٥ ٢٣٠

ماصد ماصد ماصد ماصد ماصد ماصد
٢٣٥ ٢٤٥ ٢٥٠ ٢٥٥ ٢٦٠ ٢٧٠

ماصد ماصد ماصد ماصد ماصد ماصد
٢٧٥ ٢٨٠ ٢٨٥ ٢٩٠ ٢٩٥ ٣٠٠

ماصد ماصد ماصد ماصد ماصد ماصد
٣١٠ ٣٢٠ ٣٣٠ ٣٣٥ ٣٤٠ ٣٥٠

ماصد ماصد ماصد ماصد ماصد ماصد
٣٥٠ ٣٥٥ ٣٦٠ ٣٦٥ ٣٧٠ ٣٨٠

ماصد ماصد ماصد ماصد ماصد ماصد
٣٨٠ ٣٩٠ ٤٠٠ ٤٠٥ ٤١٠ ٤٢٠

ماصد ماصد ماصد ماصد ماصد ماصد
٤٢٠ ٤٣٠ ٤٤٠ ٤٤٥ ٤٥٠ ٤٦٠

ماصد ماصد ماصد ماصد ماصد ماصد
٤٦٠ ٤٧٠ ٤٨٠ ٤٨٥ ٤٩٠ ٥٠٠

ماصد ماصد ماصد ماصد ماصد ماصد
٥٠٠ ٥١٠ ٥٢٠ ٥٢٥ ٥٣٠ ٥٤٠

ماصد ماصد ماصد ماصد ماصد ماصد
٩١٥٠ ٩٢٦٠ ٩٢٧٠ ٩٣٥٠ ٩٣٥٠ ٩٣٥٠

ماصد ماصد ماصد ماصد ماصد ماصد
٩٥٧٥ ٩٦٨٥ ٩٦٩٠ ٩٧٠٠ ٩٧١٠ ٩٧٢٠

ماصد ماصد ماصد ماصد ماصد ماصد
١٠٠٠٠ ١١٢٥٠ ١٢٣٥٠ ١٣٤٥٠ ١٤٥٥٠ ١٥٦٥٠

ماصد ماصد ماصد ماصد ماصد ماصد
٢٠٩٩٩ ٢١٠٠٠ ٢١٠٠٠ ٢١٠٠٠ ٢١٠٠٠ ٢١٠٠٠

ماصد ماصد ماصد ماصد ماصد ماصد
٢١٠٠٠ ٢١٠٠٠ ٢١٠٠٠ ٢١٠٠٠ ٢١٠٠٠ ٢١٠٠٠

ماصد ماصد ماصد ماصد ماصد ماصد
٢١٠٠٠ ٢١٠٠٠ ٢١٠٠٠ ٢١٠٠٠ ٢١٠٠٠ ٢١٠٠٠

ماصد ماصد ماصد ماصد ماصد ماصد
٢١٠٠٠ ٢١٠٠٠ ٢١٠٠٠ ٢١٠٠٠ ٢١٠٠٠ ٢١٠٠٠

ماصد ماصد ماصد ماصد ماصد ماصد
٢١٠٠٠ ٢١٠٠٠ ٢١٠٠٠ ٢١٠٠٠ ٢١٠٠٠ ٢١٠٠٠

ماصد ماصد ماصد ماصد ماصد ماصد
٢١٠٠٠ ٢١٠٠٠ ٢١٠٠٠ ٢١٠٠٠ ٢١٠٠٠ ٢١٠٠٠

ماصد ماصد ماصد ماصد ماصد ماصد
٢١٠٠٠ ٢١٠٠٠ ٢١٠٠٠ ٢١٠٠٠ ٢١٠٠٠ ٢١٠٠٠

ماصد ماصد ماصد ماصد ماصد ماصد
٢١٠٠٠ ٢١٠٠٠ ٢١٠٠٠ ٢١٠٠٠ ٢١٠٠٠ ٢١٠٠٠

ماصد ماصد ماصد ماصد ماصد ماصد
٢١٠٠٠ ٢١٠٠٠ ٢١٠٠٠ ٢١٠٠٠ ٢١٠٠٠ ٢١٠٠٠

ا ح ا د ^{او ده اوبدر} ^{او ده اوبدر} ^{او ده اوبدر} ^{او ده اوبدر}
 ع ش ر ا ت ^{او ده اوبدر} ^{او ده اوبدر} ^{او ده اوبدر} ^{او ده اوبدر}
 م ا ت ^{او ده اوبدر} ^{او ده اوبدر} ^{او ده اوبدر} ^{او ده اوبدر}
 ع ش ر ا ت م ا ت ^{او ده اوبدر} ^{او ده اوبدر} ^{او ده اوبدر} ^{او ده اوبدر}
 م ا ت ^{او ده اوبدر} ^{او ده اوبدر} ^{او ده اوبدر} ^{او ده اوبدر}
 ع ش ر ا ت م ا ت ^{او ده اوبدر} ^{او ده اوبدر} ^{او ده اوبدر} ^{او ده اوبدر}
 م ا ت ^{او ده اوبدر} ^{او ده اوبدر} ^{او ده اوبدر} ^{او ده اوبدر}
 ع ش ر ا ت م ا ت ^{او ده اوبدر} ^{او ده اوبدر} ^{او ده اوبدر} ^{او ده اوبدر}
 م ا ت ^{او ده اوبدر} ^{او ده اوبدر} ^{او ده اوبدر} ^{او ده اوبدر}

ح ر و ف ح ا ب ا ب ج د ه و ز ح ط ي ك ل م ن
 ا ب ج د ه و ز ح ط ي ك ل م ن
 س ع ف ص ق ر ش ت ث خ ف
 ض ط غ

(Faint handwritten text in Arabic script, likely bleed-through from the reverse side of the page.)

دفعه اولی در ۱۰ روز

درگاه ملک مدار و بارگاه کرمه لایزال عالیا ایوم القدر تدرسه مودع عن عدد و اعی
بمقدار بود که درگاه عالی بولایت ذی قریب سنه و مصلحتی که باشد در این روز و صلیب القدر
قوتی استی که بود و بار بکشتن تبارزه کله سازند و با تمام و الکمال شخص و کورجه که از سال او نمیشد
بدرستی طلبار و قوی و زوره آتیه سعادت از این نه عرض اولتین و تریخ او فور بیا او
و القدر
عرض بر آب نیم تنه بوی به محمد
موقف احد ربيع الحار لایزال عالیا بغیاة الله عز و جل تدرسه مودع عن عدد لایزال بود که
موضع از فصل القدر نفس و الاضواء و قریب سنه و مصلحتی که باشد در این روز و صلیب القدر
سبا بهانه و یوز بکری بر می بلوکه و یون بکری التی آتی علفه به متفرق صی و کوه ایلی و حیدر
سند و قوی و صبحی بلوکه و یوز بکری آتی به متفرق مصلحتی و کس کاتب بود و اجبار به کلوب و کلوب
موضع لرام ایلیون جزیه زوره علیا بود اما مودع و تحسین و این روزها به مطاع و احب الایام
سودا و عالیقه از نفوه الله الکمال التی طافه و تحسین احوال رفقه بلوک کدای محمد کدای کلوب
بر فو مال طلبا الی ملک جمع ایله بکری جزیه مالنه و یوز بیک آتی که تدرسه الله لافس رفیع التی بیک آتی
بالتام و الکمال منون الیه کدای نیم الی ملک لیتا به سعادت و غیره فحسب و رفقه و قوی و زوره
عرض اولتین و تریخ غایت بکری و جالید زوره و الحاح ایله کاران اعلیه فی الواقع و به
مرد و زوره اوله و بی مودع و لایزال عالیا به سر معدله مقصود رفیع اولتین

عرض (سقا)

[illegible]

لقد نيا حكمة - علم الامر و
فولكونا - القول بوجه
ملاية - فلكي دور

وقد الاختصار
صحة خلافا لاهتمام

نفق خلافا بطلب
نفق خلافا بسا خلافا

كفيع بالانكسار

و در آن قصه ملاه محلا تنده کفره قلندره ساکنی باغ الکلیه ملاه ملاه نکهت مجلیه
 ستون تقویر کلوم بتلوی محله منوره و در قیو وار یک مودف و مشهور و در جانیته و اصف
 منهدم اولوبینه اولیک قلندره بنیاد ممکن او کفین بالفروید صاحب ارض منظمه فنی و جیرا اچار نیک
 بر خطوه مقداریه یوله طسره بنیاد ایلد کت بعض اصحاب اغراض یوله کلا ضرر اولوب من بعد
 مرور و عبور و مکانه و امکا یوقدر و تو مانع اولوب لایزال عسله و التوف کشف کلک اویغنه
 طلب ایدرم و وکت بعد اقلوق الجمه جانب سوع عزیز الجانیته فوید بخلد مسطور اصف
 مسلمانیه و جم غیفو و جمع کثیر ایلد منازع فیه اصفه و محضر منوره و اربوب کورلد کت و مشهور
 روزره خطوه یوله طسره بنیاد و ضروره اولوب و طرفه و جان الوجوه ضرر یاولد غنده
 بعد ا طریق منور به کسب عاریده و قایت و حمایت ایوه یوکت آلتیه سید شید با یق اوز
 طیب طوط و صفای باله رضا و وکار یاسکوه ایلد و بموجب حکم اوتون لیسو عرونی ای
 مدینه و مدینه

176, 177

وروى في حكم عاين في قبض ماله بغيره ولو لم يورثه ما لا يتوقف كونه قدوة الا بالاصح
 مجله في عاين قدر وخصه معاين صدره ما في اوله بغيره ما لا يتوقف كونه قدوة الا بالاصح
 محضه موال امهه انقار الا اوار الكرام محضه موال امهه انقار الا اوار الكرام محضه موال امهه انقار
 ما شور امهه ما عاين قبضه لا في الجوه محضه موال امهه انقار الا اوار الكرام محضه موال امهه انقار
 قبضه ما شور اوله وعلم امهه موال امهه انقار الا اوار الكرام محضه موال امهه انقار
 انقبض قبضه امهه موال امهه انقار الا اوار الكرام محضه موال امهه انقار
 وضع اوله في عاين محضه موال امهه انقار الا اوار الكرام محضه موال امهه انقار

مداد و ملا

جته فخرية

من خير عيون مداد و ملا في قبض ماله بغيره ولو لم يورثه ما لا يتوقف كونه قدوة الا بالاصح
 ورجله في القبض له بغيره انقبض ماله بغيره ولو لم يورثه ما لا يتوقف كونه قدوة الا بالاصح
 شريف يد بخ بغيره انقبض ماله بغيره ولو لم يورثه ما لا يتوقف كونه قدوة الا بالاصح
 ربه بغيره بغيره انقبض ماله بغيره ولو لم يورثه ما لا يتوقف كونه قدوة الا بالاصح
 اوله وعلم كباين بغيره انقبض ماله بغيره ولو لم يورثه ما لا يتوقف كونه قدوة الا بالاصح
 ربه بغيره بغيره انقبض ماله بغيره ولو لم يورثه ما لا يتوقف كونه قدوة الا بالاصح
 قبضه وقبوله بغيره انقبض ماله بغيره ولو لم يورثه ما لا يتوقف كونه قدوة الا بالاصح
 مشروعه وعلمه بغيره انقبض ماله بغيره ولو لم يورثه ما لا يتوقف كونه قدوة الا بالاصح
 ويد طالع وعلمه بغيره انقبض ماله بغيره ولو لم يورثه ما لا يتوقف كونه قدوة الا بالاصح

مداد و ملا

آدم علیه السلام
 في السماء الاولى
 يحيى عليه السلام
 في السماء الثالثة
 يوسف عليه السلام
 في السماء الرابعة
 ادرى الله

ثم بيت المعمور
 ثم سدرة المنتهى فاذا انبتت مثل قلال البحر واذا اوراقها مثل اذان
 الفيل وتسمية تلك الشجرة سدرة المنتهى مبنية على انه ينزل اليها اوتام
 الخلائق واذا اربعة انهار نهران ظهران ونهران باطنان اما الظهران
 فنهران في الجنة واما الظهران فانييل والوفات وفي بعض كتب التفسير
 ان احد الظاهرين يصب في حوض

او حوض خالص انابت ربه وانشيد رابعة لا يقر اجاب ضيقه كمن مضى محبة من واد
 وخرط موقرة يد يهي واطمحو انواع تقطع وتكرع بل تقديم فلفظ كمال انما وجد في حوض
 ماخذ ورفعة ونيار بوخلها كمن مشوا بالندوة اصفوة خلافة ما في غير كونه اقدم حبه ملكو
 برزخ عرجي بعين ليلاني ودر قوس الوبر اراهم من لا زور زكك اول جانب دايه وكن تفتيح
 خرد ورنكه فغير موب اليه بغيره اصفوة مواخات ومصافاة اخلافا ورفعة فخر ارح وشفاعة
 لرحمة ايله ديك اجملة كسفا فانه جرات اول ليزيد بناء عليه بنج انتم الطاف بالانبياء كونه
 محقق وملتزم كمن صوم من نور ولفظ الطيفاري حريقه بوبر كوبر بوجانبه محض المرام عود اول خند
 بفتح وحنانة بوبر كمن بوبابده ظهور وهدور اية لطف واداة جانبها في نبي ايد ايد كنه
 كفا في بوبر كمن باني عمر وخلق وخلق منقاد مكر من العار
 ادرى الله

از معین کنی است

فقلت روزي مریدان شیخ خیر شیخ رحمه الله بکلب رفته بودند چون باز آمدند شیخ پرسید که
 کی بودید گفتند بنظر کلب رفته بودیم گفت راه آورد چه آوردید گفتند شیخا از کلب چاره
 فرمود با من بیاید نار تن کلب و ره آوردن آن شما نمایم مریدان موافقت کردند نزد شیخ
 صورت عیسی را دم بر دیوار کلب نقش کرده بودند و آنرا بی پرسیدند شیخ روی بآن صورت
 کرد و بانگ بر روی زد و این آیت بر روی خواند که و انت قلت للناس اتخذونی و ای الیهین
 من دون الله از هیئت این خطاب آن صورت فی الحال از دیوار فرو ریخت و از هر زره از اجزا
 خاک آن دیوار فریاد برآمد و حده لاشه یک ل ترسیات چون این کرامت دیدند زانرا تا میسریدند
 و کلمه توحید گوین در زمره اهل ایمان منخرط گشتند

فقلت که یکی از بزرگان را عمر بیان رسید مریدان بر سر بالین دی حاضر آمدند و کلمه اش تلقین میکردند
 شیخ میگفت نمیکویم نمیکویم مریدان همه گریان گشتند مانگاه شیخ چشم باز کرد مریدان را گریان دید
 حال پرسید گفتند شیخا چند گفت شما تلقین کلمه و ایمان کردیم هر بار شنیدیم که نمیکویم نمیکویم
 گفت معاذ الله که در جواب شما ان گفته باشیم که یعنی کلمه توحید و شهادت نمیکویم اما نحن
 بر من مستولی گشته بود و حرارت غالب شده خواستم که آبی طلبم نتوانستم ابلیس فرصت
 دانسته فدای آب سرد آورده بر دست راست من بایستاد و ابرادر قدح حرکت میداد
 از من پرسید که آب بخوابی گفتیم بی گفت بکوی لا آدر فی العالم عالم را چه معبود نیست من از سخن
 وی اعراض کردم و گفتم نمیکویم از جانب چپ در آمد و گفت آب بخوابی گفتیم بی گفت بکوی
 عیسی این الله گفتیم نمیکویم از پایان پا در آمد و قدح را حرکت داد گفت آب بخوابی گفتیم آری
 گفت بکوی ثالث ثلاثه گفتیم لا اقول لا اقول لا اقول قدح خود را بر زمین زد و از پیش من
 بگریخت آن رذسخن ابلیس میگفتم فی رذسخن شما پس اکنون کواه بشنید که نوشتم و بیا
 میروم و کلمه شهادت بگفت و از عالم نقل کرد اللهم افح لنا بالخیر و اقم لنا بالخیر و اجعل
 عاقبة امورنا الی اللیسر یا دایم العود

بسم الله الرحمن الرحيم

حمد بلا غایه و بی حده و شکر لا یحصی و لایعد **مران** خدا بر آنکه سینه بی کینه کاملان را **باشند** انوار کمالات طایفه
درخشان و تابان ساخت **و صدور** پر جوهر عارفان را بلعات و ضوایا طیفه ضیا پرور و منور گردانید و درو
ناحد و ذره بر آن پیشوای مرشدان کامل و در بهمنای کاملان اصل راست است که در جولانگاه نبوت مترجم ای
رایت ربی و در تختگاه رسالت مستکلم بنیاد ای بیت عذرتی است **و بر آل** و اصحاب او باد که بر یکی
از ایشان پیش برنده و امانده کان راه خدایان و دست گیرنده افتاده کان چاه عصیان است
اما بعد مدتی بود که این نامراد و پرتافت اعنی غناک و سینه چاک یوسف متبع مشوئی حضرت
خداوند کاره قدسنا الله سوره الغنیزه میگردم **روزی** بعضی از طالبان حقایق مشوئی و راغبان دقایق
معنوی التماس کردند که مشوئی مولانا جلال الدین **بحریت** بی حد و کران **و در باب** بیست نامشایی
و بی بابان در و هر کس بخواهد **مطالعی** و استطاعت سبحی تواند کرد **مگر بعضی** از لای منظور و بی
در سلک اختصار و در رشته انتخاب کشیده شود **ما مبتدیان** هم از خطمی بهره
یافته شوند این بنده خجیف نیز بر مقتضای خواهی و اما الابل فلا تنهر از شش جلد مشوئی سیصد
شصت و شش ابیات اختیار کردم بر یکدیگر ارتباطی دادم و هر جلد مشوئی در صورت ارقام مندی
اشارتی نمودم و او را جویره مشوئی لقب نهادم و الله المعین و الله المستعان و علیہ التکلیف و التکلیل
که شدی عطفان بحر معنوی **مشوئی** فدرجه کن در جزیره مشوئی
فدرجه کن چنانکه اندر هر نفس مشوئی را معنوی کوی و بس **در بیان** حقایق که از علم الهی عالم

سینه قلوه اندر موجب حب الوطن من الایمان و طهای اصلی خود می طلبند

بشنو این فی چون شکایت میکند از جدایا حکایت میکند کز نینسان نامر بیده اند
از تقیرم مرد وزن نالیده اند سینه خواهم شرح شد از فقر تا بگویم شرح در داشتیاق
هر کسی کاود دور ماند از اصلش باز جوید روزگار وصل خویش من بهر جمعیتی نالان شدم
جنت بد حالان خوش حالان شدم هر کسی از لطف خود شد یار من او درون من بخت اسرار من
سرم

سرم از ناله من و نیست **لیک چشم** و گوش را این نور نیست **تن ز جان** و جان ز تن نیست
لیک کس ادید جان در مشورت **آتش** این بانگ نای نیست **هر که** این آتش ندارد و نیست
آتش عشقت که اندر فی قناد **جوشش** عشقت که اندر فی قناد **نی حریف** هر که از یاری برید
بر دما بش پردمای ما درید **بجونی** زهری و نریانی که دید **بجونی** دمن ز دشتانی که دید
فی حدیث راه پر خون میکند **قصهای** عشق بجنون می کند **محرم** این هوش جز به هوش نیست
مرز باز از مشنری جز کوشش نیست **در غم** ما روز مایه کاه شد **روز ما** با سوز مایه کاه شد
روز ما گرفت کور و پاک نیست **توبان** ای آنکه چون تو پاک نیست **هر که** جز مایه ز آبش سیر شد
هر که بی روز نیست روزش میشد **در نیاید** حال غم هیچ خام **بس سخن** کوتاه باید و السلام
در بیان بی در کی **ستمحان** ای در بغا که ترا کجای **تا زجام** شرح دل پیدا شدی
کین سخن شیرست در ریش جان **بی** کشنده خوش نمیکرد در دین **ستمح** چون تشنه وجود بند شد
واعطای مرده بود کوبند شد **ستمح** چون نازه ایدی مسلما **صد زبان** که در بکشتن لنگ لال
چون در اید محرمی دور از کزند **برکشاید** آن سیران روی **چونکه** نا محرم در اید از درم
پرده در پنهان شوند اهل حم **چونکه** زاعان خیمه بر بهمن زند **بلبلان** خاموش شدند و تن زدند
ستمح خفته است کوی کن خطا **ای** خطیب این نقش کم زن تو **در بیان** کتمان سر
عارفان که جام حق نوشیده اند **راز** ما دانسته و پوشیده اند **بر که** اسرار کار آموختند
هر که دند و دما نش دختند **بر لبش** قلقت و در دل راز ما **لب** خوشم دل پر از آواها
سرخسب اندر اسزد آموختن **که** ز گفتن لب تواند و دختن **کوش** آنکس نوشد اسرار
کا و چه سوسن صد زبان افتاد و **تا** گوید سر سلطان ابکس **تا** نیز دقتد راپیش کش
در خور در یانشد جز مرغ آب **فهم** کن و الله اعلم بالصواب **در کمال** است بکمال کمال
ما همه مرغ آیانیم ای غلام **بحر** میداند زبان ما تمام **خلق** ما بر صورت خود کرد حق
وصف ما از وصف او کیر و سبق **جسم** ما و پوشش باشد در جا **ما** چو در یازیر این که در خفا
کان قدم نینسان شکرم **هم** ز من میروید و من بخورم **تا** که تقریب شمارا شکل من
نقل من نوشید پیش از نقل من **من** چو غور شدیم درون غور **می** تا نام کرد خویش از نورش

رفتن سوي نماز و ان خلاصه
 مدعی هستم ولی کتابی
در نصیحت مسکوران
 که ترا باز ستان دیده بین
 سوي درویشان منکر است
 نوحان دید که ابله بلبل لعین
 چشم ابله را بکدم بر بند
در بیان مقلدانی که خویش را بکام قیاس
 قصد جنگ انبیای داشتند
 ما و ایشان بسته خوابیم و خور
 از محقق نامقلد فرقت است
 در میان هر دو فرقی نیست
 هر دو کون زنبور خور و دنا زخل
 زین یکی سر کین شد و زان شکست
در بیان ذات پاک عارفان
 جستان از هم ز نور سرشته اند
 در قفای محض شبنم را دیده اند
 بر تراز از عرش و کرسی و خلاصه
 ز او با اهل دعا خود دیگرند
 که در ایشان بسته باشند از دعا
 قوم دیگر سخت پنجهان می شود
 نامشان از انشود ابدال هم
 هم یکی باشند هم شش صد هزار

هر تعلیمت ره مر خلق را
 نزد آنکه لم یزق دعویست این
 چون ترا آن چشم باطن بین بود
 زید هر سکنی یکی سر شکست
 ز آنکه درویشان و رای ملک
 گفت من از آتش ادم ز طین
 کار ازین و بران شده است ای
 جلد عالم زین سبب گمراه شد
 جسم دیدند آدمی پنداشتند
 این ندانستند ایشان از عی
 کاین چو را و دست آن دیگرند
 آن که آکو بد خدا از بهر نان
 لبک شد زین نیش زان دیگر غسل
 این خور و کرد و دیدی ز جسد
 چون بدل گشته اند ابدال حق
 تا ز روح و از ملک بگذراند
 پیشتر از خلقت انکورها
 سکنان متعدد صدق خدا
 که همی دوزند گاهی میدرند
 در قضا و قتی همی بیند خاص
 شهره خلعتان ظاهر کی شوند
در بیان اخلاقی و ادبی کرام
 بر مثال موهبا اعدا دشان

خواب بی بنیم ولی در خوابی
 نزد سکنان افق معنیست این
 کنج می بیند از اندر سر وجود
 کار در ویشی و رای فهم
 روزی دارند ز رفاه زو لک
 چند بینی صورت آخر چند
 که بشرد دیدی مرا نیکار چو عام
 گم کسی ز ابدال حق آگاه شد
 گفته اینک ما بشر ایشان بشر
 هست فرقی در میان بی مشها
 کافر و مؤمن خدا گویند یک
 متقی گوید خدا از عین جان
 هر دو کون آهو کباب خورند و آب
 و آن خور و کرد و دیدی ز جسد
 نیستند از خلق بر گردان و قی
 در دل انکور می را دیده اند
 خورده میها و نموده شوها
در تقسیم انبیا و انبای کرام
 قوم دیگر می شناسم ز اولیا
 کوشان آید طلب کردن خلاص
 هم کرامتشان هم ایشان در هم
 که از ایشان مجتمع بینی دوبار
 در عهد و آورده باشد بشان
 مغزق شد

مغزق شد آفتاب جانها
 جستان معدود یک جان یکی
 از نظر کاست این مغز وجود
 و آنکه شد محبوب ابدان شکست
 بی سرو بی پادیم ان ستم
 چون بصورت آمد آن نوسره
 وز جادوی در نباتی اوقاد
 باز از جوان سویی ان نیش
 تا شد اکنون عاقل و دانا و قوت
در تعریف طلب معرفت خود
 هر که بخوبست او خود کو دست
 مریزیر ایش و مو باشد بی
 تادلت آینه کرد و پر صور
 تا بکوشد آید از گردون خورشید
 دفع کن از مغز و از بینی ز کام
 تا بیابی در جهان طعم شکر
در بیان اتم طالبان حق
 باز اگر باشد سپید و بی نظیر
 او دو صد باز ست ز و صوفی
 کر یکی موری سلیمانی مجست
 چند صورت اخوای صورت
 احمد و بوجهل پس یک ن بزد
 چه زیانتش از ان نقش نقور

در درون روزن ابدانها
 تفرقه در روح حیوانی بود
 اختلاف مؤمن و کبر و یحود
در منازل خلقت آدمیت
 یک کهر بودیم همچون آفتاب
 شد عدد چون سایه های نگره
 وز نباتی چون حیوانی قتاد
 می کشید آن خالقی که دانش
 خویش نشناخت مسکن آدمی
 ای خاک از که ذات خود شناخت
 مردان باشد که بیرون از شکست
 بس چو آهن که چه نیره بیکلی
 اندر و هر سولیمی سیمه
 پاک کن و چشم را از موی عیب
 تا که ریح الله در آید در مشام
 کنده تن را ز پای جان بکن
 مرغ با پری پرد تا آشیان
 چونکه صیدش بوش باشد چشید
 عاشقی که آلوده شد و خیر شود
 مگر اند جستن او سست
 جان بی معنیست از صورت نیست
 شد سر شیران عالم جمله است
 چون که جانش غرق شد در بحر نور

مؤمنان معدود یک جان یکی
 تفرقه احد روح انسانی بود
 در معانی بحر نیر افرا نیست
 منبسط بودیم و یک جوهر همه
 بی کرد بودیم و صافی همچو آب
 آمده اول با قلمیم جسد
 نامدش حال نباتی هیچ بود
 همچون اقلیم ما اقلیم رفت
 از فرونی آمد و شد در یک
 اندر امن سرمدی فصری خشت
 کرد بریش و خایه مرد کشتی
 صیقلی کن صیقلی کن صیقلی
 پنبه و سوس بر و کن ز کوش
 تا بینی باغ سر و دستان غیب
 هیچ مکن از تبت صغرا اثر
 تا کند جولان بگردا بخشن
 پر مردم بهشت ای مردمان
 در بود جغدی و میل او بشاه
 خیر و شر مگر تو در بهمت نگر
در نهی کردن از صورت و تقیص
 کر بصورت آدمی انسان بزد
 چون سگ اصحاب را دادند دست
 پس بد آنکه صورت خوب نکو

با خصال بد نیز زد یک سو
 من بد بدم در جهان جستجو
 قیمت و بهمان و یکس از برت
 بی زری بهمان و یکس از برت
 قدر جان از پر تور جان بود
 کردی جان زنده بی پر تو کون
 مغرور میده بهمت از پوشتش
 چوست دان تن را و مغزان دوستش
 یک دمی از اطلب کرزان دی
 آخر آدم زاده ای ناخلف
در بیان فواید توبه درست
 عمر اگر بگذشت بخش این دست
 کرسی کردی نونامه عمر خویش
 تا درخت عمر کردد با نبات
 جلد ماضیه از بن بگوشو ند
 سیادت را مبدل کرد حق
 نامه طاعت شوندان مکتوب
 امر او کبریا و غم الکبر
 مرکب توبه عجایب مرکبست
 چون براری از پشیمانی این
 عرش لرزد از این المنین
 زاری و کرب توبی سرایه
 رحمت کلی قوی تر دایه است
 تا نکر بد طفل کی جوشد لبن
 طفل یک روزه بهین داد نظر
 تو نمی دانی که دایه و اکیان
 کم دهد بی گریه شیر او را بکشان
 تا بریزد شیر فضل کرد
 آخر هر کرب آخر خنده است
 هر کجا آب روان سبزه بود
 هر کجا اشک روان رحمت بود
 تا ز محن جانت بر روی خنجر
در بیان کسب بی حشمت
 تا نکاری دخل نبود آن تو
 آنچه کاری بد روی آن است
 هیچ کدم کاری و جو بر دمسد
 دیده اسبی که کوه خرد دهد
 بر بدن زجری و دادی میکند
 که توکل میکنی در کار کن
 جهد میکنی تا توانی ای یک
 در طریق انبیاء و اولیا
 در ره ایمان و طاعت میکنی
 سست بر آتش زدی آتش نیست
 خود که بد این در رحمت تبار
در بیان من قرع الباقی
 چون در

چون در معنی زنی باز کنند
 چو نکت زنی که شهباز کنند
 جد خطا کند چنین آسود خبر
 که کثران و کمر شتابنده بود
 چون نشینی بر سر کوی کسی
 عاقبت بینی تو هم روی کسی
 عاقبت اندر رسی با پاک
 گفت پیغمبر که چون کوی دری
 در طلب زن و ایما تو هر دو
 که طلب در راه بنکو هر دو
 بوی کردن کبر هر دو بوی
 این مزن تو از ملولی آه سر
 ای بسکاری که اول ضلالت
 بعد از آن بکشاده شد سختی گشت
 نادم آخر دمی فارغ مباش
 همی را جو که زویابی مسد
 لیک هرگز را همراه مسد
 غافلان خفت را اگر مسد
 غیر پیراسته و سر لکر مباد
 تیر بر آن ار که کرد از کمان
 پیر باشد نزد بان آسمان
 تیر بر آن ار که کرد از کمان
 پیر را بکین که بی پیر این سفر
 بی قلا و ز اندران آشفته
 پیر را بکین که بی پیر این سفر
 بی قلا و ز اندران آشفته
 کرباشد سایه او بر تو کول
 پس ترا سرشته دارد بانگ کول
 هر دو روزه راه صداله شود
 اطلب الدار انی وسط الصد
 سایه و شامان طلب هر دم شتاب
 تا شوی زان سایه بهتر زافتاب
 دل مده الا بهر دلو شان
 رویو یا رخدای را تو زود
 در فواید مصاحبت مردان حید
 از حضور او لب که بکسی
 هر که خدا بد بختی خدا
 تو ملاکی زانکه جزوی نه کلی
 در حقیقت کشته دور از خدا
 عیشین اهل معنی باش تا
 جان بی معنی درین بن بی خلا
 هست همچون تیغ جو بین غلا
 چون برون شد سوختن را آفت
 تیغ جو بین را بهر در کار زار
 کز بود جو بین برود دیگر طلب
 و ر بود الماس پیش آباط
 چون طلب کردی بجد آید نظر
 عاقبت جوینده یا بنده بود
 چون زجایی میکنی هر روز خاک
 عاقبت زان در برون آید
 که بگفت و که بخاموشی و که
 در دجو و در دجو و در دجو
 اندرین ره بی تراش وی خاک
 بعدل و بعدر دو جوان آسد
 هست تنهایی به از یاران بد
 پیر کرد و ن بی ولی پیر شاد
در بیان اطلب الهیانه از پیران
 آن ره بی که بار تا تو رفت
 پس ره بی را که ندیدی سنج
 پیر کرد و ن بی ولی پیر شاد
 پس ترا سرشته دارد بانگ کول
 اطلب الدار انی وسط الصد
 تا شوی زان سایه بهتر زافتاب
 دل مده الا بهر دلو شان
 رویو یا رخدای را تو زود
 در فواید مصاحبت مردان حید
 از حضور او لب که بکسی
 هر که خدا بد بختی خدا
 تو ملاکی زانکه جزوی نه کلی
 در حقیقت کشته دور از خدا
 عیشین اهل معنی باش تا
 جان بی معنی درین بن بی خلا
 هست همچون تیغ جو بین غلا
 چون برون شد سوختن را آفت
 تیغ جو بین را بهر در کار زار
 کز بود جو بین برود دیگر طلب
 و ر بود الماس پیش آباط
 تیغ دیر زان خانه و اولی است

دیدن ایشان شمارا کیمیاست
 که تو سگد محروم و مرمر شوی
 صحبت مردان از مردان کند
 کم شنو که هست چون سم کهن
 ده مرده مرد را الحق کند
 دست در عقید و جتهها زده
 از خدا بوی نه اورا نه اثر
 او همی گوید که ز ابد الیم پیش
 چون بسی ابلیس آدم روی
 تا فرید مرغزا آن مرغ کبر
در تعریف ذات پاک حضرت
 هست آن موی سیاهی او
 که سیه موی باشد او یا خود دوست
 عیسی اندر مهد دارد صدیر
 نیست بروی شیخ و منول خدایت
 پیر بر غفل باشد ای پیر
 چون که زیدی پیر نازک دل باشد
 همچو موسی ز بر حکم خضر زو
 غنی دارند و کبری چون شهاب
 تاباشی پیشان را که دو تو
 تا او بهایشان بجای که ناوری
 کآمد ندایشان زایوان بلند
 پیش اهل حق ادب بر ظاهرست
 جلوه انایان همین گفت همین
 چون صاحب دل رسی که هر شش
در نهی کردن از مصاحبت مردمان
 را حمان بگره بز چون عیسی
 عقل را بی نور بی رونق کند
 حرف درویشان بدزد و مردون
 دغولش افزون ز شیب بولش
 خوده ببرد در سخن بر بایز
 پس بهر دینی شاید دادست
 دست را سپار جز در دست
 شیخ که بود پیر یعنی سنجید
 تا زستی اش نماند تا رسو
 هست آن موی سیه و وضو
 که جوان ناکشته ماشیخیم و سر
 نه سفید موی اندر پیش و سر
 سست در بزم به جواب کل باشد
 این رسولان نمبر را از کو
 بنده کی خواهند از اهل حق
 نی که ایا نند که زهر خدای
 از رسالتان چه کونه بر فوری
 دل سگد اید ای بی حاصل
 در حضور حضرت صاحب دل
 پیش اهل دل ادب بر باطن است
 که خدا زایشان نه از اسات
 است دانا رحمت العالمین
 نارخندان باغ را خندان کند
 دوستی جلیل شیرین سخن
 صحبت احمق بی خونها که بخت
 ده چه باشد شیخ و اصل شده
 تا خواند بر سلیم زان فسون
 دیو تنوده و راهم نقش پیش
 تنگ دارد از درون او یزید
 زانکه صیاد آورد بانگ صغیر
 پیر حرکت کا و طلیعت ویر
 معنی این موبدان ای نایب
 چون گزینی اش نماند پیر است
 نیست آن موی ریش و موی
 چون بکی موی سیه کان و صفات
 او نه سخت و نه خاص ایزد است
در استقامت طالبان و ادب خدمت
 چون گرفتنی پیر بس تسلیم شو
 مستمع خواهند اسرافیل خو
 کی رسانند این امانت را بتو
 از تو دارند ای مسز و منی
 هر ادبشان کی همی آید پسند
 در حضور حضرت صاحب دل
 پیش اهل دل ادب بر باطن است
 زانکه ایشان

زانکه ایشان بر سر ایر قاطن است
 پیش بینایان کنی ترک ادب
 دل بمراند سیه کرد و ورق
 بی ادب تنها نه خود را داشت
 ره زن مردان شد و نامر داو
 کرمیدی امتحان کرد او خشت
 جرات و جهل بود و عیوان و قاش
 تو تصرف از چنان شایع می جو
 چون چنان و سواس دیدی زود
 کای خدا تو دارا نام از کمان
 که چه آید ظاهر از ایشان جفا
 چون خدا خواهد که پرده کس در
 کم زنده در عیب معیوبان نفس
 ای تنگ جانی که عیب خویش دید
 لاجرم گویند عیب بکد کمر
 این بود ظن در حق رتبانان
 این چنین بهمان منه بر اهل حق
 بحر فطنم را ز مرداری چه بک
 ذلت او به زطاعت نزد حق
 زانکه او مغرورست و این دورنگ است
 کار پاکان را قیاس از خود مکسر
 از هوس و غشقی این دنیا بدو
 باشهان تر و بر و رو پیشانی
 تو بکسی پیش کوران بهر جا
 تا شهوت را از ان کشتی خطب
 از خدا جویم توفیق ادب
 بلکه آتش در همه آفاق زد
در بیان امتحان شیخ را
 امتحانش کردی در راه دین
 او بر نهی کی شود زان افتاش
 و سوز این امتحان چون آمدت
 با خدا کرد و در اندر سجود
در بیان ترک طعن است
 این خیال و هم بد چون شد بدید
 میانش اندر طعنه پاکان برد
 ستر کن تا بر تو ستاری کند
 هر که عیبی گفت او بر خود خرید
در طعنه زدن منکران شیخ را
 شارب خمرست و سالوس و خشت
 کین خیال تمت بر گردان ورق
 زانکه ابراهیم را نبود زیان
 پیش گذشتن بک امانها خلق
 کیست کافری خبر ز امان شیخ
در بیان حال خود پرستان
 بادل و با اهل لیکاسی
 و ز کوی زرق و مکرست و دست

با حضور آبی نشینی با یکا
 بی ادب گفتن سخن با خاص
 بی ادب محروم کشت از لطف رب
 هر که نامردی کند در راه دوست
 شیخ را که پیشوا و هوسرست
 هم نو کردی ممتحن ای بی یقین
 امتحان همچون تصرف دان درو
 بخت بد دان کآمد و کردن زوت
 سجده که را تر کن از اشک روان
 ظن نیکو بر بر اخوان صفا
 صد هزاران بار را از خشم بزر
 و خدا خواهد که پوشد عیب
 تا بر بینی اینه بر کس نخند
 غافلند این خلق از خود ای پسر
 هر که باشد از ناز و زانیان
 مکرماندا از کجا باشد مغیث
 این نباشد و بود ای مرغ خاک
 هر که غمزد دست کوی ترس از ان
 کفر و ایمان نیست انجانی که اوست
 کیست مرده بی خبر از جان شیخ
 بادل و با اهل لیکاسی
 و ز کوی زرق و مکرست و دست

کرد در آینه دوزخ کوی طاعت در نه کوی در تنگه مولا هست
 مانده ام در نفعه فرزند نور نی مرا پروای سرخار نیست
 ای فلان مارا بهت یاد دار که شوم از اولیا پایان کار
 خوابناکی هرزه گفت و باز خفت هیچ چاره نیست از قوت عیال
 از خدایا چارستش و از لوت نی چارستش از دین و از طاغوت
 مبر چون داری ز نعم الما و المود ای که صبرت نیست از پاک و پلید
در بیان نوبی را که مینی آفران است ای بدیده لوتهای چوب خیز
 مرخت را که آن خوبیت کو در طبق آن مغرور آن نغز بی
 چون شدی تو صید شد دانه کوبد او آن دانه بد من دام
 ای ز خوبی بهاران لب کز آن بنکر آن زردی و سدری خزان
 مرک او را یاد کن وقت غروب بدر را دیدی برین خوش چایان
در بیان ترک فنا و کسب بقا هر چه از وی شاد کردی در جهان
 ز آنچه گشتی شاد بس کشاد شد آخر از وی جنت و بهجوان باد
 پیش کو بجهت تو خود از وی چه عشق بر مرده نباشد پایدار
 عشقهای کز پی رنگی بود عشق نبود عاقبت تنگی بود
 تابش عاریتی خوشید نیست بر کلوخی دل چه بندی ای سلیم
در بیان ترک دنیا بند بکسل باش از ادای سپر
 که بریزی بحر را در کوزه چند کجند قسمت یک روزه
 تا صدی قانع نشد پردرشد ترک دنیا هر که کرد از زهد خوش
 هر که از دینار بر خوردار شد این جهان در چشم او مردار شد
 نابایی بهجو او ملک خود این جهان خود جسر جانهای گدا
 کین جهان چاهست بس تاریک هست بیرون عالمی بی بو و بوی
 چون شهان رفتند اندر لامکان ذکر حق کن بایک غولانرا بسوز
 مال و زر ترا

در بیان ذم مال و بخت ای که جعد و زلف رعنا باشدش
 ملک عقی دایم مرغان نیست باز کونای اسیر این جغت
 ای تو بنده این جهان مجوس چند کوی خویش را حوچه جهان
 عکس چون کافور نام آن سپاه شه که او از خوص قصد هر جام
 شاه آن دان کوزشای غمت بی و و خورشید نورش با غمت
 صدر پنداری و بر در مانع از خراج ارجح اری زر و پیک
 زردبان خلق این ما و نیست عاقبت زین زردبان افتاد نیست
 کاستخوان او بر خواهد شکست آن خداوندی که دادند علوم
 ده خداوندی عاریت بحق تا خداوندیت بخشد مستحق
 اشتها خلق بند حکم است در ره این از بند آیین چه کم است
 زخم کش چون کوی شو چو کان هر که اندر عشق پا بد زنده کی
 دانه باشی مرگانت بر چنند غنچه باشی کو دکانت بر کنند
 صد قضای بدسوی آرونها و **در بیان فواید نیستی**
 در طریق عشق محراب یاز هر که بر در او من ما میزند
 چیست مواج ملک این نیست عاشقانرا مذهب دین نیستی است
 غره هستی تو چه دانی نیستیت خوش بر آبی گشت خنک نیستی
در بیان توکل و قناعت صبر کن با فقر بگذار این ملال
 این توکل کن ملرزان پاوست رزق تو بر نوز تو عاشقتر است
 عیش کم نابد تو بر درگاه باش گفت پیغمبر که جنت از آنکه
 که خواهی من کنیلم مر ترا جنت المادی و دیدار خدا
 آب در بیم جو جو از خشک جو و بر خواهی از در که هم او دهد
 بس چه عرصه میکنی ای بدکهر احتیاج خود به حاج دگر

مال و زر سر را بود همچون کلاه کل بود کوا از کله سازد پناه
 چون کلاهش رفت خوشتر آید مال دنیا دام مرغان ضعیف
 باز کونای اسیر این جغت نام خود کردی امیر این جهان
 چند کوی خویش را حوچه جهان مرا سیر از القاب کردند شاه
 عکس چون کافور نام آن سپاه کی کند او را کدا کو بد همسایه
 شاه آن دان کوزشای غمت خنک بندست آنچه بخش خوانده
 صدر پنداری و بر در مانع آفران از تو بماند مرده یک
 زردبان خلق این ما و نیست هر که بالاتر رود ابله تر است
 کاستخوان او بر خواهد شکست باز بنانند از تو بهجو دام
در بیان آفت شهرت تا خداوندیت بخشد مستحق
 تا زمانی بنده شو سلطان مینا کوز باشی پیش او بر بندگی
 غنچه باشی کو دکانت بر کنند هر که داد او حسن خود او دفر
در بیان فواید نیستی پوستان و چارق آمد از نیاز
 هر که بر در او من ما میزند رد و بایست او نه بر بالا پرد
 عاشقانرا مذهب دین نیستی است کارگاه کج حق دینی است
 خوش بر آبی گشت خنک نیستی سوی هستی آردت که نیستی
 صبر کن با فقر بگذار این ملال ز آنکه در فقرست عزای الملک
 رزق تو بر نوز تو عاشقتر است بر دل خود کم نه اندیشه مینا
 گفت پیغمبر که جنت از آنکه که می خواهی ز کس چیزی خواه
 جنت المادی و دیدار خدا بن از و خواهد نه از غیر او
 و بر خواهی از در که هم او دهد بر کف مینا سخا هم او نهد
 احتیاج خود به حاج دگر سر که موزش هزاران جان بین

از قناعت غرق بحر انکسین دانه کمتر خور مکن چندین رفو
تا خوری دانه نیفتی نو بدام این کند علم و قناعت و التلاک
که نو این انبان زمان خالی کنی پر ز کوه بر مای اجلائی سکنی
بعد از انش با ملک انبار کن نان گلست و گوشت کمتر خور این
روز حکمت خور علف کانا خدا بی عرض و ادست از لحن عطا
کان کلو کبریت نباشد عاقبت این دنان بسی دمانی باشد
کر ز شیر و بوتن را و ابروی در فطام او بسی نعمت خوری
کین غذای فرود بی آن خسر که حلال ابد بی قوت عوام
ماید عقلت بی نان و شوی نو عقلت ای پسر جانز اغدی
در جزان جانت نیابد پروش عکس آن نمانست کین نان نان
چون خوری یکبار از ماکول نور خاک ریزی بر سر نان تنور
جلد خوشه بای بیاعتها ردت که نباشد جوع صدر رخ دگر
رخ جوع از رنجها پاکیزه تر خاصه در جوعست صد نفع دگر
کین علف ز اینست ز اندازه برون جوع مرخصان حق را داده اند
جوع هر جلف که را کی دهند چون علف کم نیست پیش و نه اند
اتما المنهاج تبدل الفدا اغدی بالتور کن مثل البصر
چون ملک تسبیح حق را کن غدی ناز می همچون ملک از ادا
لیک از چشم خیران بس نهان که جهان باقی پر از نعمت شود
بس کن ای دون بهمت کوه نهان تا کین باشد جات جان بنان
تو چه دانی شط جیحون و سر آ ای تو نارسه ازین فانی را
چون تو عاشق نیستی ای سر کدا همچو کوه بیخبر داری صدا
عاشقانه اش دمانی و غم اوست دست مزد و اجرت خدمت بهم آید
عشق نبود دهر سر زه سودایی بود عشق آن شعله است که آید چون بر آید

در بیان عشق و مستیهای وی

عشق را در پیش خود یار نیست خوشش در ده یکی دیار نیست
این نباشد مذهب عشق و داد ملک در بناتن بر ستار حاصل
مطرب عشق این زند وقت سماع بنده کی بندد خدا و ندی صداع
زین رو پرده عاشقی مکنوم شد عشق و ناموس ای برادر راست
عشق را وصفی قدیم بی نیاز عاشقی بر غیر او باشد حجاز
عشق لرزاند زمین را بی کف دور کرد و نه از موج عشق دا
در شمع عشق در کف و شنید عشق در بایست فویش نابید
ای طیب جلد علقه های ما ای دواي خوت و ناموس
جسم خاک از عشق بر افلاک شد کوه در رقص آمد و چالاک شد
عقل از سودای او کورست و که خطا گوید و را خالی مگو
چون شهیدان از آب اولیتر شد این خطا از صد صواب اولیتر شد
تو بجز نای چه بی دانی از عشق عشق از اول چرا خونی بود
عشق با صد نازی آید بدست عشق را صد ناز و استکبار است
کاسمان از فرشت ز در عشق تو کین تهدید از کشتی که من
عاشق من کشته و قربان لا جان من تو بیکه طبل بلا
باشکر موزونی که چه نی سخت تر شد بند من از بند تو
آن طرف که عشق بی افزود در بر حقیقتش فنی درسی کرد
صد قیامت بگذرد وین نا تمام ز آنکه ناز و فیامت را حد
این زنجیر و نه ملت و تاب و جی حق و الله اعلم بالصواب
اب جوان خور دی نوش باد آب جوان خوان خوان از سخن
روح نوین در تن حرف کهن

هر یکی را هست در دل صدمه
ما غلام عشق پسر ذوالجلال
بندگی و سلطنت معلوم شد
بر در ناموس ای عاشق مایست
عشق یک کافد ملک را صد شکاف
کر نبود عشق لغسری جهان
شاد باشی عشق خوش سودای
ای تو افلاطون و جالینوس
نبست از عشق کسی دیوانه تر
ورشود پر خون شهید اورا
تو بیک خوری کیریانی عشق
تا کر هر زهر که بیرونی بود
کی رسد این خائیان در کز عشق
نشسته زارم خون خویشی
تو سرده در حور این دم نی
عشق را شناخت و انشمن تو
شرح عشق از من بگویم بر دوا
حد کجا آنکه وصف ابرو است
این شنیدی موبین کوشش

قصیده مایه بر فارابی رحمة الله

سپیده دم کشدم محرم سرای سرو / شنیدم آیت تو بوالی الله از لجب
کای خلاصه تقدیر و زبده مقدور / جهان را با طراوت بر کد که سپل
مکر نوبی خبری کاندین مقام ترا / چه دشمنان سودند و دوستان
که راه سخت محضت منزلت روشن / بین که ناچه نشیب فراز و پشیم
ترا نازل دور و دراز در پیش است / باین دور و زافات جواشوی
ز بهر عت تو بر کشنده اند قصور / تو در میان کردی همی عزیز مهانی
بین که تا شکست سیر و تنگ بود / چه مایه جانور نذا از تو خسته و بخور
چه داغهاست ز تو بردن خوش طبع / بدشت جانوری خار بخورد غل
پس از چند ضعیفی بخون دل تنگ / جمع آری کین اطلالت و آن
بند اهل مروت که دارد دست معذور / بدان غرض که دایان خوش کنی غایت
بیاده دست میالای کان همه نجات / که قطره قطره چکیده است از دل آنکو
که با که باخته عشق در شب و بجز / دل مرا که کریان گرفت جذبه حق
گذشت از دلم اندیشه می معشوق / برفت از برم آواز بر بطن و طنبور
بجز دعای شای خدا یکان صدور / و ز بیر شری و مغرب نصیر دولت و دین
نه در حدیقه فکرش و زبده باد غلط / نه بر صحیفه غرض نشسته که در خور
فرهنگسان خود معترف شد به قصور / نشسته در دل و چشم که کویست
ز بهی و قایق لطف نمی جویم شما / و یک کشنده جو خورشید در جهان
چنانکه نغمه داود در آواز زبور / بزیر دامن انلاک خلقت آن مجمر
که در خطه اسلام خطت آن خد / که می نیارده شعری بر و حال عبود
نموده راه که اول کایم را سوطی / نوروی با عجبی کرده که رایست
ترا جمل مین است اعظام کب / اگر گسسته شود در شیشه سنین و شو
که آفتاب پیروانه خواهد از وی / نهال جاه توزان حوض بافتست
فراست

فراست تو چو افکند شور بر عالم
ز عجز و ضعف جو غصه نور دید و ما
صلاح ملک ملک بر رعایت مبینی

و

غاند در تنق غیب هیچ سرستور
همیشه تا توان کرد هر دو رنگ
دوام دین و دین بر کفایت

کشتی که اولش عدم و آخرش نجات / در حق او کمان ثبات و بقا حیات
پیوسته در حرکت دوری چو آبست / مشکل ترا که بکمل دور و کار
دانش مشو بحر که در خواب غفلت / انکس که چار باش از کانش مشکات
سرکش طیر بر تو بکمر بند هم روست / بی نی ازین میانه تو مخصوص نیستی
از ممکنات به زنگ نیست هیچ کس / او هم اسیر دهنش درگاه کبریاست
بکمر چکوز قانش از بار غم دوست / خورشید را که مرد یک چشم گم است
از سنگ کربین و کوکان ترشح است / و ز کوه ناله دان و پندار کان حد است
آتش عدوی آید زمین دشمن هواست / در با فاده در تنگ لرزه است روز
پیل تمام خلقت و حکم خصا / از شمشیر غصه بی حد و مشهاست
از دست مور در کف صد محنت / وان باز نازنین که سر انکشت کی کرد
طاوس میر خوبان با قید و حشمت / سیم رخ شاه مرغان و حبس از تو است
آسیب مهر خیمه شایهش در قفاست / وین آدی که زبده ار کانش می کند
عقلست بر سر آمده از کاینات / هم پای مال شهوت و دست خوش
می دان وی که در کرم و بون از پیش است / ملک خدای ثابت و با قیست بعد از آن
فرمان ده اکابر آفاق سیف دین / کافان عدل او ند و کلمت صباست
عذر برار ساله جاء جهان بخوابست / صدرش مفرجه و درش جای دوست
ای پیش آری روشن تو همچو آفتاب / بر سر حکمتی کس پرده قضاست
عدل تو در جهان نظر رحمت خداست / دین بی بدی پستی عدل تو شد قوی
کردون که با جفا نفسی است پیش / اکنون نمی زند نفسی کان ز دروفاست

بنیاد چرخ بر سر آبست از ان قبیل
روزی و دهری دهدت کوی ان
چون طینت ز محنت و حسرت
در هر که بگری به این داغ مبتلاست
این آسمان که جوهر علویت نام او
ترا دانی ابرسیه مانع ضیافت
کردن خلاف عنصر و خلقت نقیض
طعم دمان و کوزه رویش بران گواشت
شیر زبان که لاف زبده می زند
هم محنتست و ز طبعش از گناست
بک در می که قهره شوق می زند
پیوسته در کناش این چار و دناست
حال نبات اگر چه گفتیم برین مزاج
آنا خیر صدر نوران و در کرباست
ان سروری که رونق یک روز او
طبعش مکان لطف کوفش معدن است
ذات تو بر زمین اثر لطف ایزد است
کار جهان بسایه عدل تو گشت
عصمت همان شود که ترا بر زبان

چیزی نمی رود که حق را در آن صفت
 از آب تیغ آتش فتنه فرو نشاند
 رای مقدس تو که بر غیب مشیت
 از ما جدا و قصه من بجز بر جوت
 دوران چرخ بی عوض از عمر من بگفت
 این سر نعم بر که درین وقت و کجا
 هنگام آنکه جلوه فتح و ظفر کنم
 کارم شکایت فلک و شرح ابتلا
 که لطف تو ندارد کارم گذر و است
 تا در مذاق آدمی از راه عقل و شرع
 با دایمیت قبل خوف و رجای خلق
 ترجیع بند از آن ملامت دینی راست

ای تلف کرده عمر از پی مال
 مانده بی منفعت ز عالم حال
 یکسر موم کرده کسب کمال
 غافل از مرگ و آخرت هر عمر
 بی خود از مال خود بیاسایی
 بی دبی آب و نان بایلد عیال
 دل به برد از این خیال محال
 فکر ز در طاعت اندازد
 پیر کشتی و بار عصیان سخت
 آلف قامت به نسبت دال
 وقت مردن چه سود از مال
 وقت مرگ رسد و ز ماند
 جلد بامرگ در نمی گیرد
 ملک الموت زرنمی گیرد
 از خداوند بی خبر شده
 مکر دنیات برده است چنان
 وقت حاصل چو باغبان بخیل
 از سوالات خبر گرفته شده
 چون حرامی برده گذر شده
 باز سر کرده بگرد جهان
 فامنت شد کمان از پی حرم
 پیش نیر بلا سپر شده
 لایق ازه و تبر شده
 بچ خرصت ببند در اتفاق
 کر نرا که از حلا باشد
 ناکمه کردن از کمر شده
 ملک الموت زرنمی گیرد
 ای ز بی طاعتی و نادانی
 برک طاعت گرفته در ره دوست
 در ری از سیرت سستی
 شصت داده بجاک پیشانی
 دوری از سیرت سستی
 محمد مانا ز دل برون کرده
 باطلع کشته بمردم جانی
 حاصل نیست

حاصل مستیت به باد فنا
 شد به بی حاصلی و نادانی
 سفرات شهره شد به بی با
 ناید از خوشحالی هرگز
 نرسد سیم و زرب فریادت
 در دم مرگ چون فرومانی
 جان شیرین بده با سبانی
 حیل بامرگ در نمی گیرد
 ای بخیلی که مردنت اولی است
 نمی گمان از آنکه خصم خداست
 نخوری مال و بکسی ندی
 بصر در دشمن زرتودوست
 دارت از بهر مردنت بدست
 چون بجاکت بر بند بر تن تو
 بهر نوز زرب بر خاک بگفت
 بدر زنت بهر طرف بستم
 تقدیرت شده بباد فناست
 جلد بامرگ در نمی گیرد
 ملک الموت زرنمی گیرد
 هست سر منزل تو زیرین
 کنج روی زمین اگر ازشت
 زینت دهر جمل عاریت است
 خشت و خاکست پسترو بالین
 مرگ پسنداده بهر تو بکین
 که فروشی برای ز را ایمان
 اهل بیت باز و همه عمر
 از تویی جوت خور و دوی نشین
 بگشای نفس ز ابر و چین
 مال مردم مبر بچور و ستم
 کوشش کن بند عرقی مساح
 مال مردم مبر بچور و ستم
 روز خیرات کن که روز پسین
 کوشش کن بند عرقی مساح
 ملک الموت زرنمی گیرد
 نصیده عبد الواسع جنت علی

منسوخ شد مروت و معدوم شد وفا
 وز هر دو نام ماند چو سیم و کوبا
 شد دوستی خجالت و شد مردی جفا
 کشتت باز گونه همه رسما بی خلق
 هر عالمی بزاویه مانده مستحق
 بهر فاضلی بدایه کشته مبتلا
 کاندربان خلق معجز چون کجا
 دیوار را می شناسد ز بهو
 شد راستی خجالت و شد زیر کی ستم
 زمین عالم نهاده و کردون بی وفا
 و آنکس که گوید از ره معنی کنوچ
 بیگانه را می نگرند بر آشنای

با یکدیگر کنند همی کبر هر کرده
 آگاه کنی گزین نتوان یافت کبرا
 هر که آیت خشت بخواند زین آتی
 با این همه که کبر نکوبده عادت
 کرم ز کوششی بتواضع نه بینی
 از هر کسی مذلت و از کبر عینا
 فرقی بود هر آینه آخر میان ما
 آمد نصیب من ز همه مردمان جز
 بر دشمنان همی نتوان بود توغن
 بر دوستان همی نتوان کرد مشکا
 بی عقل دی کنایت بی فضل دی د
 من جز بشخص ستم ان فومرا
 با من بود خصومت ایشان عجب
 ز اینک مورچه بسوی جنگ از د
 کز آئینه خشم نباید بر آسبا
 کرد همه شکافنه دلشان بکین
 چون کبرم از برای سانی قلم بد
 ایشان نیز خلق نباند تبتی
 در موضعی که در کف موسی بود
 چو ناکه بی کسر نبود تیغ را
 ز بر آک بی مطر نبود میخ را محل
 با عقل من نباشد مزج را توان
 چون عجز کافران بر اعجاز انبیا
 انهم که برده ام علم علم در جهان
 بر کوشه ثریا از مرکز شرا
 افران همی کنند بر ستم افتدا
 با خاطر منیرم و بارای فاسم
 عالیت منم بهمه وقت چون فلک
 صافیت ستم بهمه نوع چون هرا
 بر نسبت منست هنرهای من کوا
 هر که ندیده و نشنیده است کس
 در پای جاها ن پراکنده ام که
 وز دست مستلکان نه پذیرفته ام
 در شرم مذمت و در نظم من جفا
 و انرا که او بصحبت من سرور
 در ذلتی بد بد شود زو معاینه
 انکارش صواب نه پذیرش خطا
 تا رحلتی نباشد ازین جای که مرا
 مندا آفتاب ندانند مردمان
 انگاه قدر او بشناسد بریتین
 کاد شب و بد بد شود بر فلکها
 کاند بحر نباشد با قوت را بجا
 با این همه مرا کلا نیست ز قبیل
 تا لفظ من بگاه فصاحت بود روا
 بازار من بنزد بزرگان بود روا
 لیکن چو صد هزار جا بینم اگر کسی
 ناچار اندکی

ناچارانده کی بنمایم ز ما جبرا
 زانست غنم من که کردی بی کند
 و انکه بکام من نقی بر نیارند
 در دوستی کجا بود این قاعده
 زان سان که کشد بر خویش
 در فضل من کند بهر موضعی
 با ناصحان من شکالند جز نفاق
 با حاسدان من نمایند جز صفا
 بی حجتی کنند همه محبتهم را
 مردان بود که دوستی او بجا بود

در

لو بخت الجبال او انشقت السما
 اگر شناختی قیمت وصال این
 بدین قطعه ناکام و فرقت ناکاه
 مرا جز عم تو نیست در خمر خمر
 و یا بجز خود دل بسته نیکوای
 کئی ز دیده بیارم ز اشتیاق
 زخم شد از رخ رنگین تو بگو بگاه
 کئی ز خد تو چون بوستان بود
 ز رخک قد تو همواره خیره باشی
 کئی ز خد تو چون آسمان بود
 ز رخک قد تو پیوسته تیره باشی
 چو تیغ و خانه قطب الملوك فرخا
 جال نسل نمیراک بن ابابک کونست
 بلند همت شاهی که روز باداوار
 سپهرش اید ایوان و مهر بایگه
 کز و کذر کند و هم آدی بشنا
 ز عدل اوست کبوتر جاد و شمشیر
 بامرا و همه شهرزادگان نهاد و قفا
 بحد او همه آزاده گان کشاده
 خلاف اوست سفیر شاد و خواه
 از ان ز رخ و بلای خسوف نقصا
 که این بسیرت رای بلند اوست
 که او بصورت نعل سمند اوست
 مکر در اشهدان لا اله الا الله
 آبا حود تو در دست روزگار
 کز هر بهر سخای تو خیزد از اجا
 در رز بهر عطای تو خیزد از امیا
 اگر گداری هستی منزله از اشبا
 نیاز پیش عطای تو منهرم کرد
 همه ملوک سلاطین زرد و زرد
 اگر کنند کلاه و کمر غلامانت
 تا بجان ترا زید از مجسمه

مقربان تراشاید از سار کلاه	اگر خلق تو غریب بشمار یکبار	و کرمیزم تو فروت بگذرد بیکراه
شود ز لطف تو این باطاف حورا	شود ز بزم تو آن باطراف برناه	مگر بیا تو در آب شد کلیم خدای
مگر بیا تو در نار شد خلیل آله	از آن سبب که نشد نفس او ز غرق	و زان سبب که نشد نفس او ز غرق
بکوه و دریا اگر بگذری گرفته بدست	حسام فتح قزای دسان دشمنگاه	شود دهنک کشف دار در میان جسر
شود دهنک صدف وار در شیب ماه	ای سحر حکمت زمانه بی تکلیف	و بانایع امرت سار به بی اکراه
نه پروید و چون تو در کار هرگز نبرد	نیافرید چون تو که در کار هرگز نبرد	کنون که بنده درگاه فرخت جلی
خدمت تو گرفت از ملک و پناه	بری شود ز همه رنجها اگر سوبی	کسی چشم غایت کرمیم وارنگاه
چو ز زسک و سار و زنج و در صف	چو شکر از نی و کوه ز کان و سیم	شای شست همه در دلش برین خدمت
هوای در دلش شست همه درین درگاه	نه از هوای تو کرد در روان او چاه	نه از شای تو کرد در زبان او کوتاه
کنون که از جهت آنکه عذر واضح داشت	بسوی مرد نیامد بخدمت ز بهر آه	ز مدح تن هر ساله طبع او تازه
چو از نسیم درخت چو از سحاب ماه	همیشه ناسم بهمنت در افاق	مدام تا خبر پیر نیست در افواه
نشسته باد چو بهمن موافقت بر تخت	فاده باد چو پیرن خال و در چاه	ز جاه تو فغضای فلک فکنده ساد
مناعت سوی نالچسیم تا فتنه	مناعت سوی نور النعیم تا فتنه	چونام نومر و زه نعت نخی تو

شیخ نظامی راست

شاد بدانم که درین دیر تنگ	شادی و غم هر دو ندارد در تنگ	این همه قوی و همه بنده کچه
سست درین قالب کردند کچه	انجم افلاک بکشت اندر اند	محنت و شادی بگذشت اندر

شاد از غم که دل من غم نیست گامدن غم سبب غم نیست

روی ما شسته چو همیش نگرید	چشم بی سر و سیاهش نگرید	بر سر و ملاجم حرکات
جنبش پیر کلاش نگرید	نظرش بر من درویش نگرید	غلط انداز نگاهش نگرید
هر من کشته یکی صد خطش	از هر کسی که باش نگرید	شاهش سپه آورده خط
عالم آشوب سببش نگرید	عذر خواهی کدم بعد از قتل	عذر بدتر ز کشتن نگرید
دود از جوخ بر آورده لم	رنج شعله آتش نگرید	میرود غمره زمان و کشته
پشتها بر سر آتش نگرید	محنتم کوه ستم راست نگرید	تن کا هیده چو کا هشت نگرید

اصفی فرماید

کریم روز هر ترا بود در طلب	و دو هفته که در آمد تمام شب	موضع و اقی می کند آتم شرح سوز
میگردم بوی که راضی شوم تب	لیلا که شد با تم جئون سپه کلیم	و در آن کشت رسم سیه حانه در جز
فرهاد که می کند جوی شیر را	در بی ستون غیره از خنده لب	در روز کار غم زد و بد سر شک است
طفلی که روز کار بر آورده بی ادب	کفتی عجب خواب من آشف در آمدی	یکه به خاطر تو رسیدم عجب عجب
چون حسته لبه که شد استخوان غم	باشد بیک کس که حسته رطب	آن تند خو کشت ز خون بر آصفی
یار سبب چه بود که رخیدی سب		

اصفی راست

نموده روی که شمع وصل یا قریب است این	شب و اقی سر آمد سار و سحر است این	خیلا روی تو بر سحر و کبوتر و لرا
نموده قطره غم چه مرغ تیر بر است این	خط تو سبیل نورس خست بهار طاعت	ز سبزه تازه ترستان ز گل لطف تر است
بد و حسن تو شد باره باره پرده هم	و یار مرا چه کند که غرق پرده در است این	بلای صفت و دل نقش خط او است چه چاه
نوشته ملک قضا بر صیقله قدر است این	کل زمین و فالا زار شد سر شکم	و یار میدد خالان که وادی و کمره
	بر آه عشق بتان آصفی ز دیده قدم کن	
	با خیا ط قدم نه که راه بر خط است این	

اسیر فرماید

داری بقصد جان و دلم با کان کین	جانا فدای راه تو سازم همان کین	تا چون تو با پیکری از بوج خاک زاد
دار و بر آسمان شرفی هر زمان زمین	تا یکا بر آه عشق امان خواهم از غمت	رحمی خدای را که شوم از امان امین
شد لعل تو برین که دهد بوسه بناز	از روی مهر لطف تا و روان زمین	وام که سیوه های غم آفرین شود چو شهید
زانی نیست ز تلخی شام غمان غین	من هر چه میکنم کرم او است پرده پوش	و اعطای مکوف ز که کرد چنان چنین
	چشم بقصد خون اسیری زابرونی	
	صیدا و ار چند کند با کان کین	

جای راسخ

ای با لب طوطی شیرین زبان زبون کردی خان ز پنج سپاهیان برون با حسن التفات تو معناد کشته ایم
بر ما مکن عبور تغافل کنان کنون کز بشکن بسکستم حقه دلم چون کوه نیاز نیایی دران درون
لب تشنه میروم ز غمت کز جبرود بروم از دود دیده پر خون عیان برون خواهی دلا بیای کنی خیمه مراد
زان موطب طایع از ان قدستان برون در ملک عشق منصب عیار و دون بیکان نموده میل بجای بدان بدون

چشم عالم دیو اینچه خواست

چون خشت عشق را پست فزایگان کنون **دل**

سرو جهان چو امیل چمن نمیکند محرم کل نمیشود یاد سخن نمیکند نادر هرزه که دمن رفت بیین زلف و
زان سفور از خود غم طمن نمیکند پیشگاه ابرویش لا به نمیکند و پیکش کشیده است از ان کوشش نمیکند
بامه عطر و امت آیدم از صبا بکز کز تر خاک را مشک ختن نمیکند ساقیم ساقی ما کرمه در دمیبد مد
کیست که تن جو جام به جلد دهی نمیکند چون ز نسیم میشود زلفه بتفشه بپشکن ده که دلم چه باد از ان موهوش نمیکند
کشته غمزه تو شد حافظ نا شنیده بند

دل تیغ سزا است هر که در کوشی نمیکند **دل**

آواره ساز از سر کوبت چو نی را خایه مکن از بلبس نالان چنی یعقوب صفت دیده ام از کوه یقیوت
پوشیده فرستی چه شود پیری را هر چند که با زاغ و زغن خوی گرفتگی از ار مکن طوطی شیرین سخنی را
ای بی خبر اخلاص اغیار بد آموز نسبت بمن ساد مکن مگر و فنی را جان کنان طالب نگر و چهره عیان ساز

اسیری راسخ آزار دکن از کوه بلا کو نمیکنی را **دل**

ای صنم سنبه از دست منت و دانت منس جایید لا دست منت و دانت ای در خوش لقای من و لبر جان فرای من
در و من و دواي من دست منت و دانت کعبه است کوی تو قبله است روی تو میل دلم بسوی تو دست منت و دانت
ای بت کلمه از من ای غم غمگسار من شادی جان زار من دست منت و دانت مرهم چاریش من محرم دیار و خویش من
مذهب و دین و کیش من دست منت و دانت خوان کرم نهاده پرده ز ریخ کثاده مرده وصل داده دست منت و دانت

دل ز اسیری پیری پیچ غمش بخوری تا یکی این ستمگری دست منت و دانت

الهی راسخ

تنم از مچر تو بیمار و دلم پر خوست بیج از حال من حسه پیری چوست از غم و حسرت روی تو مرشد شب
دیده از کوه خواب و جگر خجسته شرح حال من مچران زده ناید زبان قهقهه غصه ز تعویرو بیان افزوست
طلاقت و صبر من دل شده بر طاق سید سوزش داغ فراق تو ز حد بیروست از سر کوی تو تا دور فقا و الهایه

حکمی راسخ باتن حسه و مهور و دل پر خوست **دل**

بر غم رقتت مرا جاز دست دل تا کی کشم جفا من جبر از دست دل ویران ز دست دل نه بین خانه منت
بسیار خانان شده و پیر از دست دل بر کرد هر مر از کرم روز شب طواف نالان ز دست سینه و کربا ز دست دل
کو دل مرا بچانه رساندی نکو دیم چون غنچه پاره پاره کربا ز دست دل و نبال دل مگر و حکمی تو پیش ازین

مغلی راسخ خود را ساز بی سر و سالا ز دست دل **دل**

ای که سرست می جام است آمده بر حذر باش که از نیست بهست آمده برم آن خطه که از پای نشستی کفتم
کو بخون ریختن اهل نیست آمده دست امید ز دانا تو کوه نمکنم عمر ما میکز دانا تو بدست آمده
دیگر از سابقه روز ازل مگر مکن زانکه در روز ازل عشق و مست آمده مغلی بی بی و معشوق زینا منشین

حیدر زانکه بخواره و معشوق پرست آمده **دل**

چو دامان وصلت نیاید بستم خوشم با خیال تو هر جا که بستم بیاد تو از خویش بیکانه کستم
بگو تو در کوشه غم نشستم بسو دای وصلت همه عمر شدم موام از بی اشتیاق تو مسم
سلا خو ایند در کوی عشقم بگوید جز کافرت پرستم ترا حیدر از عشق تا یک نفس منت

آصفی راسخ نکوی که از محنت عشق رستم **دل**

بیوفایی شیوه خوب میدانم نیست جو با نرا و فای خوب میدانم کز بسند دیده شب خواب روی تو نیست
مرومان دیده را خوب میدانم در فراق او شبی کز غم خواهد شدن غم نوح و محنت ایوب میدانم
زان خط آشفته خواهد شهر را بر دهم عادت آن ماه شهر آشوب میدانم طالبانرا چیست قلاب جوت زلفه بار

این گشتش از جانب مطلوب میدانم تا خط خوابان نامه قلست بهر عاشقان

آحقه مضمون این مکتوب میدانم

بسم الله الرحمن الرحيم
 بد آنکه قواعد چهار قسم است تشبیهی و تکمیلی و تدریجی و تحسینی انست بان تحصیل
 نمایند و تکمیلی آنکه حروف حاصل بواسطه آن ترتیب و تکمیل یابد و تشبیهی آنکه سبب اول
 یکی از دو قسم سابق کرد و اعمال این سه قسم جهت وجود اسم از امور ضروری است
 و اعمال تدریجی که جمله امور محتمله است نه ضروری است که حروفی اسم بسبب آن صلاح
 پذیرد اعمال تشبیهی چهارست انتقاد تحلیل ترکیب تبدیل انتقاد عبارتست از اشارت
 کردن بعضی اجزای لفظ بجهت تصرف در آن بوجهی از وجه چنانچه عباراتی که فی الجمله دالتهی
 داشته باشند بر آنکه با وسط یا تان چون سرو و ناز و دل و مرکز و غایت از ابراد
 ان حرفی اراده نمایند چنانکه در اسم اختیار کردی شفته و شیر و نمک و شیرین
 ساختنی بی سرو و پای سروی پایا را و چنانکه در اسم شاه برده بودند و گشتن
 زخم بگشته و زنجبیل بگردد ای جمله از هر دو هم یکی دیگر بار در یکدیگر از
 موافقت دل بسته و گاه باشد که کنار و طرف و جانب و مانند آن گویند و اول کلیه یا
 خواهند چنانکه در اسم آدم ای دل خسته شکایت مکن از سخت خویش بر حالت
 مانا و ک خوابان کم و بیش و کوشها و لها و کنار و مثال آن گویند و اول آنکه
 خواهند چنانکه در اسم میرجان جو ساقی آتش می بر فروزد و بی بر جانب خود را بپزند
 و همچنین گاه باشد که پوست یا جامه یا غلاف گویند و اول آنکه خواهند و مؤخر گویند و مجموع
 مابین طرفین خواهند چنانکه در اسم موسی پوست از مدعی و غیر از دوست خواهد
 کین مؤخر آمد و ان پوست و دلها و وسطها گویند و مجموع مابین طرفین خواهند چنانچه
 چنانکه در اسم امام و امام ز رفعت بارگاه حضرت دوست دریم کعبه و ان خلق عالم
 فرستاده

فرستاده در بابی کعبه همه دلهای خود را از پی همسم و توان بود که نویس و فی بدگر
 مرته او در عدد و حروف لفظی چون ثانی و ثالث و غیر آن چنانکه در اسم و حیده و جهن
 بر از کرم بار هر دوش باید که حساب عنایات خود میواید و از طریق انتقاد است اشارت
 کردن بیک حرف یا بیشتر بر سبیل ایهام که مقصود منعین نکردد مگر نظر بوجه دانی و حرف اسم
 تحلیل عبارت از آنست که لفظی را که باعتبار معنی غیر معنایی مفرد باشد بمعنی متجاری
 متجاری سازند بدو و یا بیشتر و شاید که مراد از هر حرفی معنی باشد یا لفظ یا از بعضی
 معنی و از بعضی لفظ و همچنان شاید که اجزای اسم مستقل نباشد یا بعضی مستقل باشد و بعضی
 نباشد قسم اول که مراد از تمامی اجزای اسم معنی باشد اما تحلیل بدو و جزو با استقلال
 هر یک چنانکه در اسم آبل که گزاهست دیده بینا دیده اند از برمه زیبا و بعد از آن
 بعضی چنانکه در اسم بابر جای او عالی بود فکر غنی کی رسد در کنه جایش ای
 قسم دوم که مراد از همه اجزای لفظ باشد اما تحلیل بدو و جزو با استقلال هر یک چنانکه
 در اسم تقی مراد بود قدیل دل سوخته شدن آن سوخته باز از سوخته قسم سوم
 که مراد از بعضی اجزای معنی باشد و از بعضی لفظ اما تحلیل بدو و جزو با استقلال هر یک چنانکه
 در اسم حیدر میان لشکر بسیار غمخوار و کم را شاید از آتش علمها ترکیب
 عبارت از آنست که لفظی را که بحسب معنی شوی مرکب باشد بحسب معنی معنایی مفرد
 دارند بشرط آنکه مراد از وی معنی باشد نه لفظ چنانکه در اسم عمر مرغ دلخای
 کسان را تمام ان عمر صید خود ساخته بی دانه و دام ان عمره تبدیل عبارت
 از بدل کردن بعضی حرف بعضی دیگر بی توسل بعمل تصحیف چنانکه در اسم الباس
 نیست بر لوح دل من غیر نقش نام دوست این که بر سونام بجای نام نام و منت
 اعمال تحسینی است تنصیف و تخصیص تنسیب و تلخیص و تراوی و اشتراک و کثایت
 تصحیف استعاره و تشبیه حساب تنصیف و تخصیص عبارتست از ذکر بعضی حرف

بصرح و تعیین کردن آن بوجهی از وجه چنانکه در اسم فریدون ز فریاد گشت
کردن دگر کون که خواهد رسیدن نوادگرددون **ن**سبه عبارت از آنکه اسم
حرفی است و خواهد بود با اسم اراده نماید مثال قسم اول چنانکه در اسم درویش
سبزه از نو پرده می سازد درست تا پوشد روی دشت خود گشت **ن**مثال قسم
چنانکه در اسم قمر و زرخ چو ماه پیاپی نموده ماه و شش **ن**بعض جان و دل نا توان رخ
گشتی **ن**تلج عبارت از اشارت کردن حرفی یا بیشتر که در محل مشهور است یا نیز
چنانکه در اسم فانی خلق جهانی بدعا بهر یار هر طرف از فانی خوانی شمار و و
ازین عمل آنچه درین فن مشهور است اشارت کردن است بر فم های تعویذی زیرا که احکام
بخوم از برای اختصار اصطلاحی چند نهاده اند مثلاً در ثبت نامهای سبعة سیاره که است
قمر است و عطارد و زهره **ن**شمس و مریخ و مشتری و زحل **ن**حرف اخا کفایند و از برای
بیل ل رقم میزنند و از برای روز و رکاه با اعتبار زمار و کاه با اعتبار یوم م و علامت
سرف و بهبوط و اوج و حنیض حرف اخوست و در ثبت ابام هفت برای یکشنبه الف
نهند و برای دوشنبه ب بر ترتیب و و ف الج و یحیی در ثبت اسماء بروج دو
از دکانه چون حمل چون ثور چون جوزا و سرطان و اسد **ن**سببه میزان و غریب قوس
و جدی و دلو و حوت **ن**از برای حمل صفر یعنی این شکل ه نهند و از برای ثور و جوزا
جوت رسد علامه او یا باشد و بر همین طریق اصطلاحات چند که بر اصحاب معارفان
پوشیده نیست بر هر یک ازین امور را ذکر توان کردن و حرفی را که در تقویم علت
اوست خواستن چنانکه در اسم لطف الله بین رخسار او با لطف جاد و **ن**شیخ
طرف مفاد نهاده هر سو **ن**ترادف اشتراک **ن**ترادف است که از دو لفظ یا بیشتر که برای یک
معنی موضوع باشد لفظی ذکر کنند و لفظی دیگر خواهند بواسطه مشارکت در موضوع که و اگر
آنکه از یک لفظ که برای دو معنی یا بیشتر موضوع باشد معنی که با عبار غیر معنایی خواسته
باشد

باشد باعتبار معنایی مخالف آن خواهند مثال قسم اول چنانکه در اسم جان
بی قدرت هر که بختستان در آیم ای بکار نیزه در پهلوت ما را از زمین و از یار
مثال قسم ثانی چنانکه در اسم سلا یارب از رفعت دل بر نوران عالی مقام
است عین کعبه داری باقیش از مهر نام کثایت و آن بعد دو قسم است قسم
اول ذکر کردن لفظی است و اراده لفظی دیگر بواسطه معنوی که موضوع لفظ مراد باشد
و لفظ مذکور را برای آن وضع کرده باشد چنانکه در اسم موسی **ن**الحرف
از آن زلف طلب ای دل غمزه اسباب طرب و چنانکه در اسم قمر
دلا دوری از کار و بار جهان به وزان آنچه باشد رخ دلبران به **ن**قسم دوم
ایراد لفظی است و اراده لفظی دیگری بواسطه معنی شرط آنکه دلالت اول بر ثانی
تسمیه و تلج نباشد چنانکه در اسم سیف الله آن بهر جور خود اند دانیم
وین مهر و وفای او نباید دانیم زلفش ز جفا کند حاصل آن شوخ بما حمله نماید دانیم
تصحیف و آن عبارتست از تغییر کردن صورت خطی لفظ نحو یا اثبات نقطه و این بر دو
قسم است تصحیف وضعی و تصحیف جعلی تصحیف وضعی آنست که لفظ مفرد ذکر کرده
باشد که مفهومی از دلالت کند بر آن که مراد از کلمه که تصحیف او خواسته اند صورت خطی
اوست بی توضیح یا اثبات نقطه چون لفظ صورت و نقش و شکل و رسم و نظایر آن
چنانکه در اسم قزاجه ای باد صبا هر تو گردم بگردان هر یو یازان سرو قداری خوشتر
تصحیف جعلی آنست که در انشای کلام اشارتی واقع شود نحو یا اثبات نقطه بخصوص چنانکه
در اسم جمش در یاد است عاشق بسیم و زرجه کارش در بای درج در پس
پاشیده بر کنارش استعاره و تشبیه عبارتست از ذکر لفظی اراده و حرفی
یا بیشتر بواسطه مشابهت در صورت خطی بشرط آنکه آن مشابهت مشهور باشد
یا ظهورش چنان باشد که ذهن از مذکور بمقصود باسانی انتقال نماید چنانکه در اسم

نخستین دوش منصوبه خوبی سحر ای کاوشش باختی و مه از انت فروخته
بجوشش اعمال حسانی و آن پنج اوست و است و سبب حرفی عبارت از اشار
کردنست بتعیین حرفی یا بیشتر و ازاده عدد از برای نوع تصرف در آن چنانکه
در اسم پنجم هر دو یک چیز نمایند و اب و لی فوق بسیار بود باینکه بگویم
مثلی اسلوب اسمی و آن عبارتست از ذکر اسم عددی بقصد دلالت
بر آن عدد چنانکه در اسم نوح پس از عمری رسیدن تا توانا از نوح
زخمی خدایکی بستم آنرا اسلوب احصایی و آن عبارتست از ذکر کردن احوال
و اوصاف عددی و ازاده آن عدد چنانکه در اسم خواجه زین سبیل هرگز
من کرد آهنگ اوج کردون تا بهفت طاق دیدم آخر تمام در خون اسلوب
احصایی و آن عبارتست از ذکر کردن معدودی که حصر او در عدد معین مشهور
باشد بروجهی که ذهن انتقال نماید بعد از آن چنانکه در اسم بیات
کرده دل من که خیاالش بر جره او شمار خاالش اسلوب رقمی و آن عبارت
از اشارت بعضی ارقام هندی بوجهی که ذهن انتقال نماید بعد از آن که بر آن
آن تعیین یافته چنانکه در اسم مهلول دل مقام مهر مهر و یان سیمین
قدش و ده که سر کردایش همچون فلک سجده شده اعمال تکلیفی
است تالیف و اسقاط و قلب تالیف عبارتست از جمع کردن الفاظ متفرقه
که در مواضع متعدده اندراج یافته باشد بجهت ترتیب اسم و آن منقسم
میشود بدو قسم انصالی و امتزاجی تالیف انصالی بهم بوسیله اجزای
طرفت و مطروفت چنانکه در اسم موسی سر و پست مانند سر برین
نام تراشیده سر کشیت بین و در اسم خداداد از لباس عمر کله را کسی
امید بود خار خود آخر بهر یک چاک دامانرا نمود و تالیف امتزاجی است که اجتماع

به قول بعضی در بعضی حصول باید چنانکه در اسم جنید بنال زرد دای نی در جدایی
که یار عدم و همرد مایی عمل اسقاط عبارتست از عدم حرفی یا زیاده لفظی و جوا
این عمل به دو طریق است یعنی و مثلی یعنی است که منقوص در ضمن منقوص منتهی
یافته ساقط شود چنانکه در اسم زبیر من و دل ادم عشق تو اسباب حضور
زیر و زیر شده هر دو یکدیگر دور و اسقاط مثلی است که منقوص در عین منقوص منتهی
بوجهی از جوده تعین یافته از درجه عبارتست ساقط شود چنانکه در اسم صدر
هر دم چون نویسم بر روی رغوانی بخود دو صدر سالها یکی بخوانی عمل
آن عبارتست از تغییر ترتیب حروف با کلمات بجهت حصول مقصود و درین عمل
اگر حروف علی الترتیب منقلب گردد قلب کل خوانند و الا قلب بعضی گویند و اگر تغییر
در ترتیب کلمات باشد قلب کلی گویند و در هر یک از اقسام ثلثه اگر لفظی آورده
شود که شعر باشد تغییر ترتیب مذکور چون لفظ دور و عکس و کنون و بر شان و
نظایر آن از اقلب وضعی گویند و اگر بی تشل یکی ازین الفاظ سابق کلام را بر تغییر
دلالتی باشد از اجلی خوانند اما قلب کلی وضعی چنانکه در اسم شجاع چون
مه و خورشید در جرج آن بت غنا خوشست که بر قمار سماش رفت دل ز جا خوشست
قلب کلی جعلی چنانکه در اسم شریف بهتر است از مهر و مه خواره آن نازنین
سوی مهر و مهر خود بدی در خوش آفرین قلب بعضی وضعی چنانکه در اسم امیر ادم
شد ز آه بیدلان غم زده یار ما چون زلف خود مرهم زده قلب بعضی جعلی چنانکه
در اسم غریب بگو بفر که انکو بود بمرنه پیش بقدر مرته از دگری بود در پیش
اعمال تبدیلی شش است خرد و شکن شدید و تخفیف مد و قصر اظهار و استعار
معروف و مجهول تعریف و تخریم خرد و شکن عبارتست از اشارت کردن با جملات
حکایت و سکنات حروف تا تغییر آن و چون ناظم معنی اسم مقصود را بوجهی درج

دکاف عجیبی باینکس آن مم مم مم

قصیدہ خواجہ القاب مولانا قابل راست قوس سوره

فصل فی بیان دوستی و بی دوستی

محبتی برسم که دو مار و پیک که تو خود را
 بزنی باز و القهار لا سراز و اعلی کائنات
 بنفی ما سواله که شد دستک رهت مستی
 کسی کو پاکشید از کوی هستی و امید از خود
 چو آتش بگذرد از ظلمت مستی حواس
 چو صوفی و امن محبت نشاند بر سر دنیا
 ز محبت هر که آرد زیر پا دنیا و مافیها
 فنا آن نیست که دینی و غصبی بگذری دان
 عبادت کز پی او ثواب آن تجارت دان
 عبادتی تر و دست اخلاص عمل کر تو
 بود ذکر حق آن که غیبا ناید بکنش یا د
 ولت که با خدا باشد که نود نبود از دیده
 خیال داند و خوابی ز روی بوش و بیدار
 چو شد از پر تو نور تجلی بود ل عارف
 کسی که چون مسجاری بر شرف ریاضت شد
 چو سالک ز ره محبت طاف قدس از دجا
 خوانی دل از معشوره دنیا بود پس تو
 متاع هستی و قیمت او آن کسی داند
 ز شادی بی غمت از نیک بدانرا که شد روشن
 چه سعادتی بود و نابودش فوج افزون شود با غم
 بر آن عارف که او دانست معلول را از یک

کلمه که در این کتاب است
 و در این کتاب است
 و در این کتاب است

جانانی که در این کتاب است
 و در این کتاب است
 و در این کتاب است

کلمه که در این کتاب است
 و در این کتاب است
 و در این کتاب است

چو بر رخسار ریاضت زین هند عارفی که چون
 بر آن خاک که او را ز آتش لایب چشم آید
 بسوزد و که بر سر کنش شمع در مجلس
 نباشد و دیده که پای از سوز دل عابد
 تواند در عشق انکوزی در روی نپویند
 علاج درد نادان نداند و کسی که را
 چه ذوق از شهید معنی آنکه حکمت نیست درش
 نفس مشکین کن و بوی پیر از گلشن معنی
 چو صبح انگش باشد با همه آما و روشن
 ز نور فتو انکو ساخت روشن شمع حلوت را
 تو قرب حق طلب کن ز انکو پوسد دل پای
 بقرب یار مع الله هر که کوره برد و اند
 ز احلاص دل انکس که نهد بر او یزدان سر
 تو بر حلم آر کنی که چه باشد خصمت از در
 طریق برد باری از درخت آموز کز احسان
 متوسل از جمله دشمن دلن که با خدا باشد
 کسی که کتاب علم و عمل حرف وفا خواند
 ترفع نیست در بالا و پستی مهر را بنگر
 بود آن کی که کز شهید معنی با خدا باشد
 مبارک رحاب نیم خود دل بلکه کرم
 اگر شیرین بی تخت دهد چون شهید شیرین

فضای چرخ جای سنگ آن دیرش بدیش
 هواداری از جانش که ارگانش بوش
 که در نور بخش خلق چون یابند که باشد
 که نماند دل بر پائینا بد که به چند باشد
 چه داند لذت وصل آنکه نبود غم ز پیر باشد
 بود از ذوق حکمت آنکه مانتد لقا نش
 چو صفای که از سکن باشد بهر چند باشد
 چو باده کاوند یکدم کز آری بر کلبه نش
 بد لهار تو اندازد دل چون مهر رخ نش
 چراغ باشد آن از بهر ظلمات شب نش
 ز حق دوید نکرد و قرب حق شد کیم باشد
 چه چیز است آنکه او دور افکند از قرب پرورش
 ز روی دل نهد هر که باشد سر بر باشد
 که موسی راضی تعب باشد از تائید سجاش
 نیکو دواز که بر سر زند سک خرا و اش
 کسی که حق بود با و چه بیم از مکر شیطان
 اگر در تو و فای هست بر تر خوان ز قرآن نش
 بود که چه فرو تر یک بر تر دان ز کوه نش
 بدین معنی نازل سوره و النحل در نش
 کسی که یاد نمازد در حساب و وزیر نش
 ترش و که بد شدت ز غفلت تخر و نش

کلمه که در این کتاب است
 و در این کتاب است
 و در این کتاب است

کلمه که در این کتاب است
 و در این کتاب است
 و در این کتاب است

کلمه که در این کتاب است
 و در این کتاب است
 و در این کتاب است

کتاب
کتابخانه
کتابخانه
کتابخانه

کتابخانه
کتابخانه
کتابخانه
کتابخانه

کتابخانه
کتابخانه
کتابخانه
کتابخانه

کتابخانه
کتابخانه
کتابخانه
کتابخانه

بخلق انشا بود نماز از صلاه از صورت
بترک صحبت نادان و همد که مکن بی کس
مجو بوی و خازانکه بود افسرده دل زیرا
ز محبت هر که استغنا کند بر اهل دنیا حق
بپاک گوشش سرعت بمقصد کی رسد پاک
دیبا که بر دسر در صیبت با کس هم نزد آفر
کس که مست با حق که مترس از باطل دشمن
جمع در هم و دینار میکوشد بخیل آما
ز زندان هوس که کشد آزاد خود و خویش
سبک که روی زرد در هر که ترک بود افسر
بر حق بر زبان ناز که در کس هم نشود حق
میارش در حساب بر کای که از غنوت
نه هر چیزی که آن به بود و ای خیرت آن باشد
ز غرور غنا عفتی بود این در کرانای
و که چیزی که هم ناکه بر آید خود و دانی کان
بود به بود چون واقف نه از اسرار پنهانش
بر بروج پر کاری هر آنکس که نه چون مرکز
مقام سر اسر منطق الطیر است لیکن کو
مکریم طایر همت کند با بخت هم آید
اگر چه نظم نیکو خود و چه مرغ تیز بر باشد
ز کتب خانه غنیمت رسید این دفتر دانش

بعین آنکه در کس نیست نتوان گفتن از نش
متاع قیصه باشد بدست افتاده از دانش
کل سوری نباشد که چه بود زمستانش
بفضل خویش استغنا دهد از جودانش
ز واجب جدا که نبود رسیدن نیت انگاش
بغنیه یابی از نسیم خفیه خندانش
که موی را نبود اندیشه از فکرش پاش
نیدا که هر یک هست و انی بهر فرمانش
خیز قوم که دید و مقدم شد بر خواهش
که سکنی رسد سر از لعل ناز سگانش
دیگش که حق و دست و بر قول حق از کاش
بود کوی و نبود بر کای خیر و احشاش
که آفتها رسد پودانه را از شمع سوزانش
پروان از خرمن آورد هم بنا جوهر انگاش
آمانات الهی و انسخه در خرمن دانش
کنند زود و دعت هر کس چه جرب فرمیش
بود ثابت قوم در دین کند پامال در نش
سبک که بودی فهم نطق جلد مرعاش
که بنفسم پی دانش را ن ملک ایرانش
که که افتد کذاری سوی ایران که بتورانش
که از بر خزان بنامش خنجر سرانش

بعین طوطی مزدور زبان خواس نش
ز روی موقت گفتار هر یک ستایه دان
سخن از ارجحی دان و دل در بر صوف
سخنی باید که در معیار خود و نا پسند افتد
بعین گلشن راز است نظم این سخن دان
چه کرد و موج زن دریا طبع من خیط
بهر وقتی که کرد و جلوه کوطاوس طبع من
ز بهر آنکه کرد و دوطای طبع شکوافتن
برای شربت آورد من این قند کور را
چه دانند حاسد نا آید این آب حیوان را
سراسر نزل روحانیت چون مانده عیسی
ضیاء القلب اگر چه پیش ازین کفتم و یاکو
بعین هست چون قوت العلوی بس بردانا
مرا باعث بدین گفتار شد در سخن ترا
برین تقریرم از تحسین غایب نهفته شد بد
خداوند با حق اهل بیت کعبه ایایه
قبول اهل دل که دان و قابل رادم آفر
بروز حشر کانی عیب هر کس میشود ظاهرا
پوشان از سر احسان بویل عفو و غفوانش

بعین طوطی مزدور زبان خواس نش
که کرد و عقل عاج که کند شرح کلماتش
بود اندیشه اش خواص و معنی در علمش
اگر نادان نداند که مردان و کند خندانش
کسی که معنیش نیک بود بوی زعفرانش
ز هر سو بر کن افتد هزاران در و مرعاش
نکارستان چنین کرد و زهر بایه نایش
چه سکر ناکه آوردم زهر سویی به امانش
که سکر چون تکرار شد شود قیمت فروزانش
کس که کو آب حیوان را نداند که تو حیوانش
کس که پوشد این نعت بود بیعی کفرانش
غدا القلب باشد این کیش آوردم از خواهش
غدا القلب اگر نامش هم ناید عجب انش
نه آن که کس بودی غم جو خفا خفا نش
کسی که انفس داردی توان گفتن سگانش
که از نسیم و صفای قلب آوردم بیایانش
بجز صاحب السلام رویش از ایمانش

تمت قصیده غدا القلب
بعون الله ملک
الو کتاب

معلم کسیت عشق و کج خاموشی و نش
 سبقت دانی و داندلم طفل سوس
 برخاسته باشد و هر سنگ بار لعل خورش
 زبان جزئی زبانی نیست این نادان
 کجا در جمع بادمان تواند گشت جمعیت
 کسی که فکر دانی بود خاطر پریش
 که نبرد نقش ملک عقل شود زارانش
 طول الذل طواریست شرح علم نادان
 شود لطف فی الدارین یک نکته خوش
 نه بود لطف فی الکوین یک نقطه بر پیش
 ز خاک فخر در کوی ابدت ساختن کج
 زین صفی و دینر جوانان انباش
 اگر نبود موی کشف و حجت ذوق جدا
 در اندر کجاست بنیت سر سار کج
 نیایی ساحت درگاه خمیران اسکن
 زبام و روزن اندر تافته خورشید
 زهر جاب و خنی شاخه بر میوه حکمت
 نهاد از خار حقت با لکاره دست و مقام
 گزازی رود در آن کعبه چو یک گرم بزم
 اگر دل بسته باین نهد زبر مغیبتش
 رسی از سیر این ناله سوی مقصد و بی
 بکن سینه زخم ناخن اندوه و بختش
 جو صوفی دامن نکت کشد بر طارم و قد
 قدر زده بر کمان قاب قوسین از کربش
 بود در در در در مان عجب در در در
 چونک بند در آن بود حد چشم غش
 خواطر چون مکت کرد ز غوغا بر دل
 بکشته آینه صولت پیران مکتش
 جو خواهی در عرفان در دلش جاک که خوا
 که دارد در طلب نبود در کبریا ز غوص
 زهر کس ناید این اساد و کردی زهر کس
 در بغا در همه عالم ندانم کس ناید انش
 دلی که ذوق نادانی چشمر در قدرش
 که در عمر ابد نتوان رسانیدن بیانش
 تصور کی توان کرد از کسی تصدیق این مع
 که کم خوری و کم خوابی و کم نوبت از کمالش
 درون آئی از در و دینر طی کن تخیل
 رضای دل کل خندان و طیب خلق بخش
 خزانیت در روی ره که بر دیوار با حقین
 که بی قطع امید از خود در برین نیست امکنش
 شود در خار قلابی بقصد جذب جان از تن
 که باشد با حسرت نای و کوه در در کونش
 خدک تختی که نشست قواید نهال آسا
 که پیرامون خود جاود بای میوه افشش
 و کرد در جنت و جوی قربت ارد در کربان
 که داده نقش رزق طبع شکل انش
 دوش لا شود در کف غل کردن سالک
 در آلا ان الف بالاسمار و عقل یکش
 چه امکان چندی زان نهیدی رخ نکش
 زمر و نیست خویری که با خفرت پیمانش
 چو بهشت فتم شسته چو چکان در کوع
 که در در طلب نبود در کبریا ز غوص

ناید نه ملک کشته کوی پیش جو کاشش
 خطا کفتم که جولان کی انگیزد غار کس
 بود گاه نثار حاصل کونین لرزش
 ز جانان لعل عاشق باز کون غلیظت
 شود در قنار در کمر ز سبب جانش
 کجا آدم سندی مرآت کامل که نپوشد
 غار باز کین هر جز خوی این پیمانش
 رسد صد تیره کی از بار نوسه مر داین
 چه حاصل گفت و کوی از فغان کونش
 ز زمان بهره کی باید که طبعی که در مان
 که بای بار اندر جیب خود بر خویش بخش
 ز غصه کج کج غوص شد دینی بر آتش
 که باز نیست کنگر زمر روی درش
 نمرن از شتهای دل ترا شتهای کل
 ز مرغ و موه بر خوان کز جبهت اول و لوا
 چنان بسته است غفلت راه غمت بر دل
 ز می سوای ان ساعی که سازدم کربا
 بسمین ساعد ناید بهر دست بهر خیرین
 در چشم دل را از خیال موی نرگش
 بیک کور بهشت چه چشم عاقبت نیست
 مشغول که سندان درج باشد در سندان
 جو خوش بخش جولان کد این غمش
 که باشد شهر روح لعلس جارب و بندش
 سر این رشته کز خوی زد و کبر زالی
 کرد در دوده دیره خیال قرب جانش
 بعضیان طعم بر آدم زندی فرساده
 جمال عزت سجودی زغال ذل غصانش
 مست بوده صاحب دل چه بیم از فویشش
 اگر خود قوس مهر و موه نهد که درون در
 نوز خون هر طعم از کلامی که نه کورا
 اگر بی نام نان باشد ناید یادش
 ز جاق طعم بالا چون رود زرد و سست
 که در کج خلقه کرده میان سنجش
 ز سر خانه طبعت ترا کجاست نه پیمانی
 که ناید حاصل کج کج بلف مانده و برا
 خورد آب از غم چشم پیمان موه غش
 که هر کز دل بک خود نرف از مرگ اقوا
 بتکفینش نمرن کافور بر کنان نه نای
 که بر سیم بجا آفریده عقل تو دستش
 بهی که جو سبب غش او کافور اندر دل
 ز نهوت کور کشته بر خور با نرگش
 جمال ل طلب کن بی جمال کل که چون
 بود شتی غبار کج ذوق و رفت جو کاشش
 نیایی قور از نا جو انم دی که دستش
 که باشد کهنه جوی پیش زانو ج کدش
 چو در شهر خود فانی شود خروم از ان دولت
 ولی تو همان آید بر نمان وجه رجش
 مگو نهاده را عارف که مشکل کوه فشان
 ز در بار سینه بلف و به باک از خط بارش
 حوصله از بهر یک لب نان نهاده کوه غم
 تو کل خون در دست آمد بر آمد از زمین تا
 چه سچی کج نام نامی در جیب از ان سیم
 سوی سستی کنان محکم میان یک فیمانی
 چه ز رخوامی بر بوزه که است از درش
 که بر کرده رخمان کنت و کتر افضل
 نشاید رخ پیش هر عنوان دنا رخوان
 جلد خون دل بیه زان از مرغ سیمانی
 خلعتی های مال و جاه عیب خویشین
 ز کرمای قیامت مرگ زان کافور و کاشش
 نظر مکت چشم او مباد او ی آتش
 هر از ان قطره خون بینی کرده زارانش
 دلم که کوبد از مهرت سپید نیست برش
 جمال ل شود تبا ن شود آفاق حیرش

نماشته است دل را جاودان زبیده مستی
و زان اندک نموداری بهشت و تهور و
که دوزخ نفس است و فوهای زشت
چرا از خوبش بیرون رود عارف غاش
ز نزهتگاه معنی هر که ارد روی در صورت
بود آب روان ز خیر و صحن باغ زینش
که تیغ و نیزه باشد در خراف و اوراق
بدیناری بساط افکند هر جادین بر این
چه داند زنده اسلام بسین ناسیله
که افتد زنده در اسلام اگر خوانی تسلیش
که مرغ انسی می برد زبانی بهوی سگش
اگر بار بهوای خود نهد ره روان تو
اسیرش باشد بنده در و نشانی
که بهر خانها سوختن باشند اعوانش
اگر خود بنده فرمان شود این و تورا
بهرش از ناوک آبی که تابیز دلاهر تو
حدیکنای عوان از نوچه مظلوم
بود خندق محط و قلعه اوج کوشش
که بهر خاکها سوختن باشند اعوانش
که می رسد کمر کار دعای نوح و طوفان
که بهر خاکها سوختن باشند اعوانش
که می رسد کمر کار دعای نوح و طوفان
که بهر خاکها سوختن باشند اعوانش

چوبنی

چوبنی بر برون جالاک اندر خاک کسکش
چو باک اندر که از آب وضو در با کف افکند
دل انامان سخت روان جهان آمد
چو آن نیست که باشد جامیان تنگ و سدا
که خواهد از ادیم خاک روست سافت پیش
کی این ناز از دزد اجل نذر وان انرا
بجی کی آید به خود پرست انسان که راه
زند اکنون زن و فرزند و فرزند و فرزند
حسودار خوب و شیرین گفت خشم خورده
کم افتد که ناید نوره خوشتر ز بالاش
چو آن خط قاری کند از مر نابین
بسنده کی افتد پیش بر دامن خط قران
نه بندد بار زبیره انکه باشد غم کرمش
چو حکم عقل نافه نیست بی ازاده کی باشد
که سر عقل ازین دعوی برکش خط سلطان
سر عقل است و بای شرح و در موضعی
از و شد عقل کل دانا زبانی با فوانا
که باشد عقل ناسازد دکان بالای گاش
خطی باشد محقق هر شرح جمله ادب
فلم نبوده انگشتش ولی بر لوح صمیمت
ز موج غیرت افلاطون یونانی و یونانی
مشو فیدجات او که مدخلت فانش
کلی چون شافعی بالاله بینی چو نعلش
که لفظ و معنی پاکت و رنگین در و زور
چو کوه بخش در بایست طبع دور و غور
بود بایست از نقش تکلف ساده ظم
که پیچیدست بهر فوت جانها دست
خوش آمد در سخن صنعت شاعر لک
چو خال اندک قدر بر رخ دهر حسن فراوان
که اگر کرد بسیاری همه خسار شایه
سخن آن بود که اول نهاد استاد حقا
ملاحتهای وی افکند نوری در غمکش
که امر و زار این خادم ز طر شوی
جافانی زان بحر ارسد رنجی بر اندک
شکر من چو طوطی روح او شکر من کرد
چو بیک سر بر برون جالاک اندر خاک کسکش
چو باک اندر که از آب وضو در با کف افکند
دل انامان سخت روان جهان آمد
چو آن نیست که باشد جامیان تنگ و سدا
که خواهد از ادیم خاک روست سافت پیش
کی این ناز از دزد اجل نذر وان انرا
بجی کی آید به خود پرست انسان که راه
زند اکنون زن و فرزند و فرزند و فرزند
حسودار خوب و شیرین گفت خشم خورده
کم افتد که ناید نوره خوشتر ز بالاش
چو آن خط قاری کند از مر نابین
بسنده کی افتد پیش بر دامن خط قران
نه بندد بار زبیره انکه باشد غم کرمش
چو حکم عقل نافه نیست بی ازاده کی باشد
که سر عقل ازین دعوی برکش خط سلطان
سر عقل است و بای شرح و در موضعی
از و شد عقل کل دانا زبانی با فوانا
که باشد عقل ناسازد دکان بالای گاش
خطی باشد محقق هر شرح جمله ادب
فلم نبوده انگشتش ولی بر لوح صمیمت
ز موج غیرت افلاطون یونانی و یونانی
مشو فیدجات او که مدخلت فانش
کلی چون شافعی بالاله بینی چو نعلش
که لفظ و معنی پاکت و رنگین در و زور
چو کوه بخش در بایست طبع دور و غور
بود بایست از نقش تکلف ساده ظم
که پیچیدست بهر فوت جانها دست
خوش آمد در سخن صنعت شاعر لک
چو خال اندک قدر بر رخ دهر حسن فراوان
که اگر کرد بسیاری همه خسار شایه
سخن آن بود که اول نهاد استاد حقا
ملاحتهای وی افکند نوری در غمکش
که امر و زار این خادم ز طر شوی
جافانی زان بحر ارسد رنجی بر اندک
شکر من چو طوطی روح او شکر من کرد

چوبنی

اگر چه نام مرآت الصفا نکرده اند
نذار از صفا چاره جو سازد تیره دورا
چو از شورا قدس خصوصاً فایز شود

چو بود انوار خورشید صفا از چهره تابش
فضولی میکنم کی ز از طیان قدر این
که در قالب نباشد از دم روح القدس جان

حلا و الروح که دم نام این چون هیچ مرآت
که آرد در مقابل نکرده اند با بحر سبحان
خدا بار بزرگ جانی را بر فضل بارانی

قصیده طهر فارابی

شرح غم تولدت شادی بجان دهد
که طوطی لبنت جگر بنی زبان دهد
خلقی ز بر تو تو جو بر واد نه خشنود
و آنکه چشم و ابروی نامهربان دهد
جز زلف و جگر تو ندیدم که هیچ کس
مهرش نایب زلف امان دهد
و قنت اگر لب تو عهد مرور
ده مشک ازین مناع یک نایبان
و آن طافت از جا که صدای زرد در
امکان انک رخت آن آستان دهد
در موضعی که چون دم روح القدس
نشرین جوخ را جو بهای استخوان دهد
و اطراف باغ مو که رانج آب رنگ
رنگ از رون جوش و برکتوان دهد
هر سر کرائی که کس خصم او بفر
کوگر در از صولت آتش امان دهد

بکرب تو طعم شکر و ادیان دهد
شمعیت چهره تو که هر شب ز نور خود
کس نیست که حقیقت رویت ندان دهد
همد و ندیده ام که چون ز کان جگر
خورشید را ز طفت شب سیاهان دهد
که در رخ جگر بر من مناسبت
بما عشق را شکر و ناز و ان دهد
ان بخت کو که عاشق ز نور قوتی
در بارگاه حسد و سروشان دهد
ز کرسی فلک نهد اندیشه زیر پای
نصرت بهای رایت او را روان دهد
در مرکب ز بر عمر عدو صراصل
از خون کشنده رنگ کل و ارخوان دهد
راه خات بسته شود در منجبت
بازوش وقت حمله بگز که آن دهد
هر جا که رایت از در تیر در شود

طاووس جان جلوه در اید خرمی
بر واد عظمی به آسمان دهد
زلفت بجادوی پیر دهر کجادی است
هر چه آیدش بدست تیر و کمان دهد
مقبل کسی بود که ز خورشید عارض
کان خاضعت می رخ چون رخوان دهد
ما نیم آب دیده که شغای کوی موت
با این دل ضعف و تن ناتوان دهد
فریاد من ز طارم کردون گذشت
تا بوسه بر رکاب قول ارسلان دهد
تیغش ز کاشه سیری نمود دشمنان
نور و ز را طبعیت فصل خوان دهد
نزد انی دشمنش از روی خفاست
مرکب از حد نشان بره که نشان دهد
ای خسروی که حفظ تو از روی اتمام
تقدیر بر سنده حکش مکان دهد

پیر بخت و اختر و بخت تو نو جوان
کش حکم نوبت به چتر ایشان دهد
اغاز موسوی نبود هر کجا کسی
اقبال در کف چو تو صاحب روان دهد
تا بحر بر زنی چو پینت فروغ نهد
قهرت جواب او بر زبان سنان دهد
پوشیده زهره جامه ز رخت مشیت
هر روز جوخ رایت در با و کان دهد
تا آسمان چو کسوفه شب را فرخند

ان به که پیر نوبت خود با جوان دهد
هر آینه که بر سر چوبی کتر است
چوبی شعیب واد بدست شبان
در رزم رستمی نو و در بزم حاجی
وز مهر کس کشتی چو بدست عنان
شاه خلاق از نو غرر و نو انگرند
مخارج خورشید که بر طلیحان دهد
شاید بعد خدمت ده ساله در عرا
گاه از شراب سوزن و که برسان دهد
یک سر طراز مملکت جاودان دهد

قصیده طهر فارابی

سپیده دم که زنده ابر خیمه بر کمرار
اگر بنوک قلم صورتی بکشد نگار
چه حالتست که مرغای می زنند نو
جواب بدست زدن خوش بر آید است
کل از سر چه خلوت رود بقیعه بار
سرو و خار کن از خند لب نیست شب
چه موجبست که کلهای می کنند شمار
خوس باغ مکر جلوه میکند امروز
کیم وار ز شخ درخت بلبل را
فروغ آتش کل که در عاشق دیدار
در از کرد زبان چون میج در کفزار
نهاده کس رعنای خواب مستی سر
در و چنانکه در آتش پای فصل بار
کسی کان نبرد در جرم حضرت او
بکوشش او رسد از لفظ راوی

ز اعتدال هوا حکم جانور کبر و ما
که مدینه سر و کاشش بود و جواچار
هنوز سر و سهری در نیامده است بر قص
که با دغالبه سیاست ابر لو بار
هنوز نمانده سوسن ز مهر خاک زار
چو شاهان خط سیرش میگردند
جهان ازین صفت از حوتی مجلس
بتابد اختر عصمت بساعتی حیدار
زمانه نوه تحسین زنده چو دشت
همیشه مؤمن ملک بر نوای موسار

در مقام

ز بهر طاعت و خدمت بر سر منگام ملوک خف زده بر در کوشش نین نشست حسر و روی زمین بطالع
فراز شد شاهنشاهی پیکار خدایک ملوک زمانه نصرت دین که مهر و ماه فرمان او کند مدار
جهان کشی ابو بکر بن محمد کنگ یک پیاده کند دفع صد هزار سوار ز خاک مجلس و بوی خلدی آید
چنانکه نکبت غنیر ز طبله عطا درین چنین سره فضل کش اینجای با اختیار نه بگذارد این سخن بگذارد
زمانه تهمت بد خدمتی نهاد مرا که شد ز در که فرمان ده جهان بزار کسی که او نبود که از عقیده من
جو این سخن شود باورش کند چای جو این علامت جهل است و نام عالم کنون کی بر من جهان چون کس نام
جال صبر کجا ماند چه در حق من زمانه بر سر باطل غایب این احوال طبع مدار که کفایت کند صلیب
بس است این ز بندند بر میان زار جهان پناه امر و ز در زمانه نوبی که روزگار بعهد تو دار و انتظار
ملک بجای تو افراست جا بکشد ستم ز عدل تو آورد روی در دیوار زمانه دست ترا بد ضامن از زار
ستار تیغ تر یافت قاطع غار غبار موکبت آن کیمیای معتبر است که شد سبیکه خوشد از و عام غبار
کسی که حق قبول تو یافت در عالم بچشم همت او ملک ری غبار قرار چون بودم در فراق صفت تو
هنوز کار مرا با ملک نداده قرار ز خند نهال که در باغ عمر نشاندیم یکی هنوز به بخت نیا مد است بیار
زمانه نماند بداد فضل و دانش من چگونه دست بدارم ز دانش نهال چه وقت عزت و هنگام ترو است مرا
نراند و دو رقیع ز کبند و آید هنوز از پس چشم حایل جویا نگرده بر سر شمشیر نیکوان تبار
هنوز پیش رکابم نه برده بر سرش بجای غاشبه ماه گیت غاشبه سراز بساط شهنش چگونه بردام
خود بانه بیزارم از چنین سرور بدان خدای که ذرات آسمان و زمین می کنند بیکی و داد او اقرار
بدان قوم که در عهد اولیت او جهان نبود و نبود از جهانیا آثار جو آسمان و زمین را به انبیا نواخت
یکی از ان دوندانست کفش زرد جو آدی و پیری را با بطو افکند بر آمد از دل هر یک هزاران زار
چنان نهفت در اطوار خیب تر قدر که نه بر دبد و هم و فکر غایت چنان نکاشت بر الواع عقل صورت علم
که خیره گشت در و دیده اولوالعبار جو خیط صبح شفق بست بر غود تر از وی شب روز ایستاد چون
بصانعی که بیار است باغ فطرت بحسن و قانت چون سرور و رویا بعدی که در ابداع خاک تعبیه کرد

دل خدای شناس از زبان شکر گذار بدان لطیف که چون باد خاکسار کند بیشتر امداد لطف در شجاء
بدان جواد که چون ابر باد دستی و جو جوخ دهد سارهای یک درار بدان حکیم که در یک نفس فرو شو بود
بزار نامه عصیان با دستغفا بدان کریم که کمر خضر نعتش طلی شمشیر آن نتوان کرد تا بر و زخار
چو دست قدرت او می کند سحر جود نه از دیار نشا ماند و نه از دیار چو خطه لمن الملک بر جهان خواند
برون بر دزد داغ جهانیا بگذار بدان ز لازل بیت که در شبانکه کز زمینی غفلت نفوس انشیار
بدان منادی عزت که در شبانکه کز خواب بدم کاینات را بیدار به خفیهایی که است که از در خیم غیب
در افکند مهربا بدامن اختیار به جذبهایی غایت که در مقابل آن به نیم ذره نسیج بضاعت ابرار
به پنج نامه رحمت که سر تا پیش کسی ندانید سیر و ن عالم الکرام به مهر درج نبود که آن و دیعت
بنو دیبج امینی جو احمد حق و هنوز صبح رسالت نگرده بود طبع که شد ز عکس چنینش جهان ابرار
بدان سبکة عصمت که کرد خورشید به پرده داری یک غنچه بود در غار بدان های سعادت که رحمت ازین
کنند سایه او بر ما جو و انهار بحرم قدم نور آن جو انمردان که کس نبرد بدین سابق درین مضار
بتو طلعت خسرو که آسمان گسیخ نظر برو نتواند گشتن ز وقار به چار بارش قدش که بهر او زده اند
دو سیاه سیاه و سپید لیل و نهار بدان بکار که کوهش که در کفاه بسان قطره آبست در میان بار
بدان سمند زمان سرعت زین بجای بدان کند سپهر افکن سار به شکار بحق این نه سو کند که از غفلت
بر آسمان و زمین حل آن بود بسیار که چشم من ز جهان آن زمان بود و کز آستانه شب سپهرم بچهره غبار
خدایکنا که کشف حال من گشتی ز صدق هر چه بگفتم یکی بود ز هزار در ترابره شرق و غرب نفوسم
که خاک تو دانه مانده دار آن غبار ز خدمت تو چه شغل بود مرا بچرا کدام خویش قرابت کدام مال و غبار
نصاب مایه من دانش است میداد که این مناع نیار دهر درین بازار ز خفوت سبب غیبت همین بوده است
که بودم بدل آزرده و بین بجای چه داغها که ز جوخ نشسته برین چه اسکا که ز چشم دوید و خبر خیار
هنوز در غم آن مانده ام که چو افتد ز موج حادثه گشتی عمر من بکنار اگر خوف رجاء در تخیرم زانست
که پای بر سر نخست دست دادم مرا شکایت بسیار و شکر اندک است اگر چه می نرغم دم زانک و بسیار

میان عالم و جا مل تفاوت این قدرت که آن کشیده شناخت و این کسبه را قدم زدایره بیرون غی نهم آخر
بسر بر جهان کشیده کیر چون پیر کار بر روز در ششای تو یکم تعلیق به شب وظیفه مدح تو میکنم مکرار
به سوی سدره زمین مرغ طاعتی نبرد که نامه نه برد از دعوات در رفتار دراز میشود این حسب حال میترسم
ما که شاه را بود از استماع آن ابکار ما ز بهر شاه ازین به دعا فیدانم

که باد تا ابد از جاحم بر خور دارا

قصیده ملولانا معین رحمه الله

حمدی که بچو بحر کرم بی کران بود حمدی که شکر نعمت هر دو جهان بود حمدی که در تقاضای ذرات کائنات
چند آنکه مستزاد کنی پیش از آن بود حمدی بوان مشابه که در اک کینه آن برتر ز پای خود خود دهان بود
حمدی که چون عاری عزت کند روان بر منکب ملائکه حکمش روان بود حمدی که در هوای هویت مهای وار
بر خنکاه ملک قدم سپای بود حمدی که ظل را نقش ابر بر کسی فند بر سبزه مفاصد خود کامران بود
حمدی که چون ز حیطه جان سربرون هر نامی برین از آن حمد ز با بود حمدی که چون قدم کشد از ضیق کن
جو لاکمش بنا حیت لامکان بود حمدی که چون ز باد هوش زیورین تحسین قدسیا همه نوم آیین بود
حمدی که در هواش ملائکه مکنند بر تا خود چه جای حوصله انس جان بود حمدی که نی ملک کند انشا انس و جان
بل خود بذات خود متقدی آن بود باد انشار بار که قدس کبریا کلام سعد حماد قدوسیان بود
آن حمدی که بگویند بندگان کی در خور خدای حق عزت باشد بود لا احصی است تحفه خاصه در آن جناب
این گفت و کوچ لایق آن آستان در اوج کبرایش مکن دست بال عجز آن شاه باز قدس که خوش آشیان بود
اوی نشان محض و جوی از و نشان هر ذره بر خدای او صندش بود چشمش جو نیست پرده دوزخ کی بر افکند
صاحب نظر کجاست که او خود عیان بود انرا که پرده باز نظر بر گرفته اند در صدها پرده دیگر نهان بود
حقا که بگوشتش بجای نرسد کوبه کشش ز جانب او هر ز با بود سید وجود بشکن اگر مرد این ربی
ورنه هزار ساله اندر میا بود او بود در ازل متوجه که در وجود جوی نبود تا با بد بچنان بود
از مطلع وجود چه نور قدم نبات از ظلمت حروف چه نام و نشان بود تا حسنش از دریچه هستی نمود رخ

زین گفت و کوی هر کوی دایست آن زاینه وجود غایب باب و خاک است آن صورتی که معنی روح و روان بود
در نقطه گاه خاک میس خربا اعتبار کان سر کز خا و رهفت آسمان بود اندر دایان خاک نهد نفس ناطقه
تا از زبان غیب ترا تر جهان بود کجی که شام عشق نهد در دل و آن نقد دو کون در غرضش رایگان بود
هر هفت دوزخ از تف دل یک ترا است هر هشت خلد یک کل ازین بوستان دیو و ملک بنقطه دل در تراز خند
چون سعد و بخشش بعلک اقرار بود عقل و هوا فرشته و دیو نند در نهاد با جسم و جان نشان مثل توانان بود
جانرا مدد ز حکمت و تن را ز شهوت نقصان این مقوی جان آن بود کم خور دست مایه حکمت در آن فضا
سود دست کرم که تن را ز این بود تن مرکبست بسته بر آفرین زهر رزم آن به که روز موع که لاخر میان بود
دل چیست و به بحر صفا و ان کرا اندر که چون صدف ممتن استخوان جان چون میسگر مهر هدا از مهری
بار و ج قدس تا بعلک مغان هر کس که پاید امن محبت کشد چو که از تند باد حادثه اندر امان بود
و انرا که دیده تر بود از آتش درو چون ابر بر بساط جهان درفش بود و انرا که دل بکف بود از بهر مهر و دوست
دل بچو بحر باشد و کف بچو کان بود در محبت فراق چو دل میرود ز دست در لذت وصال بین تا چه سب بود
از ذره ذراتش بچک قطره قطره با هر دلی که عشق نود در امتحان هر مرغی ز غیر تو بر دل جو حقیقت
ز چو که میرسد ز تو آرام جان بود یارب بحق سید کونین مصطفی که جسم و جان خلاصه کون و مکان بود
شای که تحت ملکتش کبر بر و نند قدرش فراز ملک کن مکان بود آن خواجه کز حرم حرم تفضای قدس
گاه خروج نه ملکش نردبان بود آن فقه پوشش فقر که بر دوش خویش از کرد و امن کوش طیبان بود
یک شمه از حصایض ذاتش بیان کرد کلک سخن طراز که اندر بیان بود یاران و اهل بیت که در دار خشت
بر نقد دوستی رقم نامشان بود زیشان شنیده ام که ز لطف تو بندگان هر چه گمان بر ندیقین آنچنان بود
دارد معین بر حجت بی شتهای تو امید از ان زیاد که اندر گلاب بود نوید چون شود دل و جان امید و آوا
جایی که رحمت و کرم بی کران بود

قصائد مولانا جالیه قدس سره

ز آن پیش که زمداد و قلم خامه را برد
چویم مدد ز فضل ای مفضل احد
باشد که طلی شود و ورق علم و فضل من
حد ترا بفضل تو گویم نه فضل خود
نشکفت خوشگوفه و حمد و ثنای تو
در باغ کن نهال علم چون کشید قد
بستی برای ثبت ثنایت محیفه اینست
کاغذ آن ازل بود انجام آن ابد
در جنب آن صحیفه چه باشد اگر بوف
مد نامه در ثنای توانست کند خود
بالذات واحدی و تو اعداد کو ترا
نبود جز اختلافی ظهور تو مستند
رخسار وحدت تو جمال و کبر کرفت
در دیده شهود ز خال و خط و عدد
از کثرت زبده نشود بحر مختلف
بحر حقیقه تو و عالم یک زبده
بر آفتاب سایه نیفتاد اگر چه شد
مدد و دبیر الغش سیاهانند
عنوان نامه که م و فضل نام تست
خوش آنکه شد بنامه و نام تو نام د
صد کم یکست نام تو لیکن چنانک هست
احصای آن عدد نتواند یکی جدا
هر کس نکشت محضی صد کم یکت چه بود
کز پشت من رسید برشت دو یا نود
نتوان صفای تو ز طلم حاشا
احکام آن نجوم بکنج درین رعد
از هیچ حادثه نتواند کسی حدیث
کش تا بصر تو نه مسلسل بود سند
تولید کائنات کینه از دو حرف کن
نسبت بتوز جمل بود نسبت ولد
کس چنان شناسدت که نه نیم درین
اورا که عقل معتبر و کشف معتد
هر گونه کاغذ و کثرت نه چنان
ما را درین قضیه جز این نیست معتقد
قرب ترا سبب نبود جوفنا و فقر
طوبی لمن تریا و القربی استعد
عمری کلیم خلعت فقر از در توجیت
تا سر بلند شد بکلامی از آن غد
در دل فروغ مهر تو کالور فی البهر
در جا بهوای عشق تو کالور و فی الجهد
نورت فروخت مشعل انجم بلاذخا
صنعت فواخت چه کردون بلاذخا
در ربه قفای تو باشد زلیل دیو
در دام اقتدار تو باشد اسیر د
انوار عزت تو منزله ز کیف و کم
الوان نعت تو میر از صبر و عدا
باشد بعقل و هم قیاس مواجبت
امساک باد در قفس آبی رسید
کار تو جلالتی غیرت و غیر محض
در کارگاه ماست دور نمی نیک بو
ر دی که می رسد تو ما را ز دست
نبود بیارگاه قبول تو دست رد
لیک گفت لطف تو بر جا بر نمی
بر جای یا صم خطا گفت یا صمد
بس طفل سادده دل که نکشت هرگز
تعلیم کوی نمده ابجد نه ابجد
زارش تو رسیدند انسان کز رسید
دانش و ران کم شده ره را ره رسد
نشو و غار شبم وصل تو نیست
کلزار حسن غنچه دمانان لاله حد

بی زادر رحمت نرسد کس بهیچ جا
که صد ذخیره بهر معادش بود معذ
جابل بود نفور ز نور حضور تو
آری ز آفتاب مد صاحب مد
رخاص جوش عشق تو جوین خود ان
هر خود پسند کی سزد آن دیگر خود
بس دل که چشمه حکم از وی کنی روا
که فی الملل چهاره بود بل کزان شد
باشد ز میخ و نعلین انجم و هلال
خورد و فلک تو س قدرت مگر کلد
هر کس که بعشق دولای تو بسته
کی باشد از کند بلای تو در کلد
باشق تو چه چاره کند عقل حیل تو
رو باه را چه طاقت سپر پنجه اسد
جان بر کفم بنقد تقایم بگیر دست
سودای عاشقان تو باشد دیو آید
مستغرق شود تو کرد دست نقاد
مستخلص از فسانه امیر امید غد
دارد بکعبه طلبت روی اهتمام
هم عابر بوادی و هم عاکف بلد
هر بولهب شرر که جو حاله الخطب
در راه دوستان نه خاری از همد
تا بر کشد زبانه بهار سیاستش
که د بکودنش رک جابجیل از همد
بر هر که موش خرم خارف کاشتی
ز ذخیره سویی موقد نیرانش از غد
هر کس که در رخای تو کد غل کشید
شد که خدای خانه رضوا بقدر کرد
تعداد لطفای تو با خود چه سان کم
برک درخت و یک بیابا که کرد غد
جای که شرب طبع مضر بر معایشش
بست از فسادش صلاح و سداد
بس عقد تو به اش که پذیرفت انجلا
از نفس سحر بسته نفاثه فی العقد
هر که یک ز صد تواند سپاس تو
صد بار اگر چه پیش در آید بدین عهد
بخزوی از سپاس بی سپاس دار
یا فایه الایمانه و یا منتهی الامد

وله ایضا

سلام علیک ای نبی مکرم
مکرم تر از آدم و نسل آدم
سلام علیک ای زآبای علوی
سلام علیک ای زآبای علوی
بصورت مؤخر یعنی مقدم
سلام علیک ای ز آغاز فطرت
طفیل وجود تو ایجاد عالم
سلام علیک ای ز اسما حسنی
جبال تو آیینه اسم اعظم
سلام علیک ای بک رسالت
ترا خاتم المرسلین نقش خاتم
سلام علیک ای شناسا بهد میر
که روح الامین در یکی نیست خرم
سلام علیک ای ز ابر نوال
مرا کشت زار امل سبز و قوم
مزاران تحت زحق باد فایض
بروج تو و آل و صحب تو مردم
بتحصیل آنان که مستند با تو
بیک جاز جنسیت تمام منظم
اگر فیض نورت نبود ی نمود
یکی طاعت کفر و اسلام با هم
و کر راه خلد از تو روشن نبود

که رستی ز ظلمات قعر جهنم
 ز سعی تو شد فتح ابواب مغلق
 ز نطق تو شد کشف اسرار مہتم
 جزاک الذی نعم براء و خودا
 وارضاکن عنا و صلی وسلم
 تویی یا رسول الله آن بحر رحمت
 که باشد محیط از عطای تو کنیم
 جگر تشنه گانیم از ره رسیده
 شرخم علینا بیا و ترخم
 ز لطف تو داریم امید مریم
 کشادیم بار سفر در دیارت
 جو جای ز بار کنه بشترا غم
 رجا و اتق آمد بلفظ تو مارا
 که این بار با کرد از پشت ما کم
 کشتی بتخلیص لب که آمد ترا فتح با شفاعت مسلم

وله ایضا

منم جو کوی بیدان فحش و رسل
 بصولجان قضا منقلب حال بحال
 بل مشق و مہند ز مہجرت نبوی
 که زد ز کیم یثرب شد اوقات جلال
 ز اوج قلعه پیر و از گاه چرخ قدم
 بدین خفیف هوا سنست کرده ام نرو
 به شصت و نو و کشیده ام امروز
 ز نام عمر درین سنگی جس و خیال
 میان این دو حد از مدت بقا بر من
 چه و رطوبت گذشت از تحول احوال
 بپشت باز فدا دم غمت یکجندی
 بدان مثابه که باشد طبیعت اطفال
 کند و به پیچ کند بود چون کنه کار
 بعد ترسیم بسته دست و پا بدوال
 قدم ز زلفان کند کف از کوفتن مثل
 و باز خوردن بند زبانه کفن لال
 ز نوک هر مرثه چون جگر نیفتانده
 نیامده بکلوشیر صافیم چو زلال
 و زان پس من رسیدم هنوز قوت عقل
 بیایه که عین را جدا کنم ز شما آن
 ز جگر مرمت مادر کم کشیده بچیره
 عنایت پدر شفق حمید و خصال
 بدست صنع معلم سپرد دست مرا
 بیای طبع من از عقل و نداد عقل
 فنا نه جان مراد زین استعداد
 ز خوف یا بیجا تخم علم و فضل و کمال
 کشت دبا صر را از نقوش خطیشان
 ره نظر بعور و غبرین سربال
 رساند ناطقه را در وجود لفظیشان
 بختای بیان در جاری اقوال
 ز ستر حرف کلام می کشان گذران
 جو ره روی که بیایش بود نهاده شکل
 وزان سپس چو زبانه شکال را برداشت
 شدم روانه بقصد بکام استجاء
 ز باد بسمه تاسین ختم ناسر
 عبور داد برین منہج و برین موال
 در آدم پس ازان در مقام کسب علوم
 عمارت فنون را فاده در دنبال
 ز خوبان طلبیدم قواعد احوال
 ز حرفیان بشنودم روابط احوال
 ز قول شارح هر منطقم شده ملکه
 طریق کسب مطالب بنگرد و استدلال

زمن حرف کلام بجا نماند گذران

منہج الحلقه

پی و دخل به بیت نواید حکمی
 ز دم بد رس چکمان در جو سوال
 کوی بیز زن مشایب نهادم پای
 کوی بدامن اشراقیان ز دم چکال
 بدست فکر شکل کوی بکشد
 ز شام بدان طبیعت براق اشکال
 بکلی صورت معنی غای نهادم
 برای فهم ریاضی بدایع اشکال
 خود روی الهی ز پرده دل کوی
 شدم ز پر تو آن مشکلات احوال
 ز علم فقه و اصولش تمام دادم
 که چیست مستند حکم هر حوال و حلال
 شد از روایت حدیث و اثر مراد
 ره پیغمبر و آیین صحیح و سیرت ال
 جو در سر این قرآن شدم مجاهدین
 در آن مجاهد چایز ندانستم احوال
 ز حد مطلق نظر بطرف او کردم
 بعد حوصله رفیع خیال و احوال
 نشد ز علم مجرد جو کام من حاصل
 بر آن شدم که کنم آن علوم را احوال
 ز دم قدم بصف صوفیان صاف لال
 که نیست مقصد شاف از علوم و احوال
 صغیر ذکر ز دم بالعشی و الاکشاف
 ندیم فکر شدم بالغه و الاحوال
 ز ذکر فکر رسیدم بشهری که گرفت
 حجاب کون زوجه حقیقت احوال
 وجود واحد و نه رب سبط را دیدم
 عیا بصورت اضواء و هیئت و احوال
 خود کثرت ظاهر ز وحدت باطن
 بسان شعله آتش ز شعله جوال
 بود بقا صفت او در مراتب خلق
 نیافت حکم بقا جو تعاقب اشغال
 ز طو رطوبت گذشت بسی با هرگز
 ز فکر شعرت حاصل فو اغت بال
 هزار بار ازین شغل نو به کردیم
 از ان نبود که بریم جو سایر اشغال
 بلی کزیر چه انگار کس ز ملک قضا
 نوشت بر سر کس در مبادی احوال
 جهان بشعر شدم شهره در سبط جوا
 که شد محیط ملک زین ترانه مالامال
 خوش دهری زیب کس کردن شوا
 ز سنگ کس هر نظم گرفت عقد لال
 سر و دیش ز کفزار من کند مطلب
 ره سماع ز اشعار من زند قوال
 اگر بفارس رود کاروان اشعارم
 رو اسعدی حافظ کندش استقبال
 و کو بهند رسد خسرو حسن گوید
 که ای غریب جهان مر جبات تعال
 ز بسک سوی مرا فکرم گفت و گویم رفت
 شد ندره اقوال من همه اقبال
 کوی ز روم نوید سلام من قیصر
 کوی ز هند فرستد پیام من جیصال
 رسد زوال ملک عراق و تبریزم
 عواطف متواتر منیاچ متوال
 چه دم ز من ز خواست اهل احشاش
 که مستم از کفشت از خوف بحر و بر تو
 قضای کس که شوم درین قصیده ز
 کز افرای خطا بود و لافرای می
 دروغ و طغیان فحش است ناقصان
 از ان کنند عروسان شعر اخلا و خا
 صد انفعال رسد عاقبت عروسانرا
 ز مویای دروغین بر و ز غرض جلال
 جمال جلالتش بنان حق نیافت جلال

حرفی

اگر چه هست شربان بیای او غفلت ز علم و فضل چه لازم به آن بود که زنده رقم حدیث مراد در صحیفه جهالت
درم خدیجه غم شمر رسیده از مطیع حکم امانی سخر آمال بسا که گران جنبش بر آه اندک
بسا که کوی سبک دشم کوی غلال مزار کج که در خیزمن پنهان ز سبک طبعی خود غره کشته ام سبک
ز زخم حادثه خط خطی در بزم غبار ناک رخ مر جوتخته رمال ز بس که بی خودم روز شب می کردم
ز دست بی خود سو سو جو قریه غل بزم بار غم بهشت دی فروزند تنی ز شغل عادم بی معاش خیال
بجکم و ص و طبع می کنم بهر کشور قصیدای بلاغ و رساها رسا موهبا بتعالی ذات اقدس تو
که نعت حاصلی آمد بهین متعال بحق علم عظمت که کوه های کناست جنب آفتاب بود در عداد یک متعال
بحق صورت آدم که بود طینت او سلاک کل فخر لازم صلصال بحق شیت و علوم مواهبت که برو
نزول یافت بغض سحابی افضل بحق نو و صدای ناله او کران فتاد در ارکان دولتش زلال
به بت شکن بدر ملت آنکه صولت او مایل صنی را ز سنگ از زوال به پیر کرده پسر کم که نقش افروخت
ز غلظت شب بحر آن فروغ صبح و حال عجرات شبانه که از دای عکاش درون کشید برون از حد و صیصال
بنفخ کرده صبر بل آنکه نفخه روح دمید در تن مقبول صبح آجال بحق احمد مرسل که از مساجی اوست
سعد و اوج هدی رسته از حقیقت بعدد صدیق آن شادین که باز آرد بر آه معزرت اصحاب دمه رابقتال
بوعظ طاعت فاروقی ظل او که از ان قوار کردی شیطان مار دختالا بشر مکنی غمان که حیش عزت را عشر
جهار ساخت بیدل ذخایر اموال بدو الفقار علی آن دلا و رعای که بود روز و غاتام صفت ابطال
بسترینه سلمان و در دودردا بنور جا صریب ندای صبح بلال بتابعین بتابع تابعین یعنی
متابعان نبی در موارد افعال بره روان ره دین چون شال و صبا می و نوبیک حال در سهول و صیال
بواصلان که بنزمت سرای قدس ز عالم حد ثانی کرده اند خط رحال که جایی آنکه نادی بیای کردن او
زوایرهای طبیعت سگال اغلال از ان سلاسل و اغلال مطلقش گردان کزین قیود ز بود خودش گرفت ملال
بر آه بند کیش جنبش بد که در آن بغیر تو دیگری نبودش ماب و ماب بود ادیش شرف گفت و گو بر آن دانش

وله که حرف شکر تو سازد دل حال تو ایضا

چو پیوند بادوست بنحو آبی ای دل ز چیزی که فزادست پیوند یکسلا کمن شهر جوش پرواز خود راه
درین وحشت آباد آلوده کل ترا ز روزه اوج عزت نشین تو خوش کرده در مرکز خاک متزل
ذاتش جسم و آویزش او چنان کشتی از جوهر خوش غافل که جانرا بعد حکمت ازین ندانی
زهی فکر قاصر زهی جهل کامل کالات و می و راحت حسی میان تو و مقصد افتاد حائل
بود غنای فاحش اگر مانع آید ز لذات اجل ترا حفظ عاجل بر اطراف کلشن کشی جام روشن
بسجیع قماری صوت غنادل نه کوی آکه که در کام عیشست و هد عاقبت تلخی زهر قاتل
بنظاره روی شادکامی نظر کن بود مهر و مهرامش کل بیکی پوست در خط و در خوش شیده
بر در صبرت از جلا آرامت از دل کنی عیش خود تلخ در جنت و جوش که شکر و نیست و شیرین شمایل
ز زلف خم اندر خم و پیچ پیچش نهی ست و پای خود را سلاسل نمی بینی که آج که ناکاه سینه
از و کشته آن خوبی و لطف زایل که اول پری بود آفر غایت چشم تو چون پیکر دیو مایل
کنی کسب فضل و هنر تا فضولی ترا از فضولی کند نام فاضل چه خیزد ز فضلی که محروم دارد
ترا از شناسایی فضل مفضل که از شعر اشعار ساز بی غبار بود یکسر از حلیه صدق عاطل
کهی ندخلی را نهی نام حاتم کهی حاتی را کنی وصف مدخل و که خامه در دست کبری زخایه
نویسی بر سر سخنها ی نازک کنی نامه خود سه چون لیان بدح ادایه و قدح ارازل
قلم با دویست که از جنبش او بود بهره مدخض انامل که غایه عمر نوشد صرف ناکه
نشینی ز تصریف ایام ذایل ملک و حال مایه که بر کز نبود یک طقه بر موجب امر عامل
چه جوی ز افعال خود رسم صحت جو در حد معتدل بود جمله داخل ز خود آن نیکوین لای غلظت
مکن بوالفضولانه ذکر فضایل که فتم کند در بیان معانی کلام بدیع تو نسخ رسائل
نه آخر عینان دوران دوران بود سخن سخنان کم از ثار باطل اصول و فروع مستم شد اما
کنشی باصل خود از فرج واصل نشد کار کرد تو از فرط غفلت حدیث او آخر کلام او ایل
ز آداب اهل کرم بحث کردی و این نیست دایره جو منج سائل ترا در طریق جد نیست کاری

ملفوظ

بجز ندم اوضاع و نقص و لایزال
 ز منطق مکن نطق کاندردو گیتی
 ز حکمت نبود این که میل طبیعی
 زوجی الهی ترا گشت شغل
 نه اجناس غلامه انواع سافل
 جو نفس ترا نیست رود در رخت
 میان بنات جوج کردان که بشد
 خوش کهری باز و گاه آفل
 قمر را چه بر سپهر شمار منازل
 خلیل الله آب بتابید فطرت
 اگر قایلی فعل خود یک طرف نه
 بین نور فاعل بیان در قوایل
 بهم در شکن دام و بند شواغل
 ز اجوام و اجسام سفل چه چو
 بر آور سر از چپ کردون کرد
 یکی جوق در طوق دشت کرم
 ز ذات جلیل و صفات جلایل
 یکی فوج در اوج قربت مهتم
 بلک قدم را آن بیک حلقه محمل
 در آن قلزم نور شو غوطه زن
 بودی امکان مزاران جلال
 ز بحر حیط قدم منبسط بین
 یکی خوان یکی دآن یکی گویی جو
 دویی خواست از احوال جلال
 بر حقیقت کشد شو جای
 فیا جبر قول و یا شکر قایل

جای راست و له

اصححت ز ایرالک یا شححه الخف
 بهر نثار مرقد تو نقد جا بکف
 روی امید سویی تو باشد ز هر طرف
 به بوسم آستانه قصر جلال تو
 که پرده های چشم مرصع بگوهرم
 خوش جویم قهر تو کرد و ز می شرف
 باشد کنم تلاقی عمری که شد تلف
 رو کردام ز جمله اکثاف سویی تو
 تا گیرم ز حادثه و هر در کشف
 دارم توقع این که مثال رجایی
 یا بد ز ملک فضل تو توقع لا تخف
 خورشید و آرمه جمال تو بی کلف
 بروی عارفان تو مفتوح گشته است
 ابواب کنت کنز بفتح من عرف

چو گوهر و رای ترا پرورش نداد
 هر کس که با صفای درون زاه چون
 نادیده از زبانه قدرت هنوز
 نسبت کنند کان کف جو دریا بخر
 رفت از جهان کسی که نه پی بر پی تو
 لب بر بغیر یا اسنی دل بر از آف
 ستر بد که یافت ز فرزند ناخلف
 زان پایه برتری تو که کمال تو
 ناخلف چه حد که زند لاف حب تو
 او را بود بجانب موم خود شفق
 حاشا که جنس هر غش بود خدق
 مشکل شود ز حوان نواله نواله
 بر کشف سر کو کشف اندک است دست
 کز پوست با بیرون نهاد دست چون
 جاب ز آستان تو کاغذی سجود
 جاب ز آستان تو کاغذی سجود
 هر صبح و شام اهل صفای کشید صف
 کردی بدیده زلف و بویب صبا زلفت
 انهدی ای اجنبیه اشرف الخف

ولایت

کنجیت نقد فقر که اندر اطمینان
 مشکل ترین طلسم طلسم جود است
 دندان که سنی دندان از دست
 نادر بود که دست و دهن این طلسم
 چل سال بیدت که جنبای این کلید
 کبر بر کزت کشدن این قفل مدعاست
 یعنی برای قطع تعلق ز مسموم است
 نور قدم ز رخنه لامی کند طلوع
 یا بد زه برون شد از ان رخنه غایت
 هر کس پیش سستی خود دمانده است
 ز هزار آن عصا منه از دست چون طلسم
 با نفس رخسار به باد بود در غایت
 ز هزار آن عصا منه از دست چون طلسم
 بهلوی هم دو دار بود و شکل لا کز آن
 مقصود ز هر مرد دخل قهر مرد غایت
 کاین سر کشیده ز امر حق آن سحره است
 آمد و شاخ لاجود و انکشت متفصل
 ز آن رشته چون که بکشاید بداند آنکه
 جز رشته نیست آنکه بصورت کوه غایت
 کراز حقیض نیست آنکه از غایت
 قوت راحت دو جهان زینهار از آن
 راحت بمیان بغاف قناعت بود با
 غنا بمیان غایت جواز قاف خود با
 عاریتست هر چه دهد کردش سپهر

عارض بود بیاض که از گرد آست
بی تخت چون نشیند وی تاج چون
آن کو تخت خسرو از تاج بادش
فرمان واکوی کسی را که تیر حکم
بر مور و پشه که کند فی المنک خطا
فرمان واکوی کسی را که تیر حکم
بفعل کار برود و حکم کامیست
ستون هر مرد که خواهد بقول کن
قول کن و وجود مکنون معانیست
مخلقی که هست ز ناراستی نیست
خور را مکتب سیاه بود در خط استوا
نفس از کینه تیری از دست کوهی
از دست نارسا که بدو کار است
تیرست کشنده که با تیش بود سزا
انرا که قد خدمت همچون خودی دوتا
در طاعت خدای و تماشو که تا کمان
کثر نیست نیت در نظر اعتبار است
نفس افرو حق از بهر بنده که
تصدیق این معانی الله اشتر است
غل ساختن ز طوق هوا تا نهی بظلم
بر بنده خدای نه دایا و لواله است
خوش در حال بخلای ز قید خویش
که آیند و گذشته غم افرو و غم ز است
خاشاک که کا خوش دهدت زو و کار تو
که فکر باجی کنی فکر ماضی است
بگذر ز خود که بر نشود از هوای هو
هر کسی نی انای دلش خال از است
که ارادت نهند بر سرکش که آن
بر فرق فقر گفتند تاج کبر است
و خجرت ز نند بدل دل به که آن
در پاست ده بدولت از عالم بخت
در هر قدم پای که مقصد نه نشانیست
در هر گذر بایست که ره را نه انرا
کونی رهیت این که نایت پذیر نیست
انرا که مرشد نیست چه جا با هدایت
این نری که کند شود با سبکی
که زانکه ز جو سابق خوش نه از قضا
نومیدم مبعش که بیرون رود راه
کونی ز نام او بکف تا بدر جات
ره را میا خوف و رجا رو که در جوار
خیر الامور و سلا قول مصطفی است
آمد صدای بانگ جنازه ز صوت شاهر
ما و ترا چون اجل آن جدا است
بی ترسی از فای خود آفر صوفیا
بشنو که گفته اند بقا از پی فناست
نی از فناست بر تو از زنگ نیست
که آینه حقیقت انرا از خود بخت
اخلاق نیک بودم نخست و تو زیان
احوال آفت ز تو روینده چون کجا
تخی که در زبان بود آفرمان دد
که از غول اولاد و کراسیرو و کدنا
باشد هوای نفس غنیمت زو و قرار کرد
چون روح را عفونت آن مایه است
کسری بنا ملت کفر آید از خلیل
فر قوای نفس قوی کار اوقیاست
از ارجو غریز بود لطف جوی خوار
اینست طبع دهر دلت مضطرب و آ
مستلزم غایت بود ز هر و قیمتی است
سرا به جیات بود آنگ که به است
جوش و خروش و سوز و غمت چارمن
زین چار کن قهر ولایت قوی بنا
زین چار چار نیست کسی را که نمیش
درست زمین دل این طره قهر خاست

خوابی

خاتم هدای فقر تو کبود همه جهان
کم خور که از درون نهی کوس برسد
خاتم هدای فقر تو کبود همه جهان
در دل ترا مطالبه دولت لغت
بهر فراخ دل طلب کنج به سینه
خلق از دماست صحبت نشا کلام زد
از کام از دما بچیل رستن از دکان
چشم دلت زافت این میل بی حلا
کودی بدیده از ره بخوابی از کشی
در صفت جو نجات که حکمی که عاقبت
بر شرط من صفت مرتب شود بخت
اکلت با رقم زده بر صفحه هو است
بر تر ازین همه چه بود چست و جوی
پیری که در افاغنه نور آفتاب ماه
پیش خیر انورا و کما از سناست
نه بر تو صبح و نه تار یک مست
پیری که چون زنگنه اخلاص م زند
پیری که پای مت اوتاج خوش است
یکسر بعالی که نه از صفت و نه بخت
در قید طننت چه کند با تو جدت
اول کشید نیست رکب و آتش اقیان
بانه قیاس اهل با که جذب پیر
جای بکفت و کو مکن اثبات فقر از
تا اوج لامکا که در و غش زیر پا
چشم است لوح و نی بور یا قلم
در شرح رنج شب که زی بستی ترا
زیر سر تو سنگ بر آن در دست
دعوی کنی که پیر شدم زیر بار
قول ز با و مگر خود صورت نیست
انجا که ستر قو بود این همه است
کش تر قوس سر زده از کسوت غنا
آن خواجه که خوان کوم ناکشیده
نبود ز شرح جنبش او رام او برو
او مقتدای خواجه کونین مقتدا
او که داه است ناصر دینش اقیان
کویم بوجه تیغ نامش آشکار
چون شست دل ز غم و دوزخ و فقر
فصل از جوی از نفس ی فقر خاست
چشم امید خلق همه که چه سوی است
باجوی عجاج جان وی آشت است
امواج بحر کی شود او را عجاج بحر
معا د شو حکم تجو ع ترا اگر
ان کنج را که به طلی کنج انرا است
در دبد بهل خواب بود میل چشم دل
روشن شود و چشم دلت کجا به ثوبت
نقش است بی ثبات سخن کز پی هو
پیری که پای بر پی پیران پیشواست
پیری که در جهان برون از زما او
اخلاص خالصان همه در جنبان ربا
پیری که جذب محبت او در کشد ترا
که راز کل کشیدن فی طبع کهر است
چون زانکه کل خلاص شوی می برد ترا
اثبات ان اقامت پیران است
در د که شب سرتوزی بالشی کند
بر با مستقیم برین دعوی انجاست
که ستر قو بایست از خواجه طلب
هر جا شست بر در دمیله او کلا
چون در زمانه نصرت دین محمدی
زیر که طبع اهل ادب از ان است
مخون شمایه بر سر دستش گفته است
چشم امید او ز همه خلق بر خاست
دهقان این سر است و به از کمال فرم

انبار کرد حاصل خود را در آن سرست کاش حواش است و در غلظ خود آن حار بنا که داده نشاء قسم اینست
 در مزاج سلوک ز باران فیض او تخم ارادت نم در نشو و در نبات چون ککک متاع خطا آورد بر دم
 منقاد خط او ز در روم تا خط است بر ساز و اسب بر خطش انگشت چون حاجت عالی بدو انگشت خط را و است
 زین گفته قصد من نه ادای نیای او بر آفتابش پیره را که حد شاست کوبیدنش بر تو خوشید شب پره
 یعنی که رسته چشم من از ظلمت عتایت و ریزه در آن مقام که خوشید انور آن قوتش که چشم به بالا کند کجاست
 ز اطناب سخن جو میسر نمی شود حد شایسته که بر از استیاست شد وقت آنکه ختم کنم بر دعای او
 زیر ادعای او همه آقا قوادح است تا بر مسیح خود مرید کمال جوی قوه حضور پیر مکمل جو کیم است
 مدود با دسایه قوه حضور او با بر فوق هر که روی دلش بره کوا

وله ایضا

سفید شد چو درخت شکوفه دارم وزین درخت همین میوه غنیمت بهم شکوفه میوه که دید طرفه که من
 شکوفه را نگرم بر درخت و میوه چرم شکوفه دیر نیاید شکفتن از آن دام که دیدم ز زمانه شکوفه مال ترم
 ز شیر مادر درم ضرر رسید نه نفع کنون شکوفه کنان بر دفع آن فرم ز بس که آینه ام عیب شب موی عوی
 بر روی داشت نخواهم که روی او نگرم چگونه پیش آفر که گاه دیدن او بیاض کرد یکسر سیاهی به سرم
 بیاض موی بود آفت بهر صفت اگر بود ز نظر در بیاض موی خرم اگر چه نیست مراد حضور در نظیره
 کنون ز درم بود صد حضور در نظرم تلاوتی که شب کردی به پرتو ماه بر وز میندهد دست در فروغ خرم
 دو چشم که دام از شیشه فوکیه چار هنوز بس بود در تلاوتی سوم بوقت پیش از چشم طفل صفت
 دهر فزین شیشه سپهر عشوه کرم فشانوی چو کهر حرفه را ز خراج آن جو بود سی و دو کوهر میا جقه دم
 کهر فشانم امر و ز شکل است که دا صفای چرخ تبارج حقه که هم ز تیر کوشی بودم خیال که از سجده
 حدیث سبع کس داشتی بول کدزم ز دست رفته کنون کوشی بی تبار نشود ز مقامات دوستان خرم
 ره حواس که چند بسته شد حاشا که در صفای درایت از آن فکد کدزم چه احتیاج بامداد حسن جو بود خود
 حوس معنی بیرون شد ز جمله صوم خواهم از فی زنبور کام لب شیرین چو با جلالت خوش رسته بچو ز شکرم

خمیده گشت قدم بچو لام تا جوالف عصا نگرم هست است باده بهرم چو لای غنی بود این دو حرف دانستم
 که غنی میشود از تحفه بقا اثرم بضعف تن شده ام آنجا که کز شیل کران شود سرم از خواب بشکند کرم
 اگر نه دست شود یار پای کیمیت که بر نشستن و بر خواستن بودم چو سج ساخت مرا خلقه دهر کرفو ام
 زیست خلقه شده مهره مهره را هم بود سرو پا خلقه را از آن سر خود نهاده بر سر زانو زشتم تا سحر م
 جدا چگونه کنم چهره خود از زانو که بست مرد و نه هم از تراوش حکرم اگر چه خلقه شدم آن کان مبر ز نهار
 که بچو خلقه بود بر برون درمقم چو خلقه برد در خلوت سرای انس زخم بسان خلقه باند ملک برون دم
 محیط کون نماید کلقه بغلات بجنب خلقه محنت حقیر و محقرم فواز گنگر و حدت نشسته آن مرغم
 که باز رسته ز دام طبیعت بشرم چو در هوای قدم پر زخم رود بومم خبا ر عالم اسکان ز باد بالایم
 اگر ز خوشه پروین دهندانه مرا و کز چشمه خوشید بلند آب خواهم من آن نیم که کنم بال سست ز اوج تنم
 هسوی حقیض کزین آب دانه بهرما بقصد کسب غنا کج ز رطلب چه کنم جو بانو انگری دل غنی ز کج زرم
 فروغ یافته سنگیت ز ز تابش فر اگر بسنگ کنم روی عابد لجرم عجز ز است جهان سحر ساز و نشو
 که ساخت سحر و کار کور کورم نتیجه نه در خضارت ارجه شود قضا بغرض حال ز زفاف او و طرم
 چو مایه پای دانه ز بون او چه شوم برو جو تهنه زن روز شبح کیمم جو تیغ نهفت و تیر جفا رسد ز جود
 پس است ترک خودی خود و توشی بهرم چنین مهربان و کمال شد دل من به منقصت رسد از طعن اهل شور و هم
 پرست کوش من از سجده ملک بچو کج مشوش خاطر شود نهیق خرم شد از حقایق عرفان دلم خوانه را
 کز اف فلسفیا که به نیم فلس خرم بر فرشته مکسران من شود چونند ز خون علم لدنی جو حفر ما حفرم
 به بحر فکر اگر شوم شود غواص بای یک کهر آید فراخ جو و برم به باغ شیر اگر ملک من کند جنبش
 ز غل خشک هد بار میوه های ترم به بوستان ارادت اگر شود بخوی که آورد نم معرفت من شجرم
 و یا چه سود که در کام ذوق تیره لا بهیشت جاشنی تلخ میدهد خرم خوش کنم که بدو می کشیده سوفی کلام
 بنیرد خوی خود نیست معنی دگرم جو نیست لاف هنر فد دلیل بی اثر با دلیل اقامت کنم که بی هنرم
 زبان زبانه آمد پیش و ریز کشد زهره دراری بجانب قوم چو کرد بر دلم ابواب فیض مسمار

چو سودا از آنکه کند در سخن و در کلام
بزرگوار خدا با بخت نفی که دل غیرکش آمد ز شوق آن نفوم
بخت پاک روای که بای کده ز سر
طریق بی روی بیروان نشایم که بش با وین تا بنوی همت
لباس نستی موهم خوش تن بدم
رهی غای که چون جاده از غیث و قند نفسیت اعلم نستی سقم
در آن سفر خطی بر خیال مستی نیست بفضل شامل خود دور دارا از اعظم

اینها

سحر جو بردل من تافت نو صبح نشور
صدای صبحه قوموا شنیدم از دم ز خواب جسم از آن صبحه و در آن
مرا خیمه ابدایان فتاد عبور
بهم نشسته که وی تو دسان دیم ز قید صورت و بی قیدی هوای دور
نه از وظیفه تبسختن رسیده طلال
نه در طریقه تعویض فتاد فتور در آن میان یک دیدم از همه نماز
که نسج من هم زان کردی استفاغه
خطاک که جاده تراچه فتاد است که ست و بی خرافتاده ز جام خور
خوشی بلذت مستی می نیندیشی
که هر که مست شد افتاد عاقبت خو کوی زین ز خط این جهان و یی هر کوی
بخاطر خط آن جهان نگردد خطور
خود تصور آن نیست که رو غم خلد پراست بر مرا تا تو ز جور تصور
برون کن از دل خود این تصور طلب
نبرده رنج کل مزد که برد مزدو مثال محبت و آای تست رفعت قصر
جوابی جوی اعمال تست صورت جور
ز کار کشت تو هست از تو هر که هست زخی زشت تو هست از تو هر که هست
بکوه و در توانی چو بدن از تو و تو
ز دست تو همه یار نستی بخور ز دست تو همه خائف و ملالان هوا
تو هست تو همه یار نستی بخور رود بخارت تو مادمان کینه شیرین ز خیره که نه از برای دی زبور
تو هست تو هست که حال بر سر او
بر آوری بجانم از سر تصور بشرب مایه چه سبیده مدام شو
بدین مناسبت یارین شیرین آنگور
خوشی بغمه طنبور کویت رسد که از شنیدن او ماتم که در دسور
من تو هست جو طنبور و تار او را
برودیت شود این تار باره آن طنبور خیر زمه این که هرگز نت نبود
ز غیر شو شعار و بغیر شو شعور
بفکر قافیه روی که سر یک شنی کنی ز نیره کی آن روز شب بخور
کوی بدح کنی وصف مدخل خاتم
کوی ز چهل نهی نام سفله فقور کوی ز کم عدم دبری خیال کنی
که باشد از نظر صد وجود او نور
بهرزه کوی خود من او در شوق بعثوه بازی او نام خود کنی نکور

دو صد غزل بزبان معنی و قوال
شرح شوق خود و حسن او کنی مشهور نه عاشقت درین گفت و کوی معشوق
نه ناظر است درین چست و جوی منظور
درین تصور کاذب که خواندت صادق درین تجل فاسد که داردت مغرور
نمود گرفت ترا ضعف شب سرتاپای
چو ابقوت و حول جوانه مغرور و هوای وصل جوانان و مهر و پیمان
نمود بردل تو سرو موی چون کافور
گذشت عمر بخت درم که چون دل تو نشد ملول ز آمدن سنین و شهر
چونیت رود ز افزونیت چه سود ترا
ازین عادی اصرار و امتداد دور ازین جواهر حکمت چو کوشش بر کشت
شدم خزان اسرار غیب را کسب خور
کشاده شد بدلم روی ز رو غم خلد بنور کشت بدل تیرگی عالم زور
نمود بر تو آن نورم از صحنه عمر
شور و نامنای ذنوب نا محسوس ز کار و بار خودم خواهر مسار جفا
کنیت شمع از شرح آن مرا مقهور
بشر مساری خوار فتاده ام اینک دل شکسته تن حسنه خاطر رنجور
علاج رنج خود اکنون بفرایند دایم
که معتذر ز کمال و معترف بقصور برم بنایه بدرگاه که دکار کریم
فانه لرؤف و للعباد غفور
چو افتدم بدل از حسن ظن بفضل ازل که شد ذلایم اعمال من همه مغفور
کنم وظیفه اوقات خایه از کردار
دعای ولایت بی منظره مقصور سپهر مرتبه یعقوب بی حسن که بر او
رسوم شای و آثار سلطنت مقصور
شهر نشین چو ز شیروان بدورش زمین عدل جهان خوابند معور
ز فروش مجلس قطع سلطان نشط
ز قصر عشرت او غرقه سرای سرور کجاست تا نکود در کند او بهرام
هر آرزو که ازین صیدگاه برد بکوی
بکوشش هر نوا یی نای او کم نیست ز طیب لایحه داود در آدای زبور
بود عواقب او در ره هدی نمود
بود مساعی او در طریق دین شکو بر ارتکاب مایه جلیتش محبوس
بر ارتکاب منافق طبعش مغفور
خوس ملک بشیر نشین آید کینار خسته جاده وصلش چهره آرزو
قیاس محبت او با فیض کدو و نیت
فضای ملک جم و تنگنای دیده مو سیاستش نه حکم طبیعت آری
مضون ز منفعت دود باشد آتش
بکر خدمت او بستان است خوبانرا نیجه که شود ظاهر از انان و ذکر
بود ز ماتم بی سوره حاکمش بخروج
بجان خطر بودش زین جواهرات هو بجز کرم نبود مقتضای همت ازو
بر اختیار کرم هست کویا مجبور
بصورت علل اعتقاد چون قودا بر آورند سر از حال خفنگا مقبور
نیافت هر که ز جنبش کال انس
عجب نباشد اگر دود شود دشوور جاپایا که هر چند پیش ازین شد است

بدقت سخنی مدح خسروان طور برفت قوت طبع جوانیم و امروز ز عقل پیر عیاج تو ام ما مأمور
چو بر جواهر منظم اقتدار غانده نشاند از خوی جلالت لای منشور بود وظیفه پیران دعای شاد جوان
بی مصالح ملک منافع جمهور نه دست شغل دن در مدیج او را که دست خوش فروم آزاد ستور
نخست تا که درین کوچه نیارامند و فرغ غیب آمد شور و دود و مقرر تو تخت جلالتی با دا
که دهم رسدش تازه دوی بظهور

قصیده دیگر جانی راست

کنگر ایوان شته کر کاخ کیوان برتر است	رخنه بادان کش بدیوار حصا دین است
چون سلامت ماندا ز تاج نقد این چهار	پاسا در خواب بر هر رخنه دزد دیگر است
چیت ز ترنا بکین کشته خاک ز آفتاب	هر که کرد افسر ز زنا چاکش بر سر است
که ندارد بیم وزر دانا منداش کدا	در برش دل بگردانش او نشه بحر و بر است
زن نه مردی کن و دست گرم بکشا که	مرد را بهر کم زن را برای زیور است
کیسه خایه بش بهر رفعت یوم الحشا	صفیر چون خالیت ز راقم خود بالا است
عاشق میان شدی لاغومش ز بزل	حسن معشوقان رخا در میان لاف است
نست سرخ از اصل کو هر سکه زر کو یا	هر داغ کل کشبان کوده سرخ از آذر است
زربود در حبیل و میل و در جا و مال	لعل آتش تک بر کف لعل بردال حکم است
بگذر از ویرانه کین سلامت کوچه	کنجا در روی که بر هر یک طلب منکر است
هر کجا بینی در کبخی و بر در حلقه	حلقه ماری حلقه کرده در دها از در است
چو مکر مور باشد کروی با او کتورا	هشو کو خویشتن بینی که موری است
شد دها چو سنجر بویا از خاک مرو	این سخن بشنو که مرو از دها چو است
معنی ذرا تر که آمد مقبل کو برد بو	ز امتثال مرور در ترک نی بود است
ز ربه و ز خشن و لا دز نارالب بینه	دیده بشی قفل زر کنز بهر فرج است

کر چه باشد ز خوش بیک ز زر که ابراج	بهر ابرایم وز نعلین بای آذر است
از ریاضه جو حاجت که جویش عارضت	میوه کی آرد درخت خشک باران تر است
لب نیالایند ایل محبت از خون حن	در حور دندان اینم کرده ماه و خور است
طامعان از بهر طمعیش هر خس تراند	قانعا نرا خنده برش و وزیر کشور است
ماکیان از بهر دانه میسر دسر زیر چاک	قهقهه بر کوچه بر در شبوه کبک تر است
نفع عامه عامه را اولیست آری دم فر	خوش بکس نیست لیکن کون فرادخو تر است
مرد کا سب که مشقت میکند کف او شست	بهر ناموار نی نفس دغل سو مان کر است
سایه راحت بود از کسب بر کف آله	ونت آنکس رخش راحت یافته زین تر است
فرج را بند از کلوکن کوزمان سعتری	فارغست آنکس که قوت او زمان سعتر است
هر کرا خواست شهوت نیم خود کف عقل	خود بغیرم خوده بینا نیم خود دل هم خست
سقطه را منظور نتوان ساختن کین خوب	میخ را در دیده نتوان دوختن کا از زر است
روز کارت تیره دستت خا و دل پر	شب را ز و ناخدا افتاده اعضا بر سر است
شاهد آن زر طلب عارض بر خط و خال	در کف طامع بقصد مال مردم مخفی است
دست ده بار است در قطع پستی طبع	بی عصا مگذر که در راه تو صد جوی است
باش در دین ثابت از سستی قهر حق کپا	کرده حکم بر زمین عریض بیم صر است
نیکی آموز از همه کم ز خود آفرینیب	راستی در جدول زر کنز جوین مسطر است
نیست قدر عالی و دودن جو بقدر همنه	قهقهه را با سب بر بام در با بر در است
حکمت اندر ریختن تهذیب عقل و جان	قصه و اعطاز جو اصحاب کلد بهر منبر است
کامل ناقص یک نند در قطع امور	آنچه از شمشیر می آید نه حد خنجر است
چون کند اهل حد طوطا طریق حکم کبر	گاه موج آرام کشی را ز شعل لنگر است
با حسود لطف خوش باشد و لا توان	کشتن آن آتش که اندر سنگ آهن مضمر است

کرم و ج نفس خواهی بال محنت بکشت
 نیست از مردی جز در هر راستن زون
 راه غلت بوی قوم زی که چندین مرقه
 جس نبلی کنیدی از کرم میخو خرق این
 منکران را واردات عازمانی قبول
 فقو فقره از کلام شامردن گوش کن
 نکته های پست کامل مست طالب بلند
 خاکبازان شو که پست کبر و کینت بشکند
 لشکر انعام نادیده بیایه تفرقه است
 ناپسند که رسد از بار روشن دل چه
 دل پرور بر فیض نویسنده کز غل خشک
 کافوی ان نفس کشش را که لازم باشد
 ساقی عشرت مزین با زن که گشت از غمت
 بهره از جنسیت افزاید که چون فصل
 دلکن با زن ده پوشان بد که جاسوس
 چاره در دفع خواطر محبت پیرت بس
 جان پرورده ز فیض سیر باد زنوه یک
 بوی درویشی نداری خفته پیشین چه سود
 ناز پرورده و هوا نفس تواند خرا
 در جوانی سعی کن کوی حلال جوی عمل
 عالم عالم مقام از بهر جو خواهد علو

یک سجده برای اکی که دود دیگر اخوست
 شیرکت نوشدا و کلام اکثبات دست
 مشتق اند صورت و معنی بوقصدت
 معنی این کبر برای شکب در زانو و گشت
 آن زن بند و که از جنس پیدش جاست
 رخنه اند قصیری از قصور قیصرت
 رشته خورشید بند بال مرغ شب پیرت
 سرزنش کردن نه رسم عاقل دانش پیرت
 کرم بر غم مردش ام الحبابیت دخترت
 طعن او بر نقد هر نا مکنی مستنکرت
 نیست شیر از بهر محوای که کوی باجوست
 کلنج رار و سیاه از دود یا خاکسترت
 خط کو را از شادمان خوش نواش از گشت
 زخم هر سزای آن آینه هم نشست
 جامه چاک را که تا صبح از جگرش پیرت
 کش بسوز از عاقبت تصحیف خواند غنرت
 چون دق رسوایت این بر جلال حسرت
 یک کند دفع کو نوان نقطه کاند غنرت
 مثل خنجر خنجر اما هر قتل خنجرست
 زخمی بر دیده سخت از زخمی شکرت
 رشت کلک خوانان که چه بس مستحق

در سبک صاحب کمالی
 سلطان واه خفیه بود
 فداور به حدیث که در کلام
 و نکته
 واجب اول و ثانی
 باون کتب و عاقل
 سکه و شالو و طلا
 نامی اول کلام
 حاصل از خرد و اندیشه
 خاد و انقوش صاحب
 خود و از جانب
 در تمام کتب و کلام
 از کتب و کلام
 کتب و کلام
 کتب و کلام

کافیه در پرواز دارد اعتبار اول پیرت
 زن که فایق کشت از شوهر معنی شوهرت
 کبک ان دارد که دور از خلق در کوه
 شب چراغی کاشیش خنجر نیلوفرست
 کافران را معجزات انبیای باورست
 زانکه بر بوجیل جهل آن ذوالفقار جبرست
 نقطه پای پای حیدر تاج قاف قبرست
 کل انبر چشم نصرت را بخار لشکرست
 دفتر شیراز نا کرده ببادی ابرست
 نیست عیب صیقل که حاشاک آورست
 بخورد و خورای تر مریم که عیسی پروست
 کسری چون کسش کافیه که اندر کافوت
 راز دار سحر خفت آواز نو خوست
 مهر و پادشاه از وی خط و پادشاهت
 بهر جاسوسیت شه کاند لباس جاکوست
 رخنه بر با جوج بتن حاضه اسکدرت
 حفر از ان حفرست کزوی سبزه حشاکست
 چند پیچی پستند نهاده که مشک از مرست
 آن که باشد لایق معجزه مرد مغفرت
 میوه ی نقصان بود چون از درخت بوست
 چون عا کش معنی استعلا و کارا و جرت

میخترد این از منی نواز و بجز دلف
 فلسفه چون اکثرش باشد سفسطی کل آن
 فلسفه از کج حکمت چون بغلیه راه نیافت
 حکم حال منطق خوانی ز حال فلسفی
 آن بد اختر کش منجم گفته چون بر اثر
 اختیار نیست او را اختیار از وی پیرس
 جوج و انجم حق و مردم هر یک انجی فطرند
 نور تو جیدست در دل شود اگر حق
 میختر معشر معیت با بشر آمد زان سبب
 حکمت یونانیان پیغام نقل است و هوا
 نامه کش خوان نه قال الله یا قال النبی است
 نیست خوئی علی سوسی نبی رب بر ترا
 دست بکسل از شقاق او که دستور شقاق
 صاحب علم لدنی را چه حاجت خط لفظ
 جای احسن این نه شعر از باغ رضوان است
 در سواد خط آن انوار حکمت مخفیست
 بجز بکر فکر خسر و زاده است از لطف طبع
 ای بسا خواهر که با خواهر جو کرد جلوه کر
 لجه الکسر اگر سازم لقب از اسرار است
 حجه الاحرار اگر با آن کنم غم هم رو است
 مر بود پنجاه چون آمد دو مرایا او
 دفتر خود را در ترواس آری دفترست
 هم سفسطی باشد که دارد حکم کل انج اکثرست
 به ندانم دیگر براسوی او چون راهبرست
 کن قبایس از آنکه اصفه مندرج در کبرست
 بیش و کمند با خورشید خورشید خورشیدست
 اختیار جمله کم در اختیار داو رست
 اختیار جمله پیشین بحیث المضطر است
 مشوا خیر پرستان را کجا آن مشهورست
 نیست زین معشر کسی پیشتر اگر بومش
 حکمت ایانیان فرموده پیغمبرست
 حاصل مقنون آن خسران روز خورشیدست
 از علی جو بکه بوی بو علی مستعدست
 پای یکسوزه ز فانونش که کانون شریست
 صفیه دل مصحف است او را که توان از برست
 کاندرو هر حرف طرفی از شراب کوثرست
 چون شب تاب یک آب تن بصبح نورست
 در کمال خوبی این یک خیر ابران یک خیر است
 در جلال که بود در چند سال اصفه
 زانکه از اسرار دین بجوی لب کعبه است
 زانکه بر مطلوب مرآه زاده حجت کسرت
 در حقا و محکمیت بد که گویم مر مرست

سال تا بخشش که فروخ نویسم دو نیست
 زانکه او از دولت تاریخ او فروخ نیست

وله ایضا

جاه داری جاهل سباده بر ای کل ملام
 نام خاص غیش عالم کودی اما عالمی
 عمر مدف کسب نام نیک کن کان نامه را
 کاهلی بگذار روی محنت خود از همه
 اگر غایت اهتمام دین نکرد عاقبت
 ظالم نفست ظلامت از پریشانی خوش
 بنده فرمان شو که در دحام کاه بنده
 اگر بدیها بینی اندر بادیه صبری کن
 از کلامت خبر لا در کم نشد حرفی در
 خوست با نقد کمال دل ترا بچون خواص
 یاد میکن از اجل از انقلاب با و که هست
 ظلم کیشان خشم دیندار توان آن قوم
 عاقبت از ممدان بینی چشم خود را
 نام حیدر خواهی ازادی طلب چون مطر
 چون هر خوان زرا خوان کوشه کوشه و جاش
 زور مردان خود جوید دای خود از آن
 قوی قوت تو نیست خرقاف نفاق
 آنکه بخواند اقارب جو غایب نیستند
 جاهت داری نه کامل چون نراجاست کام
 کش بود روی از زین دایم بر پای تمام
 چون اجل کوه کند باقی غانده خیر نام
 آرد ز اتمام کار دین که اینست اتمام
 آه ماند حاصلت زان اتمام نام تمام
 در دل شباهه دل باشد شهابان ظلام
 چون بجای غل کلاه حواجکی بیند ظلام
 تا در احوام جویم کعبه یا بی احترام
 از تو با سائل نهی زین خوف کم بشد کلام
 چند داری چشم بروام لیان چون غلام
 انقلابش مرد تو نفس را بر سر جام
 جمع ساز و سر بسپار کن بود دین قوام
 خون ایشانرا اگر ریزی به تنغ انتقام
 در میانشان جوید سخت دست انتقام
 طعم اطعام از شناسی یک چشتی طعم طعام
 عوده و ثقات بر تارای از آن انتقام
 بجو سیرغ از غی آن قاف را کم کن مقام
 حاضره کز رشاد بود مرفوق تاج انتقام

بی جهت با او آهنگ غوغا کرده
 غالباً امر و قصدش بن ماکرده
 کاه چون نشسته شد کاه چو آب نشی
 بنیدانم چه جویست این که بید کرده
 سر سباده از زنده بیدار و از دای
 تو بیک دشتی کار صد سجده
 دیده جای نیست شبنم ز نظر غایت
 رویند چون میان مردمان جا کرده
 دشت سبک که جان هلاک نکند
 دیدن خورشید و شب تنگ کرده

آن که خود را در خوت بخت کوبید چون دلش
زوبتا باز حال و عزم چون حال و عزم بخت
دید و دل گرفتار شد و ارشاد از بهر دل
از مشایخ جهان گرفت و رفت و میر ماند
بهر معنی دارد از صورت دل عارف فرغ
حال کرم و آتش و جوار غایب هر دو
هست در کوی قنار جازستان نجیب
ز اول صبح ازل تا آخر شام آباد
صد کرم کرم و مرای پیش ز بر سر یا
نیمی از حکامه کیتی رود از سبک جمع
مفضل دریا انا مل هر کجا بکشد دست
مدعی را سازد انقاس علاج امور دوست
چون بود همسایه او یار کوه و عیان
صورت او را شد خشن هست اهل معنی را
فرق عذر را جو در پاست باشد تاج زر
چیت عاقل را فضیلت جمع کوه های فضل
بند با کسبه است از هم دو ارباب فضل را
این قصید چیست قید دل را کور و یار
از معانی و تحقیق این عقد و بی حد در
کرده دل از ظن و تخمین منتظم ارکان نظم
شعر بود چشم عقل از جهل در شر و خن

بهر راست از زبان با تو خاش کوی خام
غم بروی قناب ماه دل باشد غلام
کز ستون عدل بر پاست این نیل غلام
میرا هم نام وی اندر حق روی بنام
که چه مایل می غاید از کون ساری یام
صوفی از آرام کرد باشد آن از روی
هر که بگذشت از سر و پا زان مجامع یام
دل ز با و غیر لب شست بر قصد خیام
که بران حریف دو افزاید شود صد کرام
که نه یک لعل لایرون از ان تکلام
زان انا مل بر کنار جبه خود دنا نام
مار را کرد اندازد افسون نسون پرواز نام
دید و نا عاقبت یابی داشتن بر طرف نام
به نیت رخنه از دنا نه ساین دهم نام
واقف مفسر صورت پای دارد ز نام
نیست جو غافل که باید این کرم های انقسام
دولتی باشد عجب کرم یا بد آخر التام
دل ز حاکمان یافته در سنگ آن قید انظام
هست دام جمله دلهای صید افتاده بدام
جای انرا ساز طری و خود بود بحر نظام
چشم عقل از جاهل در شر چه دور بر دوام

افت از خویش است بس باشد درین نوبت
کوشه پیر و پستی و کنج سلامت و التام

ولایت

مر جیای قاصد ملک معالی مر جیای
نامی سر بسته آورد که کز چون نافه اش
غنی شفته اش از کلبه فضل و کرم
لقمه پیچیده است از خوان لقای آمده
بود موشی را غصای پیش ازین در کف کوفه
کشته بر انواع سحر این نامه کوی کوی است
لقا و را که کنی نشر از بدیع نظم و نثر
از بیاض فوج بین السطور او بود
سوی معراج حقایق عقل و جانر است
سکنت آما در و غیر از تنزل نیست و آب
پایه یا عقل از ان ستم چو ی آید فو
نظم و نثرش بین که بیداری دبیر جو کرد
یا خود افتاد دست محرومان کنج پر شکر
فقر و فقر و نثر او قوت ده پشت همن
خواستم کرم دوات از مدسیای ز ظلام
تا جواب آن کنم انشاد سیر عقل گفت
ز آسمان جو چون خشنه کرد آفتاب
دور ریاض فقل چون بالا کشد سرو سها
در سخن انجا که باشد طبع سحر ساز

الصلوات که جان و دل نزل تو کردم الصلا
سر شقایق بر شام جازند بوی و فنا
در بهارستان دانش یافته نشو و نما
تا شود جا و دل حکمت شناسان را خدا
سحر های ساوان چون شد بجز از دنا
در کف دانش و ان یک شیر مانده ان جها
پرز صنعت یا پیش از ابتدا تا انتها
نهر سیمین را زهر سو یافته مشکین کیا
شکل تربیت بطورش گامد و ستم نیا
طوفه جایی گمان تنزل هست انجا ارتقا
به نهد کوی زهر پایه فوار عرش پایا
عقد پروین را در آثانی نبات النقیس ط
بر بساط ارض بعضی متقل بعضی جدا
کنه های نظم او روشن کوی تیغ ز کما
خامه از تیر و بیاض از صفی و شمس الفجا
بر مدار از چهره اندیشه جلیاب جیا
در مقابل سهو باشد بخشش نور از سرها
از بنفشه نیست لایق جلوه پاشت دونا
کیا پسند دعا نعل از طبلان که کرد در از خا

در ضرورت باشد این سخن طریقی شو که
چون دیر عقل زد بهر من این بخنده ای
نار وای خیرش و هست شاعر را روا
سرزد از حلقه بوقی آتش این مطلع را
چون تو نبود قاصدی بی قاصد اندر ای صبا
خیز و بگذر سوی این مقصد و جان با قاصدا

حوضه ده آنجا سلام از سلامت منشعب
سینش از دندانها پیوسته دستا کرد تیز
لام و بار دل دیده و خم کرده پشت
و آن الف آه آمده در سو که باز نهد ایام
حلقه منشعب دشتا هدران معنی که کود
بعد تبلیغ سلام از بنده چای حوضه کن
کار زوی من بدیدارت بسی کامل ترست
تشنه را در بادیه روی که باشد از نوم
میل دل دایه چه سال باشد بسوی آزاران
خرق بحر شوقم از سویت نویسم شرح آن
نیست در شهر ترا از بهر منع زایران
از کوان جانی نیارم سویت آمد و رفت
نیست جنبانیدن از جا کوه آهن را بحال
شد قفای ملک هستی بر دلم چون نایب
بر جبین داغ نفاق از یک طرف جمع و غل
دوستان این دشمنان آن میدانم در میان
چند کردم کرد شهر و روستا در واکه
بلکه چون اسم سلام افاتیا ترا ملتجا
تا کشید از رک جان عقد و رنج و غنا
تا به پشت خم کشد اندر اسر قد ادا
بی لوی استقامت در در عشق و ولا
ستر اخلاص مروت حلقه در کوشش ما
کو حال گفت و گو باشد در آن حضرت ترا
ز آرزوی عاشق منقلب بوصل کیمیا
کرم چون اختر زمین سوزنده چون آتش
شوق من افروغ بود سوی تو ای بحر خطا
نیست آن جز جنبش سستی بقصد آشن
شهر بید ز چه سال در بست برویم قضا
جذب شوق از پیش وی و دفع اخلاص از
که چه کرد و باد صحرایار با آهن ربا
بیرسد مردم بغیرم بر ملک زمین تنگنا
بر زبان لاف و فاق از یک طرف مشت و غنا
تا یکی باشم ندب با ای و لا ای
هم زبان یافتی در شهر نه در روستا

بها

در تنهایی گریه گیر من شد تا بود
با کبار از این بتن بد ساحل بحر وجود
مستقر صورت ایشان حقیقت مسکنت
جای بی در ارضی اندر سما بایند
کم شود چون قطره در دریا اگر باید کد
از نواز شرهای شیرین و نصیحتهای نرم
تا ج و تحت سلطنت را خواب بیند و خیال
یک نفس اوقات شش غش محله را بسب
روی شان در دفع ظلمتها مصایح الظلم
آه و و او ملا من چهر انهم بعد الوصال
کیف لا اشکو و قد زادت نقاريف المحن
مانده زایشان دور از اصحاب رت کردم
لیک با جمعی برون از کسوت نوع بشر
فیض ایشان چون رسیدست از قلم بی خط
و حشیا خوف را که بهم گیران آمدند
پوست پوشانی فرو بسته لب گفتار نیک
آن یکی بر تر ز جمله در غلو مرتبه
و آن دگر از بهر دور افتاده گاه و گاه
آن یکا ز اسرار قران برقع شهرت کشی
آن یکی از جنبش شتابنا در روی اثر
آن یکی و شیر کاسه و حده راز رخ
دهر جوان از کف دامن اخوان صفا
لیک تر جانشان مستغرق موج فنا
مرتضای همت ایشان جویم کبریا
طرفه تر حال کز ایشان بود ارض و سما
بر دل ایشان ز اوج خوشنایت انرا
حسکانه امر هم و آزرده کانه امویا
شیخ آسایند سر بر جشت و بر تن بریا
یک نفس انقاص شش ملک مؤبد را بریا
رای شان در حل مشکلاتها تیج الهدایا
آه و و او ملا من قد انهم بعد اللقا
کیف لا اشکو و قد طالت بتاریخ الجویا
اختیار کوشه تجربه و کنج انزوا
عقد صورت بسته ام هم در حلا هم در ملا
مانده محفوظست لوح اساز نقش بر خطا
قد کرد دستند در مکن سلسل عمرها
بر طلبکاران بناید نظر مشکل کش
چون پیمبر باطن او مبط و حی خداه
بر خبرهای صحیح از بارگاه اصفا
و آن دگر ز آینه سنت ظلام کشد و
و آن یکی از تابش اشراق بر روی ضیا
بر گرفته در حضور با نقاشی خفا

و آن ذکر تشنید خاطر را نهاده درین
از فکری شیشه چشم خویش تن کرده چار
که شود ابر سیاهت بر رخ معینه حجاب
پای رسر سازم و کوسی ز زانو بسنم
سز حجب تن بر آرم دیده جا افکنم
بلکه از نور و ظلم بر نگر که هر که آنجا رسید
نه در و بقی خداوت نه در و جوی امل
لا دروغ وی ز بار صفت در غوغا
داده هوای خویش جان را نشانی از کینه غیب
شا بهار دل هنوز اندر هواش بر زمان
زان سکارستان هزاران صید معینه آورم
لیکن قیصر نم کنین بودی سیرتان
نیست مقبول جعل فر آنکه خود کرد آورد
خوبی چون نیست پیدا ز آنچه دارم در غیر
و رشوم مضطر ز حام بر تراشم محراب
سیر چنانم بخونایم که و از داغ دل
از جوان مردان که هم تنوش از اخبار است
هم جهان را خواهیم هم قهرا دیباچه
مدح تو خواهیم نه همچون شاعران مشایان
چست شغل شاعران تسیق او فضا فضا
وین تکلف که چه زرد دهی باشد نفی

گاه نثر و لفریب گاه نظم و کلت
کرده رو در رو با ایشانم نشسته
یا بر دگر دلال از دیده کفرت جلا
پای بر کسی بکنی از قیالی اروض علی
بر جوانی همچو صحرا بی امل بی منتها
گفت یس غدر بی لاسا و لکسا
نه در و کوب و رخنه نه در و زرق و با
دشت آهوی وی از رجا حیرت در هوا
خوانده لای لالاش دل را بنی ماسوا
قید آید کل کشد بازم باین خشت سرا
بهر قوت جمع از خوان حقایق باشنا
میکنند از من و سلوا میل سیر و کندها
گوی خبر کن نهی پیشش کجا بود کجا
خرد بان بستان دو آسای بی نیم دوا
وز زبانی که در نامه عرض ما چرا
بر نه هم مهر و فرست سوی خدا ام شما
راز دار من و رای کف با کف الوی
نلت سر الفو لکن تحت استار افنا
دارد از او ای زان خان طوطی طبع با
چست دایه منشیان تلفیق القاف کپی
کم عیار آید بعیار قبول اذ کیا

خودشای خویش کن سوی معنی گزای
پای جایی نه که دون پایه قدر بود
خود شد درجه بحر کشت افتاده بر تو
قطره پیش از بحر کنج در انما لیکن چیده
اینچنین مدحی که کفتم چون صد غیرتست
مدح کن را احتصار او بی غایه در دعا
تا بود سرمایه صوفی فنا از بود خویشا
بود از آن سرمایه حاصل نوی کونج بقا

تا بنزین با داترا چشم یقین تا غایتی
ککش ترقی منتع باشد بس از کشف غطا
قصیده مولانا جایی قدس سره

بماند جیل از قانله بر خاست خیزای ساربا
بندش ز زانو بر کشا بر خوی بر کش خوا
ناقه ز الحان طرب آسوده از رخ و عقب
خو قهقه سلی کو تار شود از ذکر او
قیس بغایت پر خطر خای ز راه و راه
دور افاق از جای او عرض ملک بهنای او
بریت بر خوی عجب ده رخ صفت ذات
گر آب جوی سال و نه ناری سوی یک قطره
است از سر آب تو بتو بحر ی کفر و سوسو
بسته بر یک محلی نشسته در روی مقبل
من هم بقوه فاعه خوش و خیل انشا نا ککش
نه هیچ جا منزل مرا نه دل بکس نایل مرا

وز حد مدح کوفتاران صورت بر ترا
وز بود بر تر ز کردون پایه مدح و ثنا
نیست پیش از بر کز از نیلو فر این نیلی و طا
متحد با بحر تابی کجا آرد انما
مدح کن را احتصار او بی غایه در دعا
بود از آن سرمایه حاصل نوی کونج بقا

رخم نه بر راحله اهنک دلت کن روان
ساز از نوای جان قز ابروی سبک بر کران
طی میکند با صد طرب کبر و زره در یک زمان
کوته که آمدیش رو پندای ناپیدا گران
نه در وی از جتی اثر نه در وی از انبیا
کشم کشته در صحرای او ستا می و هم دستان
بر یک یک بر بوع صب افتاده چون ماهیان
خو آنکه کرد که بگه بر تشنه کاشن آسمان
صد کشتی از ناله در و کشته روان بی بادبان
وز بی خدی کن بیدای خوش لای و شیرین زبان
ناقه کش آمانه و ش داده بدست دل غنا
من ناله را و دل مرا سوی تویم جا گلستان

یارب مدینه است این کوکب خورشید بوی جان
 بادش نسیم مشک آتش زلال جان قرا
 چون کعبه آمد قبله که بر طاعتان بکشاده
 جانها قدم کرده ز سر به طوافش ره سپر
 اطلاع او غیر الطلل ربیعش دل و جانرا
 ختم از ان باران و نم گاید ز دریای قدم
 کلهای جس معنوی عشق کهن رازان نوبی
 حسنی که بر مافته مجیب خود بشکافته
 سر چشمه آن حسن اگر خواهی که یای زودتر
 سلطان اقلیم و فاشه سر سر اصطفا
 کافی الوری بادی التبت ختم او لو انوم از کز
 دریای امکان و قدم بودند در طغیان بهر
 بحریت جانورش ساحل لب جان بر شوش
 قرآن که با آی و سوره دار در لایزالش اثر
 هر حرف از ان خوش زمره شد بهر تعلقان
 از رنگ آن بکسخته بر خاک خدایان بخت
 مساحت روشن راه را دعوی کنایه خواه
 چون فوت شد عه از علی از بهر او نترکایا
 روزی که با حصم دغا شد لطف او برمان غا
 خانه آمد در خیال از وقت آن نازنین
 اشجار را بهر کشف آواز داد از هر طرف

با مساحت باغ ارم یا حوضه روضه انبان
 خاکش بگل جلاد دیده اهل عیان
 هر سنگ این سنگ سپهر گنج نماند واد
 فرش مطافش کرده بر مرغان قدسیه آشن
 هر دمده اش ضرب النمل در فریه چون بستان
 رویا ند از خاک و نرم کلهای حسن جاود
 کرشمه رازان بشنوی چون بلبل آید در غما
 در جنت از وی یافته سر مایه فیرات حسن
 ناز و خنده فیض البشر مرکب ز منت کن بر آن
 سر دفتر صدق و صفا سر مایه امن و امان
 مشکل کشای جو و کُل فرمان روای از کج
 او در میانان از کرم شد بر رخ لایبغیا
 باشد طفیل کوهرش حصول کال کن مکان
 از مثل آن خاوشتر فکر م اهل بیان
 سیر از لوا ترجمه راز ابد را ترخان
 نقل که بود آویخته در کعبه بهر امتحان
 بشکست قوس ماه را بر کوشه این گردخان
 کشت از دعایش منجایی از غب شمس خاور
 الزام حجت را حفا شد در کفش تسبیح خوان
 آن دم که شد بهر نشین بر سماع کوه فشان
 بیشش دند از دو جیف شد در قفایان

شد سوی اعدا از کرم زدیش واز کاسم
 شد بر در غار حن بر شش خاک بر دین
 بر رخم بدخواهان دین شدش تیر و تیغ کین
 با فرقه از دین بری در معینه پیغمبر
 یی شد بوفق رای او در ره کین مولای
 کف بر بری کش از کبرستان نبود از کبر
 ز اندک طعنه در دین اطعام کرده عالی
 صد تشنه بی راه رو بود از کفا و آب
 میرفت یا شش تیره شب او ش کف جویب
 سایه نبودش همچو خورشیدین طرفه ترکاند
 در جویب هم بد نهاد ایزدی دفع فدا
 هر که نهاده پایمون از سنگهای چند و چون
 آن شب بیز از حرم بر سجده اقصی قدم
 بی شد قربین جانتن تا بارگاه ذوالکین
 گفتش بکوش هوشدار اسرار غیبی سر
 بر امت کسناخ وی گوید بساط لطف طی
 از رفقه کا خفته خوش کی حشر کرد پرده
 بر فوق عادت کاویا بر خلق عالم در ملا
 او صاف او پیش خود بیرون بود از حد و ملا
 نبود درین دیر کهن از نعت او خوشتر سخن

بنزغاله مسوم دم کز وی نیالاید دمان
 تا از حسود بر رفتن بر جا او ناید زیان
 چون بیضهای آئین بیض جانش با سبیل
 چون دم زد از دعوی کوی شد زینت و ضعیف
 در سجده پیش پای او بنهاد سر شیر زیان
 مالیده شد بر شیر تر پستانش از پیش جوان
 وان طبعی پیش کی باقی بایش همچو
 از فرقه انکشت او شد آب جوشن چشیده
 شد جویب شمع بی لهب خود چو انگی دخی
 از تاب خورشید آبی سر بودی سیمایش سبیل
 از مار پیش تیر داد از قافه پیش کمان
 بیک کام او بوده فنون از حوضه کون و کلا
 میراند تا ملک قدم کبر ان محنت ز بران
 بی جا رهین ما و من بی تن اسیر حانان
 دانای بی فکر و نظر کویای بی کام و زبان
 کوته بد آن فوخنده بی پای شفاعت در میان
 تا طلعت خورشید و شش نماید از بر دیان
 ظاهر کند آنرا جدا از سحر اب او مدان
 حاشا که در عمارت او آفوشد این داستان
 زین نکته چابک مکن تا تاب دارای توان

نعتش زین فوخنده که جانرا دهد پاینده یک
 هست آن زلال زنده که میباید از ان رطب الله

قصیده نخست که در جلالت الدین اکبر فرستاد

ز می خیط شکوه ترا فلک معبره / سفینه جبروت ترا زمین لنگر
 زبان خاتم حکم تو همزمان قدر / ز نعل خورشید روی زمین برانگیز
 ز قبه سیرت لامع آسمان شکوه / ز مهیبه علت طالع آفتاب ظفر
 ز پاسبانی قهر تو ناچو قیصر / بصعود تو بود باز از نیاز
 بر زم کنج روانی طلسم نفرت را / بر سبایه رایات از دیا بیکر
 بجزبه تو ز تحت انشیری بر آرد / و کربنم که عیش طول شب خوابی
 نظر خود تو خلی بود ز حد برون / اگر دمی بکد ای فواج صد کشور
 شود بان همه ز در رخ طمع اهر / اگر بشوره زمین بگذری رکب
 و کربنم حیوان زند عدو تو رو / بغیر خاک سپید هیچ نایدش بنظر
 شود ز خاصیت چون مفرغ اتم / حصا ریشه نیاید ز سنگ خاک
 ز ابر لطف تو کرشمه رسد بحاد / هزار گونه شجر سر بر آورد ز حجر
 بجای سیوه بر آرد حجر ز شاخ شجر / میان مردم با جوج ظلم دیواری
 بقدر رتبه اگر خطبات بلند کند / بر آسمان فلک سایه بایه منبر
 ز عرصه که در ساند به قیام اختر / کجاست بقعاب بلند بایه تو
 تبارک الله ازین بیکر بری مثال / که مثل او نکشد دست صورتگر
 ز کوه تا کف نم جابج و لعب اهر / بلند کوه و کوه پشته و کوه برین کشیده گردان و فو به تن و میلا لاخر
 پلنگ شری آهونک ز ننگ شکوه / جبال کوه و بیابان نور و بحر سیر که روش که ملام رود جوا آبوان
 نیاید از حرکت کردنش سوا فر / که شتاب که چون برق کرم قله شود بود میان عروق آتش جهنده شر
 سبک تنی که اگر چون سمند و هم اوار / بروی بحر بیانی شمش کبود در و کوه بوی باهر تازیش دم صبح
 رسد مغرب بر بیکر نشنا بد حور / خلاص می نباشد که دویدن او کز اتقای هوا یستر اوست جاکتر

به پیشرو و فلک را بکش اگر تیری / رسد ز بویه او بر نشانه از بیکر
 چو آسمان کوه که بسیند از مرمر / بچشم و هم غاید ز سر خشت سکن
 اگر لسان بشر حشر و خشر کردند / بنیم چشم زدن کودی از صراط کذر
 بمانده از تنگ صفش مکتبه ماند اگر / شهنشاه ملکاد او را خداوند
 چنان شدست جهان فواج بر من سنگ / که در بدن تقسم را و کفر غانده
 دلم ز لطف تو در عالم مثال خبر / مثال مال شوی در مصیبت ناکای
 غیب افعیه بود کز و قو خشن شد / دل مرا حرات نشا و عیش مویه
 که بر غیر صیرت سخن شود و اظهار / شبی بداتش از روزگار بجزیر
 شبی در اول وی شام تیره تر عشا / و یه در آوا و صبح بیشتر ز سحر
 شبی و بکس خبرش نشناخت / شبی عیان شده در جمیع راه
 شبی جو خور ماه محرم اول او / و یه ز سلج نه روزه آفرین خوشتر
 و یه بچشم خود ساق چون دلبر / شبی جواهر فیضش آفرانده
 شبی ز آهین ز نگارسته مغرور / و یه یاز نخل کشیده حوده زرا
 و یه قدم زده در زر جوشه آذر / شبی خود عیان بر جوشش
 و شام نابد و بکس تمام آن شب بود / مرا صحنه حال خویش مد نظر
 سیم غم بعد آشوب یکش خنجر / کهی و سوره یک و نهایی
 کهی دغدغه فاقه کش بر افتد / چو قاف تیر مرا کام بر زخون جگر
 که منزوی شده بر روی خلق بندم / که از تقو را شغال نامنا غش
 کهی ز فوت براردی بر ابر کوه / دل مرا ز تسلط غوده زیر و زور
 بر سر ادرم آن کوده که ندیده / که در ولایت هنر از عداوت کرد
 گذشته برخی آن شب برین غطا / که دلکار و چکر ریش بود و جان
 چنان برود و رود از ادکش نوزدم / چو وقت بوی پیرانند پیش زهر طمر
 کیت ناطقه در عرصه سبایش او / ز می ز داو ریت در جها جاد کوه
 اگر نیافتی از سترهای عالم غیب / من کداخته جاراقن بلا پرو
 قصیده دکر از بهر شرح آن کوم / نایبش زمان و حال فیض اثر
 شبی و بکس خشن و با سنا / شبی دو بکس خشن و با سنا
 و یه زلال بخاریر و نش مضمیر / و یه زلال بخاریر و نش مضمیر
 شبی شوش ز ولیده موی چون / شبی شوش ز ولیده موی چون
 و یه رسیده بر آتش از زمین کوه / و یه رسیده بر آتش از زمین کوه
 شبی فتنه بر حال تیره افکار / شبی فتنه بر حال تیره افکار
 و یه بر زبانی که کج چون اژدر / و یه بر زبانی که کج چون اژدر
 زماز ما سیرم از وسوسه شرعی / زماز ما سیرم از وسوسه شرعی
 چو غنچه دست من کشد لکریا در / چو غنچه دست من کشد لکریا در
 کهی ز کید اعدای دلم در اندیشه / کهی ز کید اعدای دلم در اندیشه
 مرا ز دیده مناسب ترین جمله صور / مرا ز دیده مناسب ترین جمله صور
 کهی ستم ز پیش دیده دل / کهی ستم ز پیش دیده دل
 فتاده طفل غریب نیم و یه مادر / فتاده طفل غریب نیم و یه مادر
 منظر پس آن ز ما سپه خواب بر اساس / منظر پس آن ز ما سپه خواب بر اساس

کشود دست و هم را کند در ستره گذشت اول آن خواب اگر چه غفلت و بیدار آن بود فیض بی حد و
 چه دید دیده و لغو و خالی که در آن کهر جای جگر بود در جای مدو ز مشرقش که نوم بروج دولت را
 ز عیان نور صفا بود مطلع و مظهر ستاره بدخشا که از اشق آن فوج بخشش در آن که نه توده انبر
 سربللی از افق فیض شد بلند کران عقیق رنگش این طرفه کند لعل مرئی بتافت که از پرتو تجلی او
 فرو و دیده آتام را جلای بهر وض که بادشهی بر سر چشمت و جا بن خود جلال ز آفتاب انور
 من که استغفار که این کدام شهرست که آفتاب صفت سوده بر سر پیر سر ز غیب باغی آواز داد گای غافل
 بر آورنده حاجت است این سرور پناه ملک ملک شاه و شاهزاده منو که خاک رو ب در اوت خسر و خاور
 ملک سریر و عطار و دیر و مهر و خورشید ستاره لشکر و کوا اعلام و به جا که نطق بند خواتین که کشتی ملوک
 خدا ای کاسلاطین جم جهان داور در چکیده صدف کوشا کوشن زما یکانه دو جهان شاه بحر و خرو و به
 نظام بخش خواتین دین نظام ملکی بار که کبر یا شش اکبر بلند رتبه سوار ی که خوش کشتن او
 نه از کاسه ششم بر سر فلک مغفول هر بر حمله دیری که شیر خوج ملک جهان هر اسد از و زرد نو شیر خور
 مصاف بینه نهنگی که ذوق کرد زین او که زانند حاکمان بخدو ز جابجند اگر تند باد صولت او
 زینش کشتن زین لنگر و که زمانه نهید بار حکم وی بر کوه جو تو نباشد دش نرم مره با کمر
 که استغفار کند ماه از بوقت خوف زمین زد غوغا از جادو دبان فم و کردد طلبد مهر از و غل کسوف
 ز جای بر چهره از سهم وی چو تیر قمر ز کمری خفشتن سنگ یره در چایب ز تابا و نه یا بد حرات احکرو
 جو خلق اوره آزار را کند مدود کشت دازین دندان مار چو یگسار سپهر مرتبه شاه بر تبارض و سما
 پناه حلقه غایب ای حق و شتر شاه تخت رسالت محمد صریح حریف غالب چند این هزار پیغمبر
 بخوشن تن خیر البشر علی و بی حصار قلعه دین قانع در حیر باهل بیت نبوت که زیل ظاهرشان
 بود ز برده چشم فرشتگان اظهر آب چشم تیمان که ملاک بود بردخت شفاعت از آن جبهه مطر
 که نو چشم من آن کو دیکیم و غیب که دامن دکن از آب چشم او شد بلطف سوی منش کن درو با باده عرو
 مرا بوی برادر چو جان بود در بر چو غایبانه سکان درم خداوند شایخ رخیل سا چون کنی زمین مکنده

بد فتر کعبت نام این کدا بنگاه بحال مختشم ای شاه مختشم بکر به بنده نقد برادر زمرعت بسیار
 ره تغافل ازین بس خدایر امیر ز می داماد کوس غریب بیرون بصد هزار دل آکند خار خار سوز
 اگر مواعخ خود ز آمدن بدر که تو بشرح و بسط بیای خود این کمر قصیده که کنون ناخوشست از آفتاب
 هزار مرتبه زین به خود ناخوشتر همیشه تا بود اختیار را نغمه کلام مدام تا بود اشرا را جیم مقوا
 مکان مباد حجب ترا بغیر جهان مقبلا دعدو و ترا بغیر سوز امید دیگرم نیست نا امید نیم
 که تا جهان بود ای خسر و جهان پرور جهان بکام تو باشد اگر اراده کنی
 سفار ز شود و خاک مسکین مسکین

ابن حاتم کو بدیغ جواب کمال اسمعیل بن مدح شاه دلش

سقی الله لیل کصدغ الکواعب شب غنیمت خال مسکین ذوانب ملک اکبر هر مرصع حواشی
 هو ارا بغیر مستر جوانب درفش نقش سپاه جیش را روان در کباب از کواکب هوکب
 بر آراسته کردن کوشن کردون شب از کوه شب چراغ کواکب مطالع ز نور طالع منشور
 مشارق ز صوفیه مصباح ثاقب شده جبهه ساعد صعودش مقدم شده نور طالع ثریا شغارب
 بنانن که بر مرکز قطب کردان چو بر خاطر روشن افکار جانب سحاب از پی صفی چرخ ریزان
 چو بر برگ نیلوفرو امطار کباب درین حال بامن ملک رشکات زرنج حوادث ز جور نواب
 ز نقد مراد و جفای زمانه ز بعد و بار فراق مصاحب ز ترو ویرمای جهان مزوره
 ز بازوهای سپهر طالع کشت ای کفتم از جور دورت چو اختر طالع کشت غارب
 چو اکشت بامن زمانه مخالف چو اکشت بامن ستاره مغاضب کنون پنج ما بست تامن اسیرم
 بیغداد در هر بلا و مصایب پریشان جمعی و جمعی پریشان گرفتار قوی و قوی عجایب
 نه جای قرارم ز جور اعدای نه روی دیارم ز طعن اغانب مرا هر نفس خصه بر خصه زانیده
 مرا هر زمان که بر برگ خالاب فلک چون شنید این عنایت شکایت مرا گفت بس کن که طالع المعایب
 اگر چه ترا هست جای شکایت و بیست شکرانه ات نیز واجب که داری چو در کا صاحب پناها

مقر مقاصد خلق آری کنون بزم تقییل درگاه او کنی باقبال او نشو سجد العواقب
 مشکوینت مان غایب از آستانش که هر کس که غایب شد و هستی خاک فلک با من اندر حکایت که ناکه
 در آمد ز که رایت صبح کاذب قرچهره کان شبستان کردن کشیدند رخ در نقاب مغارب
 ز باغ بگو شمع رسید از قوافل صریح مرا کب عطیط غایب دلم را هوای سوخاوست ناکه
 شدم چست بر مرکب بزم را کب رهی بستم آمد که از نیست آن بیند اختی پنجه شیر مرغی ربه
 سحوم غموش زان در صحرای حیم جیمش روان در مشارب زلالش ملوث بستم افایع
 چهارش بخند و جویش عتاب منزلزل زبان از ریاح عواطف مستر هوا از غبار غیاب
 هواش ز فوط حواری بختی که چون موم می شد دل سکنه آستان چنان بد که شمشیر چون قطره آب
 فوج بچکید از کف مردضاب عی را ندانم اندر بیابان و واک که می با نعلاب که با ارا نوب
 که می بر فرازی که نعل نه نو می سود در دست و پای مرکب که در نشیبی که اموال فارون
 می بر کشت از رکاب زکاب همه ره در اندیشه ناکه بر آید ز درگاه صاحب ندای مرا حبه
 جلای معانی سپهر وزارت محیط مکارم حساب مواهب بریده به آن سر که از خط حکمش
 بکود و بیکوی چون کلک کاتب وزیر احق خدای که صنعتش نه در جوهر روح در درج قالب
 بتقدیر تدبیر سلطان حاکم بالادنی ز راق و اهب بتعظیم احمد که با آن جلالت
 نکه داشتش در حصار غنا کب بیاری یاران احمد که بودند ز راه هدایت نجوم ثواقب
 که تا شد سرم ز آستان تو خای نشد آستین من از اشک غایب ثنایت بکارم در آورد و رنه
 بیکبار کی بودم از شو تائب اگر موج جاده تو کویم کنویم بامید مرسوم و حرص مواجب
 و یا چشم دارم که از دولت تو مراتب فزاید مرا بر مراتب الا ناکش بند خوبان نه روی
 خدنگ بلا از کان حواجب سرای تو با دنا امید مطرب جناب ترا با د خوشید حواجب

تظیر و امیک قدس سره

زهی طلعت بر فراز رکاب فوزان جو بر آستان نجم ثاقب حرم ترا حوریا بر حواشی

جناب ترا قدسیان بر جوانب بزم تو جعند خوشید رویان چو در خانه مه قران کواکب
 رخ ساقیان تو در جام تابان چو از روزی رونده روی کواکب کمانت بدست سپهر مقوسع
 بکند بدوش هنر پر حارب خواشد رخ از شرمسار معان سخایت کش بدو دست جواب
 غیب که کفایت کند حاصل کان که بخشید بخیل حواجب مواجب دهد جو دعامت به کس نصیب
 چو صرهای بر ندان و حلواتیاب چو رخ عذو کی کند خانه روشن بودی بقا پر تو صبح کاذب
 بلند استانت که مانند کرسی ز فوط بلند است از چشم غایب بود استانی که از وی بر آید
 بر اوج تار بجوم مطالب فغان مرا سکنان جنابت اگر نشنوند از علو مراتب
 عجب نیست خیل سلیمان چه داند که موری شود پایال مواکب دوسالست سرشته ام بچو کردن
 ز طعن اعادی و جور اقا رب اعادی فرومایه و این مصیبت که خوانندش افتخار الهوا حبه
 اعادی که اندمشتی ارازل اقا رب چه بی چشم و رو چون باشهادی آورم حسب حایله
 ز کفزار سلمان دویستی مناسب پیرش جمع و جمع پیرش کز غنا رفوی و قوم عجایب
 نه پای تو ارم ز جور اعادی نه روی دیارم ز طعن اقا رب سیادت ز اعدا چو دیدم نهادم
 قدم در بوادی و سر در سباب رهی چون ره عشق در ششم آمد کثیر الخاطر خطیر العواقب
 فوارش چو قدرت بلند پیش زخم کنون تر بچندین مراتب رهی رفته بر چرخ و دیگر رسیده
 چو قوس قزح بر زمین از دواج غفای که واقع شدی بر فراش نبودش جز نسر طایر مصاحب
 درمانیدی از جای کاو زمین را اگر در نشیبت دوستی ثعالی زبردشمالش خلل در شما بل
 ز شرب لالش و حل در مشارب سپر پنجه مهر با آن حواری ز سرمانی کشت با هم مغارب
 زحل را نهان بود در برف بنگر چو هندوی در کا همدان بسته باز در انشای این ره به پیری رسیدم
 که بختش جوان بود و تدبیر عیب بدو کفتم از اندیشه کن کبایم خلال از حوادث نجات از نوب
 بهار عدالت که هرگز نخورده کل شوکتش زخم شوکتش کواکب فلک رتبه رانند دار کوسن
 پناه اعاجم ملاذ عارب هو انجم و قد بقسم الله و بانجم ولیکن اذا قد هوا بانجایب

طواف و پیش برار با حاجت **چو چو م مستحب بلکه واجب** چنان جور کم شود و در شک شبان
 و بد صوفیه را آشیان در محال **خداوند کار با حق خدا بی** که هستی ممکن از و کشت واجب
 خلوت نشینی که در غار بودی **زین حد و پرده دار عناکب** بخیر کثیری که از بطن بطی
 ز خشم دغل کند در شام شارب **بشای که بر شد از و بر منابر** امامان اثنی عشر شد معاقب
 که بسند ازین پیشتر آنکه باشد **امیدی اسیر ملا و مصایب** بر اظهار حاجت چه حاجت که داند
 ضمیر تو مانع الفیض محاط **بر آید چو ماه نوم از تو حاجت** برابر و اشارت کنی که حاجت
 برین نطق فیروز کون تا زانهم **کنده مره بازی سپهر ملاعب** خلعت طلال جلال تو چندان
 که طالع شود آفتاب از مغارب

قصیده سلمان در مدح شاه و ندب

بهار و نثار و شراب جو آینه **کسی که باشد زین رنده گنج** دو چیزند سرمایه کام آینه
 دو وقت اند سرمایه شادمانی **نشد شراب شراب صبحی** صبح و بار و بار جو آینه
 اگر وصل یاری دهد دست آینه **زهی پادشاهی زهی کام آینه** در آن وقت بارسک و ج باید
 که بر کل کند چون صبا جانشانی **بیاد کل و ارخوان بی ستان** ز ساقی کلر خیز از خوانی
 کسی با کل بی کند عشق باری **کسی بانی بی خورد دوستی** صبا بر صبا جانشانی
 همه بوی جان آورد از مغارب **دل غنچه چون خوش نباشد که با کل** خلوت کند خیشهای نهانی
 کلاه کلفت افسر کیقبادی **بسط چمن دینه خسرو آینه** مشو غافل از عمر میدان غنیمت
 حضورش که یار عزیزست و جان **چو خواهد گذشتن آینه که او را** دمی خوش بر آری خوش بگذرانی
 شبی بلیک گفت با من بیای **که ای غنایب ریاض جوانی** همه روز زین پیش دل بودت
 چه بودت که غنایب شدی ناگهانی **ترا مدتی بود و ختم بهاری** بر انداختش تند باد خوانی
 هوای که ابله چمن داری اکنون **ندیم که ابله کل و کستان** بد و کفتم آری چنین است و بر
 مانند نعیم جهان جاو دآینه **کنون میدهد باد بوی بهاری** بسکینه را مبدد زنده گایه

فلک میدود در پی غدر خواهی **جهان میدود و بسر مهر بانی** در آن بلع قوم که خوش باد کشت
 اگر بلیک کردم و مدح خوانی **چو هد هد کنون میکنم تا جداری** ز خاک کف پای بلیقش ثانی
 چه بلیقش جیشید بخت معالی **چه جیشید خورشید بخت معالی** سپهر که شاه دین که هست او
 سزاوار دیدیم و تاج کیانی **سرای جهان را بتدبیر بانو** بنای کرم را تحقیق با سینه
 خود چون قلم در صفات کاشانی **خود مانده از بی سری و زبانی** ای شهر یاری که از ابر و دریا
 گفت بر سر آمد ز کوه فرشیانی **اسکس سر آری بزرگیک بهشت** نادید و زو دش بجا ی رستی
 که در بارگاه تراز فوط چشمت **زند آسمان را در آستان** شده بر خلایق در اوقات خمس
 شای تو واجب چو صبح آفتابی **بجایست چهر تو با لای کردون** که خورشید را میکند آینه بانی
 اگر نه زخل بر فلک شب به شب **کنون نام قهر ترا با سبانی** فرود آری از قلع و مفتحینش
 غلام سپه را بجایش نشانی **بعهدت صبا شرم دار و کشتون** تقاب از غدار کل بوستانی
 الا ناسیم صبا هر بهاری **زمین را دد کسوت آسمانی** بهار بقای نوسر سبز بادا
 چنان که آسمانش کند گلستانی

مولانا سلطان محمد اسرار آبادی المتخلص بعبدی

غمیت در دلم از روزگار غافل **که شرح شمه آن قصه است دور دراز** غنی نه بخونم آنکه باشدش در دل
 تزار داغ ز دست زمانه ناساز **غنی که غنچه دل ناشکفته ماند از او** کوفتم آنکه مسجحات با دلم و ساز
 بجان رسیدم ازین غم مرا که آه گاه **نسیم لطف شه دین پناه بنده نواز** محمد و بی صبر بل ایمن که اوست
 بر آستانه قدرش نهاده روی نیاز **امام غفر ض الطاهر فضل لطف آله** که بی حجت و تش درست نیست غار
 شیم خاک درش بوی جاودیش **نسیم رهگذرش روح رفته آرد باز** بغرض بارگشتن از پی ط شرف
 فرشته بافته بر در پر از راه نواز **ز هی سادات آن کرم رو که در راه او** چو آفتاب نیندیشد از نشیب نواز
 هوای خاک درش داشت در سر گذار **که بود از پی آب حیات در یک نواز** حرم پرده برای که خصل راه نیفت
 در آن حرم دل دانی اوست حرم **ایا رسیده بجای صحت و حکمت** که حکم تست روان در قلم روان عجاز

کجا بکنگره قصر رفعت تو رسیده همای سدره اگر که کند پرواز بدولت ابد انجام خدمت تو شایسته
 هر آنکه بادی توفیق یافت از آغاز وای که در طلب صل تست بر تو نشاء در بهشت برین خواه باز خواه
 بروی آنکه چشم غنا بپیش کنی در خوانه رحمت جوا نباشد باو بین آتش مدح تو در شب و بخوره
 کند فروغ سر آنکشت کا شمع دراز تبارک الله از آثار مجری که تراش که کشت صورت شیراز تو شیر هم که از
 کجاست آنکه بود حلم او بخد کمال کراست وصف کمالی که نبشش از نوبی که سایه حلم تو که راه است
 نوبی بنور یقیان از جهان بنان نماز بخوان دعوت بی منت هر که رسیده و کرجا کشید از کرج چشم از
 درین رهست بر آه مستی آنرا که در کف اهل از حضرت تو یافت جواز بقوه نظر دور بین بلکه وجود
 هر آنچه وصف کالیست کرده از شما علو مقام تو بر تر است از آن که شخص عقل تواند آن رسید فواز
 زبان ناطقه در وصف کبریائی ام که فتم آنکه شود سارها سخن پرواز ز صدیکی نشود گفته پس همان بهتر
 که عرض حال کنم پیش از روی اعجاز امیدگاه به تکام رحمت ز جهان که گوش جان بشنود از نای غیب فواز
 ز اقتضای قضا تا که پیش آید طریقی بر خطری نه در و رفیق نه امید من به آندم بلطف شامل است
 که رحم کرده بگری ز من غنائت همیشه ناکه بود چرخ ی حقیقت جفا باهل حقیقت و فاما بهل مجاز
 چه صدق آنکه بود مخلص حقیقی تو مبادش از فلک و نواز منت و ناز

نظیره اوست

مرا نیست ز دست زامه ناساز که شرح آن نتوان کرد سارها دراز ز تاب آتش اندوه بکران چون شمع
 بغیر که به نازم میان سوز و کداز بر آه وادی اندوه می رویم و باده و دود و جوشان کجاست
 برهنه بر صفت سیرانده ام که سپهر ر بود جامه خونین که داشتم جویبار چکویت که بخاکم چکونه یکسان کرد
 بر نیربای از ازل جهان سفله نواز فانی غم ما را ندیده اند انجام جهان که دور سپهر و ستاره را آغاز
 بر آه کعبه مقصود چون توانم رفت که از مغال نشیب غم بر سر نواز میان وادی که دون سرایگاه گشتان
 ز آب در نظر من نمیشود غمنازه نشسته در دل چرخ غیور کینه من چنانکه در دل نمود مهر روی آواز
 چون نور دیده کسی را که پرویش ادم دریده به چرخ شکم ز کینه پرده راز جمال شاه مقصود چون توانم دیده

که رخ زلفه ز من چون بوس جلای از نه آسمان شکاره در پی اگر ام نه روزگار جفا پیشه بر سر آواز
 ز بخت خویش ملوکم که کز خون غلظت بروی من نکند دیده ترجم باز بقصد سینه افکار من که حد جاکست
 شهاب تیر خد نکست و تیر انداز غم زامه درین روزگار من دادم بدین صفت کجاست نیست دیگری
 سه تا خلعت عمر مرا کست موار زمانه کسوت بخش مرا برید طرازا درین بلا که من در دمنده غنا کم
 نه فکر روزه توان بود و نه خیال مگر جناب پیمبر زری لطف عظیم غنائتی کند و از غم ستاند باز
 رسول باشی آن سید عظیم الخلق که آسمان نکند جرم کمال او اواز پیمبری که بخور هوای روفنه او
 همای سدر نشیمن نمیکند پرواز کند افاده حکم شریعت خوا حدیث روشن او در نهایت ایجاز
 ز جامه خانه لطف عظیم موبتش بسینه پوش مرقع رسیده بیکرناز ایان وحی که برد خوی رسالت او
 می دهند کواهی شواهد اعجاز ز بیم خست شرع شعله غضبش بغیر چشم بنان نیست در جهان نماز
 درون مطنج جو دوسرای بخشش هلال یمنه قمر حیر و آسمان جبار پیش خلق جهان از وجود با وجود
 مشرقست حرم در زمین پاک عجاز اباسپر تازی که در جهان گرم ز خوان نعت لطف پرست موعده
 بمقتل منکر شرع شریف تو ایام با تفاق خلایق مرقص است و عجاز بنعت ذات تو مرجع چون شود
 خدایر که زامه کمال او پرداز همیشه ناکه کل از پرده روی بماند بر آورند ز بسوی بلبلان آواز
 ستایش تو میان جهان بنان بادا چه بر طریق حقیقت چه بر طریق بی زما

قصیده شکوفه

چمن که چون چرخ احقر شکوفه شجر را بیار است از سر شکوفه چمن نور و سیست کار است او
 یکی لاله لعل و دیگر شکوفه جواد طلوع کل آمد غروبش کل از نیست خورشید و آفتاب شکوفه
 درخت سر پای چشمش جوانم مکرست نور مقهور شکوفه سربلست کوی ز بس جلوه کردن
 با نظار ریشندگان بر شکوفه نه بدی اگر با شفق غم ناقص بین لاله سرخ و بکر شکوفه
 همه وجه بنهان خود که در پیده ز دمای باد فسونگر شکوفه از آن وجه بالانشی رسید
 که از سیم باشد تو آنکه شکوفه دیدست پیش از کل سرخ آری بود کل خورشع انور شکوفه

شجر در تحرک بود طرفه که شاخت بال و پیر شکوفه چمن را همین در سر و بر جو حورا
 بود حله سبب و معجز شکوفه ز صابون برفست و از آب باران که پاکیزه کرد دست خاوش شکوفه
 ز سرتا که تذکیر گویند مرغان بجای پوشیده منبر شکوفه تو گویی که طفلیست آلوده کرده
 دلا و لب از شیر مادر شکوفه چو پیری که گیرد جوانی ببرد شجر را گرفت در بر شکوفه
 کند ریشه بید از بس تر مزاج بطایع چو پیر معمر شکوفه برون آورد نامه رو سپیدی
 بگردار نیکان محشر شکوفه بود در سکه باغ و فارغ دل شجر خرو و دانست و دفتر شکوفه
 از آن آب رخ دارد و هم سپیدی که باشد همه سیم می شکوفه نه تنها چمن را که کار جایی
 گرفت از نقش در ز شکوفه از آن وجه دادش صابون که از کل بود مرده آور شکوفه
 چو کل غنچه و خار یکان و نره خود انداخت استر شکوفه ز دست آنچنان دست در شاخ
 که نارد با غنچه فرو شکوفه نشیند بیاد و فود آید شاخ بین تابه دارد تکا و شکوفه
 که می در هوای سپهر افتد غایدهای لعب شکر شکوفه که می سازد از جگر کل کرده پاش
 که از حله سبز شکوفه چو عتاق بر باد قد نگاران نه در سربای صوبه شکوفه
 نشاندید از خط یار سبز خراز رخ خوب دلبر شکوفه مسج نیم بهاری دیده
 روان در تن سرو جان شکوفه چه غم کیش بود چو کیش قدح بر کف چشم اندر شکوفه
 ز خورشید می چهره کن از غوا چو بر سینه شد ساکت شکوفه می انجا بود خوش که از شاخ افتد
 بر یک کل سرخ شکوفه میایون بطایع هر مرغ زاری کند باز خون کبوتر شکوفه
 کند میل لاله چو سینه جاشن می احمر مشک پرور شکوفه اگر نیست نامید اهل جهان را
 چو اسوی عیش است رهبر شکوفه سعادت چو اید از و طالع در اگر نیست خود سعد اکبر شکوفه
 شرف یافت بر چرخ باغ از طوفان زمی از کواکب فرو نتر شکوفه روان کرد بر آب مانند کردن
 دو صد ذوقی سیم پرور شکوفه ز باران و برفست بی غم چو طفل که نندیش از آب و آذر شکوفه
 برون آید از آتش ترقی سلم بسان ابر آیم آذر شکوفه که می چون کبوتر بر قهقش و بیا

که می بچو بط آشنای شکوفه شکفت و خندان همانا شنید که آمد خدیو منظر شکوفه
 از آن خوش بر آمد و گریه چو فرو رفته بودی و مضطر شکوفه همه کرد آور دیشش که باشد
 بیای سر آن حیدر شکوفه ملک پای نور الله آن کاغذش بر آورد از اسجاری می شکوفه
 سیمان خلی که در دور عدلش بود این از باد صحر شکوفه چنان که زمین بوسه او سلطان
 بیای کل افتد بهم بر شکوفه بسوای دهم او کرده مردم درم زیر بر تاج صحر شکوفه
 نبوسید اگر صحر عالی او را چو از چمن شد مقرر شکوفه درختیست شاه سخایت که دایم
 بود میوه اش لعل و کوهر شکوفه تویی میوه دلکش آن درختی که او را است شیر و شیر شکوفه
 نهال رجار از باران جودت دما دم بود تازه و تر شکوفه اگر سیم پشی ازین دست بند
 بر آید چو کل زرد و احمر شکوفه از آثار و انصاف عدل تو دارد نبات چمن را خذر شکوفه
 شیه کل چشم خفت بود زان بهر تیر بار است اسر شکوفه کند جو بیار و چشم جودت
 ز باران که یسر اسر شکوفه کند جو مدح تو کر شبت دفتر ز باد خوان باد استر شکوفه
 که از هر رای تو پروانه باشد بجز بد رشع و خورش شکوفه بود طبع تو قوم از کبر فکرت
 کند باغ آری منور شکوفه بکاغذ جو آورده اشعار شیرین بیایخت کفتی بشکر شکوفه
 برو تا کند سک نام تو کرده درم و ارش مدور شکوفه چو کافور که او را بغیر بر آری
 شد از بوی خلقت معطر شکوفه چو بر سید آور دتر جدول کند ثابت محدر شکوفه
 با و لا خوش آمدی خیر قدم بهار آرد آری برابر شکوفه جو نور و زنا هر شب از جوم انجم
 کند گلشن حفره شکوفه با و لا دیشی تو سر سبز و غم

که نخل چنین راست در خورش شکوفه

قصیده مولانا امیدی قدس سره

کنون کز سر سر و پای صوبه کشد مرغ میخوله و لاله سر و حیفا که کف زمان پای کوبان
 مرا با بکل مانده و دست بر سر کند ست کل آتش اندر گلستان گرفت بیل مزاج سمندر

مرا لاله رخ بر سینه دانی / مرا سبزه باغ بر سینه شتر / رخ ز رخزایان سر شکار خوانی
 دلم پاره پاره بشکل صنوبر / چون نخل خوان دید که چهره زردم / ورم دیده چون ابرنسیان بود
 از آنم چه غم چون که رخ سبلی / کند روی زردم چو باقوت اهر / وزینم چه پروا که تابنده بخیا
 بیک پر تو مچهره سازد منور / چه سود بخیا که سهم سعادت / رسد از گناه او باضرت
 چه غم سربلندی که آثار فیضش / که اسرغ رو تر بود از تو انگر / نه چون هر بخش کوشش کشت
 نه چون ماه سازد جوشش مکر / حساب خوشاب بخار سخاوتش / بیک قطره صد بحر انگر از بر
 اگر جامه افکند سایه لطف / روان خار چری شود خاک غبر / و کبر بنات از نهیب آورد رو
 کند که بید قصه کبوتر / زنجی شخته خلق جان پرور ترا / شده ملک لای اکسخر
 چه خلق خطیست اما اعظم الله / چه ملک کبر است الله اکر / خود در نور دید ارض و سما
 درج برد جشت کشور بکشور / بر کشت روشن در آفر که چون / می سایه کبر کلای پرور
 نه در پشت از رنگ این کاخ نه تو / نه در رفت ایلم این دیر شد / کند وصف خود تو ز بر کف کل
 چو تسبیح حصا بدست پیمبر / کجا کل دهد بوی تو بوی یوسف / نیاید ز پیران هر برادر
 بی زینت و زیور بزم هر که / نشینی بکوسه بر سر زین بر / بود بر سران بر تر طرف مرغی
 که او با سیمان بود سایه کبر / سلیمان و از پری با تو خیل / به با خط و خال و زلف معبر
 چه خیل پری لشکری از ملائک / خط و خال ایشان سپا لشکر / تو آن دم که در بزم شربت نشینی
 بکف ساغر آری و ساقی برابر / نه چون خفجای آب جبابه / نه خجاج آینه چون سکندر
 خوش ساعت دلکش نرنگاست / قوح بر کف ساقیان شمیر / بود دوس می ماند اما دران بر
 که حوران بیا گدازد آب کوثر / نه در آفت بهر اندیشه صوره / ملال ملک بر نعل شکار
 تفاوت نیاید جوی زیر و بالا / بود مطابق النعل بالنعل یکسر / مانش باد مهره طالع اناقه
 کمر بندش از کشتن ز کشتن از او / تو با خود و جوشن ز بالای توش / جو بر خیل دشمن شوی حمله آور
 جهان خواست که موج خبر حوادث / کند رخ کشتی چو خمدور / بتدیر بر بست طالع رایت

بر او تا دگر دوز زمین را چو لنگر / سخت افکند کردون و انکه / نهادت ز اقبال بر تارک افسر
 که اول بود شاخ بی بر شسته / نهال برومند سر سبز خوشتر / فلک در کاب تو پیکر که گوید
 که بودش با سینه بری سر / سود ترا سر زو از دود و دود / چو دیدت که کشتی بر اعدا نظر
 به تخته آذر افتاد آتش / که کز ارشد بر حلیل الله آذر / جهان بخو جو هر تیغ تو قایم
 که نبود عرض قایم آلا بخو هر / مقیم حرم ترا سر کنجده / که سایه کز بر سرش جتر قهر
 جهان داو راطع زینت کرمین / که بر بست برش بد شوز نور / ز شوم غرض وصف خلق تو باشد
 نه چون دیگران سازش آلت جو / کلام بتکم لای خود چه ماند / که اعجاز دیگر بود سحر دیگر
 ز آلوده کیهانست طبع منزه / ورت نیست این دعوی از بنده باو / کواهی دهد زاده بکر فکرم
 چو عیسی مریم بیایک مادر / بر آراست مشاطه حکمت من / چو صور مکر خا چای و پیکر
 دونخل جان میوه هر دوشین / دوسر و روان قامت هر دو نور / دونا سفته در هر دو راقف خلق
 دود و شیشه هر دو را میل شوهر / بنام توشان عقد بستم اکر / روانست در عقد واحد و دو خور
 چون این نام سکود با دایمی / بران طرفه دایما و این تازه دختر / الا تا ز نذر مهر ساز عروسی
 برین کاخ ز کار فیروزه منظره / و دوس طلب تنگ بادت در خوش

ز شام ازل تا دم صبح خوشتر
 قصیده حواجه حافظ قدس سره

سبکی منذ خلقت بالکوافی / آلاء من هو اما لا آتی / الا ای ساربان محل دوست
 ای که با کلم طال اشتیاقی / درونم خون شد از نادیدن / الا تعالیام الغرایبی
 خود در زنده رود انداز و می شوی / بکلبانک جوانان عوایه / بازاری طلب خوش خوان و خوش گوی
 بشو فارسی صوت عوایه / جوانی باز به آرد بیاد من / سماع و جنگ دست افشان ساقی
 بی باقی بده تاست و خوش دل / بیاران بر فشانم عمر باقی / بیاسایه بدو رطل کرا نم
 سقاک الله من کأس دمایه / دیه بانیکان متفق باش / غنیمت دان امور اتقایه

رُغِينَا الْعُشْبَ فِي مَرْعَى حَاكِمٍ حَاكِمِ اللَّهِ بِأَمْرِهِ الْكَلَامُ مَغْتَفِرُ فَرْضِ الْوَعَالِ وَبِأَمْرِهِ
وَايَةُ الْآنَ فِي بَيْنِ الْفَرَاقِ عَرُوسِي بِسِخْرِشِ أَيِّ دُخْرَارٍ وَيَكِي كَمَا سَزَاوَارِ طَلَابِ
مَسْجَدِي مَجْدُورِ بَرِازِ دُ كَمَا بِخُشْدِ سَزَاوَارِ دَهْمِ وَتَاقِي نَهَائِي الشَّبَّابِ مِنْ وَصْلِ الْعَذَارِ
سَوِي تَقِيلُ وَجِبْهَ وَاعْتِنَاءِ دَمُوعِي بِحَدِّ كَمَلٍ لَا تَحْقِيقُ وَكَلِمَ بَحْرِ جَمْعٍ مِنْ أَسْوَابِ
وَصَالِ دُشْمَانِ رُغِينَا مَانِيَتِ
بِكُو حَافِظِ خَزَائِنِهَايِ فَرَايَةِ

کمال راست

ابتدای سخن آن که کند اهل کمال بنای ملک الهی متعال بادشاهی که پیرامین جانش نرسد
از ازل تا بابد و صحت نقص زوال بر دربار جلالتش نبود جای نشست شهریاران جهان را بجز از صف تعال
در حرم ملکوتش که ملک راه نیست عقل و حس امر غایت که یابند حال آئین پای جو پر کار شد و هم نرسد
بیک اندیشه در آن دایره الایجل است در چشم همه ناقص و معقل العین هر که مقرون بخین ذات کند شبه و مثال
قدرت اوست که برورد بشیرین کار طوطی ناطقه را در شکرستان تعالی حکمت اوست که پروانه دین داد بعقل
تا نهذ شیخ هدایت بشتان قندل که بخوان مثل آیت حدیثش بر کوه با همه سنگدل ناله بر آید ز جبال
پیش اصحاب یقین بردن نامش بر زبان چنانست که با تشنه لبان و صف زلال برده ز آینه دل خفته او رنگ خون
رفته از گوشه خاطر غم او کرد طلال می برد مرغ ز جالوه کنان شاخ می برد هوای چمن رحمت او فارغ بال
که شهادت بنویسم کج طبعی نفس دال خود بر کجی میات خود باشد دال یار بآن دم که بسلا باجل حازه عمر
بپذیرد خلل و تن شود از غم چهل بخت رخ آن ماه که بردن بجز بخت هفت قندیل ز رانده زانو نور جان
بکالات محمد که بحق یافته اند چار بار از شرق صبح او نور جان که از انجا که غایات خدا و نوبی است
نظر رحمت خود باز بگیری ز کمال ما شده از ساقی لطف تو جانی سیراب

با چنان بحر کرم موج زمان مالامال

ترجیع بند خسرو دیلوی

ای خیرت مهر و جلالت ماه آه از غم اشتیاق تو آه انگاه نمودی و ر بودی
بنمای رخت نموده ناگاه بی روی تو صبر کردن از من امریست حال بعلم الله
من زان توام اگو بد و یکس کفتم حدیث و کرد کوناه چون من نشود بهر هیچ تدبیر
هر قصه که فاش شد در افواه ای باد برو نهان بگویش با آن تا نشود رقیبش آگاه
چون فرصت آن بساط یابی از لفظ منش بگوی کای ماه تا چند کشم غم فراق
خون شد دل من در اشتیاق

انچه از غم تست بردل زار چون طعنه دو شمنت دشوار هم طعن حسود و هم غم بهر
دل میکشد از رقیب ناچار چون دیده بدید کردش اعلام خود رفت بدام شد گرفتار
با این همه شد دلم که دردت بهتر ز دعای خیر بسیار یکبار بلطف اگر بخوابی
دل را که بسی کشید آزاد کار بست ترا فتاده باد که بیچاره من غریب بی یار
تا چند کشم غم فراق خون شد دل من در اشتیاق

بیمارم و وصل تست در مان درد توتش بد از تو پنهان با رحمت تو که دلم خویست
وز تست امید لطف و احسان شکر شب وصل تو کفتم در مانده شدم بروز بهر آن
بسند که خوار و زار کستم ای در نظرم عزیز چون جان ناکی باشد چو چین زلفت
حال دل زار من پریشان کیم کنی حدیث با من یک غمزه ز چشم تیر نتوان
هر چند نمی کنم شکایت انصاف بدو مرا کنین سان تا چند کشم غم فراق
خون شد دل من در اشتیاق

ای غمزه بچو من هزارت شد دیده سپید از انتظارت از خانه برون فرام تا من
بینم نظری بره گذارت مایست که ای مه دو هفته یکت روز ندیده ام سوارت
بایر و کان سخت باز و کس نیست حریف کار زارت با این همه روز دست سپین
شد همد دلم با اختیارت و قیست اگر بر غم دو شمن از وصل خودم و بی بشارت

تا چند کشم غم فراق **تا** خون شد دل من در اشتیاق

ای روی تو بر آفتاب نایب وصل تو نهایت آسایش دارم ز تو انجاس فیضی
زان رو که با آفتاب نایب در یک نظر تو مختصر شد مجموع مراد این جوی
شیرین سخنی بکوی بامی ای صبر و ملک کار این تا کی دهم دمان تنگ
از کبر جو آب لن تر این امروز که یافتند فرصت از وصل تو بنده کان جان
موزوم اگر بخاطر آید از غایت عجز و ناتوانی تا چند کشم غم فراق
خون شد دل من در اشتیاق

دست از دل خویش بشویم کافاده چنین ز دست اویم فریاد ز دل که بچو طعنان
موزور کند بر تن و بوییم تو عاشق صادق غم پسندار کور طلبت بر نبویم
اکنون که بجان شدم گرفتار چاره نبود ز چست و جویم کفایت که مراد من فراقست
بسی کردم و بعد ازین گویم **تا** تا چند کشم غم فراق

خون شد دل من در اشتیاق

قصیده مولانا امیر قزوینی

ای سوادت برخ ایام خال غنبرین بخت خود و سوس و رشک نگارستان چش
زیر ایوانت نهاد نسج خلد برین آستان را بخت بیم و زرشه احتیاج زانکه در شش آفتابان بخواست خوش اینچنین
کار فرمای طبیعت بچو مژدوران کا بر زده و المایرون کوه است از آستان خشت سیمان نه و خشت زر خورشید را
بسته بر کردون و بالا برده از بهر همین صحنی بستان بهشت و گلشن جوی آب کا دران باد صبا افشانه بر کس سیمان
از چهار ارکان و از بسج سحوات طباق نردبان که کند ترتیب عقل دور این ناید از دستش که پا بر کوشه بماند نه
که شود آن سبوحش سبحان و آن جلال زان بچشم خلق شیرینی که انبانی داشت جای آب اندر ملک آینه شیر و انگبین
چند گاهی که بجای کعبه شمس ز مقام پرورد آتم القوی در بطن خویش چون بهر خاتم بندگی جانش ملک بر میکند
شام شکل آب و نسج روز رنگ انگبین ساکنان روضه را دیدم کنار حوضه اش کان ز لالان حفرینخور و نوز و میکشند این

ان فی جناتنا قسری سنیل انما ملجأ جاج ملذذ ماء معین بر کنه رحیم بارش کان بود انوار خلد
جام لال مال بر کف ساقیان نازنین هر کز دامن کش گجام شرابی میدهد نقل بختند از لب لذت نازنین
خشنوعن لونه رخسار و با سبز خیز منظر شمع مردم اهل نظر مردن نشین عقل با چرخ برینش اوده نسبت بار
کاین شرف دارد بر آن یا ان شرف از آن آن حیطه بسج سیار و مدار فوق تحت وین مدار هفت کشور مرکز دنیا و دین
در شمال آن بود قطب شمال منروی درین این مجاور کشته اصحاب این آن ز کوکب خال و اینجا منازل خشت
کوکب سعد اختر مسعود نجم داد وین آسمان خور زفت کامران بحر و بر توان فتح و نصرت قهرمان طین
چون شود در موهله فرزانگی فوزین پادشاه دار اسکوه و داد کسرت فحشین نیم مسعودت و با او سعد کبر راقون
کوکب سعدت و او را نیز اعظم قری پشت ملک شاهی از بازوی انصافش بچو دین اجد از تیغ امیر انوشیروان
دشمن آتش نهاد و باد سپا کویا بر سریر کامران چون سیلانش بیان مرغ بر سر سایه ستر مور بر در تحفه بر
تحت درخت تهراف ملک زریز کلین کرد ایوان جلالتش کرده حصن آنچنان کاسان کرد و پیای کرد آن حصن
چون سادات اگر و ج احی و بهر برج هندوی هر شب چو کیوان بهر پیش کلین ای جهان را داد و دانش برد از نقش جهان
از بس طیف بخت چون پاکر دین زین جای آن دارد که کویند از علو مرتبت تا تو ی آمد شیر جبریل خیر المیزلین
زایر آن روضه را منزل بود جنات عدن هذه جنات عدن فادخلوها خالین دیده آبی علو قرة العین چو تو
کاینچنین نور سرفرازیش با دوزخیان در جهان هرگز ندیده تابانات کائنات میسر اندر کنار دایه دولت چنین
روز بهی کوی هفت مبارز خشتک در خوار شرب نازی بر جبین افکنده تیر گاهی بر زمین آری و که بر آسمان
کرده بشی با زمین و آسمان آهنگ کلین از نهیت آب کوه دزهره شیر ملک ذره رحمت رود تا مهره کا و زمین
موج موسی در اثبات سرفرازی او که چه هر یک ده پیش عقل بر اینان کی زرفشان بود چون دست یویا
کی چو رحمت داشت شعبان با آستان تنه تو میسی بود از خون دشمن آید تیر تو مرغی ز ششم خشم گشته دانه جان
روز رزم کینه جو یا سپاهت فی الکمل که شود روح الامین لشکرش روزی بر شود آن روز چون روز قیامت از دوزخ
غفلت و غوغا بر گامان انانین القتال و القتال از عسکر منصور تو الامان و الامان از لشکر روح الامین
دو کف با دل جو بر سبیل کشی با شربت نقد کان اندر بسیار و حایم از یان بر ایوانت که بکشد کعبه معجز غای

کرده ترتیب لبیک فکرت سحر آفرین در رواق این کهن ایوان چو خورشید طلوع قدس نام از فراز و نشیب گویند آفرین
نور و کس شور آن کاخ و نظم و کسبم بهر کوشش کوشش آفرین در قیام کوه سلمان دندی و دشت در انداز
انوری میگفت مدح سحر و طول کتب سحر و طول کتب آن مرد و سلطان کوه دندی و دشت در آن مرد و بانوی
تیره شاد در دست به بودی زبانی بلند سرمد شاد در دیده به بودی اشعار رتبه اعجاز من یا بد کنون اشعار
تا شود مدح قبول طبع مدح و جی چنین نکته سخن دگر نیست روز طبع شیر بری را نباشد قوت شیرین
هر که بخت بسم الله اینک کویا بچه در سر بچه من آنگه و خود را این ور شکم خواند نه شیر ششم از رویا
میکنم اثبات این معنی به برهان معانی حق زور بچه خیدر که شیر این دست کاندین دعوی محقق و اندرین معنی
که چه صبح اولم کاذب شمار ددی پاک و صادق حتی دارم چو صبح اولم مدعی را گویم آری من سگی بودم و
شیر کشتم چون شدم منظر نیم دادی ای بحسن یوسفی مشهور دور از حد عین بود دست عالم حال یعقوب خرم
بی حالت تیره شد چشم جان این از افشا و زرافت بر لب مدح جانکین از این بویت از بغداد آورد و روشن شود
قهقهه یعقوب مهر و بوی پیر این یقین تا بود بر طارم اعلی مدار مهر و ماه تا بود در جنت لادای قوار حواریان
مهر و ماه در محفل تابان کعبه منزه حور و عین در جلست بی شکس من نیم مسعودت گزیران تا دم صبح قیام

قصیده ایمنه قدس سره

عامل مهر جو از نو کند طرح عمل فاضل روز نشو و عامل تحویل عمل تا عمل را این مهر بریزد زبان
میل اعلی کند طفل نبات از اسفل سبزه نور سده و در کار که سبزه گل کل از مهر بر چون زر بر خلی
کوه آن قائم صفا به که دی و داشت ابره آبی آبش شده امر و زبد لعل پوشش رخ گاه ز مرد بکشود
صبح صادق جو بر آورد سر از دامن مل صحن بتابند صفحہ تقویم نوشت کرده بی ریختن سترج خورشید
چو ی هر سو بدل جد و بی تقویم بود کل سنبل قم سرخ و سیاه دول سکران ترکس از آن مانده که از خاک
چسبه بسته بنا ریخته سمن بل شاهدان چمن از سبزه سیاه فنا و ز شکوه همه مالیده جبین را صندل
شاهدان بنشینند و بی گشتند جلا و خیر جلوس علوا خیر عمل پای خم کبر و لب جو در آغار بهار

دست و پا باز کن آفرین تنور و نقل تا بجای نرزد باد صبا شب در باغ ترکس لاله فروزند بهد جاشعل
غنچه بنمود زرشاخ گل آفرود بلی زر زیادت شود آنرا که بر آید و نبل بچکد قطره خون کایدش از دست برو
ارغوانرانه باند ام کش دند اکمل و آنچه فضا و بهارش چکاند از باد لاله چون خون سیاه دوش کند در کحل
باشد از برگ شکوفه بخلاف معروف و نوجوانی درخت آخسر و پری اول کوشش ناکوش بیابان همه پوشند حلی
دوش تا دوش کلستان همه پوشند حلی باغ را اینجی ناز بود این مجلس ابر را نقل ایشا بود این محفل
یا که ساخت بار و کف میرست گامت یکی از باغ مثال و یکی از ابر مثل نوبهاری که نهال چمن تیریش
همه ارباب هنر باشد و اصحاب دول کلستان بی فاطمه بعد الباقی کاید از نکبت او بوی سبی مرسل
انکه در قسمت رو بر کف دشتش کاست دست و پا کو بیابان ناور و اسباب پای رایت او پای جاست و جلال
سایه دولت او سایه ملکست و ملل خبر لطف تو کرد یا دیکهار برود نقل او نقل جلی برود از طبع حیل
بر نبات اردن شک شکر بکشت به حقها پر کند از شکر فایق جطلل حکمتش را بود آن رتبه که از روی قضا
که شود دین اطلاق و عناصر مختل فکر این ربع مرتبه بکند به ز آغاز طبع این چرخ خرد کند بر ز اول
ایک شاد و بدو کاری اقبال خود نه باین جدال و نه بار باب جدلا کف دست تو در کشور ما لای خفی
سر ملک که مشکل ما لا بخل شک برخت ز مرد چو کل آفتی بقضا وز دو باز و فکری بر سر بالین بکل
میکنی بر دو مد چاره که حال محبط میکنی کرد و دو کلزار و دو سیمین جدو سایه بان تو چون تو خورشید خند
بسته از بهر بخت بسرد دوش حلق استیانت و یا پاره خورشید روان یا جنبش کش تو بر سر تل رانده کنل
که ملک است بود با تو شود شش رشت و بر تو کج نکرد کرد و چشمش احوال خیل مرغان او به اجنه از باغ بهشت
به رفیق که شود صبح چو ششم منزل پی هم سویی کلستانا جمالت آیند همچو سویی چمن از منجله ز نور غسل
در زو کار پی بر این کل رشته مهر بی سر سوزن رای تو نیاید مدخل نه جدایی زمانست زمان ملکست
که ازل ماضی آنست و ابد مستقبل بخت بیدار تر اید رسد آواز بکوشش شب هر چاکری یک نهد پای زخل
چمن آرای کلستان جهان جل جلال چهره بر زوار تقصیر و بر تقصیر و جل نش نش نوست نهال چو تو در باغ وجود
کشیدست چو تو صورت از کلک ازل نور جا به تو تابد ز جبین و کرسی آتش طریخی کند از مشعل

ای ملک رتبه بدوران توام درود که پیش نتوان جز بتفاضیل جل
یک که ز کمنش خیر دران خواهد بود
که کلام بود از جمله ماتل و دل

تمن مولانا بیکی

ای که چه بخت کمر است و ز عشق تو هر کوشه یکی جامه در است لعل تو دای دل خونین جگر است
خاک قدمت آفرین کمر است بالات بلای دل صاحب نظر است روی تو چرا آینه بی بهر است
ز نهار که قطعه نظر از بی بهر ان کن رخ خود آینه صاحب نظران کن

پنهان ز تو غریب که از در دیانم وز درون با نره اشک فشانم از بس که ز حد میگذرد در دنیانم
شب خواب ندارد کسی از آه و فغانم باین دل پردرد اگر زنده بمانم پیدا است که از عشق تو سواي جهانم
در یاب مرا چون شدی از در دل آگاه مگذار که رسوا شوم از در دوتاگاه

یعنی ستم از حد بود و ترک جفا کن بگذار ستم بشود بیدار مان کن انیشت زیش آمدن روز جزا کن
بگذار جفا رو بره و وفا کن از در دیان آمده ام مگر دو کن تویر من دلشده بی سرو پا کن
مگر دم تو ظاهر غم و درد نهایی میدار و دم شد دهر نوع که دانی

بشنو سخن از من غده از اردل من انیشت کن از آه شر بار دل من کومت ز سودای تو باز اردل من
مگذار که از دست زود کار دل من بسیار شد از غصه خون بار دل من بکدم شدی خوش غم از اردل من
دل را بچه در آه و فای تو گفتم دست غمت چون گفتم ناله و فریاد

زین پیش بسی رحمت و لطف نمودی و ز هر جام نظر لطف کشود یک هر لطف که کردی بدم هر فرودی
وز آینه خاطر من رنگ زدودی حاصل که بکام من سودا زده بود تا دل زمین بی دل و دیوانه بودی
دل بردی و خود را بر سر ناز گرفت از غم زده خویش نظر باز گرفت

در آینه عشق زغبان جفا کشید بیدار از اندازه برون جور ز پیش بود آن هر را کوشش بکفار بداندیش
هر خط بدل خوردم از آن طایفه شد با آنکه جان آدم از در دل زیش اظهار نکردم یک در دل خویش
خود را بخیال هر پرداختم آفر آن طایفه را از نظر انداختم آفر

گفتم تو که شوخ جفا کار نباشی همچون دیگران در پی آزار نباشی پی در پی آزار من زار نباشی
بدخواه اسیران گرفتار نباشی از ره نروی همه افتار نباشی پیوسته چو گل مختلف غار نباشی
چون نیک بودیم ز همه خام تری تو بدخواه و جفا پیشه و خود کام تری تو

روزی که بدام غم عشق تو افتادم بیدار جفاي دیگران رفت زیاد من بی غل خوش ماند و دکنی دل نشادم
بر روی خود از غم در اندوه کشادم چار سر کار غم عشق تو نهادم رو به پیشی بود که من دل نبودم
نادل نبودم نفسی شاکشتم و ز لخت و غم هیچ که آزاد گشتم

بیدار گری مثل تو در چین و خطای کافیه در دل تو ترس خدا نیست کار تو بجز سرکشی و جور جفا نیست
کو بر کنم از مهر تو دل شرط و غایت پیا شکی مثل تو ای شوخ غایت صدور بدل دارم و امید و غایت
خون جگر از دیده رو نیست برویم بیش که روم در دل خود بک گویم

من در تو دارم تو دای دیگران و ز شربت لب و ج فزای دیگران افروخته رخ شمع سرای دیگران
یعنی سبب برک نوای دیگران چونست که دایم برضای دیگران ما بهر تو عین تو برای دیگران
از غم بر عشق تو چون خاک شدم بیت یکبار کفیه که مرا غم زده هست

هر سوختنای وصال تو دیدم بسیار دیدم برادی نرسیدم هر کز کلی از کشتن و صل تو بخیدم
با آنکه کل روی تو بسیار دیدم از مدتیان خواری بسیار کشیدم خاک و ده بهر آن طبع از وصل بریدم
بر کزده دل از جاشی ذوق وصال بنشستم و خوش میگذرانم خیالت

ناکی بود از غصه در ایام جوانی دور از کل روی تو مرا چهره خوانی بر خورش آتش زده از سوز زبانی
چون شمع گفتم شب شب اشک فشان با آنکه خیم من دل سوخته دانی اوقات کنی صرف بیارای زبانی
بنشین بکس کردل و جان تو باشد نامر بود بار و فادار تو باشد

این بوالهوس را ز غم عشق خبر نیست و ز هر و فادار و نشان هیچ اثر نیست در طینت از کهر هیچ اثر نیست
این بکمران را خبر از فیض اثر نیست اینست که گفتم بخدا چیز دیگر نیست اکنون زمین این حرف ترا باور گزینست
آن نیست که ظاهر شود عاقبت کار ز نهار که سر رشته این قصه بگردار

فردا که ترا خوش رخسار غانده و ز گوشت حسن تو آثار غانده
 بگرد تو خوشای خردار غانده یاری و دادر بی اخبار غانده
 بگرد که ترا منوس غدار که است
 امروز بی یار و غدار که است

قصیده شکسته می

چون مهر خور در چمن ز جیمه نیلوفری آمد صدای سویی من از بطل جوج جنبری
 کز باد صبح مشک بیز شد کوه و بحر اخیری زاکسون و ز رفعت و سر زیند باغ خلق
 دوران غم در اتقوا ضلالم بعد از انقباض ملکون محراج در پهن از خنده با کنگر
 کاید دهر ز آفتاب فوسطی عجب اکبری من در سواد این الم کشته ماند فلک
 با کاه آن خوش ملک کوه یرون از گفت ای تو دایم چون سکه بر بحر طمانت
 از صلب خار اعلی باغ ز خار کبرک طری آن آفتاب که غلو دار دکان نور هو
 آن والی و الا که شمس اعتدال اکبر فیه می بخشد ازین نظر بر خاک ز رجوع
 که خاص آبارش نیست عام بود قوت لشکر بزم ملائک رزم او برق سبک و زمام
 از رخساری پر دید که درون عیان بود پرواز آن خور که مثل ماهی چون بر آب
 فقو شب فارغ ز جنگ با صبح زین مخوف از مهر او کین آن سر فرار دارد بجان
 روح از دشت باد فتوح هر دم عهدش غافل غایب تمام از راج روح دوران بر نه
 فیض کفش نند ابریز چون بهشت کوثری خلد از درش باد ثنوت در باغ قدش تو ب
 حق در کلام آن فرید بحر نیای آفرید از مضی حکمت چو دید در سلاطین
 ز نوا نرید در میاب سیف خطیب مشرقی نه از نای آن سینه بر تیره دل را روی
 چشم رمید که از حد از مهر رویش میزد جفاش را نبود مدد از تابا شمس خوری
 چون بر زنده میکن مکس درش باد حوری یارب چه گویم بر برمی که آن که آن

که یکدم آن روشن غمیر کرد و ظهور این غمیر در طور و در خور و ظهور بشم بطبع نوری
 الحان او جلت نکند بر طوطیان سکری بر دم به بحر روح بی رویه جوای کشته
 بشیخ کنایه با او در پیش آن عجب بسیار کوی که طلب مشکا لبار و آشوب
 آری ز عجز یکم عاجز نشود انیسو کوی مدح خود آن حسن صفا زیبا کندی قبل و
 یارب های تهنیتش با در صباغ رختش همچون دعای دوستش بر آن بر اوج بر
 چون آفتاباندر جل از طالع یک اختر

مرثیه محتشم برای برادرش عبد الغنی گفته

سینه که فلک از جفا و جور توداد نفاق پیشه سپهر از کینه ات فریاد
 که تا قیامت از مرکب یاد خواهد داد مرا بگوشت رسانیدی از جفا و غی که رفت تا ابدم حرف عاقبت از یاد
 در آج آتش از تاب کوه کوم اجل که ذره ذره و دهر خاک حسینم بر باد نه مشغلی که شود بر بهاک من باعث
 نه ممدی که کند در فانی من امداد نه قاصدی که ز مرغ شکسته بال دلم برد سلام بر آن غل بوستان مراد
 سرم فدای تو ای باد صبحدم بر خیز برو به عالم ارواح ازین خواب آباد نشان کم شده من جز خود و بزرگ
 سراخ یوسف من کمان زنده و آزاد بجلوه آه جوانان پارسا چو سرباز ز رخسارم فرود او که یکن بنیاده
 چو دیده بر رخ عبد الغنی من مکنی ز روی در دکن از زبان من فریاد بگو برادر ت ای نور دیده و ادبام
 که ای حالت تو بر من چنان کرده حرام
 دلم که میشد از ادراک و ری تو بملک تو خود بگو که ملک تو چون کند اوراک تو خورده ضربت مرک و مرا بر آید جان
 تو کرده زهر اجل نوش و من ز درد کجاک خفته تو از تند باد فتنه چو پرو بیاد رفته من از کبود چون خاشاک
 که از تو بکسم ای نوبهار و رشده غیر به تیغ کین رگ جانم کشته باد چو کجاک با تشن ل خود سوختن جو کجک نیست
 همیشه میکشم از سینه آه آشناک اجل چو جامه جانم غید روی تو درین هوس بعثت میکنم گریه چاک
 ز آب دیده بخواب شکم آلوده کجاست برق اجل تا مرا بسوزد پاک روابود که تو در زیر خاک باشی و من

سپاه پوشم و بر سر کم ز ماتم خاک **چو** اتو جامه نکردی سپاه در غم من

چو اتو خاک نکردی بس ز ماتم من

چو از باغ من ای سر و دستان رفتی مرا ز پای نمکندی و از میان رفتی کدام شاخ بچشم آمدت ز باغ جنان
که بیدار کن ازین باغ و آشیان رفتی ز دیده ملک ای یوسف و یار لقا چو ابر برفای برادران رفتی
بچشم و روی تو چشم قبیل روشن بود بچشم زخم غریبی ز دودمان رفتی گمان بود که مرگ تو بینم اندر خواب
مرا خواب کران کوه کی کان رفتی درین قصه ترا نیست حسرتی که مرگ اگر چه بادل پرورد از میان رفتی
مراست غم که شدم ساکن بچشم فراق ترا به غم که سویی روضه جنان رفتی ز رفتن تو من از غریب نصیب شدم

سفر تو کردی من در جهان غریب شدم

کجایی ای کل کلزارش دامانی من کجایی ای غزل زنده کانی من ز دیده تاشدی ای شاخ ارغوان نهان
بخون نشاند مرا اشک لرزانی من بیابین که ملک از غم جوی تو چه آتش زده بر فوم جوانی من
بیابین که چه سالی بهار عارض تو بخون دل شد و تر چهره خوانی من خیال مرثیات چون کم که رفته بیا ده
متاع خرد شناسی و نکته دانی من اجل که خواست ترا جانست از کین چو اغت نیامدی بستان من
ز شربتی که چشیدی به مرا قدحی که بی وجود تو نجات زنده کانی من ز پر شستم که کس پاکشیده جو غم تو
که هست تا ابد مرگ یا جان من ز دوریت چون مردم چه لاف مهر زخم که خاک بر سر من باد و مهربانی من
چو مرگ بچو تو یی دیدم و ندادم جان زمانه شد متحیر ز سخت جانی من که مرگ جان و دش زنده کی تواند بود
چو آغ مرده فرو زنده چون تواند بود

کجاست کام ل و آله زوی دیده من کجاست نور و چشم ر و رسیدن کزیده اند ز من جلد همدان دوری
کجاست همدم یکنایه بر کزیده من کجایی ای قدر انوار من که دور از تو شکسته همچو کمان قامت خمیده من
کجا که میدود از گلستان بوی تو رفت کجایی ای کل خوشبوی نورسیده من فغان که از قفس سینه زود رفت برفت
چو مرغ روح تو مرغ دل ریمیده من امید بود که روز اجل رود در خالک با تمام تو جسمم کشیده من
فغان که جوخ بصد اتمام می شوی غبار قبر تو اکنون تاب دیده من زمانه بی تو مرا کو کباب کن که بدست

بر از غزل جوخ خون چکیده من سپاه باد زبانش که بی می داد زبان برثیبات ملک سر بریده من
ز شور کل طلبیده که بعد ازین چوید طراوت از غزل و صفت از قصیده من چو که بیل طبع شکسته بال شد است
ز با طوطی طبع زخفه لال شد است

کل غدار تو در خاک گشت غار دیرین خط غبار تو در قبر شد غبار دیرین بهار آمد و کل در چمن شکفته تر
شکفته شد کل حسرت درین بهار دیرین بانه داغ تو در سینه یاد کار و غنا فروغ روی تو در چشم اشکبار دیرین
نموده شخص تو در رخس غمیک جولان روی بکوب تابوت شد سوار دیرین بهار غم ترا بود وقت نشو و نما
نمود که مرگ بر آورد از ان دمار دیرین شکفته تر تو در باغ مان بود کلمی ز چشم زخم چنان ریختی ز بار دیرین
تو کو قیلید یوسف عزیز تر بودی بیکه کرک اجل ساخته شکار دیرین ز قد و روی تو صد آه و صد هزار آقا
ز خلق و خوی تو صد صیف صد هزار دیرین ز مهر بانیست ای ماه اوج مهر افروز ز نو جوانیت ای سر و کلوار دیرین
دیرین و در که شد تر کس تو زود خواب کل غدار تو یی وقت شد بر نرقاب

فغان که بی کل رویت دلم فکار باغ بسینه ام ز تو صد کونه خار خار بماند ز لاله زار جهان تاشدی باغ جنان
دلم ز درد فراق تو چو لاله زار بماند خط غبار تو تاشد نهان ز دیده من ز آهم آینه دیده در غبار بماند
ز بودن تو مرا شادی که بود بدلا بول به غم شده در جان بیقرار بماند تو از میان شدی مهدی غنا و نبین
بغیر طفل سر شکم که در کنر بماند تو زخم تیر اجل خور دی از قضا و مرا بدل جواحت این تیر جان شکار بماند
تو رستی از غم این روزگار تیره و کجای مصیبتی بمن تیره روزگار بماند بهیچ زخم غنا و جواحتی که مرگ
که نیش مرگ تو در سینه فلک بماند ملک ترا بد یار فنا کند و مرا بر آه بیک اجل چشم اشکبار بماند
فغان که خشک شد از کر چشم ما بماند بنای فراق آه و تو استوار بماند طناب غم ترا ز داخل به تیغ دیرین
کسته رابطه ما زهم دیرین دیرین

برادر از فراق تو در جهان چه کنم بدل چه سازم و با جان تو ان چه کنم قدم ز بار فراق تو شد کمان آما
جدل بچرخ مقوس نمی توان چه کنم توان تحمل بار فراق که در بصره و بی فراق تو باریست بس کوان چه کنم
تیر فراق تو ام موخت استخوان منو اجل نمی شدم مهر بردمان چه کنم بهر بانیم آیند دوستان لیکن

مرا که بی تو زبان نیست هم زبان چه کنم
 مملکت خشم از زیستن به است اما اجل مضایقه میکند در آن چه کنم
 محیط اشک مرا در غم تو نیست کوان منم قناده درین بجوی کوان چه کنم چنین که خرقه طوفان اشک شد تنم
 اگر چو شمع بمیرم رواست مردن من

ترا به سایه طوی و سدره جابادا نوید آیت طوبایم ترا با دا زلال رحمت حق تا بود بخلد برین
 روان پاک تو در جنت العلاء با دا اگر چه آتش بیکایک زدی در من به بحر رحمت حق جانت آشنا با دا
 اگر چه جان برادر چنگ غم داوی دل تو جان برادر زغم را با دا در آفتاب غم که چه سوختی جانت
 بسایه علم سبز مصطفی با دا چه تلکام زدینا شده شراب طوبی نصیب از کف بر فیض مرضا با دا
 نبی چو گفت شهید است هر که مرده ترا ثواب شهیدان کلا با دا و بی چو حشر غریبان کند روزی تو
 شفاعت علی موسی رضا با دا ز رخ معصیت آن دم که خاصیت آنند ز سلسیل شفاعت ترا شفا با دا
 چو رو بجانب جنت کنی ز هر جانب بگوشت از ملک رحمت این نو با دا که ای شراب اجل در جوانی کوده نشی

بیا و از کف حورای ظهور بنویش

چه دانه ها که مرا از غم تو بر تن نیست چه چاک که ز بجه تو بر دل من نیست کدام دجله که از اشک من نشد دریا
 کدام خانه که از آه من چو کشت نیست مرا چه لاله ز داخ تو در لبس جاک که از جیب تا به من نیست
 و بکوزیر تو خورشید و نور ماه چو من مرا که بی تو بود دیده روشن و بکوزیر تو خود و سر و دینک چه خط
 مرا که شیوه بغیر از فغان و شوق نیست شکسته بمانم طم چنانکه تا باید جز آتش غم هیچ جانشین نیست
 چو بر سر از آن کف غم که از کف در پی قناده که در هیچ کان و معدن از آن بیانکه بزارم که رفته از غم
 کیل بیا که در صحن هیچ کشت نیست چو او برادر با جامه از من بود مرا زد و بر شل مکان زنده بودن نیست
 بین برادر بی و بخوان که تا بخش بخرد برادر با جان برابر من نیست خبر ز حالت من آن برادران دارند
 که جان بیک که گز از هر در میان دارند

مهری که بی تو بر آید در ابر نهان باد کیل که بی تو بر وید چاک بکسان باد شکوفه که سر از خاک بر کندهی تو
 چو برک عیش من از باد فتنه در آن باد کیل که بی تو بپوشد لبس رعایای ز دست حادثه اش چاک بر کسان باد

درین بهار اگر سبزه از زمین برون چو خط سبز تو در خاک تیره بنه با دا اگر سبزه نهد اسنانج ز زر کس
 سس ز بازی گودون چو کوی گدا اگر نه لاله بد دا تو سز زنده در دشت لباس نکیش چاک تا به ایمان باد
 اگر سبیل ازین تعویذ سیه پوشد چو رو کار من آشفته و بر تن باد اگر بخت نسا زورخ از طیار که بود
 مدام خون دو چشمش بر روی ترکا با دا من شکسته دل و سخت جان سوخته جگر که بیکرم چو تن ناک تو بی جان با دا
 اگر چه از تو دیگر بنای عیش نهم بنای هستی از کلیل فتنه ویران با دا ترا بیا و بجز عیش در ریاض جهان
 من این چنین کن در غم همیشه و تو خندان

بیا و از کف حورای ظهور بنویش

موقوف احمد رفیع المحترمانه از المحیای بجا تیرا که خدایت اینده مو و قد بعد از قریح و در که قصه را لایق و
 در این رفیع رفیع و قوت مولانا ملاه تندرستی که در اول تو زنده بود و در حرم و مغفوره غلامه او قافله مشروطیت
 او زره بود بر راقه و خفیه ایلد این با بستر و درها آنگاه جز و شریف کلا و اح ایوب کلا به روح او کف
 حالا و مشروطیت او زره بر راج عالمیه ایلد صدقه بیور کف ز کاسنه صدای پای سر را علامه حیدر اودله را که

فصل اول از احوال و سیرت
 این ایامی است که در این عصر
 غلامان و غلامه الهی بنفله

در این ایامی است که در این عصر
 غلامان و غلامه الهی بنفله

امضای محمد

موقوف مہذبہ از سید اخلاق حسنہ و اطوار حسنہ
و علما و صلحا ائمہ حسنہ معاملہ و معاملہ و طریقہ صلحہ
مجاہدہ کہ مشہدہ ایدہ ثباتہ حسنہ مالہ ائمہ
اعلیا و اقوال کم از دنیویوں کتب و لفظی قرآن
فیہن اللہ المنفصل عن قضا و ضرر و نحوہ غفرلہ

وینا به وقفه

الحمد لله رب الارباب ومحقق الرغبات والصلوات
على سيدنا محمد الهاشمي ابي سبيل الصواب وعلى
آله وارضاهم اولا والاخرين

الحمد لله الذي جعل للاعتاق سبباً للنجاة من النار
والصلوة على نبيه محمد وآله والبراءة من
آله واصحابه والاخبار الخ

الحمد لله الذي ملك زمانا لا مهور له الحكم واليه المنصور
والصالح على محمد سيد الانام وبي آلهم والحق به الكلام الخ

الحمد لله الذي كرم بني آدم وفضلهم على كثير من مخلوقاته
تفصيلاً والصلوة على خير البرية محمد الذي بلغ الحكم
السرينة وفضلها تفصيلاً وعلى آله والصحابة خير الصالحين
والكرام آل عالمي سراب وبلغ آل وبعده

الحمد لله القادر الخبير والعلوف على سبيل الانصار
محمد سيد الارار وعلى آله الكرام وصحبه الكبار من
المهاجرين والانصار ونسب

و انا العطر من الدنيا المومنه
وضعت في القبر لعلها تروى القبر
ما وعدت من اوقاتنا و
نكرا ارحمنا الفقير
بن كنى شهنشاه ابا
الحنا و انا شهنشاه
الحنا المصنف بالند
بجهر

امضیاد کفر و ...

موقوف بنده گویند من کا اظهار من بحس
و حد فتنه از این من الاصل بدو
تمام معلوم و نهایت مرتبه مجز و مجزور
بعضی از باب حد ارتدادان افتران
ضریح حاشا تخم حاشا صیغ او تاز بر الغفر
عبد الرحمن لولی سابقا بدین ایا از بوب
الانصار

انصاف مخفی
 نامش و مذکور که اصول الیه و سنی و
 بوجیه که و فی معلوم در حال اخلاص
 انما از و سنی و مصت غظمه و
 حور و الفقر یقوت بشهرت بالیه از او
 انصاف مخفی
 حصول هذا المرام ثواب مخفی بلا کلام

ما رقم من الكلام سمعة كذا من الاسم
عربى لغو

انما هو صدق
مضمونه صدق وفخوره صدق
حرف العشر
انما هو صدق
كلام خبر صدق لقائده ولا يشك في الدال
على الخبر لقائده حرف العشر صدق

^{محمد} الشیخ المیزبوری جدید بالامر المسطور
فیروز آباد احمد
^{محمد}

یہ لانا مہربانی ہے ایلہ المستہارنا یا ایلہ
تأمل و نذر و قوت الحقیقہ نانا

میرزا آقاخان لاهی

ما سؤوني بهذا البياض من الاذن بالاقراض
ثم القبض والتسليم على وجه الشرح القوم واكفالة
على النمط الصحيح والسراج الجليل بقوركه وجري جميعه
خذ العبد الفقير عبد الحليم بن محمد العالبي بادرنه
اسما وبيع وتكفلا
ما فيه من الشر العاري عن المراجري عند اقره الوالي
حمد الحليم بن محمد العالبي بادرنه احمه عن عندها

٢٠
ان شاء الله تعالى
نسخ ما فيه على منوال الصدق والصواب
ونسخ ما يجوز عليه من هاج الواقع بلا ارباب
كتبه عبد القدر اليه سجيانه عبد
الحليم بن محمد القاضى

وضوح واضح ما ادرج وادرج فيه عندي وظهور حقيقة
ما خرج فيها بحسب لذي وآيا قضيت بيقينة ولزومه
في خصوصه وحمومه عالما بالخلاف الحار بين الائمة
والاشراف كتبه ليقسم الي الله تعالى عبد الحليم بن محمد الشافعي
بدرية الكوفة عفو عنه

سج ۱۰ ادرج فيه على متوال الشرع المبين ونسخ
ادفع فيما يكونه على قوانين الحقين فيجب ان يعدل
انتظم في حكم سطور. عند ثبوت الشرع وظهوره
العبد الحق عبد الجليل مع محمد الكافي بعد ان ادرج
في كتابه

تضمنه هذا الرق موافق لما هو الحق غفره الفقير
عبد الحليم بن محمد التقي بادرنه عفى عنه

العلم من محمد الثاني
مايك السطوط
في داره
هذا التماس جري على
الافتقار الى الله العبد
الحق والحق عبد الجليم
بدره
لا بد بصر فلكا و...

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي جعل العلم نوراً
والعلم نوراً يضيء القلب
ويهدي السبيل
والعلم نوراً يضيء القلب
ويهدي السبيل
والعلم نوراً يضيء القلب
ويهدي السبيل

امضاء و اسرار بقية المندوبين

ما حواه هذا الرق الا نيق الا شيق من الاقرار والتفصيل
واقوع على التحقيق عند العبد الجليم بن محمد التافى بادرته
الاعتراف بغير الحجة عندها
جدي ما فيه من المبايعة الشرعية الموقونة بالطوع والرضا
في جلد الشريعة البيضاء ومخض الحكمة والاقضا عند العبد
الفيقر عبد الجليم بن محمد التافى بادرته الحجة عندها
بمحشور الاعتراف بالقبول الآتيا

ما تفتننه هذا الكتاب بالصادق الناطق بيوت الاحقاق
للعبد الاتباع على الوجه الشرعي الرائق والصحيح المرحي
الشيخ جوي عند افتقر الوري عبد الجليم بن محمد الغاني
عبدته ادرته الجيده عفى عنها
الصادق الجليلي

ثم لا مبراة التثنى على وجه شرعى حسن صدر من العبد
الفاقر إلى الله فرب الحق عبد الجليل بن محمد الفاضل
استبحار
منقته الطوار من الاعتقاد والافرار بالبيع
إلى لبنان عن الإخبار إلى لبنان بجملة الرضا والاحار

صحيح لا ريب فيه عفة البقرة عبد السلام
بن محمد الثاني بادرته
الحمد عفى عنها
انضاد
يا بوب عفة هذه الوثيقة النصيحة من الوطنية السورية
تحقق عذري على هذا المنوال حالاً عن سوابب معاينة
الاختلال ورو عن فضة ما تحت رعاية من كل وقفا

و جليل علم الكسوف المروني الشهاب الجليل غفره الله
عبد الجليل مع محمد الناصر بن قلاوون

الجلسه مع محمد انصاری با
الاکلام واقع شد
الکرامی من الاعتدال بک
بنده اعلم من محمد الهادی
العام الغیور المتدین بالحر
الامر علی هذا الاکلام
الحمد لله وحده

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

الامر على ادرج فيه وادرج فيما يحويه
الي تبرز القتي العبد عبد الجليل
الافكار الشرعية بعبية وادرج
انما التوراة

هذه حجة واحضة في البطلان
وصكك صك وجبر بطان الخطا والخطا
وانا الفقير الي السعد والغير

ما فيه من التوفيق
نعمه العفو في التوفيق
نعمه العفو في التوفيق

ترك شهود الطريق بعد وجود الرقيق
على مذهب بعض اهل التحقيق الله ولي التوفيق
ورأيت في حق الفقير نداء

حين فذلك كذاك وانه صكت بحتة وازود
عالمات بالملكات ومراعيها في رعايته في الحكم
بالا وادرج في كنه افكار النور

من الجريم الجيب الي الكريم الجيب
عبد القادر بن عبد الرحمن
القاضي المأثور برتبة
امير العسكرة

العلمية بالعلم السطحي
صورة الدفتر في امانة الوارثين
صورة الدفتر في امانة الوارثين

وضع ما تسخ فيه وضع بانسج فيما يحويه
عبد العبد الفقير عبد الجليل
القاضي بادره
نعمه العفو في التوفيق

مضوفا في السطوح
وانا الفقير نداء
نعمه العفو في التوفيق

صدر من القصة كما في
جورج فيه من القصة والتجربة
نعمه العفو في التوفيق

هذا حقيقة الحال واقع غدي على ذلك الخصال بعد التحقيق
والسوال وانا عبد الملك اتمثال عبد القادر
بن عبد الرحمن القاضي بادره

امداد حجة حجة
صدر ما حواه الكتاب لدي وانا الفقير الخاقم
الحمد لله محمد ناصر الدين محمد بن القاضي

بصا حجة الحق في بولانية
صوفيه في الحق في بولانية
غيب الطلب وعقيب الانماس

وضعت في القول على القوماس
صريح الحق في بولانية
ما في هذا الدفتر من الحق في بولانية

من السراج فيه وفيه في الحق في بولانية
الامر في الحق في بولانية
ما في هذا الدفتر من الحق في بولانية

صحيح ما يحويه من المراجعة المراجعة
عنه انظر البرية واما احوج
العباد

صورة سجل
هذا هو الحق الصريح المطابق
الاصل الصحيح في الحق في بولانية
امداد حجة حجة

وضع ما فيه من الحق في بولانية
في البرية والامر في بولانية
الامر في بولانية

امر التوزيع والتقسيم
عنه في الطريق المستقيم
نعمه العفو في التوفيق

ما فيه في هذه الصورة من توفيق
تقر في الاراض وقوع بينا غدا
موقعة صا حلا لارض بالترافق

وانا الفقير نداء
بن عبد الرحمن
القاضي بادره

مضوفا في الحق في بولانية
الامر في بولانية
ما في هذا الدفتر من الحق في بولانية

الامر في بولانية
ما في هذا الدفتر من الحق في بولانية
الامر في بولانية

صورة منقولة عن الاصل
مقررة على الوجه الموافق
نعمه العفو في التوفيق

ما فيه من البرية والمعاوضة
صحيح عنه من مقارنا بالتما بنية
نعمه العفو في التوفيق

عدد الاسوال في دفتر الاسال
كتبه صادق الاقوال عبد القادر
عبد الرحمن الحولي بولانية
نعمه العفو في التوفيق

يعتبر مكتوبه عند ثبوته شرعا
نعمه العفو في التوفيق
نعمه العفو في التوفيق

ما في المرتبة فيه من الوض والتقدير
بمقتضى الشرع المنير صدر مني
نعمه العفو في التوفيق

ما فيه في اصله وموقعه على
نعمه العفو في التوفيق
نعمه العفو في التوفيق

ما في هذا العكس مصدرة عن الرب
والشك حجة الحق
نعمه العفو في التوفيق

الامر في بولانية
ما في هذا الدفتر من الحق في بولانية
الامر في بولانية

ما في هذا الدفتر من الحق في بولانية
الامر في بولانية
ما في هذا الدفتر من الحق في بولانية

الامر في بولانية
ما في هذا الدفتر من الحق في بولانية
الامر في بولانية

نعمه العفو في التوفيق
نعمه العفو في التوفيق
نعمه العفو في التوفيق

ونتر الاجال في حق غدي
ذلك الاحوال كنه صادق
الاقوال عبد القادر بن عبد الرحمن
الحولي بولانية

امر الحسب في حق غدي
نعمه العفو في التوفيق
نعمه العفو في التوفيق

ما في المرتبة فيه من الوض والتقدير
بمقتضى الشرع المنير صدر مني
نعمه العفو في التوفيق

ما فيه في اصله وموقعه على
نعمه العفو في التوفيق
نعمه العفو في التوفيق

ما في هذا العكس مصدرة عن الرب
والشك حجة الحق
نعمه العفو في التوفيق

الامر في بولانية
ما في هذا الدفتر من الحق في بولانية
الامر في بولانية

ما في هذا الدفتر من الحق في بولانية
الامر في بولانية
ما في هذا الدفتر من الحق في بولانية

الامر في بولانية
ما في هذا الدفتر من الحق في بولانية
الامر في بولانية

نعمه العفو في التوفيق
نعمه العفو في التوفيق
نعمه العفو في التوفيق

قصیده مولانا سلیمان در توحید رب و جلال

مرد دل که در هوای جانش جلال یافت
عقاید متشنج و جهان زیر پای یافت
هر جان که با ولایتی بایش گرفت انس
از نعمت و نعيم دو عالم ملال یافت
آداب خدمت درش انرا مسلمت
کوازا دیب آذنی کوشش یافت
هر مدریک که زد در درک کمال او
خود را مقید در کات ضلال یافت
عقل بنان کشیده جو سوزن درین طلب
عمری سپرد و بدو با فرخیال یافت
جزیل را تجلی شمع جمال او
بر و آنه وار سوخته بی پروا یافت
ای منعی که ناطقه خوش سرائی
در حرمت تو فلک کنگه لال یافت
یک ذره از لواحق نورت غزال برد
یک شمع از رواج خلقت غزال یافت
که نخل را جمال تو شریف و حی یافت
که غل بر بطل تو منشور قال یافت
بوی زکر دامن لطف نسیم باغ
در حبیب آتین صبا و شمال یافت
هر آفتاب که ز افق عزت تو یافت
نه ذل کشف بدو نه نقص زوال یافت
بر طور طاعت آری گفت آفتاب
یک ذره از تجلی حسن و جمال یافت
بر ملک رحمت دم مهب زد آسمان
یک کوشه از ولایت جاو جلال یافت
یوسف بیل جا به بلای تو شد از آن
جاه عسیر نیز مصرید و انتقال یافت
چون زلف شاهان ز تو بر کس سر نیافت
خود را سپید کلیم و بر آکنده جان یافت
بایداد از آتش سوزنده شکست
آتش تاب چشمه آب زلال یافت
لطف تو با دوس جهان یک کرشمه کرد
زان یک کرشمه این همه غنچ و دل یافت
در حضرت تو روی سفید آمد آنک او
بر روی دل ز فخر سید و خیال یافت

مکرم غیر بد بصفانت که وصف تو
مکرم هوای بشریت کی و کس
یک اختر بی بمنزل وصلت رسد که
سلطان هر دو کون که کونین در ازل
ا دنی مقام او شب معراج و روح قدس
ا دنی مقام او شب معراج و روح قدس
خلقش بهار عالم لطف الهی است
زلان روز مزاج عالم از ان اعتدال یافت
جل صبح و شبت خلد بنام محمد است
خود عقد حاویم برین خوف ال یافت
منشور فطرت ارچه بتوقع احمدی
مشهور کشت مهر ولایت بال یافت
سلیمان بدج آل نبی درج سینه
بمخون صدق خزینه عقد لال یافت
جو در شای ایندی چون خوام کشت
شور می که رونق سحر حلال یافت
بارب بعاشق شب اسری با حبیب
در خلوت دنی فتدی وصال یافت
کر حال این شکسته در پیش واکبر
آن یک نظر که هر دو جهان زو و غایت یافت

وله ایضا

چمن از بلبل کل برک و نوای دارد
عالم از طلعت نور و زلفی دارد
چشمش بیارای که رهنوا بهشت
دید ما بر سر ره کوش صلابی دارد
بر سر ابرده کل پیده سرانند بلبل
راستی کل بنوا پرده سرایی دارد
چون کل غرض کلوی تو از سنبل تر
باغ بر هر طرف غالیه سایه دارد
ورق از صورت نقاش فرو شو که کون
شاخ بر هر در فی چهره کشای دارد
جنگ در دامن کل از زدن چون بلبل
نوا نو مکر آنکس که نوای دارد
کل تنگ نایه و کم مرقا دست و جناح
وسعت دست که و طول بقای دارد
مازنین شاخ کل کان همه ز حاصل کرد
در تن امر و ز بهد پاره قیای دارد

سرود در دامن جو بای کشیدست دراز
 راستی قوم وار آسته جای دارد
 هر چه در دایره مرکز خاکست کنون
 تا بعد فون طو نشو و نمایی دارد
 خاک زنگار بر آورد خوش از نگاری
 که از و آینه دیده جلایی دارد
 ابر نور و زخم روز و جمعی نالد
 هیچ شک نیست که او نیز توانی دارد
 سرود در خدمت شامست جو طایر
 دست برداشته آهنگ عایی دارد
 راستی نیک شهنش و بخلق خوش شکه
 کل بشری که قرار می و قایی دارد
 آنکه خورشید فلک بر فلک هست او
 با وجود عظمت قدر سهرایی دارد
 و آنکه با نسبت آوازه او در عالم
 صیت شاهان جهان حکم صدایی دارد
 میکند دعوی شاهی و کواش عدست
 راستی دعوی او بول کواهی دارد
 ای کری که وقت ز خوان کرمست
 معده آرز شکم خواره بلایی دارد
 صبح را تربیت رای تو پرورد مهر
 هیچ از نیست که پیوسته صفایی دارد
 کوه از حلقه بکوشان غلامان تو شد
 سبب نیست که ز بی برایی دارد
 بیش است تو عرق میکند از شرم سجده
 افرین باد بر آنکه که حیایی دارد
 چون محیط کرمست موج زند در بار
 نتوان گفت که فیضی و عطایی دارد
 بیش قدر تو ملک چیست که قدر تو ملک
 زو به بر هر طرف پرده سرائی دارد
 بر هر آن بوم که شهر باز تو رو بگذشت
 مرغ آن بوم کنون عین همایی دارد
 چرخ بر پای تو سرب نهاده و گزینند
 محبت او راجه غم ارباب سربایی دارد
 زیران آتشبازی ترا دید جهان
 گفت جمشید بنزین باد صبايي دارد
 در بنان تو جو تعبای انسان دید زمان
 گفت موسیست که در دست عصایی دارد
 فو که جاه تو بالای سخوات زدند
 تا سمانیز بدان که سمایی دارد
 کس نشستی بقضا راضی اگر دانسته
 که قضا غیر رضای تو رضایی دارد

کردیمون سمند تو بخار بست عجب
 که از و دیده اقبال جلایی دارد
 یکن صبح شبانگاه بشرق برسد
 تا چو رایت مثل آه غایی دارد
 بجز از خنجر و کلک تو نذارند امروز
 کمرستم خونی و انصاف رجایی دارد
 تا جهان را متواتر شب رویش باشد
 تا شب روز و صبايي و مسایی دارد
 باد فخر شب رو ز تو که ایام دوام
 بیقایی توجه فرخنده بقایی دارد

در نعت سید المرسلین

ای ذروه لامکان مکانست
 معراج ملائک آسمانست
 خورشیدی و ابر سایه بانست
 طاقبت فلک ز بار کاهست
 کونتر عقیقت از حیثیت
 طوبی و رقی ز بوستانست
 طفلیست طفیل آسمانست
 هر چند که پرورید نقد پیر
 آن قرطه مه که جاده شب
 خورد و خفت شکافت یک بنای
 عالم همه روشن از زبانست
 از تست صلوات در حق ما
 یا قوم علی البقی الصلو
 تو بوا و تفرغوا و ذلوا

بابای شفیق هر دو عالم
 فرزند خفترین آدم *
 بر سینه بیست پنجو خانم
 ای بی روی تو کلیم عمران
 در ذیل محمدی ز دایره دست
 در دولت الهی ز دایره دم
 زان شد کف او جهان مکرم
 بر عیسی مریم مؤخر *
 سلطان دو عالمی و مست
 ملک ازل و ابد مسلم *
 بیرون ز ریاض سبز ظلام
 از هر درفش جو بحر حفرا
 عقیقه تو بلی و بیله مصور
 روحی تو بلی و بیله مجسم
 او خاتم انبیاست زان سنگ
 و بی پیش روت مسیح مریم
 زان شد دم این چنین مبارک
 بر عالم و آدمی مقدم
 با غیبت فضای کبریا بایت
 آویخته صد هزار شبسم
 ای نام تو بر زمین محمد
 ای نام تو بر زمین محمد

خوانند بر آسمان احمد

تو بوی و هر دو کون خاشاک خاشاک رونا بحر خاشاک زدم حیزه ات شب ولادت
 بر طاق سیرای کسروی چاک رفت آتش کفر بارس بر باد شد آب سیاه ساوه در خاک
 در دیده محنت نیامد در بای جهان بنیم خاشاک تو بحر حقیقی از ان روپ
 داری لب خشک چشم غمناک با سیر براق تو جو محشره سنگی شده بای چرخ چالاک
 از طبع تو زاده است در پا و ز نسبت تست کو هر پاک این دلق هزار میخ نه توه
 پوشیده بخانقا هست افلاک مزدور نوشد بنیره زر ز نیست سرشک دیده پاک

قطب ششم هفت و سیصد و چهار

کردون و دشمنی ده و چهار

ای سدره ستون بارکاست کونین غبار خاک را بخت کردی نه و هفت و چهار را ترک
 ان روز که فقر شد کلاحت نه چوخ هزار دانه کردان در حلقه ذکر خانقا هست
 مهر و ملکست از برایت ملک ملکست در بنا بخت در چشم محققان خیالست
 نقش دو جهان ز کار کلاحت از منزلتت سپهر نازل و ز مسکنست اوج جا بخت
 ترکان سفید روی بلغار هندوی دو ترکس سیاهست باجرم و عاصم و داریم
 امید بلطف عذر خوا هست ای آنکه هزار کوه کاهست با هر صحرای کوه کاهست

سلطان رسل سراج ملک

بادی نبل شفیق امت

چیزی تو شنیده و دیده نادیده کسی و ناشنیده تا حشر کی که مثل او نیست
 مثل تو یکی نیا فریده در عین سبیدی و سیاهی ذات تو خود جو نور دیده
 قهر تو جاب غنکوبیت بر دیده دشمنان تنیده کیتی که نیافت سایات را
 در سایه تست پروریده روزی که شرار شرک اشترار مردم ز سر سنان جهیده

وانجا که ز کیش ما ریتت مرغان چهار پر بریده مردم بد و سپاه نصرت
 ازین فکر ان الله رسیده با آنکه کینه کانت حورند

از بندگی تو در قصورند

با آنکه تراست سدر منزل با قدر تو منزلت نازل عالم همه حق تست و هر چیز
 کان حق تو نیست هست باطل انجا که براق عزم رانده افتاد خرمسج در کل
 دین تو بقوت نبوت ذات تو بجز دلایل هم بر کنده ز جای کفر خیر
 و افکنده بجایه سحر بابل آن بحر حقیقی که او را نه غور بدید شد نه ساحل
 مایست خشن که نیستش نقص سروست قدش که نیستش ظل در ملک تو صد جو مهر جامع
 در کوی تو صد جو نیل سایل در ملک قلوب شرکان رخ از کدین تست عامل
 از باد هوا نشد عیان کل کشت از عرق جینت حاصل ای بر خودت هزار تبر صبح
 بردست تو سنگ کرده تسبیح

ای خواننده جیب خود خدایت ملک ملک و ملک برایت اول علی که آفرینش
 افراشت نبود جو لوا بخت ای هفت ملک بر رسم درگاه حلقه شده بر در سرایت
 تو دیده فطره آزان شد در پرده غنکوبت جا بخت تو نافه مشک آفریده
 بی آه و بی خطا خدایت آراسته سدره از وجودت بر خاسته صخره در هوایت
 شد قرص خورشید خورش اگر چه قرص مه و خورشید خورایت مارچه جال نطق باشد
 جایی که خدا کند ثنایت با آنکه عطار دست محروم از خط بنان بحر زایت
 یک خوشه ملک بتوشه دادش وان نیز ز فومن عطایت سکان سرادق عزت

محتاج شفاعت و دعایت هندوی تو چون بلال کیوان

سلمات غلام باری خوان

ادریس که بر سحر رسیده از ره گذر شمار رسیده در شایع معجزات عیسی

جان داده و در توان رسیده از ناف زمین نسیم شکست بر خاسته تا خطا رسیده
مرخی که نرفته ز آشیانت بیداست که تا کی رسیده از تذکره رسالت تست
یک رفقه با نبیارسیده وز مملکت ولایت تست یک بقعه با و لیارسیده
بر خلق شده عظام دینی مقسوم و بتو بلارسیده در منزل قرب تو ملائک
از شاه رده دعا رسیده بامدح تو صد هزار طوبست زانجا که خیال ارسیده
جسته ملک مقام ادب از سره گذشته نارسیده رخسار تو موده و جار
سیب است دو نیم کرد و بنوار

رضوان جهان سراپا ارت جبریل امین امیر بارت کرده سر آسمان متوج
مین قدم بزرگوارت ای پنج ستون خانه شریع قائم بود جار بارت
اول بود ثانی اثنین صدیق که بود بار غارت ثانی عمرست آنکه ز دشت
وافراخت بنای استوارت ابرست سیم که از حیا بشد تا زه سبک گشته زارت
جارم علی ولی عهدست کوبود و حق کز ارت داری دو کوه که کوشش
آراسته زان دو کوشوارت سردار رسل امام کونین

سلطان سیر قانع سین

عمری بزدیم دست و پای در بحر هوای آشنایی چون بردش آمدیم امروز
داریم امید مر جبابی ای کل چشم و کرا از تو یابو این بلبل بی نوا نوا آبی
در سفره رحمت تو کردد خرم بنواله و کدای بی از کوی نجات نا امید
از راه فتاده مبتلای بیمار و هوارسید کانیم بخش از شفقین ما شفیای
در مانده شدیم هیچ جانیت غیر از تو رجاء و ملتجای آورده ام این نثار دارم
در خواست ز در گنجت دیار ما در سفریم و هر زادی خواهیم ز حضرت عطا بی

هر چند که ماکناه کاریم امید شفاعت تو داریم

قصیده سلیمان در مدح دولت و

منت ایندرا که ذات خسر و دولت در پناه محبت از فیض الطاف آله
منت ایندرا که شد بر آسمان سلطنت از خسوف عقد آیام امین ماه جاه
احمد عیسی نفس امین شد از تنوش غار یوسف موسی بنان فارغ شد از تنویش
بوستان بردوستان افشاند زین بهجت آسمان بر آسمان انداخت زین شادی کلا
بر نه اقلیم ملک شکرانه این مژده را سرعان عالم علوی بر رسم مژده خواه
فی ریانید از سر خورشید با قوی کلاه میکش بند از بر املاک فیروزی قباه
شکر این احسان و این نعمت روا باشد اگر آسمانها بر زمین مالند مساعت جباه
چیت به زین دولتی که گنج عزت های بخ خسر و صاحب قران آمد بصدر بارگاه
ظل حق چشم و چراغ دوده جنکیر خان شیخ حسن بونان امیر دین فزای کوهگاه
آسمان قدری ثوابت لشکری بیارو بر مشتری رای عطار و فطنتی خورشیدگاه
ای ز رفعت آسمانت آسمان را بای مزد وی بخشش آسیت آسمان را دستگاه
کوسلیمان تا بسند ملکنت را زیب و فر کوفه بدون تا بداند سلطنت را رسم و راه
خطب صحت شایدا ز چشم طایب آید با ساقی عشت زبید از رفعت ستونگاه
سر باب چشم تیغ بر آرد و قضا کر چه در کرداب کردون میکند حصت شاه
دگر تیغ درین خوانا به کرداند عشق یاد لطف در عدن در دانه کرداند شاه
اندران و آدی که آدم با عصا در کلانند رایت او راشد دلیل منزل ثم اجنباه
اندرین مدت که ذات کمال نفس کاملند داشت اندک زحمتی از جرح دون دهر
عالم الاسرار اکامست کز اخلاص جان بوده اند دعا پت مردوزن بیکاه
چشم بود و راز وجودی که چو چشم نیکوان داشت اندرین بیماری دل مردم نگاه
دست یکسر شسته بودیم از بقای خود و لطف جان بخش دیار میداو مارا کاهگاه

تابند اگر کسی کز تب تن در تاب شد
 جوهر ذات تن کی گردد از تب شکسته
 چون جهان قد و جود را ندانست
 این زمان از روی کین جوم را نسبت بود
 هیچ میداد حصول این سعادت از چه بود
 مری عیسی نفس چشید بلیقش اقتدار
 آنکه ملک او دای ملک ارد و در دست
 برده جانش سجود از راه رفعت گاه
 کرده لطف شامش گاه عنایت گاه
 کرده جو گایسارش شمس مستی سوال
 سرفراز اند کلامی ملک را سرفراز
 در جناب عصمت مهر فلک نیست یار
 گزیندندی دولا غبر و کافور نام
 تا نیند ماه رویت را ز غرت آفتاب
 ابر اگر آموزد از طبع نور سم مرد
 خاک در کاهت بهد میل ز زرسخ آفتاب
 تا که بر اهل تقو بر رخ نیلی بساط
 دو شمع بر بای بل افتاده باد آرد

وله ایضا

طالع عالم منور شد بمیون اختری
 نوح شاهی سرفرازی میکند امر و زاری
 منتظم شد سلک ملک دین بوالاکوهری
 کرد نام ملک را دوش بیداشد سری

اول ماه جمادی سال حاویم
 تا حساب طالعش بیند با صطلاب ماه
 قاضی شرع ششم در عین طالع منوشت
 هر قمر با ششم پنجم که ترک انجست
 خسرو خاور کشای قلعه جارم زور
 زهره زین شادی که صاحب طالعش آمد
 از پی تحریر حکم طالعش بر دیر
 تا سپید شد بسوزاند بدفع چشم زخم
 بادل بد مهر میگردد بدیو رخ کورست
 غنیمت تا کند او را بلای قبول
 از قدم فرخ او آتش اعدا ببرد
 دفع با جوج بلا و فتنه را آمد بد
 شاه غازی ظل بزدان شیخ حسن بول
 آنکه نامش میزداید چهره بر سکه
 موکب اقبال او را صبح صادق سخی
 برق تیغش گرفتد بر کوه خارا کوه
 در جنان روزی که کوی کرد و کرد
 ز آتش لاد رج و تابش دم هرس
 هر سواری بود گاه حمله بردشت نبرد
 هر درفش از دای می کند ارقی
 چون بر اطراف چمن با قوت را سیمین

ز آفتابی در وجود آمد شب بیک اختری
 شب چه شب بود کیوان منظر بر نظری
 بر سعادتندی بر دو جهانش مخفري
 بر کوی برهه مالید هر شب خفري
 حضرت عایش را ترتیب میکرد افسری
 بر سیم کلشن بدستی می بدستی مری
 بیش نهاده دوانی باز کرده دقري
 صیوم زین بکفر و وره بر کردی
 بر سر کوهوار اش چون مهر کسرمادی
 عرض کردی خوشتن را هر زمان بر روی
 مقدم او داشت کوی معجز پیغمبری
 در جهان از پشت داری جهان اسکند
 کردن کردون ز بارشش چون جبری
 و آنکه ذکرش میفراید پایه هر منبری
 ساقی احسان او را بحر سافو ساغری
 باز نشناسد کسی از کوه خاکسری
 چهره خورشید را بنهال کل مجری
 سینه کردون شود چون کوره آهنگری
 آفتاب کوه کران در عرض گاه محشری
 هر حساب آفتاب بر نیای خاوری
 بر سر سیلاب خون افتاده هر جافری

قلب من کز صلابت باشکوه کوه بود
از سیمای خاکی بس وز شیا طین عالمی
بر سر رخسار چشم دشمنان دیدی
هم میرند آفران اشرا کز شمیر میر
ابتدای این سعادت هیچ وای از ط
سایه حق شاه دلش و آنکه آمد خورش
بی هوای و پو ند هیچ دم در شینه
در سرستان قدرش شکل انجم بر فلک
سالا شد دم غی یار و زدن ره در
در شب تاریک جوان ره و امید را
قرب سی سالست شاه این زمانا ناز
داشتیم امید آن که خدمت در گاه تو
صورت احوال من یکباره دیگر کون شد
قرض خویام یکایک بسته اند از من بگو
نیست روی آنکه راه خانه کرم زین ط
نا امید از لطف نیردان بستم با این
تا بی ثبات نگردد جز بقول جیتی
باد ز آفات حوادث در پناه لطف حق
تا ابد بادند در ظل شما شادگان

وله ایضا

صبا جو پرده ز روی بهار بکشد بد
خوس کل تنق از صدر بهار بکشد بد

جای

چو چشم باز نماید بعینه نرکس
کجا ست باغ ز نرکس هزار چشم کجا
تو دل نمودی غنچه با صبا بکن
بنفشه در شکن و هیچ راست بند
تو باش مکر غنچه راز دامن کل
رک جهنده باران هوا بشتر برق
صبا که فافله سالار چین و نمانست
هوا بیک نفس از چین طره سنب
جنار دست تطاول بر آرد و قوی
نگار بسته و بکشد ده دست سرو سی
کجا ست سرو بری چهره تا بکام قح
صبوح بر طرف لاله زار کن که صبا
جنان که سوس ازاد بر صبا زبا
دبان لاله بشوید صبا بشک کلاب
جهان کشا وعد و بند میر شیخ جن
یکانه که اگر بانک بر زمانه زند
تختی که جوزه بر مکان کین بند
شهی که آیت جنتش حو رایت اسلام
اگر می صره آسمان کند رایش
ز چرخ طایر و واقع بدید و باز آیند
ز هر طرف که غبار سمنند او خیزد

که بامداد از خواب غبار بکشد بد
کسی که بکشد نظر اعتبار بکشد بد
که مردمش که به سینه کنایه بکشد بد
جمله که سر زلف بهار بکشد بد
هوا بناخن سر نیز خار بکشد بد
دام از تن ابر بهار بکشد بد
جمله های کل و لاله بهار بکشد بد
هزار نافه مشک تار بکشد بد
ز با شکوه ز دست جنای بکشد بد
جوشا بدست که دست از نگار بکشد بد
ز خلق شیشه جی خوشگوار بکشد بد
دل از مشا هده لاله زار بکشد بد
بشکر نعمت پرور و کار بکشد بد
که تا بعد ج شکار بکشد بد
که خیر فلک از افتد ار بکشد بد
علاقه نه و هفت و چهار بکشد بد
ظفر کین زمین و بار بکشد بد
هر طرف که رود آن دیار بکشد بد
بیکد و ماهش مهر نه صبا بکشد بد
جو قید باز بقصد شکار بکشد بد
چه نافرما که هوا زان غبار بکشد بد

بهر سراب که باد غایتش گذرد
 افق جواز نیابد که بی اجازت او
 زمانه زهره نثار دگر بیشارت او
 نجسته بخت کسی کو بین طالع سعد
 ایاشی که نسیم غایت تو بطف
 سموم قهر تو آتش باب در بند
 جو تیغ رزم شکوه تو بر میان بند
 جو کلک فکر ضمیر تو در میان آرد
 جلای چهره حق چون نوی تواند دید
 سزد که عقد ثریا ملک کردن خویش
 دو دست بسته عده را پای دار آور
 ز اژدهای درفش تو بردم که است
 جواروی کلام بجزرت تو زبان
 جان ز کردن خود عقد نظری ظهیر
 ز چرخ اگر چه فرو بستگیست کار دم
 بنزد تو چه محل بستگی کار مرا
 همیشه تاپیاران نقاب غیبه صبا
 بار عمر تو سر سبز باد چند این

وله ایضا

عیدت بر خیزای صبا پیش آری از صبح
 بان بختناز اقام ده در پیش گشت نرا جام
 بر باد جیشید ز ما غنی نه اندر جام جم
 اسلامیان نام ده از کوفه بر ما کش قم

کنج مساجد عام را بماند در آتش م را
 هیچ از ویرج کشایدت کای از آن بر نیاید
 ملک سلیمان بر و سلیمان کجای کن کرد
 آن یو برین بر نمانده در پرده با سواد
 عود آتش آینه عود و شکسته رنج
 تخت بی نی غیش می باده شود مبارک
 ساقی جو کردون جام زبرد دار در دور
 چون در افق بهر هفت سرغای زین بال
 دیدم فلک بر آسمان و ز خلد زین خسته
 خورشید آنچه از خورشید می برد چون شد
 و شب را نشای غل بر باد خورشید دول
 یک در هوای رو کو جان داده باد صبح دم
 خواهی جمال خود عین آینه ده در میان
 آنج از رفت آید مرا از ماه بر ناید مرا
 چند این جان مرا مهرت بتا بد در جفا
 هر شب لم بر خون کنی و ز خون رخم ملکوتی
 در چشم این اشک و قطعی آید و زان
 چون زلف مشک افشان تو حلیت سر و تو
 زلف تو دارد قصد دین در عهد دارای
 دارای افرویدون حب جیشید اسکندر
 تاج سلطانین ز من اعظم شهنشاه حسن
 این بخت را آن خام را کاند از ل شادین قلم
 می خور که می برد ایدت ز آینه جازنگ غم
 از جنت او دی شنو مردم غم غم غم
 بر بوست رک پیدا شده از لاغری سرفاقم
 خود شکسته آینه بهر دماغ جان بسرم
 کاحوال عالم را جو فی نیاید بر باد دم
 کامروز یکدزد ز سرده رخم او نیز غم
 بالای قافش زان ز پیداشد از عین غم
 و ز هر عید آراسته مددش از زین علم
 بست و غل بر کردنش بنهاد و کردش مضم
 چیست نماند این غزل خوش بر نوازی زبر و دم
 بیش جمال روی تو بست از جالت صبح دم
 وز دور الحادی بخوان بر رو بچون صبح دم
 ماه تو افزاید مرا مهر دگر هر صبح دم
 هر باد ادم کو بی مهرتش است و صبح دم
 در دامن کردون کنی از بد ادم هر صبح دم
 طوفان اگر کیر و جها در خود خوابی دا دم
 قدم از میجران تو چون ابرو پیوسته غم
 و انرا که بشد در سر این از سر بر آید لایم
 دارند دین خوب نو مانده ملک غم
 حیدر دل احمد بن عیسی دم یوسف غم

خوشید دولت را با و صبح طغریای او
 در عهد احسانش که اگر فی المثل خواهد عطا
 ابراز سخایش که سخن را ندید و پای بند
 کوی عطار در مدحش نیست و ایم خوش
 از خیل بنده از فلک هر شب است رانیدن
 دست زرگان با خفته و اندر زمین برد
 هر جا که عدالت بگذرد ظلم آن زمان را
 که گشت در عهد شما از بزرگ بزرگان کویا
 طبع تو در روز و وفا بر بست سرنا حیا
 عدالت جهان را زین رایت بری ازین
 که بر بند خشم لعین لایحه همه کس اندان
 بودی ز رخسار و در چارچوب آسمان
 هستم بدعت در سخن من قبله اهل زمین
 که گشتستم با کربا نیست چه عیب اندر
 دارم امید دولت که اندر آید مدحت
 تا فتح و گستر در زبا آیند باد و در جهان

وله ایضا

منت خدا را که بتاید ذوالکینین
 خلقت متفق همه بر سنت او پس
 سورت ملک که مصونست تا ابو
 ماه چهارده شب در غره شب
 رونق گرفت شرح به پیرانه شن
 ملکیت جمیع همه بر سرت حسن
 از منجیق راحت و از رخنه سخن
 همچون هلال گشت بخورشید مقرر

بر صدر چار بلبش بلیقش بکینه زد
 فوخته باد و ابد این سوره این زفا
 جشد عطر شمع حسن آفتاب چاه
 انک از نهیب خنجرش اندام آفتاب
 از تان لطف و عارض او بر جم طغریا
 افکنده بحر اغضبش لرزه بر وجود
 آید ز جام معدلتش بره شیر کمر
 ای شیر روی که بر مثل سایه بان زند
 فوایش با در انبو و زمره بعد از انک
 شاخ درخت باز ستاند بعون تو
 شاید که کونبات فلک جویند عهد
 از جنبرتا بعنت هر که سربتافت
 حکم قضا مثال قدر قدرت ترا
 چاه تو کشور است که در باغ ختمش
 لفظ تو که هر است که در رشته فرد
 هر سر که از نهیب خار تو شد کوان
 رو باه را بعد تو شیرست مستشار
 تا بر سر بر ملک نزد کینه عدل تو
 ای رای پیشین تو رویت هزار بار
 تو نور چشم عقل اگر عقل است چشم
 همچون کشف حسود ترا بوسه شد حفا
 جشد بد روزگار علی رغم اهر من
 بر خسر و زمانه و شتر اوده زمین
 پیوسته میجهد جود لعل در بدن
 دارای ملک پرور نویین صغیر کن
 تا بنده چون جمال یقین از جاب طبع
 و آورده آب را که مش آب ر دهن
 کرد و بین تربیتش به شب بیل تن
 نوشیروان عدل تو بر ساحت چمن
 کرد و بگرد پرده سرای کل و سمن
 از ره زنان با و صبا بر کن خوشان
 با بند در زبان تو جمعیت پیران
 جیل الورید گشت بگردن درش رسن
 در کاینات حکم روانست و در بدن
 باشد بنفشه راز فلک سپرده دمن
 دارد هزار دانه در ثنین و ثمن
 دورش از اولین قلع آورد در دمن
 کجشک را بدور تو باز ست موثق
 مخوانه نیام نشد خنجر فتن
 بر دخترا غیب قبا کرده پیران
 تو جان چشم شرعی اگر شرع راست تن
 چون کرم سیله خشم ترا جاد شد کفن

کبرم که دشمنت بصلابت شود جو که
 و چون ستاره از عدد و خیل به شمار
 جندان بود سیاهی اخلاصم را
 با علمه شمال چه تاب آورد و چراغ
 بران دولت همه شمشیر قاطع است
 است اعتبار او هم بر عدت و سیاه
 چشم سعادت تو جو خورشید روشنست
 دارای عهد شیخ حسن انکه ذات او
 آن روح از لطافت او کشته منفعل
 خود در هوای خلق خوشت نازد دم نزد
 شاه من آن کسم که مدح تو کرده ام
 من عند لیسان چمن گز هوای تو
 اکنون جو در گل سپری گشت و من پناه
 ای نو بهار عدل مرا به نوا همان
 ده سال رفت تا بهوای تو کرده ام
 بریده ام جو ناله جینی ز اهل خویش
 مگذار ضایعم که بسی در مدح تو
 کامروز میکنند برای ده ام نام
 رخساره عروس بزرگی نیافت رب
 حسن کمال انور است این که میکند
 بچه بقول شاعر طوسیت در جهان

سه است و هست هر مقرر تو کو که کن
 لایق زنده بغیبت خورشید تنخ زن
 کر خاوران کنیزک صبح تا ختن
 باد دولت های چه پهلوزند زغن
 و ان مخالفت نه ترویر و مکر و فن
 است اعتماد او هم بر لطف ذوالکفن
 و ایم بنور طلعت آن ماه انجمن
 پیرایه بزرگی و سرمای فطن
 و ان عقل بر شمایل او کشته مقفن
 آن دم که ناف مشک بریدند دختن
 گوش جهان صدف لولوی عدن
 و اندر نک و بوکل و شیرین و سترن
 آورد ام بسایه شمشاد و نارون
 وی دور روزگار مرابال و پر کن
 ترک بار و سکن و ما وای خویشن
 بر کند ام جو لعل بدخشان دل ازو
 در کوشش و ز کار بخوایم کداشتن
 شاهان روزگار تو سئل بشعر من
 الا بخرد کار یی شاطره سخن
 تا این زمان حکایت رخسار ابوشن
 ناموس شیر مرد کاوس و تهتن

افتاده بود بلبل طبع من از نوا
 کلزار دولت تو که دارد نسیم خلد
 وین تازه میشود شجره و جاده را
 و ایم شای جاده شما ذکر شیخ و شب

وله ایضا

وقت صبحت و لب جلد و ایام بهار
 دجله غیر است تر و ناز که خوش میگذرد
 چند پیچیم جو زلفین تو در دور قمر
 کار آنست ترا کار و کرد کار است
 کمتر از خار نه و امن کل رویی کیو
 جام خورشید از انیش که بردار و صبح
 جام بر کف نه و بر باد نکر تا ز صفا
 چه ملکون که کند پر تو عکسین بصوح
 بخت یار است و فلک غریب و ایام بکام
 دور مستند درین دور نریزید که بود
 نقطه و ایره پادشاهی شیخ حسن
 انکه بر شاه سوار فلک از بانک زیند
 کف و مقسم از راق و صناعت و شرف
 بار ما با کبر افشانی دستش زحیا
 قوس خورشید اگر در خور خوانش بود
 ای که از تزیینت ایوان تو یار است بهشت

ای سیرکشی به تاشط بغداد بیار
 ساقیا میکند و عمر بغفلت مگذار
 چند بشیم جو چشمان تو در عین غار
 بزلب و جلد رود دست بشو از کمار
 کمتر از سرو نه تازه نگاری بکف آر
 جام جشدی صبا بهیو می بردار
 حور در پرده روجت بنماید دیدار
 صبح را بچو شفق کوه بکلکونه نگار
 فتنه در خواب جهان این و دولت بیدار
 بجز از بخت خداوند جهان کس بشمار
 شاه خورشید محل خسرو خورشید آثار
 که بدارای فلک او را نبود بار مدار
 در او کعبه آمال صفارست و کبار
 ابر آب دهن انداخته در روی نگار
 عیسی مایده آرایش بوی حوان سالار
 ویکه از روضه اخلاق تو فقیست بار

شرح رای تو دهنده شمع فلک را صباغ
ز خل از قدر تو آموخت بزرگ و شرف
بیکت چون بهند چشم بر ابرو کمان
روز بزم تو درم با چه قدر از سبک
که زند نامیه در دامن انصاف تو
باز اگر پای بدست تو مشرق کنند
هر که بیرون نهد از دایره حکم تو پای
خسروا لشکر منصور اگر رجعت کرد
این بقیست که در عرصه ملک شطرنج
دیده باشی که جو رخ بر طرف شاه نهند
وقت باشد که نظر بر سبب مصلحت
نه از ان غم بود یا نه بیدق را قدر
آخری دست بر آردا شد دولت شاه
با دشمنان آن مدح سر آید که نیافت
بلیغ نیست که در موضع آید امروز
تا حنا را بود از کردش اجوام نظام
عدت دولت عمرت بقای ابدی
با در سایه اقبال تو نشسته اده او

قصیده چار اندر چار

بچشم و غره و رخسار و ابروی پرد دل
نباشد بلب لفظ و جلا و خال او مار
تو از جسم و خواب چشم و هوش ز عقل از
شکر در خور دوی در کار و در و چه در

سر زلف رخ خورشید خط سبز و لب لعل
نباشد خلی از فکر و خیال و ذکر نام او
نثار خاک بایت را چشم و چشم و رخ
بیو رنگ زین فرج تو که روید و نایب
مکر لیده بر خاک نعل ستم اسب شد
فلک ری ملک ری بر ری سر و کمال
قدر قدرت قضا فرما شنیده شیخ حسن
بقدر و حشمت و تمکین و داد و عدل عالم
ز رای و طلعت و احسان و انصافش بود
ز لطف فیض و ملک دست و طبعش
با مروری و تدبیر و مراد او هست کرد
ز عدل داد و جویش آنچه دین دارد
ز مهر راسته تخت و سپاه و ملک دین
ز اقبال جلال عز و تمکین تو به خند
تذرو تبه و دراج و بکلی بشتی خند
ز خال بد و تم و باج و رو نیست دانست
بکید و مکر و تیر و پیر و جیل توان جدا کرد
نی بیند و عدل و داد و لطف و طبعش
در آن ساعت که از بیکار و جویم و زرم و کین
ز سرمه تیر و عکس تیغ و کرد خاک و خون
ز اوج کرد و موج خون و آشوب فتن کرد
سمن ساو مه آسا و کل آرا و کهر بر و
رو آن درین خود و در سر سخن در لبش
بر آرم جان باز هم بسیارم در بر بزم ز
کل ز گلشن به از ساو مه از کرد و نوار
لبش برین خط مشکین رخ نازک بر لب
سعادت کوشه دولت بار و ملک او دین
جهان کبر و جهان بخش جهان دار و جهان دار
فریدون و جم و پرویز و نوشروان و اسکندر
صفای صبح و چشم ماه و آب بحر و روی بر
مکس شهر و قصبه و صدف در و جگر کوب
ثبات و سیر و حال عقد و امر و نهی خبر و شر
دماغ از عقل و عقل از روح و روح از طبع
جو دین معانی روح جسم و ادب نفس و شرف
سیر افسر شرف مسند امان خاتم طرب ساو
مهایون ناله فارغ بال طول صید و شکار
کمال نفس و حسن خلق و عز و جاه و زینت
نسیم از مشک رنگ لعل ناله مار و نور
قدح کربا و دف نالان و می یابی نی لاغر
اجل مالک و مالک با کله با دوزخ مکان شتر
زمین کرد و نوار و دریا فوس کشی با کمر
وجوه صفا و اخضر سپهر اسود زمین احر

از خور

کمی که دو کله نو کوی سجد کوی لزد
تو بر خیل صف قلب سپاه دشمنان ناز
روان سوی حد و تیغ و شمشیر ناک و کشت
ببیند از تو و بنهند و فرو گیرند و بر داند
بریزد با اسبی چای آتش رو
بوقت سبق مسدود غم و رزم از وی فرو
تو کوی که سکون و سیر و طبع و خوی او دارد
کلاهی که چه طبع و روان و دلکشت الحق
بعز و بخت و اقبال جو آن جو آبانک
بقا و فعل تاثیر و مدار سیر تا دارد
نفوس خضر و ارواح و جوج و اختر تا
خداوندت بر وسایل و مشرب روزن که بیکه

وله ایضا

مصور ازل از روح صورتی منجاست
بنفش سنبلیله خواب دید شبی
هم خیال سر زلف یار بی بندم
خیال سر و بلندت در آب بی بنم
بناز اگر بخوام درخت قامت تو
چرا حسن تو خوش عالمیت آنکه درو
تراستی بی سخن اندر دمان نهان کوه
بیان حلقه دیوانگان عشق و به بین
مثال قد ترا بر کشید و آمد راست
علی الصبح برینش و سر که از غایت
شب دراز برانم که سر بر سر و است
زهی لطیف خیالی که در تصور است
ز جای خود برو و سر و اگر چه با بر جات
شمار طرف آفتاب غایب است
نشان کوه ذات تو در سخن بید است
که از سلسل مسکین چه فتنه با بر جات

هر

فتادگان سر کوی دوست بسیارند
جو نیم مرد و جو خست آتشین جانم
هر آن نظر که نه در یک تست عین خطا
رخ تو چشمه مهر است و کرد چشمه مهر
فتاده خال تو بر آفتاب بی بنم
خدا یگان سلطان بحر و بر دلش د
دلیم چشم یقین از دریچه امروز
ز شاوی کف دستش مدام در مجلس
قصود عقل ز درک کمال رفعت او
بیوی آنکه دماغ ملوک ناز و کند
بدان امید که در سگ فادمانش شد
ز تاب بر تو خورشید رای روشن او
ایاستاره سپاهی که برج عصمت را
تو عین لطیف و دریا غنیمت تلخ
رفیع رای تو جوخی همه ثبات و قرار
زمانه راز تو خطی جو جسم راز حیات
بکوشش آمد به سر حسام تو در رزم
بیاض تیغ تو آینه جمال نظر
کف بسط بسط جهان گرفت و ترا
گلن تو سر پرده در مقامی نزد
دلت نوشته بر امطار ابر را ادرار
و یک از سر کوییت جو من فتاده نجات
که در هوای تو بر ره گذار باد صباست
هر آن نفس که نه بر باد تست باد هو است
دیدم بهر خطی بر مثال مهر کیاست
مگر که سایه جگر رفیع ظل خداست
که آسمان بر ریزه و آفتاب خطاست
همه مشاهد احوال عالم خود است
امل بقرقه خندان جو ساغر صرباست
مثال چشمه خورشید و چشم نایاست
غبار اشوب او کشته غنیمت سار است
کینه حلقه بکوشش لولوی لا است
پناه جسته نظیرش بسیار غنماست
فروغ قبه مهر تو غره خراست
تو نور خفنی که درون غبار مستعلات
شریف ذات تو بدر کیم دوام و بقا
وجود راز تو نوری جو چشم راز حیات
بخشش آمد به سر کف تو از دریا
زبان گلک دانه کلید رجاست
کف آیت است که آن کف بر آیت تو کوا
که زهره بامه سازش کینه پرده بر است
کف تو رازنده در آفاق بحر را جو است

ز روی رای تو خورشید با هزار افروغ
 بعد عدل تو اسم خلاف بر بیدست
 برده که رسد مرده خنایت تو
 سر که جا تو دار بقامت بنداری
 خاک پای تو کردن خطامت نسبت
 ز بس تیغ زمره لباسخ نر نیزت
 ز جین ابروی بهت پنجم خسر و جین
 بر نیز زین زراندر تر است شبر سیکه
 ملال نعل ستاره ستام کردون سیر
 بلند پایه جویمت فراخ رو جو طبع
 شب سعادت ارباب دولست مکر
 ز اشتیاق شمش نعل رفته در آتش
 بسی قوت سیرش سیده خاک زین
 شدن بجانب بالاسحاب را ماند
 جوان جو دولت سلطان را جو فرماش
 شهاب حوسود ترا کونی تواند دید
 مدار بکان کید عدو که در همه وقت
 اگر چه دشمن آتش نهاد سوخته دل
 کنون بین که ز تانیر نعل شبر نکست
 بر آینه دز سر جمل دشمنان نقش
 بسامد و یک چشم خود بر آب نشست
 ز برم عیش تو نماند با هزار نواست
 ازین مهابتش افتاد لرزه در اعقاب
 جو خنچه در کفش آرزوی نشو و نماست
 از انکساحت پاکش بری ز کرد و ناکست
 بجای پای که آن خون بهای شک خطامت
 علامت یرقان در جبین کار است
 فضای صحرای تنگ تر جین قنات
 که نعل او بکل تیره آفتاب نواست
 جهان نور در زمان سرخت زمین پیماست
 کران رکاب چلم و سبکشان خود گشت
 که روشنی سحر در مبادش پیداست
 مشکال از آرزوی دست بوسا و پیراست
 هزار به زحفیض ملک بر اوج نکست
 و با عرق کنند آن و این خرق حیات
 چرند و بجا ادا دی رسد و بجا قضاست
 نوشا دزی که سبک ریختی اند است
 مدار دو ز ملک بر مراد و رای شامت
 ز تاب تیغ تو در سنگ خار سخته جان
 بسامد آتش جسته از بالا است
 که کز آتش شمشیر تو امان بخو است
 کمان خود در کلهی سواد عین بکاست

در آب صورت خود چون بدید صورت
 که خود بر آینه این جای بهترین مجاست
 ز با جوب تو اینک بکنه شیرین
 برون کشیده ز آتش بهان موی است
 هزار نقش بر آرد زمانه و نبود
 یک جهانکه در آینه تصور راست
 عددی غیرت که بقلمه جست پی
 مشکوه حیدریت منجیق قلمک است
 ملک جناب شهاب جناب عالی شاه
 مرا ز کردش کردون دون شکا است
 سوار کرم رو آفتاب بندار است
 کشیده تیغ زبان بهر مردم انماست
 جهان اگر چه سرا پای ملک بوسست همه
 و این رنگ مروت در و نه بوی فاست
 تو خود رسوم سپهر ستاره ازین بوس
 نه در سپهر عجبانه در ستاره وفاست
 نه آفر از سبب جوخ سرکش رغاست
 نه آفر از سبب جوخ سرکش رغاست
 که بی ارادت و بی اختیار قرب و ناه
 کینه بنده شاه از رکاب شاه جداست
 تنم بکاست ازین غم جو شمع نیست عجب
 که سینه محرم سوزست و دیده جفت بکاست
 ز خدمت ارجه جدا بودم و یکم مرا
 محبت در عقب شاه لشکر بی دماست
 قوافل عوات از زبان من همه وقت
 رفیق کو کبه صبح و کاروان مست
 منم که زیر کین منست ملک سخن
 کسی در سخن امر و زخام الشعاست
 ز روی آینه ز رنگار روشن روز
 همیشه تانفس باکی صبح رنگ دماست
 ز رنگ خاطر و رنگ ورت این با
 ضمیر پاک تو کاینه خدای نماست

وله ایفا

ای عید رخت کعبه دل اهل صفارا
 هر طقه صفای ذکر از روی تو مارا
 تو کعبه خلقی و سر زلف تو حلقه
 بگذارد که در حلقه زخم دست خوارا
 در مشور زلف تو قدم روح قدس را
 در موقف کوی تو وطن اهل صفارا
 یکسک نمان بر حرقات سر کوبت
 صد فغانه جان منتظر آواز درارا

در آرزوی زمرم آتش و شعله
 امید طواف حرم وصل تو افکند
 رو در خم محراب و ابروی تو کردم
 در سایه محراب نظر کردم و دیدم
 فریاد برآورده که ای قوم که ره داد
 چشمت بگرشتم نظری کردی که من زن
 زایر حرم کعبه گزید از پی خود و حسن
 حاجی بطواف حرم کعبه مجاهد
 یعنی که حرم حرم حضرت عباس
 دل نشسته آن سایه بزدان که زربان
 سلطان قفاری قدر قدر که چون او
 در عهده اسکندر عدلش نبودیم
 بامهر سلیمان قبولش نبود رآه
 از عفت او میدهد آن بوی که دیگر
 مهر نظر تربیت او بداند
 ای از شرف سجده درگاه تو حاصل
 که آینه تیغ تو که هر بنماید
 در صبح صبر تنق از چهره کشید
 در پرده سر آبی تو کشد زهره کرد
 اینجا که سحاب کرمت سایه بکشد
 که قیمت خاک کف پای تو کند عقل

جان هر نفسی بر لب خشک آمده مارا
 در وادی غم طایفه بی سرو پارا
 کفتم مگر اینجا اثری هست دعا را
 ترکان خطایی نسب خور لقارا
 سرست بحر آب حرم ترک خطارا
 برست همان به که نه گیرند خطارا
 ماکوی تو آن کعبه خود و حسن غارا
 ماطوف کنان بار که کعبه غارا
 سلطان ملک رفعت خورشید لغارا
 خورشید ملک طاریه خواست ضیارا
 سلطان قدر قدر بنودست قضا را
 از رخنه با جوج اجل سد بقارا
 در دایره خطه دل دیو هوارا
 در پرده کل ره نبود باد صبارا
 درگاه وی از شوره زمین مهر کارا
 این تاج مرصع ملک سبز قبارا
 رخساره بخون لعل کند گاه ربارا
 از روی جهان بر فلک زلف مسارا
 جنگ طرب مطرب پرده عسارا
 بر باد دهد ابر سیه روی کدارا
 از که هر خود نقد کند و چه بهار

هر جا که دل خسته نجات از مرض جلال
 چون مهر شود چشم و جوارح معال
 تا شعر مرا زبور مدح تو شعراست
 منشور شود و گوهر منظوم ثریا
 تا از نفس باد صبا هر سر پای
 هر شام و صبح عکس کل نشین از
 بلبل سر سوز دهد ساز غزل را
 با دامن جاه شما فرم و سر سبز
 تا عهد تو نور روز بود و خفته شدی

بنموده اشارات تو قانون شفا را
 که شمع ضمیر تو دهد نور سفا را
 بر جوی سخن شعری شعرم شعرا را
 در مدح تو چون نظم و نظم و ثرا را
 دوران کهن نازه کند عهد صبارا
 سرخاب سفید آب کند روی هوارا
 قمری سر سوز و کند راست نوارا
 ز انسان که بر ورشکند و صبح سمارا
 هر روز ز نو خید و کربا و شمارا

وله ایضا

سر سودای سر زلف تو تا در سر است
 تا جو مویت ممتن حلقه بگوشت شود
 مو به حال پریشانی من بگوید
 یکسر موی نظر بر دل دروایم کن
 گفته یکسر مویت بجهانی ندیم
 شام را تیره که از موی تو بیدار
 هر نفس چرخه بوی تو در دست شام
 رنگ رخسار ترا سوسن و کلغ بر تو
 غنبر خط تو بر دور قمر دایره ساز
 میکند سرکشی آن موی و فو و کندارش
 کنشاید بجز از موی میان تو هیچ

همچو مویت سر سودای من بی سرو با
 حلقه موی پریشانی تو سر حلقه است
 موی بوی سر زلف که برین حال گواست
 ای که از هر سر موی تو در اندر است
 یکسر موی ترا هر دو جهان نیم است
 صبح را روشنی از روی تو بیدار است
 هر نفس سلسله موی تو بر پای صباست
 موی کیسوی ترا شعر سیه تا بر است
 سنبل موی تو بر برک سمن خالیه است
 که در آن سرکشی آشوب پریشانی است
 کار سلا که فرو بسته تر از بند قباست

مشک با حلقه مویت سر سودای بخت
 نسبت موی با مشک را بست صواب
 بوست چون نافه گرم بارگهی یکسر موت
 در سرمست که چون زلف تو کج بنشینم
 عکس ویت ز سودا زره موی سیاه
 شاه دلش سر و سرور شاه جهان
 عکس از برق او نه غرای صبح
 ایکه با وضه ملک جهان یکسر موت
 نعل شیرین تو بند و نعل چمن
 کلک رآی تو و تو نتواند بنگاشت
 کلک با صفت فکر تو مو اندر سر
 کاه در جل قایق نظرت موی شگفت
 هر که را یکسر مو کین تو در دل نشست
 جنگ موی کشان برد و بس برده نشاند
 و مبدم آینه را رویه باد جو موی
 میجد ازین موی دو صد قطره غر
 باد و خنث سپه فتنه بیکدم شکند
 بد بیضای کلست تراکز انترش
 میجو موی سر قرآبه که بی بالاید
 جوخ نه تو سر بوسیدن پایت داد
 دست بر لبه جو خود دست مخالف
 کج خیالیست مگر مشک خطار اسود است
 بلکه سودای برانگنده و تدبیر خطاست
 ننگم باز بر نافه که در چین و خطاست
 وز رخ و قد تو گویم سخن روشن و راست
 چون فروع ظفر از برجم سلفا بید است
 که جهان آمده بر سر سخنش مو است
 موی از برجم او طره مشکین مس است
 ویکه با پر تو رای تو قمر کم ز سر است
 که در خیلقت تنق برده نشینا است
 تیغ بی حکم تو نارد سر موی پیر است
 برق با روش غم تو خارا ندر است
 کاه در کشف غفایق قلمت چهره کشت
 یک بیک موی اندام بکینش بر خاست
 خیرت عدل تو ما دید که بیری رسوا است
 در زمان تو بنا حرم اگر روی غایت
 ابر را بس زد دست و کف زاد تو صبا است
 که چه ابنوه تر از موی بنا بیغاست
 بر تن خشم تو هر موی یکی از در است
 از زجاج مرده دشمن تو خون با است
 بشت چون موی بر زلفش از آن روه
 که نه یکسر موی پای بیرون از ره راست

قاهرم از صفت که چه بدج تو مرا
 میجد آب ز موی شعر قمر را که سیاه
 جامه بافته ام بر قد موج تو ز موی
 در بسجش من در حدیثم چون موی
 نار وای چنین شعر بر حال روا
 شعر من بنده جو مویت و کمال سخنم
 از صنایع بیدای سخن آریسته ام
 من که بروای سر و شمع دم نیست ز فکر
 جای نیست که چون کلک ترا شمع سرو
 خاطر آینه بهای من اندر بی موی
 که چه امروز سبک شده و در هم حسته
 افتای بتو کرمست مرا بشت امید
 میزند بر تراش ستره سانس بر سنگ
 بر سر موی و موی بر سر من چون گویم
 سروراد و شمشیدم که مگر سلفا ترا
 این سخن راست جو بر لفظ مبارک بگو
 آسمان گفت که یار که کند موی کم
 تیر شد استره و باز فرو رفت بخود
 باز میخواست که آن روی تراش بکند
 موی در نا بشت از استره در خود بچید
 باشن لاش که هرگز نشوی موی کم
 هر سر موی بر اندام زبانه کو با است
 طبع من غوطه فکرت زده در بحر نشاست
 بخیر آن جامه زبانه که به از صد دیاست
 جای در کوشش خودش کن که بدین بایه ترا
 نبود خاصه درین وقت که موی سینه روا
 راست مویست که درین کمال شعر است
 غرض بنده ازین موی نه شعر تراست
 سر و سودای سخنهای جو مویم زکی است
 که ز موی بر سر کلک موی خد که نه با است
 که چه چون شانه تراشیده ز سر جندین
 میجو موی سر ز بختن ما از سر ما است
 سر و باشد که کم جامه موی در خواست
 انکه او کرد زبانه تیر و ز کس موی خواست
 که نه ما بر سر مویم و نه موی بر سر ما است
 بتراشیدن موی سر شتراده هو است
 مرده چون موی بر کوش رسد از جند
 از سری کش فلک افتاد جو موی اندر
 گفت با خویش که نتوان ز سرش موی کش
 اول از بند که شانه اجازت میجو است
 که سر چنان نتوان سب بیکدم بر خط است
 هر که ابر سر او سایه اقبال شاست

مده اند که گرمی برفت از سرا و
تا شیریند باران سیاه فزون
از نهیب غنبت باد جو مار فحاک
هر سر موی که اخدای ترا بر افشاست

در مدح شاه دلاور

ز بخیر بند زلفت زو حلقه بر دزدان
ای کل حسن رویت کشته چهل بیدار
زلف و خط تو با هم بند و ستار طوطی
سودای زلف مشکین دارد دل شکسته
غایب شدن بصورت از ماعدان که مارا
لعل حیات بخشید جد بار رخت خرم
یا قوت در برانت الماس است جای
از عکس کو نهایت در تاب ماه تابان
خواه که یوسف جان از جادو غم بر آید
از حسن کل بکلی باز آنگند و ورق را
زان شانه بر سر آید کوهی و شکاف
ز نهار طره ات را بر بند کلاه پیرشان
آن قبله اما به و آن کعبه معابد
دلاور شاه شاهی که ز غم شکست
نعل نسیم سمند شایع سر سلاطین
را با کامکاری از رای او مستجاب
صیت نکارش را باد شمال مکرر

چون روزگار گلش بر چرخ و انش نافت
ای خیل حشمت را نصرت فتاده در پی
تا شاه باز جنت بگرفت ملک سحر
در معرض غنایت آن کعبه طهارت
بوشیده آستین را بر چهره بنت نخل
از رشک حسن خطت دست بکار
دارد ز حسن خلقت باد شمال بوی
در صدر خضم رحمت تا یافت حکم نافذ
در بخشش مبادی نادرست بر کشاد
دست تو حاصل کار در خاک رخت بیک
خود در حصار آهن یاد میان آید
شاخ نهال رخت بر کند بیخ یا غی
با حلم بیدارت که کوه کران بسک سر
هر عضو و شمت شد سر منزل بلای
ساق لاله رخ را کوسا نوبی در آفتاب
راهی که گرفتارند بر خاک جوده ساقی
چشم و جوارح عالم بود تو پیش از آن دم
بان جام عبدانیک شاه که انتظارش
مطرب که دوش کفی در پرده راز بر بط
جنگست بسته خود را در دامن مغنی
ذوق تمام دارد و بر صبح عید با ده

چون آفتاب عدلش بر بر و بحر شام
و جود دولت را خورشید رفته در ظلم
بر کند سرگردان شهر باال صیت طول
در مجلس شایسته آن مصدر دلایل
بوسیده آستان را صد باره این آبل
وز شرم لطف طبعش بای زلال در کل
شاخ شجر بدان بواشد بیا و بایل
رفت از ولایت تن جانش ز دست عایل
هستند در ایادی بسته میان انامل
شاید اگر بگردین دست کان معال
مثل تویی نیارد با تو شدن معال
سیل سیاحی دت افرو و آب سیاح
با غم تیز تازت برق عجل کابل
تنه تو نیز کشته در قطع آن منازل
کلکون جو اشک عاشق روشن جو آری
غم ریم که دود حاکم بر وج و اصل
کافاک در گرفتند اجوام را مشاعل
یک کف ز دست بر سر خم راست پای کل
آواز بکنند دست امروز در خیال
از دامن پیغمبر ز نهار جنگ مکمل
بجست و جوی شاخ بگفت و کوی عادل

راوی اگر سراید این شعر در سپاهان
تا هر صبح روشن این آبگون نفس را
فوخ صبح عیدت فروخته باد و میون
روح کمال کوید نه در قایل **ما**

وله ایضا

بدل رسید سحرگاه در تمام سرور
جاوری ز زوایای عالم ملکوت
خطاب کرد که ای که خدای خانه کن
رو بود که بکلی جویم کعبه دل
هوای حور و قصور از قصور تمت تست
حکیم عقل که استاد بارگاه دلست
مراد دل تو نزدیک بلکه در دلست
کوت ز آئینه ز نگار چرخ بر خیزد
و که خواند دل را بهر مهر سکن
بصورتی که تو در خواب غفلت این دم
بجز خیال مزور غمی بزی که ترا
عصر وار برون آرت بوسه تا نمند
که فتم آنکه ز دیوان دولت ازلت
بسیار روی زمین در تفرق آمده گیر
که جمیع مظلمه و فرج عمر بی حاصل
بحضرت ملک باغ آن محسب را
سعادت ابدی و شقاوت از بی

ندای آیت استغفر و از رب غفور
که بود چون خود از دیده ذات اوستور
مکن اساس اقامت درین سرای غرور
بود فواج خوابات آب و گل معمور
درین نیست که هستی درین مقام قصور
رو امدار که در کار کل بود مزدور
ولا چسود که هستی بغایت از دل دور
هر آینه نظر لطف را شوی منظور
شوی خواند اسرار غیب را کجور
عجب که در تو قیامت گذاردم صبور
جز از هوای خالف مزاج دل بخور
جفای عصر ترا با یال چون انگور
نوشته اند بوقوع لم یزل منشور
بس از تفرق آن ساز عقل را دستور
جو هست در ورق روزنامه آن نذر
چگونه عرض کنی در حسابگاه نشور
دو آیت اند بر اوراق آسمان مسطور

مقدر است نصیب از هزار سعی سکن
تو خود نیک اندیش کن بدای صنع
که میکشد بجا جنوب صوب صبا
که یافت آن قصب شکری بغامت نی
که آفرید که پرورد در مشبه بحر
برین حدیقه که او برد و از ده جنت
ز مهرهای سید و سپاه لیل و نهار
چه حاکمیت که در ملک آفرینش داد
که کرده است نظام و قرار ملت و ملک
که برگزید مرین پادشاه عادل را
مدار مقصد و مقصد و سلطنت و لقا
صفیات عصمت ذاتش که عین مریدیت
بخاک باش اگر حور دست رس باشد
مساحت بد بیضاش در نمایم دین
ز شام بر جم او روز ختم را ماقم
زهی نقود و کلام ترا عیار کهر
تویی که بر صفیات ملک بخط غبار
ز یکایشارت رای تو فهم کرد خود
بیک طلیعه حرم تو خنده داد ملک
درون پرده سرای تو روز و شب شمع
بدان سبب که در آینه اسم تائیت است

بهیج وجه تغیر نمیشود مقدر دور
ز کتم غیب که به آورد بصدر ظهور
عنان غم شمال ز نام سیر و دور
که وقت این عسلی فرق بر تن زبور
ز آب پاک جو دی جو لولوی منشور
که کرده است روان صد هزار چشمه نور
که نظم داد عقود سنبل و سکه شهرور
بعقل خانه روشن بدل بسار حدور
بیم سایه شاه منظره منصور
ز کاینات برای مصالح جمهور
که باد دور ملک بر مراد او مقصور
سواد کرد ملک بر بیاض دیده حور
باب تو به بشوید لب شر آب ظهور
ماثر پی موسیست در معارج طور
ز عدل شاه مل و مصر ملک را سور
ز بهر بار سمنند ترا خواص دزور
بود تاثر نعل مواکبت مسطور
هزار ضابطه در حل مشکلات امور
هزار حادثه در دفع حادثات دهور
دو خادمند یکی خبر و ذکر کا فور
بعد عدل تو خواهد شد جوار دگور

ز خوف صبت صدای تو میشود ظاهر
ز خاک رقص کنان به خاک بر خیزد
ز احتمال بیان تو عاجزند و حواس
سجده فضل تو آلوده کان عصیان را
بیک تو چه مردانه آنجنابان بر کند
که در زمان تو آتش میکند بجای
رزوی عدل تو چشم تنان سیه ویت
بهشت عدن سرایرده جلالت تست
ظہیر برده سرایت ندید چون میگفت
مرا رسد که بدست تو بایم کیکن
محیط طبع من آن بحر کامل سخت
همیشه تا چمن حسن کمر خانرازیب
جمال جاه تو چون لاله باد در نیسان

وله ایفا

زهی نهال قدرت سرو جو بیار رو
رخت ز نسج باغ ارم خوده مثال
بیوی سنبلی لفت دل نسیم سبک
ترا بگردنگ تا بدید شد سبزی
که حدیث دیان تو نطق تنک حال
بخرد بان تو در آفتاب کردش کس
چو باغ روی ترا شمع روز پروانه
طراوت گل رویت بار عالم جان
دمانت از لباب جیات داده نشان
ز رشک سبزه خطت سربفته کوان
بسبزی و غلت شد هزار جان مهلا
که حکایت زلفت قلم شکسته زبان
ندید ذره که باشد در و ستاره ها
کنند زلف ترا باد صبح سرگردان

کشد ده کشته زلفت بنم روز کین
لب و دمان ترا تا بدید خاتم لعل
ز عکس آتش لعل تو هر زمان یا قوت
در آتش لب آب حیات می یابم
سکندر آیت جمشید رای دارا رای
خدا یکان سلاطین بحر و بر دلشاد
زهی زخوان نوال نواله خود کس
نه آستین کالت بسود دوست یقین
فشانده بر رخ افلاک امن همت
کنین رای ترا انس جن و طاعت
بیزم خلق تو باد شمال سر و نفس
کینه مطرب بر نیت هزار چون نامید
سواد غم تو چون پای در رکاب آرد
اگر نبودی مرا آت در لباس دکور
بدان هوکس میوسد بساط میوت
ز قهر رخت تو قطع یک درج کنند
وجود غنی کل در زمان تو سپری
خدا یکان نقاشینده ام کان نقل
جماعتی ز سر حقد کرده اند مکر
بدان خدای که هر ذره خداوندش
بید بخدی که بیک امر کن بدید آورد
کشیده اند و یکرکت بر آفتاب کمان
لب کنین ز خیر گرفت در دندان
جو جریخ چشم من آت اندر آورد بدین
مکر رسید بجاک جناب شاه جهان
خضر لقای سیاح دم کلیم زبان
فلک نهاد ملک پناه ملکستان
زهی ز شمع و سنت رشتان
نه آستان جلالت سپرده بای کمان
کننده بر سر خورشید سائیه احسان
مثال امر ترا وحش و طیر در فرمان
ز رشک لطف تو آت لال تیره روان
کینه بنده قدرت هزار چون کوان
فلک بدست مراد تو باز داد خان
ز خفت بنمودی جمال چهره عیان
ز مهر آه شود گاه کوی و که چو کمان
هزار دور ملک کمر بر و کند دوران
ازان شود که بخون لعل میکند بیکان
برون ز مکر خفتست و قدرت انشا
به بنده نسبت کفران نعمت سلطان
ز آفتاب قزاق تر نمود صد پیران
هر آن دینه که بد در خزینه امکان

بدان لطیف که بر طاق گلشن رخسار
نهاده است ز خروغین دو نرگس دان
بدان حکیم که او در طبیعت مکی
نهد مرارت در دو حلاوت درمان
بدان قدیم که دیبای چین و ششتر
تنید حکمت او پود و نارد کرمان
بدان شمال رخسار کوسنهای ابرار
برد باین اثن از مایلک طوفان
بدان نسیم غایت که در کشند ناکه
ز روی شامد مقصود برقع حومان
بر پنج نوبت احمد درین پنج سرای
بیار بالشی عیسی درین بلند مکان
بدر کس آدم و تدریس علم الکسما
بعلم احمد و تعلیم علم القرآن
بقدر گلشن ادریس قهر رفعت او
بآب روی سرشک ندامت عاصی
بکنج خلوت ذوالنون و حکمت لقمان
بحرمت نفس پاک عیسی مریم
که بی نشاند کرد در جرایم عصیان
بحسن طلعت طاوس باغ خلعت کیمت
بوت قدم صدق موسی عمران
به بلیل چمن جان که میکند مردم
محل جلوه کمالش صد گلشن رضوان
بدان بمای سعادت شکار پیغ عقل
مترنم انا افصح بگونه کون و ستار
بحق نه ملک است خلد و هفت نجوم
که کرد کنگره خوش میکند طیران
بحسن خلق بار و بهر کرم تموز
بنور با صر و ماه در سیاهی شب
بجای شش جهت و پنج صرع چار از
ز طیب نفحه باد شمال در شب کمر
بحدق پاک ابو بکر و خون و خول عمر
بدان دو در دلفروز شب فروز علی
بجای صدق اویس بقاسم بن حسن
بخون پاک حسین و بجزات حسن
بخاکهای سرسور و ران روی زمین
که بر دوزخ صفا آب چشمه حیوان

بدان بمای مایون جبر سطلای
با بر دست جوادش که روز بخشش او
که تا جانک جنابت مشرقست سرم
بجز شای شام و بر نیادم بضمیر
خلاف مدح و ثنای شما چه شاید گفت
ز سنگ حاد و نه برج سپهر راجه خلل
بحضرت تو حدیث نهانیت مرا
غماز شام که زین خزاله در پس کوه
خیال یار و یارم نشاند در سنجی
چنان نمود که فرزند نور دیده من
ز چشم زخم زمان دیده کوشمال فراق
در آمد از در خلوت سرای من ناکه
بر و برو که تو داری فراغت از ما
کجاست آن مهر و محبت و پیوند
چه شد چه بود چه افتاد کین جان
بصورت ار چه جو یوسف جزیر میداد
بکمر که گفتش ای شیخ جمع و میوه دل
مرا فلک شرف بنده کج در کامی
ز حوصله مال منال و برای اهل و عیال
و که که در حق من نشانی غایتی دارد
جواب داد که با سخن دراز مکن

که کسرید در افاق طلسم و امان
کف جالت بر روی سبز ندغان
از آنچه در حقین بنده برده اندگان
بجز دعای شما بر نیادم بزبان
و که چنانچه بگوید که ترا چه زیان
ز باد نایب شمع ستاره راجه زیان
خیال بگویم اگر باشند مجال بیان
نهفته گشت و هوا کرد و غم مشک افشان
دران میانه بسکند سرم ز خواب کبران
جو شمع تافته و در کرفته و کریان
ز دست برد هوا گشته پایال هوا
چه گفت گفت که ای سیر کلبه اخوان
بیایا که مرا نیست طاقت بجران
کجاست آن مهر سوکند و وعده و بیان
با خیار جوا گشته زخا و زحمان
مدار خوار بیکبار جانب اخوان
بلا که گفتش ای نور چشم و راحت جان
نصیب کرد که شد سعد اکبرش در بان
مفارقت ز جهان حفره چگونه توان
مرا حکم اجازت نیندود فرمان
مبای لاف و بهانه میار و قهقه خوان

هزار ذره اگر کم شود ز روی هوا
بذره نرسد آفتاب را نقصان
مراتم شاه زمانه معلومست
دعای بنده مسکین بجزش برسان
بگو برو خفته باک شریف میرد مشق
بگو بجهت میر مطهر ترسان
که بکند و آه بغرمای از طریق رضا
اجازت بدربنده بنده است سلمان
چیت تا که ذره ز زنگار مآه بود
جو کوی در خم جوکان آسمان گردان
مدار دور ملک باد در تصرف تو
چنانکه کردش کوه در تصرف جوکان
بد و سگای و دولت هزار ملک گیر
بشادمانی و عزت هزار سال جان

ترجیع بند سلمان در مدح دلشاه

خنده زد دهنش تنگ شکر پیدا شد
سخنی گفت لبست لولوی تر پیدا شد
طره از چهره بر انداز که آن زلف سیا
در سیدی خدار تو اثر پیدا شد
بغذای کل رخسار تو بادام که او
فستقی دایره کرد شکر پیدا شد
هر سحر داد بیوی سر زلف تو بیاد
نافه مشک که بعد خون جگر پیدا شد
روز رخسار تو تا با سر زلف پیوست
در جهان فاعده شام و سحر پیدا شد
بود نایافت دمان تو و یکس کورت
جست بر بست میانرا و نیز پیدا شد

چشم سرمست تو چون بخت من اندر خوابست

دهن تنگ تو چون کام جهان نایابست

کرد باغ رخت از سنبل چین بر چنیت
باغ رخسار ترا سنبل چین بر چنیت
چشمه چشم من از شوق تو دریا ببارست
صدف کوش من از لعل تو کوچه چنیت
عنبه سلسله از بر طرف خوشیدست
رقم خالیه از تبر ورق نسیرین است
مشک مسکین که جگر کوشه آهوی خطا
ز نسیم سر زلف تو جگر خونین است
زلف اگر بر کورت سر نه نیست عجب
سر سودا از دکانرا ز کمر بالین است

بسته تنگ بر تنگ شکر میخندد

حقه لعل تو بر عقد کهر میخندد

لاله رو با کلت آیمخته با یاسمنست
من ندانم رخ نولاله و کل یاسمنست
بوی یاسمن از آن سبزه خطای آید
کل رویت مکر آورده خطای یاسمنست
دل من یاسمنست بر دگو اهرم خطاست
چکنم چون خط تو بر طرف یاسمنست
چشم من چون لب لعل تو لبالب کهرست
قدم چون سر زلف تو سر زلف کهرست
خط و خال و دهنش چشمه خضر و ظلمات
رخ و زلف و زینت یوسف جا و زینت
چشم فتان تو در خواب شد و خفته است
فخته چون دو رخدا و نو زینت و زینت

مریم نایه بلقیس سلیمان نکلین

شاه دلشاه و خداوند جهان عصمت دین

آن خداوند که آید ز خداوند خطاب
بانوی هر دو جهان مریم بلقیس جناب
ای بارمنت کردن کردن شده خم
وی ز نوح کرم زهره کردن شده آب
برق با سرعت غمت همه هیرست و سکون
کوه با نسبت حلت همه سیرست و شتاب
ملک در مدت عمر تو که باقی با دا
فخته در چشم تان دیده و آن نیز خواب
که حکایت کند از زلف تو در باغ نسیم
کو روایت کند از لفظ تو در بحر کباب
تیرمه مکرمت ژاله چکاند ز دخان
فصلای تربیت لاله دماند ز سراب
زهوا خشک شود خنده سپین سمن
وز هوا لعل شود کوه لولوی خوشاب

کفر را بیت کیم اندیش منور گردد

نام خلقت بر من انقاس معطر گردد

ای سر آبرده عصمت زده بر اوج کمال
صدور رشید غلامان ترا صف نعال
پایه تخت تو بر فوق زحل ز زمین تلج
سایه جبر تو بر سر کوه طغر مشکین خال

تا شود حلقه بکوشان ترا حلقه بکوش
 زهره آویخته از حلقه زرین هلال
 که دماغ جن از خلق تو بوی یابد
 بر دل غنچه گل سر شود باد شمال
 فکر من کی بخیال تو رسد که خطت
 مرغ اندیشه فوجی مملو انجا بر وبال
 من چه بخرم بکرم مدح تو چون محروم است
 دامن مقنعه وصف تو از دست خیال
 کشتی فکر چون غرقه در یای ثنا
 سوی ساحل توان بردنش آلا بدعا

مرکز دور فلک جز قمری تو باد
 تنق عصمت حق ستر معالی تو باد
 افسر فوق زحل ستم اسب تو شد
 سرمه چشم قمر خاک کف پای تو باد
 هر قبا که سعادت بارادت دوزد
 کترین آستری خلعت والای تو باد
 چرخ پیروزه و ش حلقه صفت چون لولو
 حلقه در کوش کین مژدوی لالای تو باد
 همه احوال تقضا متفق رای تو شد
 همه افعال قدر مقتضی رای تو باد
 بروی تو دعا بر عدوت توین باد
 وین دعا را ز همه خلق جهان آیین باد

در مدح شاه دندی گفته

بیکر این زورق رخسند بر آب و لا
 بی درخشند چون دو پیکر بر خط آسمان
 شکل زورق کو بیار جبهت آیه کاندز
 دایا باشد سعادتمند آبا هم قران
 باد پای آب رفتار کی را نندش بچوب
 آب با او هم رکاب باد با او هم غان
 معده او بگذراند سنگ خار از اسبک
 لیک آب خوشوارش در درون آید
 آب جان او و هر که کاندش جا در یون
 تاروان کودش او از گران جان جان
 او کان قدست و تیر اندر کاندازیم
 می رود همواره بران راست چون تراز
 دشمن خاکست و هم با خاک میکشد قرار
 عاشق آست و لیک از آب بچوید کار

نام

نام خود را جاریه زان میکند تا میکشد
 روز و شب بر دوش غشش فروش بقیس زان
 شاه و شایانکه ذاتش روی تو شد جل
 روز و شب از سایه خورشید میدارد نهان
 ذات او چون ذات عشاقش ندید اما رسید
 هست او چون هست غنقاتان تا قاف جهان
 ای مهر دل برستانان مرده غنقت
 دخترا ان اختران در پردای آسمان
 پای قدر ترا کردون کودان در بناه
 سایه جبر ترا خورشید تابان در امان
 راست کوی بیت معجورست در زیر
 سایه باطل مدد دست در بالای آن
 دجله چون دریا و کشتی کوه بر بالای آن
 سایه ابرست و خورشیدی بر بر سایه آن
 ساقیا آن کشتی زرین دریا دل بیار
 بگذر از کشتی بکشتی بگذر از دریا ی غم
 هر کجا آبی یابی یا شرابی چون حبیب
 در دل کشتی که هست آن نگر موسی و حقیر
 باده چون آتش موسی بجهد چرخ پیر
 سایه جبر تو و خورشید رای روشنست

وله ایضا

ای زمین آستان آسمان ملک دین
 آسمانی آسمان که نقش بند و بر زمین
 استگویی اولت سبع سموات طباق
 نقش در کاه تو طبقم فادخلوا فانی
 رشت سقف لاجوردی کا سما نرین
 حد کره بر طاق ابر و هر زمان از نقش چین
 که شود ناظر بسقف نیم ترک آسمان
 بر زمین افتد کلاه از فوق ترک چین
 طاق در کاه تو طواف است بر شکر ملک
 رسم ایوان تو بنیاد است بر ارکان دین
 بحر عمارت از آب و جلا تا باشد سیاه
 آب حیوان را بجای که در کعبه باشد دین
 بیت معجورست محقق بیت مسجورست
 سقف مرفوعت معین و ظل مدوونست

جمله بیت

ای شاه و شایان که ذاتش روی تو شد جل
 روز و شب از سایه خورشید میدارد نهان
 ذات او چون ذات عشاقش ندید اما رسید
 هست او چون هست غنقاتان تا قاف جهان
 ای مهر دل برستانان مرده غنقت
 دخترا ان اختران در پردای آسمان
 پای قدر ترا کردون کودان در بناه
 سایه جبر ترا خورشید تابان در امان
 راست کوی بیت معجورست در زیر
 سایه باطل مدد دست در بالای آن
 دجله چون دریا و کشتی کوه بر بالای آن
 سایه ابرست و خورشیدی بر بر سایه آن
 ساقیا آن کشتی زرین دریا دل بیار
 بگذر از کشتی بکشتی بگذر از دریا ی غم
 هر کجا آبی یابی یا شرابی چون حبیب
 در دل کشتی که هست آن نگر موسی و حقیر
 باده چون آتش موسی بجهد چرخ پیر
 سایه جبر تو و خورشید رای روشنست
 آسمانی آسمان که نقش بند و بر زمین
 نقش در کاه تو طبقم فادخلوا فانی
 رشت سقف لاجوردی کا سما نرین
 حد کره بر طاق ابر و هر زمان از نقش چین
 که شود ناظر بسقف نیم ترک آسمان
 بر زمین افتد کلاه از فوق ترک چین
 طاق در کاه تو طواف است بر شکر ملک
 رسم ایوان تو بنیاد است بر ارکان دین
 بحر عمارت از آب و جلا تا باشد سیاه
 آب حیوان را بجای که در کعبه باشد دین
 بیت معجورست محقق بیت مسجورست
 سقف مرفوعت معین و ظل مدوونست

در چشم من چشم تو شد
خوشی تو آینه شد
ای که سوزیدم با تو
من گفتم که چشم تو شد
تو بوق اندی و ز قلم رماند
جان با دست تو باد بایست
دور از لب مردم که نشانه جادویم
هر دم بخوردم آید از جبهه زلال
بودن بکج زلفت با صد طالع و جفت
بزرگ با تو چشم تو بود ملک
نیکی بودم ز رخسار تو
هم جان خود فدایت هم خون خود دادم
جایی نمیشد که شوکت و کبر
دوقل سراسر ای از شوق آن خزان

آستان را بر رخ شاهان عالم خاک روی
جان فراید چون هبا در روضه طبعم
بجکس نیست بردامن غباری از دست
تا شود جار و باین دریش فراتشان تو
رنگ اندازن خود من را با حور کف
حور و ولدان پای کوبند از طریح روزگار
جنتی اینک بیان بر تخت جنت ساخت
بست اصل نسخه خلد برین را بهشت باب
آسمان میخواست که شکش کند لختی ترش
سهری بر سنگ ز جند آنکه بر روی کشته
گفت مانی که زنده شد با بر دیوار سر
آسمان مزدور کاراوست زان زمین
تا قبول شمع یا بدخشت ز زمین میکشد
سایه لطف الهی دندی سلطان که هست
آنکه حق را بر خلاق از بی ایجاد اوست
مهد او را مو کعبه رشید اندر ظل جبر
ای ز رشک جام جود چشم در بابر رشک
کونهای صدر آن تیغ خیرات حسان
حلقه درگاه جایت کوشا و عروجه
حاکم را با ظل جایت نیست مهر آسمان
هر نفس مشاطه رای منبرت کرد بک

بر تکامبت را بدیج راند جنت جوهر چین
خوش بر آید چون نوادر بر دامت قلبین
بوز هبا را که غبارتست دامن غبرین
پس که خود را بر زمین مایه زلف حورین
تا بدین حد نیز هم نازکی میکشد نازنین
در طواف آینه خلالت بکاش من معین
حور و مقصور و درخت طوبی و مامعین
تو بهشتی را بران افرویدی و بای پرین
تا نهد بر خاتم پیروزه خود چون کین
بیرگیوان آن معمرندوی باریک بین
در بنفشه کاهی ز دیوار این حصن حصین
پیرو در شبد دست مغربی در آستین
جسم بر مقتضای نعم احوال عالمین
آفتاب ولت و دین فرمان ما و طین
منت انعام آنیکم سلطان مبین
عزم او را مرکب جشیدی اندر زبر زمین
وی ز صفت طاس خلعت کوس کردون بر طین
کوشهای دامت سجاده روح الامین
سایه هدر رفعت دستگاه ملک دین
باغ را با بوی خلقت نیست برک یکمین
از غبار تیره شب روی مرآت یقین

پادشاه بنده از بهر شرا آورده است
در لباسی خانه آراستی که شوق آن
رسم شاهان کرامت این بهشت آباد
جای شاهانت که یارب فرخ و فرخنده باد
بر سریر منصب دشت ای تا ابد
منم امروز بلای شب بچران بر سر
روی آنم که که بر خاک درت مالم روی
دست آنم که که برداشت او نیزم دست
اولم زلف تو آورده بدستان بر پای
غمره و چشم تو شوخند و ب آمده اند
زلف مشکین تو باشا بهر آینه بهم
کرد و رویت همه دلهای پریشان از جمع
زلف اندویدی که روی تو نامحور است
چون تو نیست دلم تافته از آتش عشق
از غمت در بچم کین دل نایاب مرا
گفته بودی که بقصد سرت آیم روزی
نیست ممکن که من از خط تو سر بردم
آره بر فوق سرم نه بشدد که مرا
سر و در بای تو میسر دو مرغی باجم
ماه تابان تو دار دشب مشکین بر دوش

دامن و زبردت و نکته چو در بای غین
طاق ازرق میکند شوق هر زمان جوج غین
رسم شاهان تازه که دی آفرین با آفرین
جاودان بر پادشاه شهنشاه این نشین
شاه پادشاه و باد آیین بر لب العالمین
کرده در کار تو چون شمع دل و جان بر سر
تا کنم مردش از جهره زرافشان بر سر
تا مگر گستر دم لطف تو دامن بر سر
تا مرا خدجه رسد از تو به بایان بر سر
ابروان تو به پیشانی ازین بر سر
عاقبت آمد ازوشانه بدستان بر سر
بست شاه اندوی زلف تو که بای بر سر
که ز عاشق همه جا خواهد و ایام بر سر
هر دم آورده ز خون مرده طافا بر سر
چون ره آورد شب تیره اجرا بر سر
کو بیای رسد آن وعده جانان بر سر
کز زندهم جو قلم خنجر بر آن بر سر
بست چون خوف مند و شریف زان بر سر
میکند شمشیر شب ناله و افغان بر سر
سرور غنای تو دار دکل خندان بر سر

در مدح شاه ابواسحاق قوما بد

چشم من

صحن تو چند زینت هر آن بود
روی تو چند آینه مرد و زن بود
نیز نظر بچشم من که هست جیف
نیز آینه آهوی تو که رو به چمن بود
لطفی ندیدم غیر که خصوص او بود
لطفی عین غایت که خصوص من بود
تا غیر خاص خویش ندانم حدیث تو
را خنجرم که با همه سخن بود
او قاتل کجایی که ز دختنم بدم
مردن هزار بار به از زینت تو بود
قلعه دولت طلب میکنی با شتاب
و حال دوست طلب میکنی با شتاب
که خار و گل همه با یکدیگر تواند بود
سوی بگردن مقصود و دست حلقه کند
سپیدش تیر با یکدیگر تواند بود

6
 در کعبه
 هیچ سبکی بپیری داشتیم
 حیدر نامیم جای داشت
 ای بابا
 هیچ بی برکتی که در دیار
 پدید آمده بود
 تنعم
 هیچ ملک قدری در میان
 جان مالان خود بداد جسم
 دوران
 پیش چشمت هیچی آید که در دست
 هر دو
 آهوی من بود چو نوبی بدین
 بودن
 پیش دست جگر یکنساده بود
 بزرگ
 دل افکنند ز باغم کرد با پیش
 نیکی
 عین محنتم یارب جو اند
 هم
 شست بخش و از کون برشته
 جای
 نقش دین شمع در صورت
 زوق
 یک نقطه ز سرخی بیاض است

۱۱۷
تا بقیه سید بطور مستجاب تو
برده غنچه سید روخته و گشتی تو
ای کل خوشتریم من بلی غنچه سوز
کز شرفا میکند شب شمشیر عالی
میا که ملول بودی از نفس مشکان
قال و متاع عالی میکنم از برای تو

سحر که می که چن شمع لاله در گیرد
 جهان بپروان کس جوان و نازده شود
 جو مرغ عیس اگر لعبتی ز کل سازی
 مشابه کل زر د فلک شود کل سرخ
 نمونه است ز قاق آتش کبریت
 بدان چو باغ شب تیره تا سحر بلبلا
 اگر نسیم سحر بر ختن گذر یا بد
 مسافر نیست این کل رسیده که او
 ز یک نسیم که در آستین غنچه بگردد
 ز بس قراعه که کل کرد در دانه
 ز آفتاب جو چرخ خمیده نرگس مست
 اگر حمایت او ذره را دهد عکس

سخن بغزم صبوحی بیاله در گیرد
 هوای جام و نش ط قح ز سر گیرد
 ز اعتدال هوا حکم جانور گیرد
 نخست تیغ بر آرد دگر بگیرد
 چو باغ لاله که هر شب زیاده در گیرد
 همه لطایف او راق کل ز بر گیرد
 ز رشک مشک چه خونها که در جگر گیرد
 جو بر کل سفره بسازد ره سفر گیرد
 دوشمال جو مریم بروج در گیرد
 مجال نیست که دامن بیکدگر گیرد
 بیا د خسر و آفاق جام بر گیرد
 فراز مسند خورشید مستقر گیرد

3

ایاسحاب نوایا که دست بخشش تو
 تو آفتاب منبری جو آفتاب سپهر
 غایت تو روانی یک نفس بخشد
 بغیر داد تو در آج چشم باز کند
 برید فکر تو افلاک زیر بال آرد
 جو تیغ تو بدو چشد قضا مقربا بد
 مهابت تو اگر باد را غنا بخشد
 بفر باد سبک را خاک و فن کند
 شب زمانه بمر تو کرد آبتن
 عدد و حساب ترا چشم اجل داند
 جو آفتاب خیرت سبک یشارت رای
 ز خاک بایت اگر حور ذره باده
 شرار آتش قدرت اگر بحر رسد
 زبان لطف تو با خامه چون سخن راند
 بارگاه ز خلق تو رنگ و بو باده
 زمانه اطلس مکر بر سبز کرد و نرا
 اگر ز نعل سمند تو افسری باده
 اگر نه مدح تو کو بد ز با سوسن را
 مرا رسد که فضیلت نه بد برای زمان
 چشمت که خود این سر آیشش سوا
 سر آیش عمر تو معور باد تا حدیب

بگاه فیض عطا بحر را شمر کسیرد
 چهار بالش ملک از تو زیب فو کسیرد
 کفایت تو جهان بیک نظر کسیرد
 بعون عدل تو راه شیر نر کسیرد
 همای ممت آفاق زیر پر کسیرد
 جوشست تو بکشید قدر خذر کسیرد
 صلابت تو اگر کوه را کمر کسیرد
 حکم کوه کرا نرا از جای بر کسیرد
 و کمر نه کین تو حایا دم سحر کسیرد
 و بی نیام ترا مطلع نظر کسیرد
 ز حد خاور تا مرز با ختر کسیرد
 بخش پات که در دامن بهر کسیرد
 ز خاصیت همه اجزای او شر کسیرد
 جو نیشکر همه اجزای بی مشکر کسیرد
 نزال عدل ز لطف تو بارور کسیرد
 ز کرد کجاست شک تو آستر کسیرد
 سر سپهر بزرگ کلاه خور کسیرد
 بنفشه وار زبان از قفا بد کسیرد
 و کر خود این قلم شش شعور تر کسیرد
 ز بهر آلوده رخا نه دور در کسیرد
 که کار خانه فردوس از تو فو کسیرد

این قصیده را در مدح سلطان اویس گفته

صبح عید مکر بود غزم میدانش
 سوار کشته می راند و میکشد بدو
 بحسن بغضش آکنده کوی درید
 جهان بان همه طوای عید میجستند
 نظر بجاک درش داشت میل کز حدیل
 جو کرد در پیش افتاد عالم خاک
 ز تابا فتنه کجا و بر زیر او ماند
 نه سهو بود که رخشش آید بود
 کسی که آذر بر زین ندیده بود
 زمانه نعره بگیر زد دران ساعت
 چه رنگها که بر آینه رنگ رخسارش
 چنین که جام لب لعل و ست مردان
 بر بخت خون دل من و کردنش خواهد
 جو غنچه بود دلم پای مهر در دامن
 بتاب روی جو خورشید سوختی عالم
 خدا یگان سلاطین عهد شیخ اویس
 خود دوده بسرد در کاب تدبیرش
 فلک ستانده که نعل سمندش اندازد
 ملک نشسته که کردی ز راه او خیزد
 و لیک و شن تیغش جو بد چشم خلو
 که نه ز غایب بردوش داشت جواکش
 شمال غامضه زلف غیر افتاش
 فتاده کوی دل اندر چه ز غداش
 ز لعل او که غسل آیت است درشاش
 جلای با صره میداد ذکر بکرانش
 غیر سید و بی دست کس بدانش
 باتشی که بر آئینه آید جواش
 رخش ز آتش و آتش میده رخاش
 بیاد پای روان بر بگاه جولانش
 که حرفش کرد جمال آفتاب تابانش
 چه فتنها که بر آینه خیم قانش
 درین زمانه که نیست مرد میدانش
 کتم بدیده جگر کوشه نیز قربانش
 هوایش آمد و زد دست در گریانش
 اگر حجاب نبود ز ظل یزدانش
 که مودیه و کرم آیت است درشاش
 قضا نهاده غنا بر غنا فرمانش
 خود یگان کند تاج فوق کیوانش
 برد بخلد و کشد در چشم هوانش
 نهاد سر چه کند قاطعت بر بانش

بوجه راتب یکزوره برنی آید
 که سوار ی اگر با سپهر باز د کوب
 و کوبی فلک سر در آور د جوگان
 بانهای جلالتش غیر سد کردن
 ز بیم باد نیار د گذشت بر سر شمع
 عددی بی کوشش کوس و کوشش
 عروس فتح که کلکونه اش ز خون شد
 سنان رخ تو هر جا که در زمانه دین
 جهان بعدل تو در دشت کلاهی کشت
 بفتح قلعه کردن اگر که بند
 نسیم معدلتش که بشیر شتر زه
 بیا د خلقت اگر خوب تر بنشاند
 و کرمی هوای تو و اشود دل کل
 غنا توسن دولت ملک بدست تو را
 خدایکنا ملک جهان خدای جهان
 بفرعون الهی کسی که مخصوص است
 شهاب خورشید را که شت فصل خریف
 عروس خال بید آیرف ز د وقت
 جای داده درین موسم از کف ساق
 بکوب قی کلکوخ که بزم عشرت ساز
 کیست قلعه نژاد آنکه داغ جم دارد

هم خوانین بحر و د فاین کانش
 بیایک سیر د کوی نه ز جو کانش
 بیای اسب در افتد سپهر جو کانش
 هنوز بماند که هست ابتدای دور
 مکرستاند بر وانه ز دیو کانش
 بهر تیره نشاید ناد بر جو کانش
 بر وز بزم بود بر جم شبتانش
 بکاسه سر بدخواه کرد مهرانش
 که و خشت است ز جو بانی و جو کانش
 بیک و ماه تو ای گفت آساش
 بشیر سیر کند جدی را ز بستانش
 کل شکفته بر آرد ز غنچه بیکانش
 نسیم باد صبا کی کند پریشانش
 بکام خویش و بر غم صود میرانش
 نهاده است برای تو جزو بستانش
 چه غم ز لشکر فوون و خون با مانش
 رسید کوکبه موکب زمستانش
 که رخ کنند بر خاب باده مناش
 اگر دهم آب حیات مناش
 جو و خوب بیار بروج و بر جانش
 سبک را آر بیدان و کرم کردانش

شهاب غیر من آن ببل خوش الحانت
 تو در کرامت ابوالقاسم و حضرت تست
 همیشه تا که سر آید سبج شش در را
 سر آید عمر تو باد اجنان قوی بنیاد
 مدام نوش و مخور غم زد و در جام سپهر
 که هست بر کل مدحت هزار دستانش
 ملاذ و ملت حسان و وقت سمانش
 بود خواسته نه سقف چار ار کانش
 که منهدم نکند دو برج بیتانش
 در آن زمان که نباشد مدام دورانش

وله ایضاً

بیا که عهد چمن تازه کرد با دها
 شکست شاخ شجر زبب تخته بر آزار
 خذرات چمن جلوه میکنند امروز
 و کر نه بهر چه کردون شکوفه کل را
 چو است باون باقوت لاله بر سر مه
 صباست غالیسای و نسیم مجده سوز
 هم جوهر لعلست غنچه را در تنک
 قبا ی غنچه بر اندام کل نی کنده
 چنار دست بر آورده است شب به شب
 هزار دایره لعل ی کند پیدا
 بر زده جادهد اکنون نسیم صبح بلطف
 بسکان زمین مرز ما کنند نداه
 بیاض دیده نر کس نکر تعالی الله
 اگر کشد قلم نقش بند ازین نقشی
 گرفت خار بیکبار جانب غنچه
 بنا ز کبیت چمن را طراوت رخ یار
 بر د با د سحر آب طبله عطار
 عروس سببیت نبات نبات را بندار
 سبیده بر زد و کلکونه کرد بر رخسار
 چو است دامن کل بر ز رنگ بوی بهار
 شمال چهره کشا و زلال آینه دار
 هم بضاعت مشک است لاله را در بار
 که تنگ و خفته اندش بونک سوزن خا
 می کند قنار قمریان ز دست چنار
 هزار نقطه زنگار غنچه بر کار
 چه خوش بود که بدین لطف جاد بیکار
 مستحان هوا فاذ نظر و الی الآثار
 که خیره کشت در و دیده اولو الهیار
 سرب زنده قلم نقش بند بر دیوار
 که ناز کبیت بیکبار جانب دلدار

زخوی خار بستن آموخت غنچه کل
بیایا که زمان بهار و وقت کلفت
جو خند لب دل غنچه را زدست من
چون ز غنچه نماید هزار خسره سبز
جو خسروان که رخ که بیار که آیند
جو سوسن از طرف جو بیار بای کشد
نگار شکسته سماع و سماع جنگی رب
میان باغ از ان روی بسته شد کمرش
همین که دوش بهمان بلبل آمد کل
صبا بیاری بلبل همان زمان برخاست
شکوفه هر دردی را که داشت داد با
ویا ز تنگی کل بخود فرو شده بود
فراز تخت زمره نشسته در شب نم
هزار دستان با صد نوا به پیش آمد
که ای نگار پری رویا ناز پرور دم
جو آید که چون عمر را بقای نیست
مذکران چمن چون مقدسان فلک
دعای شاه جهان میکنند و میکوبند
ستاره موکب خورشید جتر ماه علم
مغز دولت و دین شاه زاده ثنا و سنا
لوامع نظیر از کر و خیل او لامع

کجا کند دل نازک تحمل آزار
دی بیاد کلزنگ وقت خود خوش ار
جو سرو بن طرف جو بیار را مگذار
سبیده دم که زند ابر خیمه بر کلزار
کل از سراچه خلوت رود بصفه یار
جو نر کس از قبح باده دست یار مدار
شر آبل صبوح و صبح عیش و بهار
که در جنین سرو وقتیت سرگران
ز ذوق بلبل بیچاره را غاند قوار
بساخت برک نوایی که بود نشاد کا
سحاب هر کو هریرا که یافت کرد نثار
نیکشود دمان و نی خود غدار
بنای لعل در آویخت لؤلؤی شهوار
بعذر خواهی و گفتش هزار بار غوار
چگونه ز صداع و زجای نامحور
معاش یکشنبه سلامت خار یا دشوار
فراز سدره اشجار این که در اشجار
که باد تا ابد از جاده غم بر خور دار
سحاب بخشش کردون شکوه کوه و قاف
که خسروان بخلایش کرده اند اقوار
جو نو چشم نجوم از سبای شب تار

بچه

روای کرم از نشر خلق او فارغ
زال است ز احسان لطف او اوجا
ز کبر دشمن آتش نهاد او میخواست
ز هی تاثیر نعل موکب تو زمین
ستاره راه بر سمت طاعت تو میر
زری که در لحد خاک بود پوشیده
صد آبی صیت صبر تو باش برون آورد
درست کرد و بر این بخشش خاک بطف
ز رخسارین خورشید و سکه و زرشا
بدفع کف دل صانع تو دینار است
معالم تو برون از تقویر او نام
مده مجال ملک بعد از این که به رنج
سپهر پیر شد و بر تو کاری کرد
بد و عدل تو آن به منزوی باشند
پناه اهل زمینی زمان بسایه تست
و کمر ز باد نکرده خواب کنند کل
اگر نه عدل تو باشد ز آه مظلومان
نشان رخ تو آید برون جو مار از بو
خواب تعلقی زان آشیانت آن غنچه
جو خاتم تو هر آنکس دست بوس تو
شما بوج تو کفتم قصیده که نظیر

جو طیب نافه مشک حد و چین تار
سحاب است ز دیوان جود او ادرا
که زود میر شود زود میر شد جو شرار
سواد کرده با طراف آسمان بغبار
سپهر را همه بر قطب و لوت تو مدار
کفن در دیده و کردیده سکه خسار
که داشت خاصیت نفخ صور دیگر بار
همان زماش بخشید به حاج شمار
بر تو نیست بقدر ذره مقدار
از ان درست تر امر و زینت یک دنیا
مدارج تو تو زون از مراتب انکار
خلائق از حوکنای کیند و آوار
که بچوخت خودی نو جوان و دولت
بخانهای خود اندر کوکب سیار
که آفتاب ملک رفته است بر دیوار
نیم لطف اگر باد را شود معمار
بر آرد آینه خورشید آسمان زنگار
ز بشت ختم تو در سر شکسته مهر مار
که می درددل دشمن با نهین منقار
همیشه خانت کار او بود بسیار
اگر شنیدی کردی ز گفته استغفار

منم که این نفس عاج و آبنوس جهان
ز بحر خاطر من میرو و بشرق و بوقب
مرا معانی در سیت در کلام متین
عروس طبع مرا جانیست بس نازک
دی ز دست جفای زمانه افکار نو
هیست تا سر هر سال میشوند بدید
درخت بخت تو بادا بغایت سبز
نیافتست جو من طوطی شکر گفتار
بر از جواهر مدحت سفاین اشعار
نشسته چون زرو یا قوت در دل
ز جانبش نظر تربیت در رخ مدار
درون خاطر مابکار پرده افکار
ز آسمان با طیان کواکب از بار
که شاخ دولتش آرد بخوم ز ابره باد

وله ایعتا

ای منزل تاج علمت اوج ثریا
چون تیغ تو بزل تو گرفته همه عالم
کرد سبب آب زنبور برج کردون
در آغو منشور ابد عهد تو تاریخ
خاقان از لشیخ او بس انک بتعظیم
یکد زه بر او ان تو خوشید منور
که مارسان تو کزیده دل دشمن
ای حق والای تو بیرون زده خیمه
وی قوت ادراک تو از منظر امروز
عقل از روشن آبی آموخته قانون
کا و وسع یک و نو در و جشید و فریدون
در کور بعد تو نیاز دتن به سران
در عهد تو تیغ از چرخ زبا آور و نیزه
روی طغر از آینه تیغ تو پیدا
چون صیبت تو عدل تو رسیده به جا
موج کرم آب کند زهره دریا
در اول احکام ازل نام تو طغرا
شاهان جهان است درت کعبه علیا
یک خیمه در اردوی تو کردون معلی
که شیر لوی تو در دیده صفیجا
از پرده سرای ملک اطلس والا
ناظر شده بر کار که عالم خود را
روح از نظر لطف تو انواخته احیا
کوده جو سعادت بجناب تو تو لا
در عدل بدورت بغور و دسر دارا
بی مشورت تیغ تو دم نازده قطعاً

در سجده درگاه تو خواهند که گزند
جبرت بطلک گفته که بالا مروای چرخ
برداشتن تیغ و کندار چه گناهست
بدخواه سبکسار ترا و عده مرکبست
انصاف که شمشیر تو با این همه تیوی
آن لحظه که از سهم دم نیزه و پیکان
از بس که بر آید بطلک کرد و لشکر
از زخم صداع فرغ کوس صدایش
آن روز مه روز زبا و لب شمشیر
انجا که کند لشکر بدخواه سیاه
چون دید زیادت سری خیم تر تیغ
روی مه رایت اگر آری سوی کردو
کو قلعه هفتم نبار دینو کیوان
ای مصعد اعلا ی ملک که پرواز
وی سایه حق بر تو انوار آری
تو یوسف عهدی که دگر باره جوان
بی در دسیر نیزه و آمد شو پیکان
اطراف بلاد تو شد از امن مزین
الته لله که درین فتح نداری
شما جو در کنج معانی لای
ناگاه خیال صنم در نظر آمد
اجرام بیکسر دوسرا ز شوق جو جورا
زیرا که مرا میرسد این منصب بالا
در عهد تو هست این همه در کردن انوار
زان کوز کوان به سرش آمد بتقافا
با خشم ستمکار بسی کرد مواسا
چون خانه زنبور نشود دسینه خارا
چون توده غبار شود این قبه خفرا
فریاد بر آید ز دل صخره صفا
باشند با و صاف ایادی تو کوبا
شمشیر تو چون صبح غاید بدیضا
چون شمع بگردن زدش کرد مدارا
رایت بکشاید بهی قلعه مینا
صد باره فرود آری زین بام زحل را
مرغ خدمت مگر ترا مریط ادینه
در ناصیه تست جو خوشید هویدا
این پیر زن دهر بحدت جوزلیجا
بی انک لب زیر کند تیغ بیالا
اسباب مراد تو شد از فتح مهیا
جو منت حق جل تبارک و تعالی
بکشد و خیمم بشای تو در اثنا
مهر رخ او سرزد ازین مطلع خوا

ای کار مرا زلف تواند داشت در پا
هم لعل تو جایست لبالب همه سکر
از باد سحرشام دو زلف تو مشوش
افتاده مهر قلعه از زلف تو آشوب
بنت نه تجلی جمال تو بسکدم
از شوق جمال تو دل خون شده هر دم
در دل عشاق ترا برمداد است
آنجا که رخت دست ستم برد بخت
مژگان تو بر هم زده مردم دل احیا
شاید منم آن بحر معانی که بدست
در مدح جناب ملک آسان ضمیر
تا آبخ ملک و آینه عدل
بادا همگی نقش مراد تو مقصود
چشم ملک از کرد سپاه تو بکحل
رای ظفر از خون عدوی تو مطرا

در مدح شاه اوین

طراوتیست زمین را بفرخ و روین
که هر زمانه بخت آسمان ز روی می
ز روی لطف حیا کشت بر هوا غالب
جنانک بیکدش از صبا عرق ز جبین
ملک قوس قزح بر هوا کشید کمان
هوا ز برق جهان بر جهان کشاد کین
جو بر سبز چمن شد شکوفه را پس
نکار بر کس سمن شد بنفشه را بالین
مرا از آب خوش آمد که میزد بر رود
ترانه های دلا و نیرو و صوتهای عزیزین
درخت میوه که چون شاخ بید بار داشت
جو برج نور بر آورده زهره و پروین

چمن بهشت ز چرخ برین ز سائید
مثال نرگس غنا بعبه کویب
گذشته اند سحر که خدات بهشت
نماده لاله کله کج بشیوه خسرو
رسید خسرو انجم نجانه به سر ام
بوصف عارض کل بلبل غزل کو را
سخن جو نظم تر یا و لاله چون شعیت
جهان جو من یمن با جهان جم بر جوی
جو باد صبح سیوی کل و کس بر خیز
مگر بلاله و نرگس بیارها در سر
نه انگ ساختی را جو غنچه در خرقة
درین جبین سره و وقتی توانم آجا
بنفشه دسته از آن میشود بگلشن
کلمه وار زبان عقد داشت سوسن
که ای ز فیض عطای تو در لباس خضر
ز مهر خاک نبات نبات را لطف
خامد که مت هر سحر در آوینده
سحاب داد جواب جواب سوسن را
منم کدای در بحر و بحر با هم فیض
غیات اهل ملک مغیث ملت و ملک
قصا توان قدر قدر ساره چشم
خلاف نیست بر آن چرخ پرست برین
که در چمن تماشا لاله و نسیم
بماند است در و باز چشم حور العین
کشاده غنچه دهن خوش بخنده شیرین
زدند منبر کل بر منابر جو باین
معانی کلمات نیست نازک و رنگین
که کرده اند بر شمع دلکش تفسیرین
اگر معانیه جویی بهشت و ما معین
جو سبزه سحری بر کنار سبزه نشین
جنین روند لطیفان بر وز بای جنین
زبان کنند و نشینند بادل خویین
مکدر است درابر و نمکده این دم چمن
که در بار بخت و میرود فرو و عکین
کشاد و که دبا حسان سحاب را تحسین
کل چمن که باب صیوا کشت عجمین
بر آورده نبات نبات خلد برین
بتاج لعل کل آویندای در عین
که من کیم همه آثار لطف شاست این
کدای دست و دل پادشاه روی می
خزین مهر ملاحظت مؤدولت و دین
زمین و غار زمان سرعت خود عکین

پناه و پشت سلاطین عهد شاه اویس
 شترش که بیدان کهن جو شیر علم
 بر بزمینش بنجم نیفتد بخی
 بزور و مردی او کسب شمسوار ملک
 ز تار برجم او نور فتح به تا بد
 ز داغ طلعت او سپهر خنک کوه و نوا
 در آن زمین که بیار و کفش بجای نباشد
 زهی ز لوح ضمیر تو عقل علم آموزد
 ز رشک عین تو نعل موکبت دل قفا
 جنان ببرد تو میزان عدل شد طیار
 از آن گذشت که در روزگار احست
 بطالع تو مشرق شد دست شاه ملک
 ظفر به بند کند تو معتم شد و گفت
 باب تیغ تو میرد بر و ز کین کز خود
 اگر سپهر در آید بایه علمت
 اگر ز روضه خلعت خال بوی برد
 زبان سوختن آزاده در حدیث آمد
 اگر چه طبع روان منت بجز کو هر
 مرا تصور مدحت جنان بود که بود
 سخن در از کشیدم کنون زمان دعا
 طرب خیال برای منت پرده غیب

خط ابر بسیار آفتاب ابرین
 رود ز جمله مهرش بیاد شیرین
 اگر بهر کند اتقانه از سر کین
 غزاله نام زین جوج تاب خانه نشین
 جناح از شکر زلف سنگ جمال یقین
 ز راه مرتبه بر سر سبق گرفت سرین
 بر آو رند سر از خاک کجای دین
 زهی ز بحر نوال تو ابر کو هر چین
 هزار بار شده رخنه رخنه چون شیرین
 که میل سوی کبوتر نمیکندش همین
 برای رزق کسب خون خور و بغیر چنین
 بطلعت تو منور شد دست تاج و تکیه
 که فتح را به ازین نیست هیچ جلالتین
 بود عدوی تو بر زمین جو آذر بر زمین
 نبات پرده نشین ملک شو نوسان
 سر از چه رویا فود آورد سنبلین
 اگر کنم بشای تو اش سخن تلقین
 و کر چه شعرتین منت سحر مبین
 شکسته بر کعبه راهوای علی بن
 که جبرئیل امین راست بر زبان آمین
 خزینه دار ضمیر منت روح امین

همیشه تا متولد بود امانت و ذکر
 هزار سال جلالت بقای عمر تو با ده
 ملوک ملک ملک امی و مطیع ره
 نهد ز ضعف شکم بر زمین براق ملک

قصیده سلمان در مدح شاه اویس
 دارم آینهک حجازی بت عشاق نواز
 راز جان کوش کن از خود که ره یافته است
 پرده سازده امروز که خاتون غیب
 آفتاب طرب از مشرق خم به تا بد
 ما تو چه بدر کعبه معنی کمر و ده
 یار خواهی که بشادی زورت باز
 مر جایی بشنو و بخت این در ز در آید
 بختگان بین شده از ذوق در ایدل
 عاشقان حرم از جام ندا سرستند
 ای بگرد حرم طوف کنان اهل نیاز
 چشمه نوش لب لب کوثر خندا
 کرد کوی تو کند کعبه به عمر طواف
 باد قربان کاخانه ابروی تو دلا
 دست در حلقه موی تو اگر نتوان زد
 نیست سودای سر زلف تو کار کمر
 میکشد دست جوی زلف کج تو شربست

همیشه تا متولد بود دشو و کسین
 بشو آن همه ارد بهشت و فروری
 خدای عزوجل حافظ و نصیر و معین
 اگر وفار تو بر پشت او به بند زمین

ساز کن ساز نوای ز پی راه حجاز
 حرم حرم اندر حرم پرده راز
 میدهد جلوه حسن از تنق عت و نماز
 خبر و بخت خود که نکردند در توبه فواز
 رفته و آمد ایم از ره صورت همه باز
 راه دل باز کن و خانه جانرا در باز
 بختی از سر در آید شود الا آواز
 بختیان بین همه از صوت در آید شک و تاز
 مطرب این غزل از پرده عشاق نواز
 عاشقان به صفا راه روان سر باز
 آب جاده ز نخت بر چه ز منم طناز
 پیش روی تو بر دلمه روزه نماز
 خاصه اکنون که بود چشم خورشید تیر انداز
 بر در کعبه کوی تو نهم روی نیاز
 کان طریقت خم اندر خم و دگر و در
 راه سودای تو کان بر ز نشیب و فواز

سخنهای
عالم را
بدرجای
بند زبانی
صدون قدر
سراویند

بروای قافله باد و بیاور بویشت
باد صد جان مقدس بغدای نفسی
ای دل از بادیه تخت عشقش بان را
وارث ملک ملک کیلانش و اوین
انگن از جود جام کرم مجلس است
ای نمایان شده در عرصه ملک طیار
رای پرواز تو بر افروزشید کنین
بوده آغاز زمان توستم را انجام
جز انصاف تو که ظل نمای اندازد
شد یخت تو سر تخت مقام محمود
خشم را تیغ تو در دم بر بان عاف کرد
که بشاید دگری مثل نو داند خد را
در زمان تو بجز دشمن جا بهت ز کمان
که جو خوشید عنان بر طرف مشرق تاب
بنان در که بخشش رخ اجباب فروز
طلبل باز تو هر آنجا که بپرواز آید
آسمان خواهدم از خاک درت دور کند
در ثبات قدم طلب ترا ز کوه و بل
بحر از غصه مرا نیست و بی دلداز
هر کسی بر در تو ای در اسی دارد
دوش پر خرد از آه نصیحت میگفت
میدم بان تو بستان و بدید با بواز
که صبا بوی او بس از قرن آور بجا ز
بحریم هم مرحمت شاه انداز
شاه دین پروردنم کن دوست نواز
ز امتلا بچو صراحی بنواقی آمده باز
وی بلنگان شده در سینه عدل واز
عهد میمون تو برداسن آیام طراز
کنش انجام خودی تو زمانرا آغاز
کلبک بر سینه او خنده زنده بر شهباز
شد یقیم که تو محمودی و اقبال آیاز
در زبان و دم شمیر تو هست این اعجاز
عقل دانه بهمه حال حقیقت ز جانه
کنش بدست کسی زحمتی از دست انداز
گاه از شرق بر طرف مغرب ناز
بنان در که کوشش سر بدخواه انداز
نسر طایر کند از قلعه که دون پرواز
آفتاب نظری بر من خاک انداز
غم دوران زمانست غم کوه کداز
بحر از ناله مرا نیست ندی دماز
من به پیر اسم از جمله اقران ممتاز
در دو بیت سخن خوش بطریق ایجاز

شود

شد در آمد شدنت عمر به بان سکن
تا یکی دست دراز یکی اکنون وقت
که کج بکج بنشین و کج بای دراز
که مرا نیست جهان باد که در دور ملک
بسیج باقیست نماید بجز از عمر دراز

سلمان فرماید در مدح شیخ حسن

ای قبله سعادت و ای کعبه صفا
جای خوشی و نیست نظر تو هیچ جا
بر خشتی از اسلحه جام جهان نما
در ساعت تو مروه جهان بود شمال
از جام سابقان تو خوشید را فروغ
در سطر بنا تو نامید را نوا
ذات العباد را بجناب تو التجا
بر و ایران سدره نشین بانگ بر
بر کوشهای گنگه ات با سبب
صد بارش بر سر کیوان نهاد با
از اوج تو ملک بر اوج ملک
بعد از هزار سال پیام ز خل رسد
این ان اسس نیست که کرد و خلق
لو بست الجبال او انشقت السماء
فر تاجه تو ملک آفتاب را
بیرون و اندرون تو برفت و تو بخش
خوشید ذره وار اگر یا فنی جل
خود را بر وزن تو در آنگذی ز نوا
این طاق لا جوردی اطلس کنفا
در زیر طاق صفات ارکان دوله
چون روضه بهشت زمین تو زوخ
چون چشمه حیات هوای تو جان فزا
وز دو دمطبخ تو بود ابر احیا
رکن بهارکت جو بر آورد سرز آبا
یا حید اوراق که ازین این مقام
امروز شرق و غرب جهانراست ملجا
کفند و شد بدید صفا در میان ما
بغداد خط ایست معطر که خاک او
در آج بوم او بهشت این کند شکار
و آهوی دشت او همه سبیل کند چرا
کای شمال بر کدر رفته عطر
باز از خور ز سایه او سرد در غور
بشت بین بشتی او کرم درشت

از شرم این سواد که او جان عالمست
 تبریز در میان خوی ز دروغها
 از آب روی دجله دگر بر حال مهر
 نیکی کشیده را بنود زینت و بها
 مای بیان و ماه رخان در میان شط
 چون عکس بر آبی چون در شط
 در تیره شب زبس لمعات چرخ شمع
 بر روی صبح خنده زنده دجله از صفا
 روی شط از سفینه سپهرست بر هلال
 در هلال زهره لقای قمر لقا
 شبها که آفتاب نهد در میان آبا
 پیدا شود هزار صفا در میان ما
 بعد از سایه بکسر آفاق از آن کند
 کا مکنده سایه بر سر او سایه خدا
 سلطان نشان خسرو اقلیم سلطنت
 بالانت بن منصب ایوان کبریا
 دارای عهد شیخ حسن آفتاب ملک
 نوین عهد بند خدیو جهان کث
 که در خیال تیر نهد عکس تیغ او
 اعضای امان کند از یکدگر جدا
 تابان زبرجم علمش نفرت و ظفر
 کالبد رفی الدجیة و الشمس فی الفی
 ای نعل بار کوه ترا قدر کوشوار
 ای خاک بارگاه ترا فعل کیمیا
 سلطان بارگاه ترا روز عرفان
 بالای که دلباش خورشید شکار
 خاک در ساری تو کاکسیر دولست
 در چشم روشن ملک کشته تو
 تو آفتاب ملک و هر جا که میروی
 دولت ترا چو سایه دوانست در قفا
 رای منور تو سپهری همه قرائ
 طبع مبارک تو جهانی همه وفا
 من مایه ساری تو این شاه بیت
 سلک صفت مدح ساری بود سزا
 روز و شب ماطلع الشمس القمر
 صبح و مسات ما اختلاف الصبح والمساء
 بادامه مبارک و اقبال و شادیت
 پیوسته خواهد تا شغلان این سرا
 که دون بلا جود ابد بر کتابه اش
 تحریر کرده دام لک العود و البقا
 بجزت گذشته مفصل و بجا و جارسال

کین بیت شد عام بر اینای این بنا

سلمان راست و لایق

باد سحر که ی بهوای تو جان دهد
 آب حیات را بلبعت روان دهد
 در بوستان بیاد دمان تو خنجر را
 مردم هزار بوسه صبا بردمان دهد
 زان که عکس آه دهد حسن روی کل
 روت بعکس حسن مه آسمان دهد
 کل کوه از جمال تو خواهد بجا ریت
 باد صبا جو عرض کل بوستان دهد
 بر دم کمان که هست میان ترا که
 آنگاه میان تو تن در کمان دهد
 در رشته جمال تو هر دل که عاشق
 جای یک نظر دهد و بس کران دهد
 از حلقه دوزلف تو عطار باد صبح
 بوی بهای دهد و رایگان دهد
 تا چند در هوای جمالت باب چشم

در چهره لاله کارم و بر زخون دهد
 صفای چهره را چو عجبی کنم سوال
 از دیده در جواب مرا ناردان دهد
 مانیسته تو دمن طفل غنچه را
 کرد آید لب شکرش لبان دهد
 دندان فرو بر بامیدای دل ارترا
 روزی لب مکار بکای زبان دهد
 دانی که خال در چسبیدن او جوت
 کان سیم اگر دهد بنوش در میان دهد
 مای دلم واه غمت بر خطر بگو
 باز لب بردلت که دل بردلا دهد
 دارم دیا ضعیف بدست سنگری
 کس چون دل چنین بجان دلش دهد
 خود دل کرا دهد که دهد دل بی تو
 باری جود دل دهد به مهربان دهد
 چشت بخنجر تره در لاف خواب کرد
 کس خنجر کشیده بست چنان دهد
 بر ناک بلا کثید قضا ز جوخ
 چشم تو راستش بدل من نشا دهد
 کرد و بینه لب من چشمه حیات
 هر که که شرح آن لب شکرش دهد
 چون منبع حیات بکوه دغا صیت
 آن لب که بوسه برد در شاه جهان دهد
 سلطان موعود دولت و دین کونیم دل
 نوشین روان بقالب نوشی روان دهد
 دریای جود شیخ او پس که دولتش
 آب نهال عدل ز تیغ یمان دهد
 شاهی که قیصر و جم و دارات صیت
 کاچی بیادگاه آب روان دهد
 کیوان بیک دقیقه فکرش کجا رسد
 چو خوش اگر هزار درج نردبان دهد
 بر قامت بزرگی او اطلس ملک
 بی زبید از بزرگی او تن در آن دهد
 در ملک دستیار حکم کشت تیغ او
 تا تاب کوشمال کند و کمان دهد
 بیکر و زه جوخ دل و دست او بود
 هر در که بحر غنچه و هر زر که گداز
 بر روی ران آهوا که داغ او دهند
 بس بوسه که شیر خدمت بران دهد
 برو از شرطایر جوخ آنچه و فحمت
 زین آستان حضرت بخت آشیان دهد
 ای سرویس که رای تو در ضبط ملکست
 مردم خجالت خود خوده دان دهد
 جوخ پیر دولت و بخت ترا بدید
 گفت ارد در مدد این نوجوان دهد
 بست آستان حضرت اقبال را حرم
 مقبل کسی که بوسه برین آستان دهد
 صدار که دلباش خورشید سر نهاده
 تا شاه زیر دست خود او را مگاز دهد
 از همت تو شرم نذر سپهر دون
 که صبح تا شام جهان را دوان دهد
 کشتت پای باز مشرق بدست تو
 بر پای خویش بوسه بیای از آن دهد
 جوت منظره است که کمان خاک را
 از تاب آفتاب حوادث امان دهد
 مشکل رسد بجان درت چشمه حیات
 و خود بدین امید عمر جاودان دهد
 خصلت که کشت تیشه بخون خود آید
 آتش دهد زمانه ز نوک سنان دهد
 روزی که دگر مریخ رزم شاه
 بر چین راز شوسه طبل دهد
 بر منور ان که میجا ز عیبشها
 عارض جوخ جوشن بر کستوان دهد

بای مبارکت جو کند زور بر سرک
دست مخالفت مهتاب غمان دهد
یک رخ آن که شرح رزم که بهفت خوان
خشم زمانه باد جدار ازین کسب
شاید که گفت طهر از سر طبع
این بیت را و حوص طبع برهوان
نام هنوز خسرو ماند زان ده
داری تو جای کجک کهن مدح خوان
روح طهر اگر کشند این قصیده را
صد بار بوسه پیش مراد بان دهد
تا صبح نوحه پس زمره حجاب را
هر روز بطوه از تنق جاودان دهد
با دوا و وس نخت ترا زینتی که چرخ

هر ساعتی بروی فاصد جاد دهد

سلمان فرماید در مدح سلطان اویس

در درج در عقیق لبث نقد جانها
جسبی غریب یافت بجای نهان نهاد
خالت ز غبار آمد و مهری بر آن نهاد
باریکتر ز مو کمر را و قیقه
شیرین تر از شکر است در لطف
روشن نود لعل تو نمائش مان نهاد
در کسوت لطیف دل انرا و آن نهاد
ای دل مجوی سود ز سود آئی او که عشق
بنیاد این معاطل را بر زبان نهاد
در جان من نهاد که در خاک جان نهاد
جام حیات از نظر دوست و ام کرد
هر که که در سنبلی او شانه موج
آورد و جمع و بر طرف ارغوان نهاد
سرشته زلف را نمکی بر کمر نهاد
رویش نشغالیه دارد مگر که دیو
سلطان اویس داور دین که کمال عدل
در سلطنت قواعد نوشیروان نهاد
هر که بر نفیس که کان بردگان نهاد
عمری غمان تو من ایام چرخ داشت
در عهد او بغیر تراروی بارکش
ایام بود که بود که بار کوان نهاد
تا توانان دوان زرش کشت آفتاب
بس طرفها که در طرف توانان نهاد
نادید کشتن بطریق رهنش ملک
بس چشمها که بر طرف کشتن نهاد
نصرت که مرغ سیف بولا دینغ او
بر شاخصار رأیت آواشیان نهاد
چون سدا آمین حس کشش شده د

چرخ لقب کند کینستان نهاد
جودست در نشان جوادش کشف نهاد
ای وارث کین سیمان کز اعتقاد
سر بر خط مطا و جنت انز جان نهاد
ناشور ار قدر تو با در میان نهاد
قدر تو به سماک سنان در نشان گرفت
بنای روزگار که این خشت زنگار
بر طاق جار مین فلک آسمان نهاد
بر کند مر از و برین آسمان نهاد
در کام خشم تیغ تو چون دایه شیر کرد
از بشت دشمن تو نیاید برون کین
غیر سنان که گوهرش می توان نهاد
ذات تو کشت واسطه عقد کوهی
کائنات لطف در حد کف کن فلک نهاد
از قبضه تصرف تو تیغ آسمان نهاد
تنهانه کار و بار و زمین و زمان نهاد
ایزد مدار نه فلک آسیای چرخ
بر آب آن بلا که آتش فشان نهاد
در دم گرفت و بر دینش نشان نهاد
از وف کشت دین خود انگشت بر نهاد
در دور رحمت تو ز افلاک محفزی
بنوشت چرخ سفل و در دست نهاد
طبع زمانه خاصیت زعفران نهاد
مهر و جوب را که مرکب یکدیگر یی سرد
بنمود خنجر تو در آن عرصه بهفت خوان
بس کاسهای سر که بران هفت خوان نهاد
قدرت مکار و پاید خود چون قیام نهاد
دست جلال و مرتبه بر لاک نهاد
بی دست و مسند تو منزل نهاد
اوضاع بخت بخت تو دستی بران نهاد
از خاورت همیشه بگردون زراوت
جو رایت این خراج که برخا و ران نهاد
شیر صف فصاحت و پیر میان نهاد
بس در آبدار که طبع بدولت نهاد
بس شمع آبدار که کوهن از بیابان
در مجلس جماع که دیان نهاد
یک نکته در مقابل یک جهان نهاد
در عهد دولت تو که باده ریحان نهاد
اوضاع مملکت همه نیکو نهاد
خو وضع من که بهتر از ان میتوان نهاد
ریاست بس قدیم کنوی فلان نهاد
تا میکشد سر بر زر از آفتاب صبح نهاد
باد امطیع بندوی تو باد صبح کو
سر در سواد لشکر مند و ستان نهاد
جاوید حکم را که بنام تو در ازل
ایزد و اساس سلطنت جاودان نهاد

قصیده سلیمان در مدح سلطان اویس

نیم صبح سلام بدستان برسان
بیام ببل عاشق بکستان برسان
روانه کرد جانان ز من روان برسان
هزار قصه رسیده ز من بکوش برسان
کنده طره او با کمر جو در سجده
دقیقه ز تن من دران میا برسان
زمین بیوسن و عایم ز ما ز ما برسان
باستان مرسانش بخار من لیک برسان
دل مرا که کجاست و بچکد خونش
سیرتاش خسار دستان برسان
بکوش من سختی از دل برسان
کرت بیاض رخ او بنفشه بار دهن
ز با سوسن رطب اللسان بخار دهن
زیر لب سختی من بران لبان برسان
وزان کلامه نسیمی بضمیران برسان
بر آرد کام دل ما و شربت زان لب
بکام این دل بیمار ما توان برسان
بیا بیا بکش او را کشتن کشتن برسان
بکام من ز لبش شیش از آنک خط بدید
فراق لعل لبش خون ما خواهد ریخت
بگو بزی لبش مهره فلان برسان
حدیث در سرشک مرا بتکم آواز
دلم ز شوق حقیقی لب رسیده بکام
نسیم رحمتی از جانب یان برسان
بیای نزد بگویم که رایگان برسان
تویی مرتبی انقاص با تو ام سخن است
بخت صدیقی و مهری که دارای دهم
تویی مرتبی انقاص با تو ام سخن است
بخت صدیقی و مهری که دارای دهم
دعای من بشنیده اویس خان برسان
بتریت سخنم را با آسمان برسان
بر آرد دست و بگو یار این شنیده
بدولت ابد و عوجاودان برسان
روان بران و ببرک سبک غای برسان
سپهر خواست که گویان رسد بدستان
ز سدره ساز و بنه نزد بانی ارشد
بران روان زحل را بنزد با برسان
خبر بشکر غارت که خوان برسان
حیف تا ز چمن رنگه بوی ستان
شال نافه ایش بیوسن برسان

قصیده سلیمان در مدح سلطان اویس

بگو که کمر بند کمر بند کمر بند
ز سر بلندنی خود را بنوا برسان
ز دخل سبیل بردوش کشتن برسان
جهان بنا بکذا خضم را بچکان
ایش را بی بقلم کن که خیزد از سر
نواله کرم ما بانس جان برسان
مناقب کهر ما بدشمنان برسان
مده تو آب بد اندیش و در بخاودان
باقاب صبر تو گفت فیض مرا
ز قیروان جهان تا بقیروان برسان
بنا خبر ز پی شام بچمن برسان
بکرک عدل تو گفت از پی خوش آمدن
با بر کرد خطای بهر گفت گفت
که فیض ما بیم وجود ما بکان برسان
دعای من بجناب خدا بکان برسان
اگر سخن توانی ز ما رسا نیدن
باب حیوان یعنی بجان در کاشان
دمان بشوی و دو عالم بدان دمان
چنانچه با تو بگویم هم آن زمان برسان
ز ناتوانی پام بدست خدایت
علا زمان درش را بیوسن هدایت
دعای من بجناب بکان بکان برسان
سپهر پیر بدین دولت جوان برسان
بکوی یارب کام و مراد هر دو جهان
بیاد شاه جوان بخت کامران برسان
میا من برکات از دم اویس قون
بعهد دولت این صاحب قون برسان
در مدح سلطان اویس
ای غبار مویکت چشم ملک توتیا
خیر مقدم مرجع اهل و سلاطین
سایه بر بزم ریح انداخت از قلبش
باز جرت سایه بر سرین چرخ انداخت
آفتاب در رکاب و شتری در کوچه
آسمان زیر علم ماه علم خورشید
خاک ذریا بجان مشک ختن را ختن
شهر تبریز از قدم مویکت سلطان
این بشارت در چمن هر دم که می آرد
می نهد اشجار سر بر زمین شکوفه
میزند برود و مهران رو و بلیل
ای ز فیض خاطر آب سخن کوثر دهن
وی ز ابر رحمت باغ امل طوبی غاه

سایه لطف الهی تا جهان پاینده است
بر جهان پاینده باد این سایه لطف خدا
عطف ذیل عطف کی گستراند خطا
وصف لطف در چمن کی کرد ابر نوهار
بر افق هزار زیبت روی بر تابین
در کشید از استقامت خط خطا
در نهاد آب شمشیرش قفای میرست
غنی بودی بهت بردخت عفت
سده قدر رفعت سدره می شری
در شب بجا سپاه فتح را تیغ لیل
آفتاب از عکس شمشیر تو بیکر فروغ
کاشم خاند می انرا صبح این راسا
ابر اگر آموزد از طبع تو رسم می
چشم و اکلیل را بر ارض می ساید
صدره از با صخره صفا کز امرت عجا
هر کجا ملک می نالد می باله سخا
هر کجا کرده قفای تیغ تو حکم روان
گشته مال مال آن محراب دل از تو تیا
کامی از ملک نیار در دخت کز
بر سرش می آید وی ساز دهن در دم
هر که چون دل در درون دار و دهن
چشم خورشید چشم روشنی را
چون ز تقریر نبات عاجز آید شوم
بر زبان هرگز ندارم سر گذشت
تا مکر وصل تو یکدم وصله کارم شود
در فراق ساختم مز پرین در تن قفا
من بیویت کردم بیا خود را عهدی

لا جرم می یاد یکدم برنی آید مراد
مست داغی دو ابر جان از شوق تو
در میان چشم و دل کردیست دور از تو
خیز و بنشین در میان هر دو پیدا کن صفا
از خبا رکوب جشید افرویدون لقا
آن جهان گیری جهان داری جهان بخشه کن
دولت او آفتاب نور و کوه و ساند
دور از آن حفرت بلای در دیام
نه پایم پای بر خانه زور داند که در
چون شود ممکن شرح آن قیام آنکه مرا
در دیام کرم کردن ترکس چنان که گریه
در دیام منع کرد از خاک بوس در کت
کفته ام قفا دعایت در صبح و در
تا چو باد نو بهاری مژده کل میداد
هم زمین باشد چو صحن آسمان کوه را
ناج ترکس بسیار آید بدردم حساب
باد چون دار البقا آسوده از باد فنا
باد ماه روزه ات میمون و هر روز بنو
دوشم افتاد گذر وقت سحر بر چینی
بودی پیچیده بیوی تو صبا در چینی
سخن روی تو میرفت و چه نازک سخنی
بانیم سحر می از شکر و پسته تو
از حیای تو فروخت کجا یافت کجا
کویا هست بهر برک کلی خار کینی
از نیم سحر و زاله کمر در چینی
لیک در هر چمن هست هزاران چمنی
ای هر گوشه از چشم تو ترکستان
ای هر ناله از چمن دوزلف خفته

در روح سلطان اولیس

دوشم افتاد گذر وقت سحر بر چینی
بودی پیچیده بیوی تو صبا در چینی
سخن روی تو میرفت و چه نازک سخنی
بانیم سحر می از شکر و پسته تو
از حیای تو فروخت کجا یافت کجا
کویا هست بهر برک کلی خار کینی
از نیم سحر و زاله کمر در چینی
لیک در هر چمن هست هزاران چمنی
ای هر گوشه از چشم تو ترکستان
ای هر ناله از چمن دوزلف خفته

نکس آن دیده نذار که بخت نکند / رشکش آید گزین به از خوشبختی / دم بدم غمزه تو بر دل من تیز ترست
 راست مانند تیغ که زین بر سنی / لشکر اشک راه مرده در دیار / دم بدم بر طرف روم کند تا خفتی
 حال تنگ من از یاد می پریشان / میکند بر نفس پیش دل آمد شد / بسمن ساعد سیمین نگار خستم
 بس شهرست و یانیت سمن را / همه چشمست و زبانه ز کمر سوسن / نظری نیست در آنجا و در آنجا خفتی
 لاله چون شمع زبانه آتش دفت / روزگارش زده بر سوخته سربان / نبود آب شمیری زره و خود حباب
 با جو بر قیست کین سازی زوین / شده از راه بری زهره زهر از راه / زانچم زهره در هر چست انجمنی
 ساقی راج روان بخش بدی پرو / بدن روح سپر و ده روان بدی / مطرب آه طرب خوش بزن امر و زکمت
 جز تو در ملک شهنش جهان راه / هر که ابرو بادشاهی شیخ اوی / انکه او هست با خلاق حسن بوالکینه
 آن سکندر در جم جام که در روز / زال ایام ندیدست چنان تاخت / انکه بی تربیت خلق بهار انکیزش
 متهم نبود هیچ دماغ از چینی / انجمن بیخ ستم کند که در روز / شجری نیست که بار آورد آلاستی
 فتح را ملک بردی بکمانه او / فتح در ملک جز آن خانه ندارد / لایق منش آنست جهان یک نقص
 نه اویس خونی خاست ز مثل قونی / ای که با آینه خاطر تو کرد و نرا / در میان صورت هر سری نقش علی
 شده هر روی از تربیت شیر دین / کشته هر پشته از تقویت بیک / میدهد باز پیر وانه عدلت امروز
 باد بوی که ستاند ز کلبی با سنی / داری آن نیت مردانه که باقت / کهنه چو خست ملک نه و دون پیر
 بلکه شکل ملک دینه دون در نظرت / کم از آن سبزه نماید که دید بر دینی / با سهیلت و عقیقت نظری زان شونده
 قرق العین جلوه کوشه مثل عینی / هر که بر گشت ز تو سایه حق را بگشت / رفت در سایه یک خانه نارونی
 غیر حق هر که بر دخت تو کسی را / خود اندر اصفی داند و این را و سنی / و انکه سر تافت بوی ز تو از جمل ویر
 که در کردن او خبر کرد و نرینی / ملک احوال تو جان آمد و حکم تو روا / نیست مستغنی ازین جا و روایح تنی
 بهواداری لفظ تو غلامان ترا / بنده حلقه بکوشست چو در غدنی / خلعت از کونهای جهان می رنج
 کش بجز ظلم و ستم نیست بهر تو فنی / لاجرم بر در تو هر سحری می آید / ملک از صبح در انکند بگردن کفنی
 ای دل دوست ترا در عالم صدف / که کند میل ترا زوی قبولت عینی / هر چه شوم هم مدح تو و هر بیت که آن

نیست مدح تو شهرست به بیت الهی / کردمدم سپه خلد مشق نبوده / جو قبول ورت این در تین را غنی
 با چو سوسن بکشد تیغ ز مرد در باغ / هر کی از زرو با قوت نماید جانی / باد در حفظ امان و سپهر لطف خدا
 متن ملک ز بر تیغ و دوفتنی / باد در عهد عهدت همه آفاق و جبار

حای از سایه تو بهج زمین و زمینی

قصیده مولانا سلمان بلخ شاه اویس فرموده

خورشید نصرت بتوفیق کرد که / طالع ز شیر رایت عیش کاکار / دارای شرق و غرب که تیغش کشیده است
 که دسواد خطه دین آمین حصار / سلطان مغر دولت و دین پادشاه / شاهی که یافت ملک شمشیر او قوار
 تا با زبرجم عیش نصرت و طفله / کالبد رفی الدجیه و التمس فی الزها / خیلش که هست در عدد از ذره شتر
 از شرق تا غرب گرفت آفتاب / که پای مردانیه کرد و حایتش / باد خوف را نبود دست بر جبار
 بختی آسمان که هیو نیست تیز رو / اندر کف حیات او بینش بهار / دشمن که خواست تا نهد انگشت اغرا
 برداشت از مهابتش انگشت زنها / تن جامه است چشم باندیش را که راست / خیاط دهر دوخته استش بتودار
 هر جا که خسرویت ز شوق غلا پیش / شکست نایج را و از ان کرد و شوار / که باز مان رفته بگوید که باز کرده
 کرد در رفیق موکب امسک خیل / ای شعل خیر ترا اخوان شر / وی دامن جلال ترا آسمان غبار
 در پشت خانه تو ملک طاس نوه کشت / در تاجانه تو قمر جام زربخار / عهد تو در میان قون سوا الفست
 چون در فصول اربعه سال نو بهار / بر دل کس که نام تو بنوشت و در / مانند خاست شب روز دریا
 مقدار نه سپهر کند که خود قیاس / با اوج نیت تو یکی باشد از هزار / آرد برون ز جام باندیش جا بدم
 تیغ که هست چشم باندیش را دمار / تیغ تو آب دشمن جایت نمیدهد / قطعا اگر چه خود لقب دست آبدار
 بیچارگان ظلم سرای سپنج را / انصاف و عدل را رفت و صیانت یار / زرا که هیچکس شمار دهمد تو
 ز چیت تا بهر تو آرد در شمار / دنیای دون چه لایق دان شریف / آری که هر ز سبک انگشت کل زخار
 آب حیوة خواست که خاک در شود / جاداد و حاصلش نشد این خدو / که دون دست مغربی آفتاب را
 چون بر ملک رای تو ز دیانت کم نیاز / از روح نفس و عقل خرد سرشته کشت / دان تو چون نوشته ز نور و سپهر زنا

رسالت عدل و بذل سخا و طریق لطف ذات ترا که شرح شعاریست درین بار از کائنات فخر و جودت بدین بوده
 ای کاینات ترا بود تو افتخار پیش است و صفت از کم و کیف آفرینش که ز آفرین کار
 این بوی میدهد که بود در زبان تو کلامیسم بوده در صبح بود در بر قدح تو قصیرت کسوت
 کیش روز بود ساخته اند و شب است بلکه که در تصرف اعمال عدل است در آج بوم آن همه شایان کند نگار
 در دامن جلال تو هر کس دست زد نمود بود عاقبتش در جمع کار و انصاف عدل راست رکاب پای در
 اقبال و فتح رست خان نودشت هم پیشش ابرو تو گشت موعود هم کبک بد و رتوبارست مشا
 برق بن بتری ذمت کجاست ساطور کند را نبود حد و القها در بای محبت تو ز بهر نای که هست
 قطعا ندا گشتی اندیشه را قرار شا با چهار ماه غامت تا مرا دور از سعادت مری گشت نگار
 بجز قلم مرا بسته تن نقل یکنی از جای تا ترا و خوشا و زرد هم در دای دارم و هم در چشم
 با آنک هر سه خذر مرا خواب کرد که از وحده که گدم و رویش نشد حق که از حیات خود سخن شمسار
 سلام بجای بای ز سر ساقی تو کم کرداشتی بوم در دست افتاد که دم حواله با کومت خذر خوشی را
 خود به که داند از گمت رگم افتاد که چه کنه تخت منبت این نه بوم آوردم اشتراف که منم کنه کار
 تا از طباق سیرتک بر عروس من مجدم جوامه را نم شود تار با دانه ارجاء تو هر در دولتی
 کانرا نهاده اند درین درج سیر کار که در هر توجهی که بود آیت ترا
 اقبال برین و ظفر باد بر پا

بدج صاحب السعد خواجہ شمس الدین زکریا طایب تریا

شاه انجم جو مشرف کنایه او ان ملک عاقل نامیه را با ز فرستد بعل صفت بخت ز رسل ملک بردار
 لاجرم بر ملکش نام بر آید بخل ابر نور روز جواز بحر بر آب بخوا جرم خورشید جواز خوت در آید بخل
 زرد که مر کند قلعه کوه را انقی اشرب و ز کند ادهم شب ارجل ابر هر بیفته کافور که در کوه نهاد
 کند آن بیفته کافور سر اسر هنر کار مشکلی شده از ر که کز رخ بر تا که از لطف هوا مشکلی که در دحل
 حسن کل جلوه دهد باد بوجای حسن راز دل عرضه دهد حال بوجای اعلی باغ مجوده انواع لطایف گردد
 بوقیه امن بوقیه امن

سبز باشد خط و چین مسطر و جویش چو لاله یللا بر کل حد برک سر ایند سرود عاشقا بر رخ معشوق هزارند خسران
 نو کس شوج و کل با قل امر و زبان جو و چشمنده کی اشرف و دیگر احوال لاله دل سیه سبز قبا دایه چیست
 صورت شام و شفق میان ترنج و نعل این همه تیغ خلاف از چکشیدن کجی کرجن را نه سرو برک جلالت و عدل
 جوشن موج جوابا کند در تن آب مغفولاد جوابا بر نهد بر سر تل ساقیا رطل بیای مده الا که بمن
 کی کند بر من مخور انثری بر طل هر که از ی کند تازه دل و طبع دماغ در دماغ و دل و طبعش بود البته خل
 حنکا جان و دل غنچه که بر میخیزد هر صبا جیش ترو تاز و نگاری زغل تو بر آن قطره باران که فووی آید
 آیتی دان شده از فیض آینه منور کل حد برک بسیار است بعد بر کشتا سرو آزاد بیوشید بعد دست خل
 در هوای چمن باغ علی رخ خواب شاخ گلها زده اند از پر طاوس گل خاک زنگار بر آورد خوشا زنگاری
 که دهد آینه دیده دل را صیقل ابر نور و ز بعد که به وزاری هر روز بعد تسبیح خداوند جهان غزو جل
 سرخ روی بکل و لاله می خواهد و ما بر سر سبزی سرو چمن دین و دحل خواجہ شمس الدین زکریا که ازو
 ضبط ملک و نسق ملت و قانون ملک انکبی واسطه سعی سیاح کوشن بکسی میوه احسان نه بد شاخ
 انکه در عهد اسکندر جوشش کند رخنه در دست بقا لکریا جوج اعل ذات او واسطه عقد لای وجود
 رای او آینه نقش تها ویران ای بعیا بر خیم تو دغل بسم سحر وی میزان و قار تو بسک بکج بکل
 مرکب غم ترا جوم هلاست رکاب موکب جاده ترا خنک سپهرت کتل هر سر ما خیالست کج اندر سرامه
 که نعل نیم است کندش جرج بدک که کمر این مرتبه میداشت سپهرش بوبار بر شمس اسب تویی بست بمسار جکل
 خورده زنبور غسل رشت فیض قلم لاجرم حق شفا آوده در شان عمل ای که بی مشورت ملک تو در قطع امور
 تیغ رانیت بقدر سر سوزن دحل یزک صبح مشرق نبرد آه در کز کوشی بر کنند رای منیرت مشعل
 اگر آوازه عدل تو بخورشید رسد بعد ازین نکند از تاج کل آو بزه طل لطف از در دهن روح نبأ آیه
 بیکانند بیکد آب نبات از حنظل داری آن دست که از دست سکا کج نیزه نبات و بخشی سکا کج خنر
 چوخ را قدر رفیع نه بد هیچ جلا بحر اطیع جوادت نه بد هیچ خل نزد قدر تو غباری بود آن مستعلا
 پیش است تو غباری بود آن مستعلا ختم را خلق خوشه میکشد و نیت عجم که شود بوی کل خوش سبب مرک جعلا

سیرشوم خلوت کوفته بهتر چو سیر ز آنکه بر کنده وحشوت دیش چو عقل کل کسب کمال شرف از قدر تو کرد
ای بعد مرتبه از عقل نخستین اکل بنده میخواست که بر آیه چرا آیت خوش خوش کند عرض بتفصیل و جمل
خود گفت چه حاجت که بروی سخن نیست پوشیده ای آخه من اولی ظاهر مدرك استور جهانها و حجاب
دید روشن خورشید جهان تاب وین چون بسیمت همه طراف جهان شد بر طرف بنده اما ناگه نا اندر مایل
ناز تهریف ز ما هر سالی در باغ گل مضاعف شود و او چون و ترکش عیش ماضیت که هرست نشاطت
بادیوسته بر شکار نغم مستقبل باد به قدر تو از پای که درون اعلی

مدت عمر تو از مدت کیتی اطول

وله ایضاً

دایغ ابروی تو دل پیوسته دارد چنین نقش با قوت نگار دجا شیرین بر کنین خود مانند بهج نایب در ضمیر خوده دان
جز لب نقشی نبندد دیده باریکین یا در رویت نیاید ذره روی آفتاب با کل حسنت ندارد دشاخ برک یکسین
باهوای خاک کویت بود ما را اتصال بیشتر گاه امتزاج اندام و ما طای زلف شست راست در هر خم فزون از کوه
چشم مست راست بر هر دل کین بچوین روی پنهان میکند در طلب غوب آفتاب چهره ات چون بشود پیدا زلف غریب
نیستی اگر که چشم در تنای لب خاک کویت را بخون لعل میسازد چنین مشک در سودای چین زلف از آهوی برده
خود بین سودا بر اندام مشک نایب مریح با نام آصف در کنین دارد که خانم لعلت که دارد ملک جم زیر کنین
صاحب فی کفایت آصف جشید فوم اختر برج وزارت آفتاب ملک دین خواجہ شمس الدین زکریا آنکه نامش کرده
دامن آفرینان را بر طراز آستین گاه ز بزل نیم بین او برد و ایم بسیار بیم بدست گایا را و خورد و ایم بین
ی شجاد قاف را ایم خوش از قفا ی نایبیم بچشم عقل نصفش از بین دفع با جوج با را حکم او سید سید
حفظ سکان زمان را را ای و حسن لطف طبعش داده با هم آب و آتش آواز حسن خطش کرده با هم نور و ظلمت آوین
ای سودای سواد نام مشکین هر ز ما بر خوش تی پیچیده زلف حور حضرت رای رفیعت راست هر و مد
منت طبع کزین راست بحر و کار بین خرواه الوثقی فترکت خود چون بد اعتصام ملک بین را این بود جمل لکین
تا نکرد روزی هر روز را ملک نقش کی شود که بونو کون شود چنان مرکب غم تو از هر جا که یک بی بر گرفته

آسمان صیدی بر آغاز روی مالد برینا خویشتن از کز خویشتن کس نه بیند لا خویشتن را گوشت با سیمین
قد ملک که کند در پای عا نراود موجش از کوه و جنبه بد ا بعد ازین با سها زین بس بطالع بر نیاید آفتاب
کر سها را طالع یک خیزت باشد قوین آسمان کوزشت از خیمه زد بالای تو آسمان ابرو و تو چشمت چیست اندین
عاجا با آنک هر کم دارد آسمان با هنرمندان نیدانم چرا باشد کین آسمان لطفی ندارد ورنه کی در دور او
خاکش بودی کل نازک مزاج نازنین که جهان پاکیزه کوه بودی و جوهرش خود نکردی ریسای در کردن در ثین
بش را بخشد سنان بر قصد سیلان دما مور را بندد سنا بر کین شیران خونی که در این کینه کرکین و زور بیل تن
در مزاج رو به و طبع بکنش بین دوستی صاحبش باشد که در پایا کار بر کند انرا بصنعت پوست وین استین
این اندک دار کی شاید که دارد بی غلام کار و بار چون منی را خا صه با خیم چین دور ما باید چاک کردن این اخلاک را
تا بدید آرد نظرم شکر سحر آفرین مثل من بگرم که پیدا کردی پیدا کننده چون تو بخندوی فیضیت پروردان کنین
دیگری کوی بر د بر قول من طلق خطا صدق دعوی را آخو تو میدانی یقین که در ناکامیم دورش قرار ی وین ز ما
هم برانت و نی که در این جوج برین سین سلما را اگر بسین جفت کاف کام روز کار از کام یک یک بر کند و ندان
بر نی آید ز ضعف ناله و هرگز بیان با هزاران غم بر آید نازار خورین خسرو سپرو زجت آسمان تایی نهاده
سیر خنک جوج را هر لحظه دانی بر سرین نقوه خنک توست زین تمام آسمان

رایض امر ترا پیوسته باد از نیرین

مطلع اولی کفنه

وقت آن آمد که ببل در چمن کوشید بر کل کوه بد خوش آمدن دل کل و شود غنچه غناج و شاخ شوخ رنگ آمیز کل
آن دم طالع کس کرد آن سیرین شود با شجر مرغ سحر کو بد کلیم آب کلام چون بد بیضا صبح از حبیب شب پیدا شود
روی کل پر چین شود چون در نیاز دین نازک انداز که چندین خارش اندر شود کوه جام باد که کرد ابرو لو که سزد
باغ چون مینو غاید زانچون مینا شود خسرو ملک ملک بر تماشای بهار از زمستان خانهای زیر بر بالا شود
کوه را کند زمستان داشت از قاف قبا اطلس کلینز روی جامد خارا شود بر کشد آواز ابر و در جکاند از دین
کوشهای باغ از آن پر لو لالا شود رعد چون دعد از هوانا لد بسودای دبا باد چون واقع فدای غنچه عذر را شود

ز آل کیتی را که بهمن داشت در این بند
 خط برش بردید پیرایه بر پشود روزش و شترست امروز خرم گشت
 پیش از روی کار و در پی خود شود
 شکل جان خید پیدا شد ز لوح آسمان عارفی کو تا بعین این چنین بینا شود
 در بهار آمد صبحی خوش و در بهار صبح
 لاله را ساغر چو آب لاله کون صبا شود کل چو در کیو د چراغ از این کافور بی صبح
 بیدل شوریده چون پروانه ناپروا شود
 بیکر نکس و سر بر بهات میران بود کلان نسیم شکل کلان جواز شود
 سوسن آزاده بکشت بد زبانه ناچو
 مادح سلطان مولودین والدینا شود آفتاب سلطنت سلطان اویس آن کز شکو
 حلاش که کوه سینه پای کوه از جاشود
 انکه رای خود دانش کر نایه انهم ذره خود از بزرگی آفتاب آس شود
 که مزاج نخل و نخل از لطف و یا بدو آد
 نیش این بر نوش که در خار آن خویش هر کجا بال های چترش ی باز کرد
 آشیان کبک شایه باز را ما و آو
 بر درش جواز بدان امید ی بند که کش عطار د صاحب یوان استیاد
 چون براق خرم خوش زبیرین آرد
 دگر او تیج سبک آذی السری شود ملک و بی رای او چون بد گفت از کتار
 با سر و سلاشو دزین رای ملک آرد
 گفت ابرویم که با فیض کف فیاض او این همه ادرار او اوج جوج آرد
 ابر چندان که بر از رشک کف دستش
 آید از خشمش روان در دامن محو شود وصف حلت که بکوش صخره صا رسد
 ای بسا خارا که در چشم و دل خار شود
 می نماید دشمن ملک سواد ی انبیا تا دماغ ملک شوریده زان سودا شود
 زود هر دهنه آن سودا بخون کردنش
 روی بیضی جام خسروی محو شود این هر خون غا که خصلت از سودا درست
 آفران کشته طالع کشته در خون غا شود
 دشمن خود را بدست خود بدست میزد تا کرد دستی بگردد بایش بال کشود
 بس عجب مرغ حویص افتاده است این
 از برای دانه صد بار در دریا شود آفران نادان که هرگز دانه اش روی میاد
 بسته دام بجای مرغی که انما شود
 جا کوی با بد فرستادن بزاد آن عدو چون تو شای که معارض جان اعدا شود
 در شای حضرت شاه با ز بحر خاطر
 هر که کان بر سر آرد لولو لا لا شود فرنا ملک سخن خواهد کشیدن انتظار
 تا چون صاحب توان دیگرش بد
 خوه ی باشد بنظم خویش هر کس چون شهره عالم بنظم دلکش خوا شود
 شوم گرفت عالم چو بعون جنت
 کین چنین فتی سحری خاطر نه شود باید اول التفات بادشاه چو تو
 بعد از این طبعی چو طبع بنده اینها
 تا شود منشئی دور ملک مشهور شد بر سر نشو شکل ماه نوظوا شود
 با نام علیت طوای آن منشور کان
 نافذ از دیوان حکم کشور خضر شود مقدم عیدت مبارک پایه قدرت جهان
 که علو قدر کردون حد درج بالکاو

سلطان راست بدح سلطان اویس

این دولت مبارک وین مجلس بایان
 بر بادشاه عالم فرخنده باد و میون
 آن هر چهار ربعش کرد چو ربع کون
 سلطان اویس شای کز سیر موب او
 از حو کیش ملک را الطباق دیده کلان
 وز مدحتش ملک اوراق طبع مشون
 بردست ساقیش که دیده جام کرد
 چون جام دور برنش وقت صبح خند
 با صوت رود سازش چون بکشید
 در چشمهای میزان اشک از نهروا
 از روز و شب بقدرش اطمین برید
 آن کز درون صبا پیشش کوبند
 ای داوری که داری زافات آسمان
 چون ملک آسمان اطراف ملک محسون
 اعمال ملک دین را ملک است فانی
 با نسبت جلالت کیتی چو جاه یوسف
 جز بهر عین ذات بانون نشد مقابلی
 کافی که از حد و دشمنی منزلیت تان
 بر قصر لاجوردی چندین هزار خاتون
 میخواست نعل است کوه دون تراشت
 خط مسلسل تو چون بر بهار لیلی
 عقل از سلسل آن سودا نیست و
 همچون بیاله اشعل مادام با دیر
 کردون علو رتبت از در که تو دارد
 تو وارثی کی ترا چون در قرون
 در آب را سکند جیشید را فریدون
 خورشید و شب بر آید همرا که چو قارون
 با دانش عهدت هر کج دولت کان
 روز و شب ملازم سوره سوره یاران
 روز سوره سورت باشم خشمقون

در مدح سلطان دوندی

زلف شمشیرش که باد صبح سرگردان
 کوی حسن و دلبری اندر خم چو کلا اوست
 در کین دل کانی که در قربان اوست
 با بیان شکر نیست چندان لذت
 مشک چینی چیست تا با چنین زلف دم
 چنین زلف خنجرهای چین و ترکسان
 چشم کافور کیش و پیوسته میدارد برف
 انگبین را کایت شیرینی اندر شای اوست
 در میان در و خراج کوهی می نفیض
 در میان در و خراج کوهی می نفیض

روح می گفت این حکایت از لب دندان است از کجا چویم و دای در دکل کین در دشت او بی شفا در حقه مر جا اوست
از دل گشته ام دارد و دمان او خیز اندرین معنی کوه من لب خندان است قاصد جانهاست تیر غمزه اش کو با و است
نیست اینک بر دلم پیدا که این بیک اوست ترک چشمت را بگو تا ترک نازی کم کند خاصه مکی که سلسله دونه سلسله است
قبلت آن عالم آنکه از غوطه غرق سجده کرده بیاب هر روز بر دانا اوست آنکه از بهر علوهت از بد و از لا
طاق کرد و در خویش را بر بسته بر دانا بر فراش لا محاله آتش قدش خیزد تا بوانستیم کین نه پیرده شادروان اوست
محت علی او آن سدره ی منزه است که بلند آسمان در سایه احسان اوست ای خداوندی که هر جادو را اسکنید
حاکم درگاه شریف چشمه جود اوست آسمان است آنکه در بای محیط گوهر کرد و به لب قطره باران اوست
یکست جنت نازند باوصه بزم تولد خا خاشاکش مقابل با کل و ریحا اوست بیکر کردن چون بهر بخت بر نایت
گفت و در من شد آفرین ز یاد و آن یکست که درون تا بقدر بای قدرت رسد که خاک آستان سرمد اعیان اوست
طفل بخت تست بر نای که جود کوزش چون گلدستکش در قبضه فرمان اوست نو بهار مجلس است آنکه گلزار بهشت
بوی اگر بر وعده بخشد یک کل زینت است هست ملک مقصفت را آن شرف بر قوم گو غلوه دین ترا بر قصر و خاقان اوست
داد انداد جهان را د اعدالت لا اوج آب در زنجیر باد و باد در زندان او هر که در ماند بدر دفا و در پنج نیاد
نوش داروی عطای شربت در مان مع بو صفت یک رسم جای که گلی گلد در بیابان تصور عقل سر کردان اوست
مهد عایت خیا اهل بیت عصمت است در بین امروز سلیمان تا حتما اوست تا بود بر بام هفتم قلعه کیوان بسا
آنچنان کند رخسارین پای در با اوست طاق با لایوش هفتم جرج اطلس روشن با سقف ایوانش که کمر بندوی ایوان اوست
روز مولودت مبارک باد عالم را که آن عالم و زایجاد نظام عالم و ارکان اوست

سلمان راست

ای صاحبی که صاحب یوان جرج را در مجلس تو منصب بالایی رسد اینجا که کاینات تو تجویری کنند
حکم قضا بصاحب جو زانی رسد در پادشاه چو شش بزنند از خود خود صیت مکارم تو بد ریانی رسد
امروز در بیست جهان با وجود تو آیین سروری دگر ریانی رسد یکدم غی رود که ز دریا با لطف تو
صد کاروان غنبرس را ریانی رسد جم زینت با حضرت اعلی الصیف احوال عجز بنده هانانی رسد

بکون

بگوشت جارج که ز دیوان روزیم یکجوبه راتب جوانی رسد کارم رسیده است بجا و آنچه داشت
جای که هیچ چیز از انجانی رسد زیر کبودی فلک نماند است یا خود برات زرق زبانی رسد
از ابر قطره بکف من غی فتد و ز باد رحمت بدل مانی رسد گفتن دروغ راست نباشد می کند
که گاه جو و طبع تو امانی رسد با این نظام حال و مثال و فواج بهیم بقص خوا به بقاضانی رسد
ز انعام عالم اصیل خوشمود و شاد ز احسان دیگر یکنه اصلا نی رسد دای بیاده است و کران بار و ناتوان
هر روز از ان مجلس اعلی نی رسد صیت تو از نثری شیرین رسیده باد

پیوسته تا شرب شیرینی رسد

سلمان راست

براستان رفیع خدایکان جهان سپهر کوه و قار آفتاب ابر عطا ستاره لشکر خورشید را ی کرد و آن
سکندر آیت جمشید را ی در آت خدایکان سلاطین امیر شمس که باد حکم مرادش همه روان روا
یکنه بنده دای در کشت سلمان بس از وظیفه ارسال و بنده کی برستم تذکره از خا خوشتن دونه فصل
دهد بوض ضمیر منیر غیب نما یک که مدت ده سال به رودمان درین دیار زبا بر کشیده ام بدعا
قوافل دعوات از دل و زبان من رفیق کو کینه صبح کاروان ز فاضل صدقات تو بود در دیوان
بنام بنده ازین پیش مبلغ مجرا سه سال شد که از ان کرده اند و عفا وزان یک شده فزون شحات احو
بس از طاعت ده دوازده ساله بس از رسالت پنج قصیده خا معاش و کران از فاضل کومت
زیاده کشت مرا کم چو اشدست چرا مرا زمرعت خسروانه ات امروز اشارت تو قع بجانب وزرا
که از مواجب من آنچه قطع نمودند کنده اضافت مرسوم بنده و قطعا و کز تغیر و تبدیل ره بدان ندهند
بیهج وجه و سبب نیاید استیفا که تا بدولت شاه از فراغ و امن درو نقود عمر کنم حرف در دعا و ثنا
دویم جو دخل ره می کشد و زیادت بخرج بنده بگیرد و چه دخل وفا قروض شد مرا کم ازین سبب بر من
زمانه شد مستطاول ازین جهت ترا خاک پای تو کز غوطه از دحام عبا بجا خوشتن نیست یکزمان بروا
اگر چنانچه مرا کار کی بغرمانند که وجه قرض توان کرد از ان قصیده ادا قضای قرض کنم و بر یکشوم امین
که باد جان و تنبت این از بلا و قضا

مولانا سلمان فرمايد قدس سره

دلت و باد آنکه جهان در آيا اوست که خون بر بند و بخت جوان اوست خورشيد مست ملکه زرين خيمه اش
جسم ملال ما بچه سايه بان اوست دولت گيز گيت در ايوان خوش اقبال بنده است که بر آستان اوست
هر يك بخار برده سر ايش نهاده است خواجه آسمان که زمين در ميا اوست ز ادراک برده خوش نظر فاعل است
نه مدخل يقين و نه راي گما اوست جوزا بطربايي بر نش نشسته است رضوان بيابان ديكس ران خان اوست
كيوان که بر ملک منويت با سايه بر بام خوش مذهب با سايه است بر رخ مشري بقدر داد مقنع
بر کف نهاده و گفت باز طيلس اوست جان جهان ز عصمت دشت سحر سو کند خور دجا ملائک با اوست
در هر کجای کل رعناست دایست حال صبا نسیم زده بر دمان اوست طالع سبز باغ ملک کفتی آفتاب
در اتمام حتر مایه آشیان اوست آب حیات کان بحر از حفر کس نهد ذات شمس است وین بحقیقت نشان اوست
انسان که عقل عالم خویش نام کرد نفس مبارکت که در بحر و گما اوست شاید با چشمه حیوان اگر دهن
شوی جف که نام تو در دنیا اوست بر تو امید داشت که دارد تار تو هر که هر ستاره که در آستان اوست
لیکن گنجشای حقیق کند قبول خاک درت که تاج سر آستان اوست سلامت بنده است که از نهی ستا
هر مغ و خون که در رک و در استخوان اوست با دایم ای ملک بقدرت که در وجود

عهد طراز دامن آفرین اوست

في المکرثية

ماه کردن سلطنت ناکه شدند زان در حجاب مینغ دروغ زین تیر باند در دندان
لب و دست کین تیغ دروغ نایب بر زوال شاه اولس ملک و دین به زند دروغ دروغ
درینا که باغ بهار جوانی فخر بخت از تند باد خوانی دروغ آن مکر و بالاکه اورا است
زبالا افتاد این ملائکه های تو دایه چه افتاده است ای زما فتاده است قهر کرم را مایه
عجب ارم از شاخ نازک که دارد درین حال بر کل بوستان درین ماتم ارچه زمین سبز شود

في سرثية شيخ زايد

سزد که کند بامه را آسمانی ترا بایده ای کل بهد پاره کردن کنون که کشتی لب نشادمانه
چه افتاد کوی که کلبرک رعنا بخون شست رخساره زخفایه هزار لایا و ازین نو نوابه
اگر بعد ازین در چمن کل بخوانی دران انجمن اشک مردم روان که شایه جهان از سر مهربانی
همی گفت کای آفتاب نشاطم فخر رفته در باده جوانی این دل و خاطر شمشیر زاهد
که در خاطر آورد دل این کای که از حد کلت غیبه شکفته بیاد قنایت دهد دهر فانی
بطرفی که دانست جان برادر که جان برادر بر آذر نشانی بخون دل و دیده ت پروریدم
ندانستم این کردم خون جگر ز دست و پهل اجل میر قاسم مکر با تو خورد این قلع و سکنانی
تو وقتی ز دل میزد و دی غبارم کنون زیر خاک کجای توانی برادر ندارم کنون با که کویم
کرم باشد از دهر در دنیا ای صوبه خرومان چه بود که چون نارون در چمن ناروانی
نه در بزم به دوستان به نوازی نه در رزم بر دشمنان میدوانی نه صحنه از مطربان به بنوشتی
نه من جام به از سابقای نیای بر آنم که کرد و نه بمان نکرده و کو رطل به با وجود کراپنه
چه آوازه ازین شنیدست کوی که چشم قلع میکند خون فانی کسی کین خبر بشنود که بود سنگ
دش خون شود چون دل لعل صبادم بر افتاده در باغ رضوان بدلت دشته میرد مزده کانی
که آرام جان تو شد شمشیر زاهد سر برده بر جنت جاودانی ندانم که چون در بنداخت خود را
ز بام ملک خسرو خاورانی ندانم چرا که از غم خورده گسترده بر شایع ککشان
ایا ما در شوخ به رحم کین چه بی شرم است این و نامهربانی یکی را که خواهی بدین زار کشتن
ز بهر چه زایه چو پرورانی در اهل جهان بلکه در خانه خود عجب آتشی زد سپهر دخانه
چو پروانه بیکبار کی سوخت حلقه بدین شمع جمع و چراغ معانی دلانیت کین سرای افانت
که هست ایرمانی و تو کاروانی غی یا بدت رفتن آفر کو نعم که بس ایرمانی درین ایرمانی
ترا که بمای خود دست بر سر منه دل برین خانه استخوانی آتشی تو آن نازنین جفا ترا
خود و آرد جنت جاودانی بدان آفتاب کرم بخش بر جی که آنجاش طوی کند آیه بانی

رو آن بادت ای چشم خورشید که دادی با سکنر زندگانی شناس او ساقی سلاطین
سرافسر ملک خوشتر و این غیور و نایب که بایده بادا بدو ملک دارایی و اردو این
آهی تو این بادشاه زمین را که دار ز آفات آفرزانی با خلاص پیران صدق جوانان
که این نوجوان را پیری رسیده اگر چه مصیبت خطیست لیکن
چه تدبیرش تا تو ذی جاودا

خزل سلمان

آنکه ز ابرو و مژه تیر و کینه دارد چشمها کرده سیه قهوه چنان دارد شادمان نیست که دارد خط سبز و
شادمان است که این دارد و آن دارد ای که کوی که غنان از طرف دوست با کسی کوی که در دست غنائی دارد
که بنام چو به انگشت من بر خرم هر که ز خج خور و البته قعانه دارد که قلم قهقه کند سر زش نتوان کرده
که قلم نیز بهر حال زبانی دارد هوس کوشه آبی اکت به باشد کوشه ویده اما آب روانی دارد
بادی آید و بر بوی تو جای بخشد آفرین بر قدش باد که چای دارد در تنهای هوس عمر خیزت سلمان
بکران آمد و هر چیز گران دارد

خزل سلمان

بگذار تا ز طرف تقاب شود بدیده حسنی که کس نداید و روی که نپذیرد برق جهان فرم بندار با بسخت
لعل خیال پرده اسرار ما درید زلفت هزار حلقه ز ما دو صومعه ز تار بسته بر سر کوی نغان کشیده
خود را ز دزد چا و دل اندر خط عشق بیچاره دل خویق شد و جایلب اسرار عشقت از سر گشت و شنیدنت
سریست بواجب که کس گشت و شنید خرم که بر سر باز عا شقی جا درخت بداد و غمت را بجا فرید
امروز نیست در سر سلمان حدیث عشق
کاین در مرا و عشق ترا با هم آفرید

نار نار زاده ام از روی تو دم زده ام
آید از بوی تو و عشق تو زاده ام

خود چه خبر دارد از این عمر تا نیمه باقی
کاش خورشید خورشید و آفتاب خورشید

سوال

سوالات مولانا جلال الدین رومی رحمه الله علیه

کوه اندر بنه دانی یا فتم دانی کجاست بحر اندر سرمه دانی یا فتم دانی کجاست
نه جواب سید اهل بی نور الله قبره
بنه دانه زنده میدان کوه آن هستی درو بحر علم و عین آن سرمه دانه دانه کجاست

سوال

یار را پر کهنه دیدم سال عمرش بی عدد این زمانش نوجوانی یا فتم دانی کجاست

جواب

یار را پر کهنه شیطان در وجود آید تازه میکرد و هوایش مر زمان دانه کجاست

سوال

شخصه کون شکن در کج زنده ای اسیر حلقش اندر ریسمانی یا فتم دانی کجاست

جواب

شخصه کون شکن باشد غضب و آردی شهوت آن ریسمان در کردن آن دانه کجاست

سوال

مرد پوسیده دیدم استخوانها گشته خاک مرزانش تازه جانی یا فتم دانی کجاست

جواب

مرد پوسیده باشد نفس از این بخت زنده کرد و چون خبر یابد از آن دانه کجاست

سوال

آنکه از مادر سیصد سال آمد در وجود مدینه عمرش زبانی یا فتم دانی کجاست

جواب

بی شکم بسیار خوار آمد نیاز آید سر ندارد و در بدن جمله دانه دانه کجاست

سوال

با فتم بی دست و پا شخصی مثال نمکبود تا ریش از منور دمانه با فتم و این که چیست

جواب

حوصدان آن نمک بود و آن مویها و کم می بندد او از موی نقابی هر زمانه دانه که چیست

سوال

از دمان قندقی باشد زمین مختصر در ستاره آسمانی با فتم و این که چیست

جواب

نفس در دمان سیصد سال و سیصد مرتبه است فوز و مذمومت هر زمانه دانه که چیست

وله

ای آرزوی چشم رویت بخواب دیدن دوری نمی تواند پیوندا بریدن
ترسم که جان شیرین بچران بلب ساند تا وقت آنکه باشد ما را بهم رسیدن
موقوفی انتقام تا کی رسد اجازت از دوست یک اشارت و از ما سر دوی

نظیر

با اشک دیده کفتم کای آب رویم ز تو شرط و غایب شدی دوست آر میدان
اشکم روان جوابی از عین مردی گفت از دوست یک اشارت و از ما سر دوی

نظیر

با سوز نه می گفت دست نکار در شب کز رشته حجت تا چند سر کشیدن
سوزن زبان چو سوسن بیرون کشید و گفت از دوست یک اشارت و از ما سر دوی

نظیر

باشانده که گفت کای فوق بوس خواب با کاکل نکارم باید ترار رسیدن
شانده بعد زبانی بوسید فوق و گفت از دوست یک اشارت و از ما سر دوی

نظیر

چون دست و پای سگ اصحاب قطع کردند گفتندی توانی در کرد ما رسیدن
سگ گفت با و غایم گرفت دست پام از دوست یک اشارت و از ما سر دوی

نظیر

چه گاه زلف جانا با کوی دل می گفت کافری کوی ما آی تا چند آر میدان
دل گفت من چه گویم سرگشته پیچ گویم از دوست یک اشارت و از ما سر دوی

نظیر

با دصبا پیچ از کل باب می گفت کز تست آب رویم باید بار رسیدن
• بر آب آب کفکش من بی قرار اویم
• از دوست یک اشارت و از ما سر دوی

تبيين ما بين فيه بين يدي
نعمه الفقير عبد الجليل محمد
بنوا السلطنة السيد طه
الحججه عفي عنه
الحزب فيه كما فيه
نعمه الفقير
ملاح

هذا ما وجد في السجل مورداً فيها
في قوله من غير باء ولا نقصان
عند الفتح

ما في هذا الكتاب من المهمه والاشياء
صالحه فليعلم القاري انما انفق الله العظمى

ما هو المربور في هذا الكتاب ثابت عند علي بن أبي طالب
ما هو المربور في هذا الكتاب محمد بن علي بن أبي طالب

الكتاب الثاني ثابت عند علي بن أبي طالب
الكتاب الثالث هو عند خالفا بن ارياب
ما هو الحرفيه من البيع والشراء قد وقع عند اصحاب الفقهاء

三

بگر علی الروا طل بایان الجلال
بایک نقیر بشنوم ای دل نوهم نبال
یا حادی الکتاب ترفیق بر فقیه
بکد ارتنا خاک یغیتسم بی مجال
هیتو این لکام فقد زنت البرکات
بانک درای بشنوم از محمل وصل
حتی از و ز قبر نبی مکتب
جو بند از کد ای او عت و جمال
خلق و خلق اجتماعیه از بدآ
ز انز و که خاک بای محمد شدت
انت الذی تفرّد بالجبر و العلی
در سیم شد شرف عفو از لال
تو لاک ما استار سبیل الی الهی
اندم که میکرد دل از عالم ملال
ما یبک عن کمالک بایسته انوری
و مطلع نوال تو افلاک یک سال
یکفیک فی حلق دعوک شایدها
زانکشتهای خویش روان کرده زلال
تو لا زال فیضک ما عاد طایر

قد اوق الفواد هوی ذلک الجمال
نای و غیر کبی ایدر ناله اهل درد
حانو علی التوام فها نوا علی الزمان
کو کلم دله که محمل اجابه صبر و
جوا علی الرجل فقد شئت الرما
هر دم زمین جهره زرد مده شوق
اغنی بلوغ ترتبته کمل الرجال
شمس صفا و بدر دجا او لکه دایما
فی اوج الوجود و فی اخر الجمال
ای فهم قدر کماله فکر و عقل هست
انت الذی نوحه بالفضل و الکمال
دیدار کس که کشتن عالم شکفته روی
تو لاک ما استبان خاتم عن الجمال
ای نازم که قبض نواله انظف
بالغیر افخرت و ما مال عیب مال
که ترک او زده شعله فرو زانویش
الجن و الحارة و الذب و النوال
چون خوان موجا که اولدق نواله جوی
و نه الزمان عن دین الشکر و الفضل

وقت چیل میرسد ای جان نوهم برو
کوس چیل کبی دو کمر سینه اهل حال
کر با جمال دوست رسیدن نمی توان
کوی خیمه غم ایدر ناله جان جوش نبال
مالان روم نبال جوس بر امیدانکه
بولمر قطار سنگ در افتام انفصال
سلطان بارگاه خیر و ان که پست
نعل برانی اولمفل فخر ایدر بر سلال
کشتت نایجادک دینی دین تمام
وی وصف دانک ابلده نطق و روح لال
سک بسل شریف شد از دانه نوجا که
مولود کیه طالع دوران خجسته فلک
جو ذکر ذوالجلال نمی بود در خشت
وی شمع شری نور جمال که اشتعال
از شعله جمال تو خورشید یک بشر
که روشک او زده محمر کردان او
لب تشکان بادیه معجزات را
صونک حدیث بره بر باند نوال
یک مشت خاک خضم ترا جان بیاد

خاکش سبزی که شود با نود در جمال
معان نور و جهک فی فتره الرسل
چون نار فتنه شعله زدی در دم
ماوی ولی دیک فی روضه العیا
چشم ترا بر سره مازاغ انجمال
لیل العروج فیه تعالیت بعد ما
زبان که روی ماه رخا از سیاه
فی لمحیه علوت طباق السماء و ما
حای ملک نمودم در صف نعال
ما اذرت غلاک و ان بدت النبی
بر دست و پای عقل از و غرزد عقل
دمعی بیاب خودک کالنه سائل
تو ابر رحمن و منم کشت خشک سال
مال الفلاح غنی اذا حال شفق
در نامر هیچ خوف ندارم مکر و بال
ار جو عظیم مغفوة فی عطاء یم
پرواز چون گمشده ام بر غایت
صب الاله تحب صلات علی شراک
باد اصلاة سوی نواز ما علی التوال
بایسته عاشره اوصاف ذاتیه
وی فعل متقن نو ستره ز اختلال

سین نهال باغ رسالت عجمی که
بدر بلوغ فی ظلمات من اللال
نای صحنه فلک او زده دو این
منوی حسود جابک فی حفره النعال
سایک زبده دو غم بکن طوفه در کوم
تا دو الیک من شرف العرش ان نعال
بر لحظه اجره کندوک او دکلوسا کم
اعجابک فی سرک لغوب و لا کلال
ملک او سری کم ای فهم ایدر غول
لا یبلغ السماء و ان طارت النعال
فهر جلا که اراه می عقل سست بی
حاشاک نه سائل خود لذی سوال
سل دشمال لطف کل کوز لرم نشین
بینی و بین عاقبتی بایسته و حال
حمل ایدم او دکلوسا کم یو کینی کم
تر بوا عن الرمال تعلوا علی الجمال
در بای حرم غرقه لرم تر لطف سور
ما تحب التحایب فی الکنت و التلال
انسون بهمین خجاست و طیبات
عن و حمة الحدوث و عن الزوال
سم ملک غزکنده حدوث و عدم

ما صبا دی الم نصرت بوله نهال
جواب خجرتو نمیکرد منطف
انکت معرک که کلو بد الفثال
قلب ترا بشعله ماضل الشراح
سروک صردی عرش برین اوستلال
از لیله العروج تو ایا تم زیفت
بیک سل بر سره ابر مر کار بهر خجلا
اجا تو کشت نعل تو نایج سر سهر
کوز ذوک او نوری کم ای وصف ایدر
من مدح نوحه کوز کتم کمال تو
اوج سهره بول بولی خاک بایمال
از لطف خویش سایه زمین بر حد ازال
غرق او لمدین بوجده لطف ایدم
از کردم هیچ چیزی نیارم مکر کناه
راه بوی سلو که فلادی احتمال
دلبسته بر علاقی دینی بر اوج قدس
صحای ظلم نشسته لرم بحر عفو صال
باشند صلوة از تو سوی ما علی الدوام
اصحاب که و الکه دیان لایزال
ای حکم مرم نو ستر از انقلب
هم وصف کبریا که زوال فنا حال

کشتن زلف سیاهش نمکرید نرگس کرم نگاهش نمکرید کشتن لاسوختن تنگد لان
ساکنان سر آهش نمکرید عالمی کشت وز دلها بجایست بی مکافات کنهش نمکرید
که نوا بند غم قیدی را از دل سوخته آهش نمکرید

احوال غایت افسردار است
 امرغ کور و بوی بیا و بیع امر است
 کم بود که یا خیل شود در فراق است

ایمانی که در طوفان کبریا
بدری دل جان

[illegible]

مردم و غفار و کرم و مست
نصف ناز و دشت و کرم و مست

سالی هزار ماه و مہی صد هزار سال
روزی هزار ساعت و هزار سال

ای دل ز غمشم او نمردی عجب از تو
جان دادی و فریاد نمردی عجب از تو

من تمام کتب منقوشه
مجموعه منقوشه
عاجان بنابر بار
از کتابهای و همایش

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

دوست محترم دوستان و یاران

ملک انور علی محمدی و دانش
و هوش و شایسته و علم اولدی و هوش

نظم بره
چو آخر قور کدرسن دولت دنیای سکرسن
بصیرت نه چو فکرسن نظر آثار رحمان
که اوشن چونکه آخر رکفته حلت ابلرسن
بدرمنه آب رحمت اهل جو مک جو منی یارب
به اول بی حد و بی پایان اولان دین
به تاج کی قباد و خلعت دار اهل سکرسن
به دنیایه احب بودیده بیای سکرسن
به اول بی حد و بی پایان اولان دین
به تاج کی قباد و خلعت دار اهل سکرسن
به دنیایه احب بودیده بیای سکرسن

ای شه مالک رقاب نام
بر تو نور رب عزوجل
قطب افاق عالم معن
تابع حکم مصحف لاریب
کاشف سحر حق حقین
بانگ ایستگده در بانگ
چشم شبیه اندویشگاه
عبد داعی شصتیک اولم
سم اسپوکر روی مال پریم
اول قبولی ولوب نشاخوانی
نیم کز لطفیک نشا داولدم
واللی اسیر بند ملال
المادین بهره هیچ منصفین
غم غنیمت اولدی جانین
امرا ایدون خط مستطابک
یوزمانه قدام فولوک مغول
حاشه الله که اهل فضل و کمال
عمر و کی دولونکی ایدره زباد
قنده وارسک طوعا و له همراه
اوله ای شاه با رحب الله

بنیاد طمباق کاج ابوالی بنوس مارا
فغان کوشت محنت سرای خوشنوس مارا
میدن نهایی و ملک بینی بجای زن اوم
کاشند دین در خواب آباد نسو مارا

لا تعجبوا من لي غلتي قد نزلنا من علي القدر

اولت صدغي اي كيف خطت
ونوختان زاتها بالتقطت

سل كلف تو سكت من بين سهاها
فلعلما من الفؤاد فاختطت

اي سحر كه بر رخ پرخا كس
افشان تو بر ورقا كس

زك خاست در كف ياي سايست
بانو نداشت بستان كد ياي مال كس

از تو نوازش است بيا كه تو را
منجها كجا كوت آوا سيرا
فرايد از اين خواب كراي كه تو را

دردنا تو مني ندي
عجب خواب غرق غم
زاج در كه رفتن

جهان بگردد و بگردد
خداي ما كور و بگردد

دوستم فاب فرسوده مره جان كلدي
به اول غمزه سسي تا مرز افن صدي
سحر لعلك و سوداي خطك جانا
فيلك قلدي كه فوجم موي ميان باروك
بمعنى كم كشته ترا اول يوسف كنعان كلدي
دورمه بچاده كوكل ملكه خان كلدي
فره روب بوره كوز بمره فاب
به دل صوفدي مگر خنجر بران كلدي
خواب غفلت شب غمه نخه براي يحيي
كوز و كنج بزمه به شمع شبستان كلدي

ان طاهره كز شوق فراق
و ام سنان كز غم فراق
از آوازه بيايه كز غم فراق
ناهم دلف و حور و كز غم فراق

دوستم فاب فرسوده مره جان كلدي
به اول غمزه سسي تا مرز افن صدي
سحر لعلك و سوداي خطك جانا
فيلك قلدي كه فوجم موي ميان باروك

ال بوب حبيب
خوندي بر بگردد
خوندي بر بگردد
خوندي بر بگردد

ملقه ذكره كبروب دور ايلدي كاهه
طاغلم له شره لوله دولو در سنم
كه بخت كو ستر كاهي عداوتن كير
اي در بغا عشقه باري جنتا قبل اولم
فبه افلا كه جودي نعره الله دوست
نال قلم عالمي دو تر صدي است
اول بري اولور بر ملكاه و كنگا
دشمنك بغض و نفاقدن اوله اگاه
كشف راز انمه عدوك التفاتدن صديق
علو با يلر اولور سن دشمن به خواه دوست

لكه چون آه و زار ايلر دل غم ارس ملي
لك افتاده و آواره سيم ملي
و مادام اشك چشم وي زردم فاشم
بكا ششم ايلدي كويند جانا نيليم بلغم
لك چون قانرا غلر دين خونارس ملي
بهم روح روانم ايدم مكنارس ملي
نه لازم عشقي بن ايليم اظهارس ملي
مكر و ارسه بچشده زينه اغيارس ملي
سكان كوي يارا چره معيند بر رو كشي
بكون اقوان ار اسنده مكالر وارس ملي

هميشه فامك اي سرو بالا
يوز كوز لودن لودن خويست
كوز لودن لودن خويست
كوز لودن لودن خويست
دوبه بيايه فراق
طلسم بيهوش و كاهن
مردم فراق اول و كاهن

عجب خواب غرق غم
خوندي بر بگردد
خوندي بر بگردد
خوندي بر بگردد

كوز لودن لودن خويست
كوز لودن لودن خويست
كوز لودن لودن خويست
كوز لودن لودن خويست

و اولیٰ علی بن ابی طالب

سکون قاف
ای سحر
نیک خضار

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

Handwritten text in Urdu script, likely a continuation of the previous page, mentioning 'میرزا' (Mirza) and 'میرزا' (Mirza).

فراغت
نور افروز
المنزل
المنزل

حضرت شهباز رطل آله
در فتح شهباز گفته
صبر و عاقل ز مین و زمان
فاتح ملک و پادشاه جهان
یعنی سلطان مراد در پادشاهی
قلعه ای اعدای خاکه یک
ابدی و نسله فتح عجم
ویدی اولدم غایب نارنج
آلای شهباز سائیه رحمن
سر سبز سائیه لطف
داود شهباز

ابن جلال اوکلیہ کی جو نسخہ
کتاب النبی زین العابدین النبی

علیہ السلام علی النبی الموعودین
مصرعہ درجہ اوکلیہ

نوابی است
جانبداری جمیع اولیای دلیکیغفر
اندرین صوب الفنازه نیا کیغفر

[illegible]

مراغه و بیلک و اریق
از سبزیجات

ما فيه من الاوار والنفقة قد جبر علي ذلك
وانما الفقر ملاء به ملاء
الف بعلاء
عمره

[illegible][illegible]

اول ملین ای عارف کل کمال ال
کل خوشن ابرو یاف طکوی فال ال
نصفا تمکلات کل کل مال ال
صوفی جاف جان بیاضو مار خان
صف اصب است عام علم است
عالم اولو کمال کمال کل کل کل
بسیار سفر بایه خوشن خان
موضع ایدوب شک نرم ایدوب خان
بسیار بایه خوشن خان
کمال اولو کمال کمال کل کل کل
بسیار سفر بایه خوشن خان
موضع ایدوب شک نرم ایدوب خان
بسیار بایه خوشن خان

شاه اول بدی علم حکم بدی دریا
 تمام بحث بهایت سلوک
 فم المبوب اعدایه لطف الرقا
 نغمه کی اید و صبا و فون تلک کرکام
 بیا سرفر باید تا بحث شد و خانه
 صوفی نشو و صافی تا در کشف جفا
 بویشتی نشا به سرفر که اید و لب
 جانکه کو زلف احوب نوشا بدینا

Handwritten text in a cursive script, likely Persian or Arabic, covering the majority of the page. The text is written in dark ink on aged, slightly discolored paper. The script is dense and flowing, characteristic of historical manuscript writing. The text is arranged in horizontal lines across the page.

جسالت معرقت اوله
کشتی بری نذر ایدر

مدر باد و غلغل بر جابل
کند و فصل بر غلغل ایدر

سنان کبی انو جوان

نصرت ایدر

کلب مجلس اولیخت علوم
نه بار در توتیر ایدر

با کمان کند و خطاب اوله
بجیب بر جیب ایدر

جلی سنده موید ریل

بشهر نانی نکر ایدر

من نغری حریفی خاهل

نه نذر نه خود نگر ایدر

ای چو به زیبای تو شک بنان از ری
پوشید و رفت یک چشم

مکر نیندید و نظر صورت زوین
نمی نماند غم و غم نماند غم

آقا که در دایم مهربان و زیدیم
بسیار خوبان دیدیم

عالم غم غم غم غم غم غم غم
ان کس غم غم غم غم غم غم

خسرو غیر نیست و کدا افتاده در کوی شما
باشد که از بهر خدا سوی غریبان بگذری

دل مکنه ای دل بی سلطان اولکم
نیز ایدیم و اینی زبان اولکم

خورشید زده ز جابل محلاست
قران غام وصف کمال محلاست

در دانه علم عظمه ادراکی جهانده
چون کبی سینه و حیران اولکم

شب تاب و در چرخ ایدیم چشم
در آرزوی صبح و حال محلاست

چون عاقبت الامر فادر سوکی و کرب
غم چیکم کبی خندان اولکم

پروانه دار سوخت بر و بال جبریل
اچاکه نور شمع جال محلاست

ایام بهار ابدی دهم زوق صفادر
پس بزودی تمدن کرو شان اولکم

بادهل غار خاصه و اوراد و نیل
صلی علی محمد آل محلاست

ای خانی ترک ایدیم و قیام
در ویش اولکم

در سینه خبری نذر ایدر خاهل
از بر که خاصه جایی خاهل محلاست

[illegible]

عالم جات نو بولور جانلر بخشد و مبدوم
 معن ملکه ده جلوه کړ طاس زرین بال و
 بزم صفا و شرح جام بوزنرم اولش اول تمام
 مشکین نسیم اولدی بهو اغنیر شسیم اولدی صبا
 باد سحر دل خوش نسیم خلق خداوند کریم
 کبخند و جنبید فرجه بشیر کبخند و کهد
 شام رضع جامد ساقی نسیم اندام درم
 باقی نظم و قنیدر عیش و تنعم و قنیدر
 ساز و نغم و قنیدر کتار و سحر ایست
 انش روح الله در کوب نسیم هجدم
 باغ جان پر زب و فر عالم کستان ارم
 میخانه تربیت الحرام بیر معان شیخ الحرم
 کله از کله غالباً او در ختنه ناهدم
 سلطان عادل خان سلیم منته صاحب
 درای اسکندر خطو اسکندر در چشم
 عیشی کلفه در راحت رسان روح
 عیشی کلفه در راحت رسان روح
 عیشی کلفه در راحت رسان روح
 عیشی کلفه در راحت رسان روح

بعد ط مار و صد و فقر گنج شریف شریف
اگر صد ساله بنویسم حکایت همچنان باقی

دھنی وادینک بارہ سوزن منع ایلفن
خجانی بیکنک محمد خلیفہ

باغی کندی راه غایت دیدگری
مردم کشاده باب امانت دیدگری
محو اولدی کنی جود و سخاوت دیدگری
براسته زایدی مرزوت دیدگری
یاددی انک فوسنی خست دیدگری

ارباب غنچه در فتنه مهر کز طیفه سن
مغز و اولمه رغبت اندوک ایکن
والله نچه نخر به اندم بوحالی بن
اولسک لند فایده بونی که کندن
زیراکم اولدی اورنه همت دیدگری

بودر جبه نده غنچه جالت کبی کمال
دانا و در کرد و افراد کبی سنده مال
دور دیده انچه ندر بو اختلال
عارفدی مذمت ایدرا اهل ابدال
شده غیظی طرافت اولد بخت دیدگری
هر لحظه غفلت او بخوسنی انی نهند
سومر عدو نی او که عاقل کسند
عرض محبت اید و کک خفته پس ندر
برشیدر و جودی واردر نشند
اکثر اولدی کنی صداقت دیدگری

اهل همنه سوز و شام ایدر عوام
نا اهل اولن دینده در غزو احتلام
دانا بلا و غنچه ده نادان شاد کام
بو خبه بلادن اورنه ینه عالیا مدام
انک دکل کوکله ف و ت دیدگری

غزل نایب بخش عیوی

زاهد دینر شکافان بن فلانتر
وبرائه عشق اچره باتو کنج نهانتر
کیفتله عارفه کون کبی عیاندر
بهرسکن میخانه پنهانتر
بهر سر زده خاک و بهر معانتر

بنا بلمر نفع یوس باغله انک
بدر کون لاله و مژده بیره و انک
بر در غنچه بیره طوطی ایدر
بزرگتر ز غنچه بیلی با انک
بزم غ خوش الحان کسان جهانتر

که شوقله جوش کن کبی غم کبریا
که کل کبی خندان کبی بیلی کبی
که داصل جانان و کبی یوچان
که غم عرفان و کبی بهکم سلطان
که خاک کف پای کد ایا بن جهانتر

بوزنی چورر عشق اولان
سکوی بی ایدر صادق اولان
باشه نه که کسید کلور جمله خوادن
سهم غم اند نه قدر قوس قضاون
میدان رضاده که جانبله نشانتر

مهر آتش کون کبی نور دل جا
دقشه ایست که اول و حروا
عدوی کبی مانند جرس تم غنچه
انک صوک ابرر زمرل مقصوده نیا
خون راه جتده بو کون راه روانتر

اولا نجا و کنگر دی فصل نشانی
 خطا بود که معتدل اولدی بویو
 از بار اعلی بر یوزی اولدی نفع
 طعن اندی باغ خسته دست فضا
 آلوده بر بندگی هیچ کس با قدی
 غایت او جو صالمدی و شی زردی
 هر سیل ام کبردی صوفی فخر اولان
 بوین صودن جفردی و لی کراویل
 منت خدایه باشم کوی ابرون
 صوق خیر کور مدی یک صباویل

دلا غفار لکست دولت نیای بک
 غرض ویدار سید دنیا کل غلبای بک
 اولور سین جسم زردی چون قور خال بک
 کجوب بیلو بهر شب برین سیای بک
 کفن بیدار بکون کین غاشم
 کیوب بندگی قیای زردی و سیای
 اولور سین باجان کال اولوب اعلان بک
 سیر رفعت اوزره باطل بک
 دکلک چون غای قلبه مالک دی اند
 صوب خلقه مناع ناز و شغای بک
 کجوب اول المان ابن وقت اول بک
 کجوب سیر بکونن خست فریاد بک

عاشق صبر و زار و غفلت او کنگر
 دوستلر دیوانه لکدن اوز که کار و کج
 کنگر غدن قجوب نوز نون بکون بک
 کوننه بیجا نه سیر بصر او کنگر
 کافر اولسون کینم او کون بک
 بکدی قچون بوبلده اخبار او کنگر
 نقد جان ویر کده نصیازم و لی دلیر
 اول قاپو کسک او جلدیم شکار او کنگر
 بکلوب عمرم دیدم اول قان نی کر ایلی
 دانیله مکه عمرم بایر او کنگر
 مطلع سیر سیر و سیر غنیم
 عینکه لاله لاله زردی و سیر غنیم
 غافل اولد که کون چکیر و غنیم

خوشی حبیبست نور جمال کندی
 صلوات علی محمد و آل محمد
 اسلام بچو نوز طلعت بیدید
 نایب فروخت شمع جال حبیبی
 این بود زبانی فریاد و غنیم
 ان کو نیاخت طلال محمدی
 کد دینست مرید این دیکر ان
 ناست دیند حبیبست طلال محمدی
 کد صد مدرس کاند سیر عقل
 که میرسد کینه کمال محمدی
 نیکو خصال کشت در افاق و سیر کنگر
 ان کس کینست کد خصال محمدی

از جان غلام خاں مال
 مانی بهست دولت نیست کدر جهان

معین مکن است

ای رونق دو عالم از ملت محمد
وی افتخار عالم از دولت محمد
در بارگاه سرور روح الامین
ستری که هست حق را با حضرت محمد
ایمن شدند دلا ازین است
چون حرف حق آمد بر نوبت
در روز عرض کبر بینی که آتش
از آتش زان آتش از برکت محمد
مردم که بران فرد از دوزخ آقا
دوزخ شود و کبر بران از امت محمد
ای نفس تند و سرکش که کشی بی محبت
تار و خشت روشنی از شر محبت

غم لعل که ما گزینان فاندیم دلو
اکله فی سر کو کیده افغان اندیم دلو
هریم چار خضر اولندی روحه جولانکه
کلسا که جان مرغین نناخوان اندیم دلو
موا ایدی از باطیای چیه شدن
ازل بر مندی بر چاک کرینان اندیم دلو
صدای بی صفائی نذر بلندی عشق اعلی
دل سوزانی بگر کله نالان اندیم دلو
زمانه طوبی مراد او مندی صرخه جوکان
سر صد چاک تیغ کله غلط اندیم دلو
ایانکه او چک اولدی میرزا و سلطانم
کان ابرو کرید جانی قربان اندیم دلو

او صدم جانکدان عالم اسفندن ای علوی
کوزده او چهر اولدی باری سیران اندیم

جانان من چو بال غلام من
دیدار با ناسب هم نرسد

دینا فشت مال از دین و مال که نرسد
الافقی بر هم بر می قدم نیست

سعد الدین کشت از راه

ای سر و خندان ملک سر لطف
او خندان ای دوست بودیم

آردی از صفت با نیکو جانان
و صفت نیکو که او را سبب

سال خال حال مال اصل و سنو تو بخت
بادت اندیشه بری برقرار و بردوام
سال خرم خال سیکو حال سالم مال پر
اصل ثابت نسل با نیکو بخت ام

لعل
رنگدن استدی که بر غنیمت نیمی
مراض مندی و نرویشی که می

مناجات

با الهی غریب قطع رجا اندر کجا
جمله دن آید و مقصودم کما غفر

که منسوب اولم بندن روی کردان آید
هر چندن و چه بی بندن کجا آید

اغای که ز کمین بخار دن حال بار آور
چون که تو او دینی بدانی نال بار آور
ناله نالی دل که کوه کوه کوه نال بار آور
بیل در کاش کل نال نال بار آور

سوال همه با یادش با نبرد
سن سبکده بنشین شوق خندان
بن کل دو چشم کلن مختاره سبب

جواب با نبرد
چون روز از قسمت او بخش بر دو
تقدیر رضا و بر بیس بود سبب
چ لکرمینم و دین دوی فیلورین
بسلطنت دیو و پوچه طلب

کی بختی
بهر سبکه او روی تو قامت
ز حیرت گفت امام ادا که

آهنی راست
اکو آهی ششم از هر کرم فریادی آید
که با جنگ نالان میشد و چون با می آید
عجب بی فوج بخشش با آن که چنانچه
که اجا هر که کلین میرود و دشت در می آید

ایمن الیک شاه نوکیدی
سنگ شکره میکایدی

بغایت حسرت مغرور اولدی
کوزلک سحر پوی قالیدی

قیمی جن طو تو بخت کورن
بونک علقن ان جان الیدی

پنه دلن کچن کبی ایدرم
اکه دلن کلن الدن کلیدی

سجی ای صنم قدرا یردی
پنه برکچه فو بنده کوریدی

پناه و بونغان و بونا کشیندی
یوقدر جانده و اریسیندی

خالک ایلیک کس صیادرم دیو
شری نام اغ مردم چشم تنده

نیعلک چاک اولان تن خونده سر جان
بکرت شهید عشق فکونده

ارضا و خجمر دل کبک یوسرم ولی
کسکم امید یی نه کیم جان بنده

حبیب سیننه فوریده مسلم
کسک برکدی دل و دین الوده

بزار کیمیکه شند کورک آل بدلاله
دوتوب کورکون قوج الدمه اطلال بدلاله

کوریان انده زلتمه شکر شکر
حقیقت پر نشد عشق او دیر فال بدلاله

یکه کورکون کیش کی ال اغ و نارنج
چو بخت کورک شنده استقبال بدلاله

فاسدن جاک مزاید و کد کچ اورا
ارند اهل عشق یی بخت چوق بدلاله

درونی بند غی چون تش بهجه پیرله
اوزنی قریب حسد یا پال بدلاله

دولت اولسون فزون سبب شایسته دیندم
استان دولته اولسون عد و دینک کرم

مطلع

یار بی پروا فلک بی رحم دوران سکون
در دوق اهر دیوق دشمن قوی طالع

عقل ون فمت صدی طعن بریدن بلند
بخت کم شفقت با یی کون کون فزون

پرسه فاجیه سی بر سر طوفان بلا
مزالل ابرو قشعی پر خط مشق دیون

توفه حاصل طریق ملک جعیت مخوف
آه بلغم نیلیم یوقدر موافق حسن

چهره زردن فضولیت طو تبدا شال
کور اکافی رنک فدی بو پیر نیکون

فلا کوز را سله ز نظر غائبانی
اورا در تیر و تیر از شمشیر

چک شمشیر ز قوت و کرم کرم
بجده شمشیر کرم کرم میدانی

بای عشق بر لعل التیم
کلمه زدن او کرم کرم میدانی

فیسریدون ز نام و تشنه ز روم
المد فاج کرم کرم تشنه ز روم

غضیر بغنی و کرم کرم تشنه ز روم
جای اولدی اول و لدر مدنی کرم کرم

کرم کرم و کرم کرم تشنه ز روم
خیال اولد تشنه ز روم تشنه ز روم

نشامک المهر ای دل حرف کرم کرم
بجده شمشیر کرم کرم تشنه ز روم

جای عکس کرم کرم تشنه ز روم
کرم کرم ای قضا کرم کرم تشنه ز روم

فیسریدون ز نام و تشنه ز روم
کرم کرم ای تشنه ز روم تشنه ز روم

غضیر بغنی و کرم کرم تشنه ز روم
جای اولدی اول و لدر مدنی کرم کرم

اکر اولد ز روم کرم کرم تشنه ز روم
او ما دم تشنه ز روم تشنه ز روم

شب تشنه ز روم کرم کرم تشنه ز روم
کرم کرم کرم کرم تشنه ز روم

نیم طالع در بوی تشنه ز روم
نیم طالع در بوی تشنه ز روم

لب لعل کرم کرم تشنه ز روم
دین کرم کرم تشنه ز روم

بو طالع کرم کرم تشنه ز روم
مزار کرم کرم تشنه ز روم

بارله تشنه ز روم کرم کرم تشنه ز روم
حالت تشنه ز روم تشنه ز روم

در دلی تشنه ز روم کرم کرم تشنه ز روم
در دلی تشنه ز روم تشنه ز روم

نیم طالع در بوی تشنه ز روم
نیم طالع در بوی تشنه ز روم

لب لعل کرم کرم تشنه ز روم
دین کرم کرم تشنه ز روم

بو طالع کرم کرم تشنه ز روم
مزار کرم کرم تشنه ز روم

ای ملاؤ الفضا غوث الدین رافع الظلم عن المظلومین کشف معصیت ابغ انام
 ملکی الحق عیاش الاسلام جامع شرع و شریعت و شریعت مملکت
 اینک طریقت عرض حقیرم بود ای بادشاه عالم کیہ
 سیر و شرف خاک و شرف عالم ماجرای کر ایدم سره عالم
 کوزلم حاله کم ایدم بکا غرق اوله بر دم اچندو
 کلمشتم قیو که قیو بکشت بدم ایدم عرضی رباب عرض
 خاکی بقدر خاکم غری بر باد اول زمانمک
 نه ملا در نصیب در بود در دیم لطفک در نهایت
 بی عرض اهل منزلت جوق پادشاه ایشکید و ای جوق
 امر تیل تا کور یلم کیفیت صیدی کم کور پشما کلمک
 ایدم بن مکر و قیق او ارق یزیدین بجای بقدر الطاق
 دون اولم صنم بن امشک بنیاندر سخن زم سو دو
 کلمی قیمنه حج ضرر صیر کر جام زری بد کوسه
 کوکن اندی بزور نام با آب و دی دو جان قهر بشه
 اولم لعلی جوق متو بنوز بزده اولم لعلی جوق بنوز
 یکم کلمی بنی بنی ال رسول الله شد کلمن ال
 قلمی در دیه بر سو او مرین بنده اولم اسود
 طاهر انسل شریف الجسم آتش فوید اولم بر داغ
 قدیمی حقد ایدم بار وون الله ال دی بنی دین چو نون
 صوا قرا قدوی تر وون کلم رب لطفک بو کلم یسین
 غم خشار در زمین زینت الارض بنو العلماء
 تا دما کلم و یم جان و نی تیر طعنه بنی امح ایتمه
 او مرین و یر خدای باری برینه بک کلمه بیداری
 برین ای جو دیه مقبول کان واریدی بر شمس با کینه و جو

یا پدر رب لطفک بر سر بلند بخیر قهراب رخ حاتمده
 تا کلا ایل سوال ایدم طوبو بر قیو دن کلمه ای کدا
 شوی کم قرقنه سبیل وارسه زدانم دی اولم
 و بدی کم ویش اوکر کر می شوی انکلی کرک خانی
 سائن ایل کریم اچ ایتمه بر قیو به دخی نی حاج امیر
 قصه دن حصه و کلمه مقصود کلمی بو زین ال الکلمی
 الن ال قومه ایدم دیل الوکی ال شمس رت حلیل
 نامرادک بولم تو کلمه مرزغ غریبه تیغک اولم
 میت عدک بر ایدم فانی عرک افزون ایدم جی و با
 حلقه ناصرک ولسون الله غم ایامدن اولم شمس
 اکا اچد رشیدی قرق قیو
 ایدم بدی کلا انواع عط
 و کلمیوب خاتم او فرخنده دخی
 بر قیو به دخی ایلته آسین
 ای کریم کانی شمس ملک جود
 تکر و لطف ایدم اولم کلمی
 دو کلمه ایلیم الله زیاده
 پتیکله دوشه اعدایه پلس
 حشره و کذا کلمه اولم خاتم
 بود و رد و عافا امین

مکرم است و کلمه است
 زین معنی و کلمه است

کلمی کلمه ای است
 کلمی کلمه ای است

عز انظاره کلمه است
 اینون زنجیر کلمه است

کلمی کلمه ای است
 کلمی کلمه ای است

کلمی کلمه ای است
 کلمی کلمه ای است

کلمی کلمه ای است
 کلمی کلمه ای است

بیل شوق خسر نهان در جرم باغ
 کل زمان مجلس محرمی دیکر

سویں جاندا اول غنچه دانی چو قدن
خدا نوح سر وارا ابدی یو قدن
را نیوز ایلیم شکاره و قاجا
دو تله کوره لیم ایلیم از دین چو قدن

ایک دعا کرمت کریم اللم
وصل اولیمه دلبه حق جانیم
بخشیم خسته جانیم عشق اودی نیدرغی
دیرسون مان اجان خدی بریم

سینه پیدی انصاری پستان ایلیم
تن خاکی بیکه فیکر ایلیم و قدن

مهرنگار قلمی شیخ پیغمبر یو
کوزوره پیغمبر برانجام

لاکمه داغ درون سیر سحر
ای غنچه دانی خاله نور و قدن
گلونی پشته دل یوق بره جالیر سن
بوته لعلو اودمده کورسن یو قدن

عریان کرم پی سیر سحر
نارنگه لعلو اودمده کورسن یو قدن

بادی سحر دین ایلیم ایلیم خنجر
مردمده کورسن یو قدن

کرم دین ایلیم ایلیم خنجر
ای غنچه دانی خاله نور و قدن
سپین پستان مهره قمار ایلیم
صد غنچه دانی خاله نور و قدن

کرم دین ایلیم ایلیم خنجر
ای غنچه دانی خاله نور و قدن

قدانار عشق لیلی مناج الهم
عشق در اول نشانه کامل کمال در دلم
وادی وحدت جفتند مقام عشق
ایلم خلوت سراسر وحدت یی
ای که اهل عشق سولرس ملامت یکن
عشق کلکی چکدی خط حرف جو در عشق
ای قصوی انتها سوزوق بودک عشق
بیلدر در هر ایش که حق ادر بیکه ابتدا

بائن احاطه کله الاشباه کله
کوباکه خاکرا یکا در قد جان
یعقوبده نشانه شوکت غم و الم
خبرن باد سیر شریف طاووس
نم ایتدا سکا منصور نه اتها
سکین قیلن مطهر امید و بیم
یوسف نشانه نظر بهجت
بولر ذی قهر که چرخه خوان سبیل
یار بیلای قیده فضولی اسیر در اول بیدار بودام کدورندن ایت

ای غنچه دانی خاله نور و قدن
سپین پستان مهره قمار ایلیم
صد غنچه دانی خاله نور و قدن
کرم دین ایلیم ایلیم خنجر
ای غنچه دانی خاله نور و قدن

ادبی ایسک فقیہی اکلہ علم ادبی
چون حلیفہ زادہ سن فانی اوسلطان

اوسیدن بوقعا و دهنی و رنوز

ای دل کو که آن کی بی وفای دارد
دارد وفا و این نسبت ندارد

روشن دلم کو با همیور
نخستین کسی که در عشق
بیدار شد و در عشق
زنده شد و در عشق
زنده شد و در عشق
زنده شد و در عشق
زنده شد و در عشق
زنده شد و در عشق

نیز بر شاه اسیر آمدی بنی دور زمان بنه بر آتش اولدی وجودم سوزان
نه نظیری بولور نه اولور اکا اقران اعتقاد بودر ریشی بولور الا ان
نذر اول قامت بالاندر اول ناز اول دوغردن سوبله بن کافس اول

مجر بوسنده نیم بوسنی کورس عیان

کره دن ال بوریدی حضرت کفان

لطف خیرینی کوروب وصله بحر انک کره یوق مهرینه دل و برشم دور انک
کورمشم بوجارندنی جانانک بویلر رسوالخی اولمزدی دل نالانک
بلرک سر سحر ایندکن اول قاتنک نازی چوق قتی برین شرح ایدینه بن
بویلر ممتاز کوزل نادر اولور عالده

بویلر مہبارہ یہ کم قادر اولور عالده

منصل کوکلم الوب قلبی جذب استمده خانه قلب اینه ویران اولوبن گمده
نازلر شیخ لرا بند کپه ایشم یکنده کوزی شهبازی ده جان مرغنی اولمده
کجه کند زله جور ایلوب ابلکنده برمه کلد کچه بون عاشنی سر گمده

کندی ظلمه خراب اولدی دل ویرانم

اعلم خنده لرایر سو بنور جانم

غیر دل و بره دیو با که نصیحتلر ایدر بدن ارتق اوکبا عرض بختر ایدر
جیلر لرله دل و جان ملکنی غارتلر ایدر کوکله الله کورسکت طراقتلر ایدر
کره خلق اچره بکا لطف غایتلر ایدر دم اولور غمزه لرله ایانت لر ایدر
کرتازہ جوان سوکمه میل ایلون

طلح نور سحر و وصله ایسم و سحر

طایفه لم شیوه و نازیلہ ملک ایدینه بنی دوشمبه کردنمه کاکل غنبر کلنی
دم وصله کبروب ارامزه بیرینی قویله سیند صار ماغه اوزارک بی تی
اولکده بکا بوز و برید و بر حسنی نه بنی قویله انک غمزه سی عالی نه بنی

بنه بیج جور و جانشدن انک اعظم

برک ایدوب اول صنی غریبه دل بغلرم

مم مم

مرا که در دو جهان نیست اینم کمر اخداوم احمد و حمیدر بکو که تیا پی
انیم و مہجت و سه کوثر ازان سه تن شادند اشپرو و شاپرو و شپتر
بتخته صلوات اعباد و م باقر و جعفر معلم ال اسماء
ارضا و م کاظم و م ازهر بود صلوات و سلام اتقی و م باقی و م عسکر
و مهدی و م امام و م سید و م ز شمس تبریز و م
اچو بکر دانه و م کو

دولت وصل ترا یافته ام در کینک نظری لطف خدا با قدام در کینک

یا فتم در کینک اچہ طلب میکنم دم توجه دانی که چهایافته ام در کینک
کینک بوشم و از طایفه های دیکسم شرف این بس که ترا یافته ام در کینک
کن ای حواجه مراد کینک بوشی عیب زانکه من نور خدا یافته ام در کینک

چون سیم کینک بوش شد از فضل الله

جنت و حور و نفا یافته ام در کینک

عاشق صادق و برمه کون نیاید قدر اعلا کی بلوب آینه نظر آید
ویرز قمر عالمی سلطنت داراید مرد ازاده و لوب و شمشیر قوری
نفسک اصلاحه چش او به صفت آید در تحصیل آید کورالد اکی شمشیر
ایرک استرک اگر مرتبه اعلا به

سور یوزک خاک در حضرت مولانا به

واقف سرخا پای شریعت ایدر رهنمای راه باب طریقت اولدر
مرکز دایره علم حقیقت اولدر کاشف قفل طلسم در حکمت اولدر
مردم دیده از باب بصیرت اولدر حاصلی مظهر انوار هدایت اولدر
ایرک استرک اگر مرتبه اعلا به

سور یوزک خاک در حضرت مولانا به

اتک استرک اگر عالم غایت حضور مسکنت کسب آید کور اوله جانده
کلمون خاطر که ذره قدر غیب و زلنه بکلم عتبه اوله سرور
چون اولور عاقبت کار بهائی نشور فرصت ال و برشک ایله سیکده
ایرک استرک اگر مرتبه اعلا به

سور یوزک خاک در حضرت مولانا به

بر سر کوشه بنحانده دل مرت و خواب باد ابد و جانی کوزدن اقدردم سبلا ب
سینه پریش اولوب اولدی چکر بر تپ اندی سبلا ب شمشیر و جودم غمات
اغلیوب ایلرکن خیمه نوین و عتاب مانکن ماتف غنبدن ارشدی بو
ایرک استرک اگر مرتبه اعلا به

سور یوزک خاک در حضرت مولانا به

ای اولن دای شمشیر بی امل هوا دایا مایل عیش و طرب ذوق و صفا
جز برای بیهوشن عمر کی تعلل بهیا کله بر دگر پشیمان اولسک عکس
الحدین نام و نشانک بملک ناپیدا کوش قبل پذیرا که بوبیت زینا
ایرک استرک اگر مرتبه اعلا به

سور یوزک خاک در حضرت مولانا به

ضمه ای خواجه که الوذه دنیا بریزر و آله صورت خوب رخ زیبا بریزر
زخم جامه نه اندیشه کفش و دستار بر بلوک طایفه بی سرو بی پای بریزر
کلمش و دیری سراپا کز زبر کل ایلون بوجب بر کل شوریده شید ایز بریزر
قند کنتار عیزه زراع و زغن او یکمنز بواجب طوطی کوبای شکر خای بریزر
طالب جبهه نویناد کلر کرکس وار

زاهد آفاق قناعت کبی غنای بریزر

ماهست و نمیدانم خورشید رخسار یانه بوا برلق او دینه جانم چه بر یانه
مردم ز فراق تو مردم هم میداند عشق او دی نهان اولر نایز ایزر یانه
سودای رخ لیلی کرد حاصل با خلی بچون کبی و او یلی اولدم دگوانه
صد تیر ز نذر دل ان ترک کان برفته ایله چشی چون او یوزل اویانه
ان روز وصاله تر امن قدر نداشتیم هر کجه یاز بغم و نریور کم قانه

از لعل لبش شمع افشاده جدانا کی

حاکم دو کمر چشم بقول که در دانه

بدری از خنده و بر سر دیکه با جبهه جانک

در اعلا کی او دینه جانم چه بر یانه

فقطه

دولت که خواست جزو دلدن
که نذر و جهان به بنیاد

او خودم بر خاک زینا
بجاست و شکل خوب روی کن

عشق و ناز و بزم که شمع
دلای الله و حق او است

دیده ای با زین عفت
و از هیچ ارکان نگرید

دیده ای آدم جان فخر در
که شمع و بوی گلستان

بچشم خود و بوی گلستان
بخوان و نیکو شاد

دیده ای با بی وفا غریب
بچشم خود و نیکو شاد

دیده ای با بی وفا غریب
بچشم خود و نیکو شاد

دیده ای با بی وفا غریب
بچشم خود و نیکو شاد

اولی

بوم از آن که بوی گلستان
بخوان و نیکو شاد

بوم از آن که بوی گلستان
بخوان و نیکو شاد

بوم از آن که بوی گلستان
بخوان و نیکو شاد

خانه غنیمت باب لطفه نوین

خزان سر خدا در نوله و بر آن

زهی با او علم لا اله الا الله
که نذر و بر اوج قدم لا اله الا الله

چو گویند در باد و در خانه و موی

زهر است عدم لا اله الا الله
سند و صفات حق جلالت او

بیشتر او بیدار
که نذر و بر اوج قدم لا اله الا الله

زهی خوشی شمع لا اله الا الله
زهر است عدم لا اله الا الله

چو گویند در باد و در خانه و موی

زهر است عدم لا اله الا الله
سند و صفات حق جلالت او

بیشتر او بیدار
که نذر و بر اوج قدم لا اله الا الله

زهی خوشی شمع لا اله الا الله
زهر است عدم لا اله الا الله

چو گویند در باد و در خانه و موی

زهر است عدم لا اله الا الله
سند و صفات حق جلالت او

بیشتر او بیدار
که نذر و بر اوج قدم لا اله الا الله

زهی خوشی شمع لا اله الا الله
زهر است عدم لا اله الا الله

چو گویند در باد و در خانه و موی

زهر است عدم لا اله الا الله
سند و صفات حق جلالت او

بیشتر او بیدار
که نذر و بر اوج قدم لا اله الا الله

زهی خوشی شمع لا اله الا الله
زهر است عدم لا اله الا الله

چو گویند در باد و در خانه و موی

زهر است عدم لا اله الا الله
سند و صفات حق جلالت او

بیشتر او بیدار
که نذر و بر اوج قدم لا اله الا الله

درین دو بیت غزل که در این کتاب است

بگویم که این غزل را در این کتاب است

مقدم بر این غزل در این کتاب است

بگویم که این غزل را در این کتاب است

بگویم که این غزل را در این کتاب است

خط در کلام و در این کتاب است

بگویم که این غزل را در این کتاب است

بگویم که این غزل را در این کتاب است

بگویم که این غزل را در این کتاب است

بگویم که این غزل را در این کتاب است

جلال کمال
بگویم که این غزل را در این کتاب است

بگویم که این غزل را در این کتاب است

بگویم که این غزل را در این کتاب است

بگویم که این غزل را در این کتاب است

بگویم که این غزل را در این کتاب است

بگویم که این غزل را در این کتاب است

بدر که تک لعل لعل شکست در شهر ابرو
 لعل که در چرخ کبک لعل که در ابرو
 سبزه امن داد جور و ابر لعل که در ابرو
 مست دوق شوکم بر دریا بند ابرو
 کبر اظهار ایلیم بمن بو پنهان در دی کم
 وار یوزیک در پنهان قدرت اظهار
 دور سر مست شراب غفلت انش عالی
 مودت سر مست تاش سینه جوشبار
 خلق مد هوشش بلش خواب شب طول مل
 صبح خیمتک علامت بر بیدار بوخ
 صورت نیاد من بوخ صفر بختانه ده
 وار بوخ اما سکا بکرت خوشوار بوخ
 ای فضولی سهد مرغم که غمخواری اوله
 غم بودر کم بنده یک غم وار بر غمخواری بوخ

بر بی کسم که خانه محرم بولندی
 قلوبم کبی بکا همدم بولندی
 اولکلن اور که یاره در همدم بولندی
 بر بزم بی صفا کتوردی ملک بولندی
 بر عالم ابر شمشید عشق یار ایلد
 کلک جهان کنی اول عالم بولندی
 بزم از لده سور و کرم بولندی
 چرخ ای کلده هر سه بانوب کلده
 میر و کد افیر و غنی سب اسیرال
 هیچ که دشت نه خاتم بولندی
 آدم کبی جهانده بر آدم بولندی
 علوی کتوردی جانی تحفه قبول قبل
 عوض انکه حضور که نسیم بولندی

بکباری در کلام که در این کتاب است

در این دو بیت غزل که در این کتاب است

بگویم که این غزل را در این کتاب است

بگویم که این غزل را در این کتاب است

سخنم گوش ایدر یک ای کل تر / سکه عرض ایده بم برای کوی کوه / در گوش ایدر آبی زلا صفت
 دو شمع انا که زار کبی تر / ویر جو این بنه بونواک / ای قوسی مدار ایل نظر
 که واروب بر جبار عالییه / اتجا ایله بر ایل حسر / اولسه بر وانشمع طلعتنه
 شمس قدرینه زره کتر / قلب صاف ایدر و صافی / نخ و صاف ثاقب کوه
 دلده دگرینی ایوب اظهار / جانده فکرینی ایله مضمر / عقل اولوب دل سینه
 منتظر قلبه بحر نظر سفر / دید و کم ستمند و بیچاره / منظر لطف ایکن محل نظر
 صانیم بحر اولوب ریاضت / در بعین چک اول نخ یلدر / پایسی نوبهار خمبینه
 جمله افراسنگ ایردیکر / نخ سی داخل اوله سینه / خارجه بولسه دخی اولغیر
 کل مقصوده اولوب داخل / فاله برک خزان کبی بی / قره باز و ده غوغا
 نظر و فکر ایدر بوزر بصر / بوزی ارغ اوله فضلله ایدر / ناره بخشیدن اوله نوکدر
 اوله کبریت احره واصل / صرف ایدوب علم ایدر / اول اولو قادر اوله ایدر
 سابق الذکر اولان فقیر / شمع نقصان ذره دن نه کدر / بحر اخان قطره دن خیر

جواب شمس پاستا

دوره قلبه کور کور / کله ناکه کدر اقدی کدر / حذر مضی ویرن تولیه سبیل اراده بهانه
 پادشاه زما به صانع اولسون / قره یرده قور می بیج کوه / موعن ذره دن دیرم مهر عالم اولور ضیا
 یاره احوال اغر عاشق / زالدن تر دو شری بیج کل / برادر ایکم مراد بر / سنی ای حواجه سنج
 سکه خدمت ایده بن نوی / رشک ایده اکانچه ایل نظر

طاهره و کونیز براب روانی کور
 رحم ایدری بوجال بونون و مکانی کور
 طاهره شمس ابرنگ غلبه کور
 یا نچه رعدک بندوکی آه و فانی کور
 یا ک ایدری یاشنی در دایم صبحگاه
 چو شکفتن بونو بود و کوی کوی کور
 سلطان محمد رفیق زمان قل
 خدایه سلطان ایدریش اول فرامانی
 سلطان بایزید راست
 ای سوار اسب ناز اولان زکاء عین
 حسن بنیدای نسکدر ایلک بردار نهی

عزم شکار ایدر بنه قهرمان جنگ / سرشته اولدی خوفیلر بونگون سنگ / ایدی کمان رستم زالی فلک اله
 درنده جابوزلره انا چون خدنگ / غنایکین حمایه کبی چکونوب دونر / رکشته اولدی قورققله چرخ نیل
 تلخ اولد و غنیه کام جبر بودر سبب / صوا اولدی خوف تیغکل زهره ننگ / جان اندی فافه خوفلر سیم غزال
 پرواز اور بنج ناوک شاه خجسته / کم قولد و کدر رک صلمتشد او چره / سلطان نجم و شاه همرا دل فرنگ
 طبع سندی فوشدن ایل نظم اولان / میدار نکسون ایلمون بیج غدر / بر صورتید دخی کورینوردی مد
 آینه طبیعتی و تمسیدی رنگ / اسکندر و غا و نریمان کارزار / اسفند یار مکره افراسیاب
 شول حده در سکون و فارک اولیه / بار کراخ شمسکه کوه قاف رنگ / طبع قفانی یوکسک او چردی عیالی
 شاه بیکانه اینسه اگر رغبت کلنگ

میان سبزه دن ایلدی غنچنگ بندی / کناره عزم ایلم او رنلق کوزقلندی
 ملک شمائل اولوب بال سبز ایلدیشاخ / لطافت ایلد جهان کلشن جان کندی
 مزار سعدی شیرازی گلستان اوللی / اورلدی مدرسه لربانه سمر قلندی
 جهانده ایر مدی بار ایدر سروشال / کتورمین اله بر غنچه شکر خندی
 دوشردی غنچه صفت باعه کوکلنی نوچ

بنفشه و سمن و سنبل ایلد اکلندی

نه از یوسف نشان دیدیم نه از یعقوب اناری
 عزیزان یوسفی کم شد چه شد یعقوب باباری

آل دستار له بن ای بوزی کل غنچه لره
 مهر بری آل رسولم د بود و نمش شجره

سلطان محمد رفیق زمان قل
 خدایه سلطان ایدریش اول فرامانی
 سلطان بایزید راست
 ای سوار اسب ناز اولان زکاء عین
 حسن بنیدای نسکدر ایلک بردار نهی
 سلطان محمد رفیق زمان قل
 خدایه سلطان ایدریش اول فرامانی
 سلطان بایزید راست
 ای سوار اسب ناز اولان زکاء عین
 حسن بنیدای نسکدر ایلک بردار نهی

ای فاضی سکا دعوی بر دوان و جعفر
 حشر لیره محلات قضا چون بولده
 رشوت رخی ناکه عنوان او جعفر
 دور کن شیک که کوزی ناشی و آن
 رشوت لکن دور مزالک گبی امر سن
 بازنی که سن برده لرا دند چکر سن
 صنم که انوک نمه سی بختن او لا جعفر

مستزاد فضل و شرف دانی

ای سر و سر بی سن کلک سیر ایل باغ
 جوج عالی نسب لرا و زوین صلد ایان
 سر چکدی عر
 بر جام شراب استدم اول سنج بکدن
 چشمی منی اولدر که یا پشستی بیجا
 سر خشمید بلمن
 مردم بر یک منزله ویرانه کوکدر
 کوکلم کبی ویرانه کو زم کیس بو لانه
 یا چشمه لراوستی
 سوس اوزوین زلفینه بکرتوی نگار
 باغده ویر جوزیه قار و باشی آشان
 بلدی که خطا در
 قایغو لو مکدر

دنیا دن اگر فضا کوزی یا شبله کت
 یوزینگ بوسدن
 رحمت یا غشی تو بر انینگ و ستون یانه
 ما قبری اوله انوره

دیرایش سن بکا عاشق کین زار اولون
 حسه چشم کبی بیکر و دیل بیار اولون
 اولسون ای یار جفا کار ستمکار اولسون
 پنج بر کوزی بی بجه بله کبان ایدین
 پنج بر حسرتیل ایشوید افغان ایدین
 پنج بر غریبی مغلطه احسان ایدین
 پنج بر بویله بکا جور قواوان ایدین
 اولسون ای یار جفا کار ستمکار اولسون
 بکه جگر مدک آلام و مشقتی قودک
 باشیه او غمادق در دو غلامی قودک
 دل ناشدیم هم شوق و سترتی قودک
 شادمان او لغه بر خطه لیاقتی قودک
 اولسون ای یار جفا کار ستمکار اولسون
 لایق اولسونی که اغیار سکا حرم اول
 عاشق و قشک تویی در دو غم اول
 بین بلا که حکم ایل عالم اید غم اول
 آریوب بولم ایل بولیک سن بر دم اول
 اولسون ای یار جفا کار ستمکار اولسون
 ایلدک کبی بند که آواره می
 غله ناچار قودک ایلدک چاره می
 پاره به جالک ایدوب غریبی صدار می
 بزنی قودال و صالک ایدوب یار می
 اولسون ای یار جفا کار ستمکار اولسون

مستزاد شیمی

وید وصال فرصت آیانه بغلیدر
 خوبان صید شرتیلد نامه بغلیدر
 آجق او شوخی باد و کلاه بغلیدر
 ایرمک مراد و صله آراه بغلیدر
 یارک وصال ال ویرا قوامه بغلیدر
 البته پنج باب اولور ابراهه بغلیدر
 وصل نگاره ایرکی صنم و لال حال
 آتیه میان یاری فوج کز و خیال

نمک بغدادی

آدم بیکم سر و فرامانک ایچوندر
 قان ایلدکیم غنچه خند ایچوندر
 کشته کیم شکیلیک ایچوندر
 آتیه کیم لطف پشتمن ایچوندر
 جانتیم کیم سکت المندن
 غنچه کیم لعل افشنگ ایچوندر
 بغدیم کیم وصل کوزی شنگ
 بیکم کیم شکر شکر ایچوندر
 جان و سیکون اول غنچه کیم بوخوندر
 جان ایچو کیم سید کیم ایچوندر
 واعظ نره دون و زوین وصف آتیه
 اول وصف کیم کیم ایچوندر

دو شد چو سستی ابله که بوری در حال

یارک وصال ال ویر اقدامه بغلیدر

البته فتح باب اوله ابراهه بغلیدر

بر عکسنگ که وصلت اوله بقصد ممتی

پایه دوشه ایوب قدوم و جراتی

یارک وصال ال ویر اقدامه بغلیدر

البته فتح باب اوله ابراهه بغلیدر

ابراهه صند دایه سرکشک اید یار

بر کچه بکله کوبی است آه بی شمار

یارک وصال ال ویر اقدامه بغلیدر

البته فتح باب اوله ابراهه بغلیدر

دار کوی باره انده اید و بسکن وکل

اقدام ایشغ صانع غار همان عمل

یارک وصال ال ویر اقدامه بغلیدر

فصلی البته فتح باب اوله ابراهه بغلیدر **نقدادی**

ای کیوب کلون دادم خرم جولای ایلین

ای بی خروم اید و بشع وصالدن ملام

ای دادم رشک تنفکله نم قانم دوکوت

بوچه کم افغانی اید ماه اشندو که کچه

در وچران ناتوان ایشغ فتنو باصنه

یونقیدر یارب وای در وچران ایلین

نسخه یک کتاب عالم از ادب و ادب
نسخه یک کتاب عالم از ادب و ادب

نسخه یک کتاب عالم از ادب و ادب
نسخه یک کتاب عالم از ادب و ادب

نسخه یک کتاب عالم از ادب و ادب
نسخه یک کتاب عالم از ادب و ادب

نسخه یک کتاب عالم از ادب و ادب
نسخه یک کتاب عالم از ادب و ادب

نسخه یک کتاب عالم از ادب و ادب
نسخه یک کتاب عالم از ادب و ادب

خوبی قوایه صقین ای اهل منر

دو شرا باب فنا لطف خوابه نظر

انته درویش عبا پوشه حقارت نظر

اوده حالچه فنا ملکیتک شاهی کچه

اومک فطرت اوله خدای متعال

یکمته هدر نصیب تو یکه صفت نعل

انته درویش عبا پوشه حقارت نظر

اوده حالچه فنا ملکیتک شاهی کچه

خدا دل اوله یوه قوبوز ویک چون آب

بر بلور شعله که اقدربنی اهل عرفان

انته درویش عبا پوشه حقارت نظر

اوده حالچه فنا ملکیتک شاهی کچه

هنرینه نظرایت چنینه پنهان ایله

دفع غم ایت کله بقی یوزینه خدا ایله

انته درویش عبا پوشه حقارت نظر

اوده حالچه فنا ملکیتک شاهی کچه

سکر اوله قوایه یوساز اید زنهار

قوادین قوپر ارباب لایت هر بار

انته درویش عبا پوشه حقارت نظر

اوده حالچه فنا ملکیتک شاهی کچه

نسخه یک کتاب عالم از ادب و ادب
نسخه یک کتاب عالم از ادب و ادب

نسخه یک کتاب عالم از ادب و ادب
نسخه یک کتاب عالم از ادب و ادب

نسخه یک کتاب عالم از ادب و ادب
نسخه یک کتاب عالم از ادب و ادب

نسخه یک کتاب عالم از ادب و ادب
نسخه یک کتاب عالم از ادب و ادب

فصل في الغداوي

حاصل بوق سر کو بکده بلا دن غیری
 غرضم بوق ر عشق کده فنا دن غیری
 نی بزم غم ای آه نه بولک سید ویر
 اوده باغش قوری جسمه اودن غیری
 پرده چک چهره بچگونگی ای فانوس رنگ
 که کوزدم کورمه اول ماه لقاون غیری
 نه یاز که بجا آتش لدن اوز که
 نه آچ که قوم باد حسابان غیری
 بزم شقا ایچه فصولی بچه آه ایلمیم
 نه تمنع بولنور نیده حد اودن غیری

فصل اول

شفای وصل قدرن بجز بله بیمار اولدن صور
زالال ذوق شوق تشنه ویدار اولدن صور
لبیک سترین کلوب کفتاره بندن اوز کدن صور
بو پنهان نکته برو واقف اسرار اولدن صور
کوزی باشکوارک حالن نه بلسون مردم غافل
کواکب سیر فی شب تسحر بیدار اولدن صور
خبر سزا اولمه فتان کوزاک جورن جگنه دون
خبر سز مست اریدا فی شبیار اولدن صور
خواب جام خشم ترکس مشک یلور عالم
خوابات اهلینک حالنی پر خمار اولدن صور
نحمت لذتدن بی خبر در زاهد غافل
نصوب عشق ذوق در دشتی وار اولدن صور

خوّل نقویہ رشت

جانکج هری اول لعل کو برابرہ فدا عمرک حاصیل اول شیوہ رفتارہ فدا کو زلمون ساجین قطرہ اشکم کو ہری
بدر کن و دکن کو شوہارہ فدا چاک سیندہ اولان قندو جگر پارہ فدا مست چشمکدہ اول غمہ خوشوارہ فدا
پارہ پارہ دل جبروج پریشا ندن سر کو یکدہ اولن ہرایتہ برابرہ فدا ای نقوی نولہ کر صفا و ابرسم جایا خیر

فقہ

وقت اول کم اول بر شوخ سکنار ملا
تبعه اور دو ک جسم برانک کے گزیدہ لکا
ای کا ابر و رقبہ و برہم غمزدن نقیب
صوفی انصاف ایلہ ایمانک کے گزیدہ لکا

غزہ سن سودک کو کل جانک کے گزیدہ لکا
باغیان کلرک خند انک کے گزیدہ لکا
کفر زلفکدن منی منع ایلک لای مجید

آتش آملہ ایلر سک کا تکلیف باغ
اوقا تر سک طائشہ پیکانک کے گزیدہ لکا
دو تلم کم اسک سیلابیہ بو خدا اعتبار

راست

فضولے

فصولی
 ای نضوی چشم گر بماند که گزیند سکا
 حق که تماشایه جوق آفتاب
 مست چو بسانه نظر هر پاکه
 ناله دل سوزدن ایت اجتناب
 دوزخه که مرز ستمکدن یاغی
 هیچ که گزیند سکا بو ثواب
 خسته نضوی نه و بر سرک جواب
 رشتۀ جانم پیرایت بر سر گره
 کورده رواکم اوله عالم خراب
 شامه انجم صیایرم صبحه وک
 قابل جنت وکل اهل عذاب
 بار سوال اتوبی که حاکم نذر
 بقا اوی

قسطوں پر

جهان ایچہ ہر فتنہ کم اول حادث اگر سر و قد کدر البتہ باعث مدار سہ تحقیق موی میاں کٹ
و غایقن اور نایہ جانش جیش موحد راہ قلم انکار ز اہد بی وحدت طوتم ام انجائش
بکاجع اولور قندہ کم وار بر غم منم ملک غم ایچہ بخونہ وارث دو کو ب اشک بند و صلاک بدول
ساچر نتیجہ نوانہ تو پرانہ حارث عذار و لیک وصف اید رضویہ
اگر ہم مفسر دیرم ہم محدث

باقی است
 دم و صلیب است
 صولطانیان بدید اول
 قیاسی بار سنبل
 آفتابهای نور و در و در
 بوند و لاله را دان ایلمین
 صوار غلطی و افراده
 بهایا بیدار است
 دل و در و در و در
 بهار اکسور جا به جلالت
 دلم و در و در و در
 بهار اکسور جا به جلالت
 دلم و در و در و در

سوال اهلی چلی که در عوض افق فرستاد

بعد از آن زمان دو لنگه تیز ایل و نا اهل اول نور کن بوا امر شکلی کیم صورالم
سیر فضله من او تور کن کلیبوی ده نا اهلک قضایه عجب جایز مید را بهیل دور کن

تجامل ایله ک ای سرد عارف سوال اندک جوانی بیور کن نه ایون اکثرین ایلو امری
جهان احوایا جمله اکثر کن کل انصاف ایله تسون قاضی حکم افندی خط سلطان یور کن

خدا می تو نامه الشیخ عمر جبارا

عید کله بی بندین الله و کل صحن عجب
شده برف و ششاهه و فی افسر جوق

و اعطاه امری نامه بسیار اندر بود
ساقی و قهوه و ده کانه کاغذی عجب

مختر ز و این بی مغازه ایغه
مهر و ده حقیقی اصفه کله عجب

نونه و خال سه ملکته روم ایله
نونه و خال سه ملکته روم ایله

دری و زاده رسته غم کاغذ و افندی
ایله الله و ایکن تخیل چنار کوسن

باجی و بر خن غم بهشت اندر ایله
ز به شکوهی بوری و دنیا و صفا و اول

شوکم عشق کینه یا ولدی عالمه آغا و
اگر چه مفتی اعلا و حق اولور اوزار

طلو و حقد عالم کوز کن بر ده قالد
نظا قل نقش کونینه که بهب است مولاد

نچی حید ایسون شهباز عشقی مونی ای دل
طو کنه و ام ترو بر بل اول بر مرغ دانا و

تجلی جمال حق ایله بنید ابدن قبیله
صفای صفت کطلوبی انک ویدار بلاد

دلکده قال و اصفی و یکنلده حالک یوق
مختندن و ام اور و کرجه آقا و یغولاد

هر ناو کن که نور رسد بر دل چاکم
نابی شود و نوا کند بر سر خاکم

هر تیر سیه که نور رسد بر دل چاکم
مورخی شود و رقص کند بر سر خاکم

هر تیغ که آره شود زنده بر دل چاکم
بوقی شود و شعله زنده بر سر خاکم

هر آه که سرور زنده از سینه چاکم
سرو به شود و سیه دهد بر سر خاکم

هر آه که بیرون آرد و کز سینه چاکم
ایو به شود و که به کند بر سر خاکم

آتش که علم نیز زنده از سینه چاکم
شعله شود و نور دهد بر سر خاکم

چند آنکه ناز آموختی آن غمزه نماز را
دوشینه می خوری سر شین کو اهی پدید

چشمه سینه آن سر ناوک خانم من تر نو
بعد ادب خوفا شد دست از ترس جادوی

صیبه صفح رگنی محمد عربیت
طیب خلک عصیه محمد عربیت

به پیش چشم حقیق مکتوبات همه
بود و جو یک به ده جاده محمد عربیت

طالعی داروم که از بی آب
سرجایی روم چین خاک

در یکسار سنگ روم
ور به وزخ طابکم

ایچنین حالک شین آید
بامه حال شکر بایه

دل بر دی و جاسوسی حدیست آقا ناز را
ی باغی خور که او پوشیده دارد از را

بار که داوست این مکان آن تر کیر اندازا
تر کیم آن شیرین لبست بر هم ز نو شیر اندازا

سعدی تو مرغ ز بهر کجا چونت بدم آرد کیسه
مشکل به ام آرد کیسه مانند تو شهباز را

صیبه صفح رگنی محمد عربیت
طیب خلک عصیه محمد عربیت

به پیش چشم حقیق مکتوبات همه
بود و جو یک به ده جاده محمد عربیت

طالعی داروم که از بی آب
سرجایی روم چین خاک

در یکسار سنگ روم
ور به وزخ طابکم

ایچنین حالک شین آید
بامه حال شکر بایه

دل بر دی و جاسوسی حدیست آقا ناز را
ی باغی خور که او پوشیده دارد از را

بار که داوست این مکان آن تر کیر اندازا
تر کیم آن شیرین لبست بر هم ز نو شیر اندازا

سعدی تو مرغ ز بهر کجا چونت بدم آرد کیسه
مشکل به ام آرد کیسه مانند تو شهباز را

ای صورت زکو برین خزینه
مار از عشق روی تو در دل دینه

دانی که آه شوخکناز اثر بود
سکندار ناله که بر آید ز سینه

ز بوی لعل دوشسته شر جانم بود
وز بوی در کنا او بر غنچه سینه

سردر نیل و سرم سلاطین روزگار
کرم ز بندگان تو باشم سینه

وله
تا چه شود بجاقت ویران تو جان من
در دین بیخلفه دو اکن

ناله زار و زینهار از رستب بر زبان
بع که بچید و عشق تو کو شحال من

پرتو نور روی تو هر کس
میسد و غنچه نویت از حال من

بر کد ز بونکر باز که کدرد
نقوش و غنای تو جوید از حال من

وله
آفرینش بسوی بکن
در دین بیخلفه دو اکن

سباز خلاف وعد کردی
آخر بخلط کبی و فاکن

این فاعده خلاف کدرا
وین خوب معانوت را کمن

زبان تو خط زب و روز
یکروز تو نیز یاد ما کمن

وله
شب برانم که هر روز نخواهد بودن
بمادون که نه نیم طمع شام نیست

بجد او سیرابی نو کرد و سیت
خبر از دشمن و اندیشه زد شام نیست

دوست میدارم از لطف کنی و رکنی
بد و چشم تو که چشم از تو باغ نام نیست

سعد یا منتاسب جویان باشد
هر که گوید که دلم است دلارام نیست

وله
خبرت هست که بی روی تو آرا نمیست
طاقت با فراق این همه ایام نیست

در مقامی که شهیدان غمت را طلبند
من بخود غرقه کفن نوه زمان بر خیزم

اگر از دست تو چون گل در آجابه
من جو سوسنات طلب بر خیزم

تو بسندار که از خاک سر کوی توین
جفای فلک دور زمان بر خیزم

وله
چون که بجان سکران بر خیزم
صبح محشره من از حواب کران بر خیزم

در مقامی که شهیدان غمت را طلبند
من بخود غرقه کفن نوه زمان بر خیزم

اگر از دست تو چون گل در آجابه
من جو سوسنات طلب بر خیزم

تو بسندار که از خاک سر کوی توین
جفای فلک دور زمان بر خیزم

سرف افق و راه بجل

سرف افق و راه بجل

سرف افق و راه بجل

سرف افق و راه بجل

سرف افق و راه بجل

سرف افق و راه بجل

مستزاد کلاخیا

بی حیدرت و مجلس نور زنده ارو
باشد که رقیب از تو مرا دور زند ارو
ای شمع شبستان
چو بنده ز سلطنت

این شکل شمایلی که تو در این حقیقت
در صورتی که در این حقیقت

ماطلاع تو نظر صاحب نظر است
کس و چه باشد تو منظور ندارم
مهر و مهر و نور
آرام و آرام

رویی تو چو روزست و رخ زلف تو چو شب
کس روز میانش و محو ندارد
او روز و شب خود
خون زلف تو کس

از سر و پای غنیمت و کافور ندیدیم
چو زلف و رخت غنیمت و کافور ندیدیم

شهر و رعا : شد که بعد و به محقق

ما عارضه و با خط

خبر از خط توفیق تو منشور ندارد

مرآتیه زیرجاء

٤٠

آن کیست که تقویر کند حال کد را
از تقویر بید چرخ یک صبارا

هر چند نیم لایق درگاه سلطان
کوز را تو هم بنوازند کد را

از طعنه دشمن نشو و دوستانه کد احوال
بروسته کل کوه به بندگی را
از زور ستمکار
از من و کما

بر خرفن کل، رسیه خفته کد است
چیفست که هم حواش بود و شک خطا را
یشت تو کیو
پند و نسیه

با چاه رحمت از نوید ما این بار
 ای یوسف ثانی
 که سر زشتی و توراوی تو به بند
 سر و زنتی نه در زنگی هر فشار را
 سید یوسف کم که گوشت فشار را
 در هر بن جایی

بفتح که کو آب خورشید بآب
اندام تو بر بند قیاس طربانند از برین غنچه سیراب قیاب را

الاکم بدو زند

وزر لاله سیلانی

ایمان علی
کرم الله وجهه

همچنین تاوانی این بزرگوار
مستوبانست کسب باره و
نزداده و کالم
نخاست

صومعه و بیوفای
خیابان کازینو نارینه
م
ازین

آفتاب و ماه و ستارگان و
و کائنات و کائنات و کائنات

فروغ احمد از انجمن خیریه بنیاد ناه و نه

200

100

نام باین در سبک دیدی بجا اول و لدار
 عکس زر لقم کو رهم مهر رخین سکار

نیکبوش درست روزی خلق نه یخه و یچهد و اوستند
 کمرچ مردم در وقت دستند بی بر و بار ماندند و چار
 باز نرس نکلند و سر بوش نالج ز بر سرش نهادند تا بدانی که طالع است
 کمری راه رنج و اوستند

فونن
 دجی نوروز د نوروز اوس
 اولور دی کون نوروز اوجان
 نندزه کی علی بابا و بابی
 فونن در مثال اربابان
 درویش
 صبحم این صفا وین بیدار
 کسب کل کی بیکس
 درویش کی اولدی بیکس
 کسب کل کی بیکس
 درویش کی اولدی بیکس
 کسب کل کی بیکس

معین
 صاحب
 دیدم ای جان را که در این عالم
 میگردی و میگردی و میگردی

دیدم ای جان را که در این عالم
 میگردی و میگردی و میگردی
 دیدم ای جان را که در این عالم
 میگردی و میگردی و میگردی

کلمه پندیده و دلین نوا
 کلمه پندیده و دلین نوا
 کلمه پندیده و دلین نوا
 کلمه پندیده و دلین نوا

ای دل جو خوش و ناز
 ای دل جو خوش و ناز
 ای دل جو خوش و ناز
 ای دل جو خوش و ناز

دیدم ای جان را که در این عالم
 میگردی و میگردی و میگردی
 دیدم ای جان را که در این عالم
 میگردی و میگردی و میگردی

خواهد بود عاقلان در محبت شیخ بوسیدند بسته بود و وقت ناز بر آمد شیخ رحمة الله بر خواست و بنده یک
 حق تعالی را آورد و بیاید خواهم بویا سبنا ابناء بیت ان که ده بود و بخندند شیخ خنده و شش بیت
 ما یسم بعشق تو تو لا کرده و ز طاعت و معصیت ترا کرده (ای که غایت تو باشد باشد ناکرده چو کرده کرده
 صفح شیخ رحمة الله رحمة الله بر بدیده جواب فرمود
 ای بیک نکرده هیچ و بدیده کرده و آنکه خلاص خود تویی که بر عشق کنن تیکه که مرکز نبوده ناکره چو کرده کرده

لطیفه طریقه
 ای که کوئی شو سلمات خوب گفته خوب بیکوی بر افرار و نیت شود خوب چو دل خوا و دل
 معانی که گویم چو دل و دل و نیت
 ابدال و بوانه و اصغر و بزرگ
 نظر از کفنی هر کس نیست نظر نباشد شده ام ز سر و روی که از آفة تر نباشد چه بلالت چشم کشیده از کفنی
 بگشاید از کس را که ترا خبر نباشد بجا بریم جای که ز چو ادب سوز و بچه خوش کنیم و در باغ بار اگر نباشد
 چو شراب حو و دل شد جگر کباب روی که کباب در و منده یخ از فکر نباشد بی عشق نه اوم قدی و دوانم آفر
 ننگه مرا بجای که رهم بد نباشد همه گفته و تو کو با صفت پرست ابدال که چنان حدیث موز و صفت بشنید

بر تو خاندن داف صورتی که که گوز بیشتر از علم و عرفانده و بیشتر از
 بی رو خنده و غرور و اولاد و قلم الله حمد لله علیه و دارش پیغمبر ز
 ابد و اول اصحاب فاکرانی تو ز سوز جابل و کرده و فراز اولاد و دارش پیغمبر ز
 طو و یقوز نه حق و تو باین غ و کل معرفت و دیده انداز به زحوة نشتر
 قطره عاقل ز روف عارف بالله افهوه
 عشق و ذکر و سبنا و ماه و مهره محو ز
 عقل کل نقد کل تو ای روحانی حقیقت

تاریخ مبللی در و نای طلوی گفته

عجب مردم رهن ای ملک انداز در نای خدا اولی در و ایم کما دنیا و ما فیها
 سنگ خیا ایکن طبعش نای چرخ مرد کش در نوب طلوی بقصد آنک در ی و چینی معنا
 دعا خیر ایدوب فو نینه و بدیم مبللی تاریخ
 مقام جنت علما بطلوی ابدی نای

تاریخ جامع و صمد سلطان سلمان خان بجای نو مایه

صدی اون تاریخ بریت بو بیت الله چون
 رای ادرا کیده اذعان ابدای ننگه دان
 ایکه مصرع جو هر سج ایکه مصرع سادجه
 اولنده انجم سعدیه اید ندر قران
 آفرینک خال داری اولینک سادجه
 عقلمز آینه سنده عینی اید هر کرده
 بنده افکنده یحی نوک دلنده بردخی

طلعتک سعود اید کون کبی الله الودود

اوله دایم دولنگ پاینده ای مرد عطا

۹۵۴

۱۸۱
 ۲۵۴
 ۱۲۶
 ۱۱۶
 ۵۵
 ۹۸۸

بند بادش بایده زایا بایست
 زمانه حکم صفت شادام شطرنجی
 نایف ابدوب جلا بکشفه ارسا
 ابدوب اخاف ابدوب

تاریخ فاجعه حافظ
 جوانی این فاجعه حافظ که شش بود از نورنجانی
 بود در خاک مصطفی منزل
 جوانی زینت زلف مستی
 ۷۹۹

تاریخ میر حسین
 کاش میگوشت میر حسین
 که از دهنش میر حسین
 چو جگرش ز خود ناخوش
 خند را در دهنش بود

تاریخ مناجای

جای که بود نازل جنت مقیم شد
 ملک قضا نوشت روان بر در بهشت
 تاریخ او و من دخله کان آمین
 که در دهنش بود

تاریخ ابوالیوب انصاری
 که در دهنش بود
 که در دهنش بود
 که در دهنش بود

تاریخ سلیمانیه
 صاحب الجمعه شمس سلیمان زمان
 جامع بالآلایه الله عجب عالی بنا
 مشرف ابدی بود بر صفین نواری
 بنار مرقد پاکه جلا ایدر انصاری
 جاده فی سبیل الله ایدر ابوالیوب انصاری

تاریخ دروغات سونو بی
 که در دهنش بود
 که در دهنش بود
 که در دهنش بود

ذاتی فریاد

کور یک حسد عنان اختیار الدن کیدر
 پاشا چون نقش ایدوب ایامه صانع
 مرغ و شال و زره طوت رغبت ایلد عیار
 غره اوله بونجه مرغ دل شکار اندم دیو
 ذاتی موره الکن کله و کجه ایلد لطف
 خاتم حسن ای سلیمان اشتها الدن

فته عالی اول فامت بالادن بل
 حالت عشق در آدمه نورایت
 دل و انایه شرف بر نوع فایده در
 عشوه دهره کوکل بر مراد کم غله
 دولت دار جهان دور زمان ای باقی
 پایدار اولد و غن قصه دارادن بل

تاریخ سیم
 که در دهنش بود
 که در دهنش بود
 که در دهنش بود

تاریخ سیم
 که در دهنش بود
 که در دهنش بود
 که در دهنش بود

ویدار دینار خویان کبریا
 که در دهنش بود

که در دهنش بود
 که در دهنش بود
 که در دهنش بود

که در دهنش بود
 که در دهنش بود
 که در دهنش بود

دو نایان اگر از گداز دست و کز از جو به نای جامه اگر گداز است و کز از نو چهار گوشه دیوار خانه که درو
 که کس نشو بد از بخا بخیر و آغا هزار بار فرزند تر بنزد این یمن زنج و تخت فریدون و ملک
 که چه کم روزگار فایده چکین هر زمان هراجا چون که بدم بین که بود هیچ روزمان آید بلنده و
 انزین هیچ کس به منت حبیبی الله وحده و کف

هر که مار از بخ دارد در آتش بسیار باد و اگر مار ادوست نبود از او یار باد هر که اندر راه ماکه نه از دشت
 هر که کز باغ عمرش شکفته بی خار باد

عالمه برادان بر حرف اگر او کز ک استاد که او را دل کس حور بود کاه عدا
 زیرا که یور شد این عم بهیبه من علفی حرقا قدم سیر نی عبدا

شناسنده باقی صفت اول عاجز هزاران اول غلبه بخنور دعا اید لم روی اقبال بخنی
 و ما دم اول کل کی نازه و تر الای باب رخ آل احمد بنور چین مبسین پیسمبر
 بدین کزین بیتی کستم بروج روان رسول مظهر امیدین روا اید عمر بن زیاد
 مهن محبت مراد سیر

اگر کویم نهال قامت دلوست میرخی و کز کویم سر زلفت تو غنبر بوست میرخی
 که کز کویم نرا بالای چشم بروست میرخی

نعم من قال
 تاضی سکر افند لشمعدی منصبی علفیده آل و لر اهل علم و بسک اینتر لمر
 خواجه خدمت این ده کل

توسخیر لوصف دار انکای نظایه
 سخر مواد اسکند قاپوسیه طوول

نوع
 اورد و به به کفایت و لایق و در کفایت
 مراد و به به کفایت و لایق و در کفایت
 مراد و به به کفایت و لایق و در کفایت

فضلای بغدادی رشت
 ندرای چرخ ظالم یاری یارندن جدا فلق مراد این اسیر دام جواد بلا فلق
 چو لار ندر جدا فلق کاه یاری یارندن چکوب زحمت ندر یاری بر به آشنا

بت نورسم نازه شب و روز راغب اولش بوند دیندار الله به سجده اولش
 انز قبول طاعت اکا ویرش اید حالت که غروب ایل حالی حاکات جاد اولش
 فرحم کور و بجا سن حسنه داخل ایلر نه ملک کم اول پرست علفیه کاه اولش

چچ دانی که وقت زادن تو همه خندان شوند و تو کرمان
 جدان کن که وقت مردن تو همه کرمان شوند و خوش
 کرده از عدل کار دان برکت شاد ریش بر ز پنجه اگر کز ستم
 بود از عدل او کجوتر و باز در یکی ایشان بهم ستم

شاعری بکف و دران معانی بر داند
 هر که در شعرش معنی بکف و دران معانی بر داند
 هر که در شعرش معنی بکف و دران معانی بر داند

عجب کار ابدی جان جلالی
 نو لیدی اولمیدی آشنای

کاتبش خدا که دارد لحظه ای که حق تعالی می خواهد
قصیده سید علی

نظیر که بود کز سن به بدین آمد بدین سن
بوی و آینه که می بود در این سن
تکلیف زد عصایه کن در باین روزگار
لاری که در حق زیند بکامه بدین سن
عقاب وجود و ظلمت برین قلب عتاب
بولورین اند و کاش که در این سن
شراب شوق نازی چو بوی خوشی دله که
در بوی دانه به سن کوزی و بوی که در این سن
تنگ جامه به در کالای زین سن
هم سیر شد تیزه قان بویاق سن

ماه روز جلالت تبارت قلبه بود
صوت بوم که از لاله جلی حشمت بود
بوی که در شیشه بومنت بود
کمر که در لاله کن ز حشمت بود
تبع چو بوی غنی و متانت بود
چشمی که در لاله معابد و محبوب بود
ماه روز لاله و تبارت بود
چشمی که در لاله معابد و محبوب بود

عدودن مقامه سرور حکم را به
یکی صندوق در سر قتلو چشم کو به
فصلی راست
کند بوی که در این کافیت
بوی که در این کافیت
بوی که در این کافیت
بوی که در این کافیت
بوی که در این کافیت
بوی که در این کافیت
بوی که در این کافیت
بوی که در این کافیت

خلق که بخت شکل اولور غدر حلی
هر خاله مناسب کور بنور گل حلی
ایلمر کسی فکر نرفی و نغنی
کلمش کنه عالم سفید بستی
خلاق جهان عالم قلد قد خجلی
هر شئی برر حاله غلش منستی
اولش کسی بر و کی شحنه فاقی
عوغنی اولوب رد و بایه متاضی
صورک بنه احوالی مستقبل و ما
هر برسی حاندن اولور کور و اضی
خلاق جهان عالم قلد قد خجلی

هر شئی برر حاله غلش منستی
کیمش کسی جامه زربخت و زرا اندو
بشمیمه کوب کی کز قرقر بله مسود
فرمانه در کی کی و اصل مقصود
صورک بنه برسی احواله خوشد
خلاق جهان عالم قلد قد خجلی
هر شئی برر حاله غلش منستی
اولش کسی جمله جهان ملکنه کلان
بشنده غم و طنطنه و شوکت دوان
اتا کسی فکر لاله آوده حسیب
حکمت بر که هر بری بنه خرم و خزان
خلاق جهان عالم قلد قد خجلی

هر شئی برر حاله غلش منستی
ارباب غنا مال و منای ابله مغرور
اصحاب فقر فضل کالایله مسود
زغاده جانی خسرم و جنبه خور
عشاق صدای نی و اواز طنبور
خلاق جهان عالم قلد قد خجلی
هر شئی برر حاله غلش منستی

این عودان بخت مغدوی
چشمی که در این کافیت

کمن و زوی و زوی نیست
اکو و زوی که در این کافیت

نقصیت
نقصیت از این کافیت

نقد بدی که سوره اقصا
زیر بخت بدی که اقصا

تجرباتی نوزاد

نه نکند نظر بر خط حسن طلعت یاره / کل چونک میسره لعه خورشید نظاره
غبار در کس کل آید چشم کبر یاره / نجه طاقت کتور سن چشم عاشق روی
کتور من تاب چون بر خط برق تاب انواره

جراغ شمع داغ من بقه خورشید عالم کرد / او جان من سینه کرک فزون ایلر آه سر
جگر پر زخم بجران شه شه جسم غم پر درد / مقیم خانقا عشق اولدن بودل پر درد
اولوب ابد ال محنت بغری یاره چشمی صید

خیالک تحکا بهیدرون سینه روشن / سنه اوار اولمز اول صده کردار اگر بچمن
بشر سینه خلوت سدرای دله آتسن / تفکرة ایلن بر دم کو کل افکار غیبه دن
بودل یارک سهر بریدر ویر لمر بول اغیاره

اگر چه تیغ بیدای درونم طوغدی حکم / اقدی چشمه چشم غمندن نجه دلم دم
دل بچو شمشیر ایه و اویدی هم نه چاره چاره اندزدن بچا پر دم
جوباره اورن اولدینه اندن هر ستم چاره

مریض علت عشق شرب لعلیه ریشیت / بولور جام وصالندن اولمگوسته صحت
عضد رمان ایسه با بوی وارد ده قبل / مرادک سوز لر نیک کوستر بر جوی بر حکمت
نه حکمت بلکه عبرت در دوا در جمله پیم

نقش
حق عشقنه بر توی جهان محمدک / اندی طفیلی کون و مکان محمدک
چون بیکینه نام دشت محمدک / قنیل تا بخانه ستر الهی در ماه غیر نورفت محمدک

ترجیع بند مولانا جعفر جلی الطغرای در نعت سید المرسلین

عالم ثبوت صانع اولانچون کوا / ابتد تغییرنی انک حکمت اقتضا
صیف و یف و عهد بریح و دشت / چون صیفا و لا فواک اولویشار لیکه
فصل خوانده کچه هوا معتدل در / هوا یک خوشگوار و صفا بخش جافرا
هر روزه رنگ رو به ماند کبریا / قلب شتاده آتش فوگاه صحتی کچه
بی برک یی نواد و شسر در و لاریا / بار در فراج و سر و طبیعت اولور هوا
دنیا اولور منور و عالم بولور صفا / صحر ایشیت حاکم اولور غنیرین شرت
جانان جایا کچی رخ و لغریب باغ / کلکونه کلیده بولور بهجت و بهیا
و چون اصل پاک در حق فخر انبیا / سلطان شرع ناج رسل مادی شبل

حکمت نای مسند آموز عقل کل

ای مصحف جایا نور رحمت آیتی / ختم او یک سنده ایک جهانک عاید
اولدی ککایت اولارکن یایتی / سجده ایدر جا ککه هر دمه و نجوم
هر شب عجبی طور ککای باغ اوزر کک / ذاکت جهانک ولدی چشم ایدانی
عاجل ک اولور کک برات برایت / بر خواص در وجودی فروغی مکونات
طوب با خفاف وضع کور غودی اولمه / بچو و دایچده انک عکس نامتی
هر رخت امیدینه صبح قیامت / دعوا که استدی جو صلاح ایلدینه
بولمغه نقاب شهادت هر آینه / ماه اولوب ایک صدقکه اندی شهادت
یا زلیله فضایلک ای رحمت آیتی / سلطان شرع ناج رسل مادی شبل

حکمت نای مسند آموز عقل کل

حق عشقنه بر توی جهان محمدک / اندی طفیلی کون و مکان محمدک
چون بیکینه نام دشت محمدک / قنیل تا بخانه ستر الهی در ماه غیر نورفت محمدک

حق با قدر و نفوذ او را در اول روشنایی کنج جهان طبعی زبانی محمد است **بو خا کدانه ایلیوب اعتبار آقا**
 سالکی است سرور و روانی محمد مطلوبه پرده در دیو دنیا و آفت اولادی آنکه کنایه محمد است
 ذات شریفی اولاد و غنچه خاتم الانبیا هر نبوت او یک نشانی محمد است دست قدر هلالی ایدر نور نعل کم
 رضوان آورده براقه آن محمد کنجینه سعادت آینه جاده قطعی تقاض غیب او یک کسایه محمد است
 ایدر کج عقلی هر کشتی ایلر حکایتی بلر کند نیده یک نشانی محمد است بنی نوانوایه بوبیت او یک کلاهی محمد است
انوار نامه مدحتی خوانی محمد سلطان شریع تاج رسل مادی کبیر

حکمت نایب سئله آموز عقل کل

بینه کلاهی عالم چون اول نجسته ذات شریفه شرف بولای کاش کس او یک طاق کسری یعلدی اسکن
 کنده امور باطله دن رونق و نبات خشک اولدی آب ساوه خواب اولدی آتشکده سوزید بوزن برده و ردی
 یارث قدر اولور بو که بر قفله وارسته اوستنده طو نو لور دی بولدن سواد شول جوب که آکاسو کینوب و قور دی خطبه
 ترتیب منبر اولیجاق اتدی تختات آمین ایدر یک بیدر و دیوار و سقف عتاسه حقون استرکین نارون نبات
 اولادی هیچ بر نه خلود و دو اکمن کوسر دی که چه خبری نیاده معجزات معجزه سکدر که دکل قابل زو آل
 تا خشر و دلایل آیات نبات سنجین شفیع اولان امتیه نعم نه دکلوا و له خرقة در بای سیتات
 من پادشاه مشفق و بر بنده فقیر سندن بزه صلاه سکار دن الصلا ای امر شری را بطه عقد انتظام
و دی ذات پاک و اسطه عقد ملکات سلطان شریع تاج رسل مادی کبیر

حکمت نایب سئله آموز عقل کل

سن جان امت اولان چون ای رسول حق ارحام بخنده صورت ان لیکر خلق جبریل سورا کتور که چه سکا و حی
 معنیده یک اول و انی سندن آتور سق بر التفات ایدر سه طیب ارا دکت کو کدن کیده دوار روح ماهدن باقی
 مه جلمه سپرده نور بن تمیضی بشون بشه جلوب بد نشو کله آتوشق زین جل خال و حمل اب مقو اکین
 اندو کنه جرایشی حق رسول حق انکار ایدن کس نه اولدی نه سوزنه بلهم افضل سوزنه حقیقتده ماهدق
 اقوار جانورده نه واردر بو کم شجر کلاهی شهادت ایدر کس سن رسول حق تسبیح او قور دی خوشو که مردانه شریع

جستدن اول غلبه که سکا کلاهی بر طبق کفکده سنگ ریزه شنا خالق اندو کج اثبات مدعا که بولردن و انی احق
 ای کس فر از خلق انک سنگ ال بنم شول کونکه اوله بر آتی اوستنده یک باغ منا فیکده زیبا جین نعتو کما
بو کلاهی صوفی و غنی ال کینف اتفق سلطان شریع تاج رسل مادی کبیر

حکمت نایب سئله آموز عقل کل

الطاف نسیماته کذر آتش جحیم قلب حقیقت اولوب او کلاش نعم در بای بی نهایت قدر توده فی الملک
 عالم صدف وجه و شریفک در بیم ای خیر خلق و زبده مجموع کائنات ذاکم اگر دکل مقصود حق علم
 کور نزدی کون نطفه من انکا شمس ماهیت او مانای طور دی قو عظیم وقتنده او یک قوت معجزه کما کبله
 لشکر شکن غبار و مبارز دهم درغ و زره نظر او قنده تا شکود بیض حمامه لر سبد دیده لبیم
 موسی یا بشدی دامن قدر جلیکلی سندن دم اور دی عی روح الله اکبر ایلر طکی مرده زنده دم سبح
 معجزه ما اولور سه عجیبی بد کلیم سایک کسکه کور مدی مانند آفتاب یا نور سن مصور دیار روح سن جسم
 یوم خواجه که کله اور تابه خبر و شر شاهد جوارح اتکم افعال اولاغیم اللهدن غایت و سندن شفاعت
ما تاملدر رایشم نیم ای رحمت رحیم سلطان شریع تاج رسل مادی کبیر

حکمت نایب سئله آموز عقل کل

بر شب که قدر لک ابر مزینک سحر عین سواد دیده ایددی مکره باطره سیاه و لغوز قدر ایددی
 عز و شرف جلاله و بر شدی زین فر یاسنبل جان ایدی تزیین ایون یانه عالم جریده سنده قوشدی مکر قر
 آجلدی کوک قبولی سلطان انبیا اتدی فر از کنگره بر شدن کذر بصدی قدم دنی فتدی سر آینه
 حالات یامع الله وقت او یک جلوه کدر در بای لودنوت بودر کاه و برید روح الامینه یول اول ایوی کچه راکبر
 ایدر دی هزار ختله بر مقامه کیم دشتدن اول فضا ده دو کبر جبریل پیر اولدی نصیب چشم جهان بین پاکینه
 شول کم جهانده کسیه اولادی نظر کور دی معاینه یونجیدی وصل قریب بود وضع و منی کیف و کم و منزل و سقا
 انطباع صورت حسنی نه روی و بوی نه زلف و خال و خطه صفوار دی کبر اولدی جو خزان نعمه طاهر عصا یونج
اولادی عطا و غفور و کرمدن نواله لره سلطان شریع تاج رسل مادی کبیر

حکمت نای مسئله آموز عقل کل

ای خاک شریک نسبت معجزه طوف اندکچه ز وصف پاک منوری صد قیل اول جنابه واصحاب آله
 بزودن الت صلاه و سلام و دعا را بوجوب بار غار و حصول کمال و لذت صدق و صفا طوع و نفا اهل راسخ
 فاروق خورشید عمر پاک دینه کیم میزان عدل ایچنده دکل کس سر کای و نما و معدن حلم و حیا اولان
 عجمانه کاولای جامع وحی پیکر شخص اهل اینه علی مرتضایه کیم اول ایدی فضل یشنه لریک غضنفری
 اندن شرف و ینزله باغ سیاده کوکلی عیشینک اول ایچ نور ازهری بری حسن در اسمی کبی خلقی و جمیل
 بری حسن در شهید اخیل سرور صالو کیم فتنه بویه خاک زار و زرد انک بونیدی لاکسی قایه پیکر
 اولای حدیقه شرف آل احمد کت بری خدار بخدی بری و در احری عشقده صادق و ز قلمده یوق و غلا
 و در ایدیم اتیه محروم جعفری سلطان شرع تاج رسل نای سبل

حکمت نای مسئله آموز عقل کل

یار بنود کمر که نفع صور اول جانلرتی اوز لیه وقت نشور اولا چو خلک و برله دفتری صفا اوله مروا
 نه روز شب تله نین و شهر اولا رضوان ریا خلدی خوش آرایش ایله جنت چمنلری طو لو غلمان و خور اولا
 دوزخ قورینی آچه مالک جحیم مشتاق اهل بنی و شر و شور زور اولا تحت لوای احمد فوق الحوائق
 جم اولکوف و فسق و فجور ایل دور اولا میزان قوریل و زن اوله عا خوبه شرع صیاف حسنات و شرور اولا
 هر برکشید کند و بشی قنوسی دوشه پیوند اقربا آرا سنده نفور اولا کیم و ارب خلایق ایچ خرقه اولا
 روی برینه نار و برینه نور اولا کجوب صراطی و کیره ابرار جنته ارباب ناز و نعت و خور و قصور اولا
 عا حیلر اتد و کی زللی یا دایه و تاب شرمند کناه و خطا و قصور اولا یوزم قرائن آیت شفا عتله او مرع
 پاک اید ک رعایت رب غفور اولا سلطان شرع تاج رسل نای سبل

حکمت نای مسئله آموز عقل کل

قصیده کنایه در نعت روضه رسالت

پری بخور رحمتله پیر ز میان طرف یمندن اسدی بابا و غیرین حبیب نسی عالیست اولدی غالب
 کلکشت باغ و راغ ایدر آهوی دشت یوق یوق هوای خطایه پیرم آوردیم هر جانب اولدی غبطه کلزار شستین
 یعنی ریاح روضه خیر البریه کم مسکین ترابی آب رخ جنت برین طیب نزار احمد مرسل که فیض ایدر
 خاکیده نفس نفس روح طیبین لطیفی دمندن ایر سه جاده بر اثره تریاق زار رحمت اولور کوه آهین
 برشته سنی عالم نشراته حشر دکل هر مرده به نصیب اوله یکجای خودین بر روضه در که رایحه بخش و لسه کعبه وار
 خور طوم فیله صور و سر ایل ایدرین کل غایت از لیدن جلی کرک کاید نظر مشهد انوار مشربین
 حجاج قدس اشکینی کر زایر اولیه مسلوب رحمت اولدی زهی قوم طایف ذی بخت سرمد که جوارندن اولدی
 اهل مدینه ساکن روضه الحیاتین سیما ی قدس قدسک بر لب سیدر اتون بشکلو اطلس چرخ زمر دین
 شاه دو کون ایکن نه عجب سرد آه کیم اکینه آلدی جامه بی حجب آستین ناز فراقی اور کجین سپهر بکا
 نعل براتی صلدی قمر حاجیه چین کل جامه چاک لاله یاق ماعن دور نعل چین اوز تکر ناهه بوستین
 نی داغ فرقتدن ایدر دهم کله باد هوا دکل در اول آه آتشین بن سو کوار باولسه زمین و ملکین
 بو ماتم عطیه کوره ایدر من حای استغفر الله اولادی غایب نظردن اول نور حضور ی طو بطلو در مکان آوین
 بر کو هر شیم ایدر ی درج اندی درج حلی شک تنی تود و غبارده در زمین جون ظل زات انوری طرانه و شجده
 برده قوریه کون کون کچ نازنین روشن دلیل اولور که دوزخ کومرین خوار حده صندربار باب کبر و کین
 جبریل اور و بشایله دوزخ ال او شنه تا کم ترابه دوشیده اول کوه هر ثاب هر خوی نور کل ایدی هر خوی روح پاک
 تاشمع جمعه جم ایدی اول سر و جبین عکس جمال و سایه کبوسی اولغین لیل و ضحایه ایلدی قرائنه حقین
 هر اطلس سپهره طراز اولدین آکا علامه و یر شیدی علم عالم آفرین هر شک رآهی کعبه عتق کویک
 خاک سیاهی سرمه اعیان کلین بر دکه سدر اسین خانه طکیدر اوله ارم سرایه بر سر و راستین
 برشته در اولکله خادم صحت سرانک روح القدس غلام پرستاری خورین هر پایسی اولور سه سر سدره دن بلند
 باروی قوبنه ابره مرشم یغین احمد شرف ایلی بر ملک انجود کمال اول مکا علیله ملک کلین

فی الحال قلدی عالم بجدہ مزاری طای
 اول شب کہ برکت مہاسیرہ وردی
 بر پادشاهی پادشاهی
 کم یو بہ سندہ پیش قدم قلدی و پسین
 فتح اولدی مہر حق اسرار خود کل
 اولدی عروس جملہ تحقیقہ تا یقین
 اول پور کہ صدر او دنا بہ مشک
 بر سر در کہ مقصد صدق اکہ نشین
 کم چاشنی سی شہد شہودینک
 اصحاب کہفہ کیف ویرن خواب سکرین
 لطفی جناتن ایدہ بی جامعہ فہم
 عین جناتن اولور سہرہاں اکلہ جناتن
 زرین جہاں کا بہ صیرہ او ماہ کم
 سیمین روح فرخ حسندہ خوش
 حلقہ بکوش کعبہ کہ سنگ سیاہینک
 مہندوی داغدار ی شبہ جوج جارجان
 محرم اولوب جوینی ہر بل طوافی چون
 او قورنہ حایلہ ایک نستین
 قلب مدویہ ارمدی رفت اگرہ سنگ
 مہر کہ کرم و نرہم اولیں ایکہ انان
 فوق مہر دو پارہ قلوب شہد خاکہ
 بر قوم بد نہادی ہلاک اتدی آفون
 کوز باغی او یکہ خصیہ آغی او بخت
 احمد ز باب فتنہ دن اولیا چون ایان
 یارب نہ لطف محض ابدی جسی کہ کثر
 شول تار عنکبوت کی پر دہ کیان
 دوشمنین کفی بلالودہ قہر ایچون
 اول تار ی قلدی سحر قضا پر دہ کیان
 بایکسل اولہ آلودہ اول شہک
 بکزدی بال و بالینہ فی الجملہ انکیان
 سگری بنانہ آغونہ دوشمن اولور سہرہ
 مصر بلاغت ایچرہ قلم طول لیلین
 کو یکہ چار عنقیر بر روح پاکینک
 اول دورت اولو حجابہ کا کہ اولور کثر
 ہر چار چار بر کن ابدی قہر نبوتہ
 آدم چکر کن آب و گل ایچندہ اربعین
 قہر ابدہ مرفعی سینی اول قہر و صدق
 سجن تعصب ایچرہ کہ قہر اولان
 بہتر اول انجمن ایراغ اولور و خود
 نیلارم جنلری باندہ بر چین
 بی حد ہدیہ صلوات آل و صحنہ
 کا ولاد آدم ایچرہ قہر اولدی بر کن
 خاندہ عتیق و عمرو عثمان و مرقضا
 خیر الام حلیفہ اعظم امام دین
 اتقی القضاۃ عالم اولوب او یکہ ہر
 نایب مناب خوت سلطان مرسلین
 داخی حسن حسین و جمیع حلف سلفہ
 عنہم و عنہما رضی اللہ اجمعین
 باقی حلیفہ امرا بادشاہ عصرہ
 اولسون ہمیشہ مسند خزانہ گمان
 تین شیعی ظلمت کفوی ہبا ایورہ
 خاک زلزلہ ظل کی خصی اولامہین
 ہر کو یکہ سالہ سی قطب لیا اولوب
 دوشمن مرادی او ستہ بوجہ بر کن
 سیرا کم کہ کدیلر اثر نچہ انکریک
 یارب سن ایکہ کعبہ توفیقہ و احلیان
 بن ہم دکلسم اولغہ لایق مکروری
 قل باری قوی تو لبہ کلب کترین
 اولور کنایہ اگر دعا نامہ بر کزار
 تجتہ اللہ روضہ بر برک یاسیان
 ۱۲۱

قصیدہ کنایہ

اولوب سندن سینہ صبح سوار شمس
 شیرانہ چکدی بر علم زر نکار شمس
 دیان قلدی تیغ و مشتی سن انکہ
 مہندوی شامک انجمن تار مار شمس
 فتح سواد خطہ چاہ ایکہ قلوب
 کسر جویدہ جیش و زنگبار شمس
 جیبایہ اتدی لشکر نوریلہ متفعل
 جیسوری قلدی چشمہ شمس
 بر زر طاب جیمہ صلوب اولوی عدلہ
 اورنگ چرخ چارہ سفید شمس
 دیدم نہر بو طالع فرخ اشعہ
 لعلین ز بانہ ایدینونیشمار شمس
 دیدی اسیرم اول شہ کردون جنایک
 اولور کای طوبینہ مسرہ شمس
 حضرت زمانہ کم علم دین احمد ب
 اولش سپہر مکنہ بر تابد شمس
 نسل جلال دین کہ کینہ غلامنہ
 ماور تودر پد نامہ دار شمس
 برطل ذوالمین در راول نور مصطفی
 کابلہ چو اخی اولما غلہ انتہا شمس
 بر معدن جواہر علم و عل در ر
 اکسیر تمیلہ اولور کم غبار شمس
 انوار زہنی بر ملک شب چو اغیر
 کم غلبان اول محکمہ ایلر شمس
 ایلر کلامنی ز سر خیلہ طو بطویا
 کو بر کل اللہ خوفنہ بر کد شمس
 بر پیر بندہ در سحر آگہ سفید سہر
 بر جہرہ صیقلو چاکو بد غمہ کار شمس
 منجوق سنجق جوق اوج ملکہ حلق
 شولہ صنور کہ طغدی اکہ شعلہ دار شمس
 کشف اتہ رای رنگ دل حصی کلکی کم
 ماہی غلبک بد آشکار شمس
 حرم ایلد کہ زہرہ علی کبی چرملہ
 چوخ اول دلیرہ دل دل اولور ذوالفقار
 دیدم جالہ شوقنہ بو مطلبی کورب
 لعلین طبقہ اتدی جواہر شمس
 ای بوستان رفعتکہ بر انار شمس
 تنور مطہجکدہ نہر کم شرار شمس
 ذات العادہ لعل و زریبہ اولور ر
 روض الیہا ہمتکہ برک و بار شمس
 ابرہہ روضہ سر ایکدہ عطر ایچون
 درج اتدی چوخ ورجینہ مسک شمس
 خادم اولور دی خوشکدہ مہدوی شک
 ہر داغ اولہ چہرہ دہ بر کوار شمس
 موی بیاضیدر کورن صنفہ شمعہ
 کم قو لو گل انا یکدہ اختیار شمس
 طن ایلہ ضیالری قلش غایب
 نور و زد و کنگدہ سر اسرہ شمس
 شبنمہ ابرہ شربنی سجا جو دگل
 اولور سہر سبیل قیدر شمس
 اولش ساط سلطنتک شمس
 نیک بوزندہ نقطہ درای شمس
 چون طبلہ از حشمتک اولدی جہرہ
 صلدی جانہ دیدہ شمس
 برایت بیرنہ بغلر اوزن آستہ کدہ
 کراولہ فی الخلل قولار صلا شمس
 رخسار غراہ شتہ و خشی غزالہ در
 بخشی در اولہ کوشنہ بر کوشوار شمس
 عکس شعاع کو ہر شمشیرک اولہ
 اولور دی درخو رقص کم دکار شمس

بر تبر قلدی ترکشتی تا که جھکده بو شکتا چو ختی قلد شکت نارشکت
 اما ایلکم هر بر برله آهوانیس اولوب
 مایله بر مقامده قلمون قرار شکت روحله کوردی سینه ده هر کورده
 اولش مسیح بر عله در کنار شکت
 ای کیمیا اثر نظر اتکت قرد کل اطفال انجه اوله فلس قار شکت
 جانالینه اطللس زر بفتک آسین
 فربه اولکیرینه دیسم وجهی وار شکت بر نان کری سفره عدکده ناکر
 کورشت نور جلمده دوشش نارشکت
 دریا به دوش بر نوبی قذیل قهر کل اولور صدق ایچده درشت اوار شکت
 حوض اتبه جو دین اول کفا کیر حایت
 هر قطره یه نصیب اولیک یک قطره دور کده حج ایدر سوزم جو بر نوار شکت
 مینا کر فلک نهرین یاد کار شکت
 هریشه حیاتیک ایلر سبایه شکت هر ذره یه ایدر سکا ولور اغار شکت
 همپایه اوله برقی سبک سیره بویه ده
 بیک خیاله اولمیز یاد ایشکت کوش ایلر سده دمدکس نای نکلر شکت
 رقص دور مولوی کی بی اختیار شکت
 حتم ایت کناهی صحف دعا و ثنا کس کم دور یه بغایت ایدر احتضار شکت
 دی اولهای اوج شرف شاه بازوار
 قلد قبه زاغ ظلمتی شام شکار شکت بای و کدا اصحابله سایکده خوش کچه
 دور ایلد کچه عالی لیل و نهار شکت

ترجیع بندی ریحی جلی

ای دل نجه بر دهرک در دکل جکس حکم بو بار کیران اتدی قیدی سپهرک حکم
 یاد ایلدین کوش ایت بر خادینه معظم
 بوقعه بیاننده اولدی نجه دل اکم برکو هر کینا دن خلق اولدی بی ادم
 جویلیکی جا بل علیله کی اعلم کل
 غفلتده نظر قلد آج کوز و کیکل بر دم بو مسئله خشنده عاقلار اولور مرم
 وصلیه بری شان اهر طر بری بر دم
 کی سچ کدا اولش کی سیه عالم بر نرم طلب سازه که کا اولوب جرم
 ناجینی ایدر بکج و عیش ایلر اکیتم قوم
 جم جامنی نوش اتدی سور دی نجه دم رتم
 بو برنم کیر و باقی عالم کیر و بو عالم
 ایجا و ایو بیکل احب بو عالم امکان برکو هر یک اتدی مایت انسانی
 درج ایلدی قلمنده کینجه پنهانی
 نفس زده ریدر انک هر خط نکلر جان دل کشتور شکت اولش هر بری بر جان
 حوک دمد و بیلد و رقی اورنک سلیمانی
 خیار فلک قیدی تاج سر خاقانی نوش اتدی اسکندر سر چشده حیوانی
 آتینده لم عالم اولکسه اگر فانی

کشت انکه عزم ادم ناکاه کلتانی بو سیتی او تور کوردیم بلبل ایدر باغ قنای
 کوش ایلجک هر کول چاک اتدی کربانی
 جم جامنی نوش اتدی سور دی نجه دم رتم
 بو برنم کیر و باقی عالم کیر و بو عالم
 جلا د فلک هر دم کر جک دلا شمشیر دوت کورن سیکم یی غیری اخی دیر
 نه یاز وایسه باشد بر بر کتور ر قلد
 کر نیک و اگر بد در اولیه قضا تغییر بر با که ده خار غم اولدی بکا دامن کیر
 آلام سرانجام سیر ایلجک بر سر
 بر جام صونوب سوزم قلدی دینا نایر صان آب حیاتیکه فلسفه آینه تعمیر
 وصفده خود عاجز و بطلر ایدر فر تو بر
 اولدی دل ویرانم انکه اودم تعمیر اول جام ضابطه شک اطرافندی تعمیر
 بویت دلا و بری قلملر ایدی تحریر
 جم جامنی نوش اتدی سور دی نجه دم رتم
 بو برنم کیر و باقی عالم کیر و بو عالم

سیران ایدرین در سک پر خون سرد آبی وار دشت قنایچر کور لاله حمر آبی
 دنیا به قیاس انک کر قسمت عقباتی
 سیر ایلد مشکند اشکال ذوات لایه بر ساقی موشدن نوش ایت بو سنجیا
 دوش کوی خوابانه اول عاشق روی
 روحانی نظر ایلد کور سک رخ زیبای صورتده بوری قلد فهم ایلد بو معنای
 بو بندی اشکده اولک دل شیدا کی
 میخانیه عزم اتدی کشت ایلدی هر جا بو سیتی او تور کوردیم بغیری دلوب نای
 شوقیله سماع اتدی اولدم نجه مولای
 جم جامنی نوش اتدی سور دی نجه دم رتم
 بو برنم کیر و باقی عالم کیر و بو عالم
 ریحی نوله طالع دن ایلر شکتا کیر جلدی بو فلکده جوق در لوله فلک کیر
 نادانه متبر در انواع سعادت کیر
 دانا دل و کاتلر کلکده ملا متلر عاقل اوله دیوانه فکر اوله بو حال کیر
 نادانه ن بسم آیا بو رعایت کیر
 بر کون بنی خاک ایلر افو بو قسا و ملا هر اهر مشک ار آغینه دو لکیر
 جانیک بری و لولر نجه خد متلر
 وار یه قیامتده ولای بو علامتلا زو قیلد سرور ایلد سور دی نجه خشر متلر
 دنیا کی عقبا ده بولسون اینده راحت کیر
 جم جامنی نوش اتدی سور دی نجه دم رتم
 بو برنم کیر و باقی عالم کیر و بو عالم

تبرجیع بندی مولانا مدحی المرحوم

قدرت الیا آچودہ شہنشاہ کافون
تربیب الیہ برندہ مافوقہ ہب مادن
کم تاج مرصعہ بخشہ و افزایدون
جام دل صافیدن ایچکدہ شرآبون
ترشربینی چو چک ایچدی نیچہ افلاطون
کردون داخی برندہ دوران کیو کوشا

نقش خورشید اشیا دنیا کی مکررہ
برباش آغیں بصیرت صاف سائے توریرہ
کیو و حد نہ جب بر دم کثرت کو زینہ پرہ
یوق رسم قرار اصل کینی بد اخترہ
عالم بوجہ ان نقش سیرا تہہ ساوہ
کردون داخی برندہ دوران کیو کوشا

صلحہ نہ دل پیکار ملک چمنہ جاسوس
اوراق برکنڈہ و کش برینہ کاوٹا
بی تاج سر لالہ صاف کیکاروس
دو شدم بولہ بن شیدا حشر زده پوس
پیمانہ صونو بی دیای پرا دین ناموس
کردون داخی برندہ دوران کیو کوشا

چو خلیج وجود اوزرہ مقدار اسکی کوز
ہر کوشہ دہ سرکردان دور افلاطون
کوز لویہ ایدر دہرک صحرائی قفس کوز
وارسندہ سنی نیچہ بر باد ہواس کوز

نزد دل شداد کی ویرانہ بناس کوز
دعوی وجود اتہ سن سکار و کوز
کل برزم خوابا نہ چو خانہ و لو کاس کوز
کردون داخی برندہ دوران کیو کوشا

قصیدہ اکبری افندی

جگہ رب فرشتگی بزدن ایران اولک سن
دل و جا ملکینی نیچہ ایدیں سنس سن
بار بر جگہ سید اطلال اولایا جانا
قدرة او خورشیدی بر کرہ قدر غدا
یار اغباریلہ سیرانہ چو دریا یا
بریکہ یکن اولدیر آکہ کوزون کہن
کلدی چاتدی دل و جازو رقیہ درو
بشدی کلدی قننی نہ بشدن قن
اکر اولک کہ جنت دہ کیزینہ طراح
بویگز سن بویقار دہ دلاسن مسکن

بحر عشق ایچره اولان عشقه نیندایم
 قوه دن آلت او کون کیدرک یقین
 یاری بن بحر کنارنده کنایه ایکی
 ای کوکل نیچر سوسن بویجان تند
 قورس اول حایله دنیا دن آلت اوکی
 بوجر سوز آده دادورمه دلا ایکی
 چونکه عشق اولورک باری یلین
 قلم عشقه سوز ایلمک حرم ایله
 اتمک استرک کر باغ جنانده مانجه
 عل زهد قوشیانی و افویکلن
 کشی جبر و کینه آلت او کون
 اورس اورس جگر کینه جگر کینه
 اولدین کونترن بحر قناده فونده
 بویه آلت ایلمک جاقیطه کینی قوتلن
 کلدی جادی ده بر او سنده تورن
 کله دریای حقیقده اولورس قوتلن
 با آلهی بری کد اب هوادن قورن
 بزه بول و بر وارالم بر ایما آکن
 اوله دریای قوی مخداری قورن در

ساعتی وار کچر ای اکی جبرایت قتلان
 کلماتم در دریای حقیقت استلر
 بحر معناده شاور کک بدر اهل سخن

قصیده مسیحی

خواب غفلتدن او سناخه چون از مار
 هر بحر بوز لویه صوسه لر ابر بهار
 ایچی باغده اولکس ایدر ساقار
 باغترن کیدر اولش اک آب روان
 کلرک اتمک ایچون عارضی وصفی خور
 موجدن سطر ایدیش صفیات انوار
 غنچه لر آخو آخونیه که اطفال صفار
 کوش مایه طوق صنگه کشدن خلقه
 سوله در بلبل بوی کل ایل باد صبا
 منطلق الطیر او قودور قوشلر صفا
 اوسته صبح او قویول له هواداری
 ما چار طیری خون کی زنجیره چکله
 غنچه دن منتظره لر آجوبی صبا تا آیده
 ایلدیش ایدر کل بلبله عرض دیدار
 تاب خورشید ایل از ماری کور بصدن کم
 شمسی دلبند کبر بشو بشینه سحر
 کل حوسسک و کچی بوریوب جوی صبا
 بشی اوستند لکچی کور بار بار وار
 دکوی چون شربس شاخ کل اوزره
 هر طرفدن در یلوب ناوک آتر اوسته
 باغده در کیم ایدر بشکر از مار اوله

کل سپر لال علم سر و سر بی خجدار
 صورا و ریلورس بو کون کشیدر مر
 باشقه بر عالی و ارباغ بهارک کایده
 یسمن روز سفید اولدی نفی نشین
 بازه رنکین سوزین اول صبا کلن
 معدن فضل و هنر منبع سر چشمه جود
 میر اقلیم سخن یعنی نشین پاش
 کایده مرقعیات نایزه حدک انگار
 طالع اشرف و سعد و نقی در عطار
 رفعت و قدری سمند یاید و چو کیم
 کف در پاشنه کزدی اولافی الجمده
 ابره غمشکد وقتی بنه آلمه جار
 دله تسبیح اولور هر برینک استغفار
 ای لک چو کیم و کلک تک معجز
 شاد و رایک کور غدی عالمده نظیر
 اولای جام جهان بیکه صبح آینه دار
 کوکب کلرک اولدو غنچه فلکده سیار
 مدحک و قودو غنچون کریمه اشجار اوز
 قوشو کرحم و وفار کن ادب و کرمه
 سوبله کچر کینه پاک سز دی کبر
 یوز و یاز کور بک ایما کور جوق کفار
 زاله دن آله لر طوطی زبان خوسه
 طلس بر نقش فلک بادش رفعتک
 آلت آلتده در رینه که طشت زر کار
 قوه ره در صد قیاسه نیت کم دانه
 چار منج ایچون دست قضا و شنگ
 خوف تو کون اگر کج عدو کسار
 طاعن ایچو کمنده آت که حلقه مار
 کنت خلقتک اولور اب روان اوزره
 قیل اولما غیله نفی واحا کمنده
 خشت سیم وزر ایلد باغچه کوکلم توغن
 کلیه عالمه لطفک کی هر کز معاره
 فاقه دن وسعت اولدی اگر بر مقدار
 مدحک کوکله ابر کورس مسیحی نوله
 کلش مدحک اوزره او تنوب فضیلتک
 بکر کرم کور بنور کل کی رنکین خیا
 ایشوکل کی معایه کور بنه کور بنه خار
 آلتزم اغزو بن یعنی خایده بیج
 تنم ایچده که با عاریتی اولدو غنچون
 در لکدن ایدرم ایدر بر خیرت و غار
 لیکنم بوق که دعاک اولدو کورار
 غم و اندوه ملا بلبل خیال اولدو غن

صوت چون زمره سانسیر آغاز هزار
 زاله کل صفی لرین مهر لبودر ناکیم
 قدوه نوع بشر زیده اشرف و کبار
 خجری ابن حسام و غلبی ابن عین
 میریدر کر ایشو طاهر کور دونه غبار
 شجره نظنی آلدیقه البینه شوا
 وی دواتک چه بایل سر کلک سحر
 لوح زلمکده اولور نیچر معایه ثابت
 مدحی قمر طری ال اوزره طوطی سر و
 بریاک بوز کوکوز لدر قلچک کم
 سوسن باغ سنک مدحک و قور دهرار
 تیغ بر جوهر بیکک کلک دوشربه عره
 هر سر موی اولدو بدنده سحر
 هر سحر کاه جهان باغی سیر ایلمک
 آزلدی که طبع کوز و یاز کور ایدر جار
 و صفق آلتون ایلد تحریر ایدر ایدم ایل
 نردبان اولدی آتک ایشو سطر اشعار
 دیکم که بوکوزن اولدی شول شخص کائک
 دکلم طفل که خایده ایدیم افطار
 سرور که به بعیدم شرف خد مند
 سکا خض آنکه کلدی بو محل کفار

بن سبک بنده رک و فقر نه بخش ایکن نه رواد بکجا بکنده اولد خوی تیمار بو قدر ز لیلین اینک طراغینه
صدق طبعدن اتم نه کور اینار بحر ملک جو محیط او یکد بو قطر خاکن ترینه نول فلسک آینه در شهور
خرقه بحر خیال او یکد دعا ایلم بولغه صانع واسع کشتی اندیشه کنار نیچه کم تربیت مرید هر فصل بهار
بزه نه نشو و نما اید حرم کلزار دوشه غم و کجا سر سبز و سرافراز اید وین

ایله کور به بود افکار یک حق بر خوردار

قصیده مقایه برای خواهر افندی

بر شب که آتوب دستم الماس تفکر دلدم جفروب بحر سخندن نیچه یکدر در هر بری آماچه در کور هشت تاب
لایق که بو کور دن اولاکون چاهیرا بقدم بو کچه صبح دکن روغن فکون اتم نه پیوده خیالات تصور
که طالع نخسدا ایدوب جهنم جوالی که خرقه خدیوانه چکوب تیغ تهور جان اولش یوی سکن غلغلده غم
دل قلش ایدی خرقه دریای خیر ناکاه کوروب پیرو دیدی بو حاکم ای بحر سخن سنده ندر بو نیغیر
دیدم الم قهر یله آزرده وهرم دیدی بوری بر دولت اشکینه بوزک دیدم قنی بر دولت اشک که واروب بن
یوز شو قبله ایدم روی تفکر دیدی در صدر العلماء خواهر افندی حال دری او مانده چکر چرخ تحسیر
اولدر علما صدر نه سردار معظم دارا عظمت داوری عجب کبیر بر مرد فقیر اولدر لطفه منسوب
البت ایدر قدر یله افلاک تصدیر ارباب سعادت که ایدر دولت خیر لایق بو که دولت ایدر انکله تفاخر
وصف کف در پیشه اید کام بخرنج حق سوز کور ارباب مذاقه یلور ز آزاد اولوب اولد اخی باشه سلطان
بولمز قوی اولحق شرف مرتبه سوز تعریف چه حاجت که بر کس کنم اودا فضلش چو رسیدست بر حد توانر
تظلم کهری بولدی مقایه جو مفاص شمدن کور و عالمه سخن و فقری دنیا مطلوب پیتر دمیدر بشک دعا
درگاه حق یعنی که صد قبله بوزک نا انجله زین اولا هر شب تنق چرخ آتنده قله جلوه حوسان موزور
باب کریم حشر دکن اولاکنده هر طالبی مطلوبه اول باید ارکورا

قصیده بیا

چکام کون کی آق سنجاب شرف چری قره طراغ قرالم قره لم سرخ شرب اینسون ملحدیله رافضیک باشند

کور زبله تیغزک خنجر اید فتح لری ک لم اصحاب اید شاه وجودی بهمان اوره لم جمله میرا یله تیغ و تبر
چار بارک رضی الله تعالی عنهم اتقان آلام قهر اید لم اهل شرب بوغزنی آلام بجر کی سرخ سرک
یکلم تحت سیلما اید اسکودری رافضی شامی مات ایلمک چون فی الحاق سوره لم آتزی نطع جهان ایلری
کیچه کوز کور کند و نورایت ماه تابانیده خوشید جبرکات سفری یل کی آتلا اید طلی مکان ایلم لم
قوی لم عین عدویه بو غبار کدری آچلم شرق ایلمی مهر جهان تاب کی تابع اولدی بزه شرو ایلمک شیرازی
جقه کلدی کوزنگ نوری عجم شاینگ اوچدی شامی کی اچدی بریه باویر حق تعالی دن آکه نور هدایت ایردی
فوق ضالده دن اولدی بریه کلدی بر کل ترکس کی کولم کوزوم آجلدی یما یا نقلدی دل ویرانه ده شنگل خیری
آرزو تخیلی تاجینی بو کوه شاینگ امت اتسون بزه عثمان ایلمک کرجک یغی سلطان ولایت شنگل عظمت
ناظر و ناصری حق حضرتی راه بری صاحب یف و قلم شمس بود اطل خدا معدن لطف و کرم شایلمک نامور
مهری دور سلیمان ز لیل شاه جهان که آچودست دعا ایلم باب ظفری شاه صد بقدر اول جدر کرار مثال
آل عثمانده عیان ایلدی عول عری شویله ضبط ایدی جهان که اجلدن بیز کسنگ کسبه دورنده ایشتر خیر
کوررن جوع لری مرغ همای رفعت اننگ از لری فتح و ظفرک باب ویر دولود معرفت الله ایلد زات پاک
نیت کم بوی صفا خشید کلبر کطری بوی ایلیم ای آتنده اولور خاتم اولسه بر بنده ادب سینه نظری
اول بر کسیر نظر شاه ولایت درکم شمس ایدر عین خاتمه وجود قمری بر کرم استی سعادت کنشیدر مثال
زرد چه تیرینی کور ایدر هر جری یغی کلبر کی ایلر کون اولور بر قونی سرافلا که جگر کون کی دنیا دس
کلدر سلطنت و ختیلد دولتیه جم و چشمیده وار نیچه پد رینگ پدیر مصر سلطی قرم خاک قیوسه تولید
میر الفاضل کوب اولسه عجبی نگری بر بهادر کمریدر نیت کم برک خزان جو ریدر یولنه دنیا دولوی کیم ویر
بر سخی در که قنچ و شمش آک اولسه طبع مال ماز و نی ویر کند و سنه جفری قوللری نعره سیچکننده اولور مثال
ایلا سلامه بغیر نصرت و رحمت مظهر کورد دم اول شمس جلالی کور دم صکوت کلدی یوز طوندی آغمانه سعادت
هنگه اچلدی بهار یله درخت طوی باغ حسنده ظهور ایلدی غنث غمی نوز دن سپراغیدر صنگه نهال بدست
آیت رحمت اولاه خط سپید اثری پادشاهم در درگاه کول اولور صدق اخلاصیلدی قیاقولمکن و نی بری

آر نو د ایل و اول طایفه نیک شهباز آید با فلک که در نو کی تیغ منزه
 خورشید خاف او لب جله غزاله شهاب
 نیچیک و ز لوقنا صودی بویکم سپید بکا اولدی ضایه اولن رغبت لرد
 حق بیلور سحر حلال ایلریم شعر نری
 نه بلا در بوک سیم کی آتده ایکن کون کی بر اشغال وستی یانم اولدی
 بن شجاعت قلیجی یم او عشق نجا غی
 بن صواش کون بویکم او بلا چوده جوی بر بط مرغ نوز ایم که اکل اعدا
 سینده چوشه کور و پر شور ارک طری
 بنی جو شکله اولدی کچون لیل و نهار نیچ طوب اولدی بادر لک موعده لری
 و ضم اوقش اگر دکنور ایدی جانم
 بشم او شمع ایدی آتش آیم شری در کی غیوت افرایله بغرم دلیوز
 ایره نر کوش شمشام کلام کوهر
 عکر اوز و نغینه خیر دعا در مقصود لب دلیکی القه سوز و ک مختصیه
 بنی یوقدن وار ایدن ایک جا سیک
 حشره دکل کلکه رام ایلیم نوح نری

قصیده بایق افندی

بشکام شب که کلکه قهر آسمان زمین اولمشیدی شعل لنب شمع افروز
 خیل کواکب ایچره ینوب شعل قمر
 صحن سجاد و روشن ایدی آینه کلکشان دست او رشیدی کلک شهاب و دیو جوج
 طفر انویس حکم خدا و ندانم جان
 بنم کلکه و رشیدی زهره سازه عیش و صفاده حرم و خند او شادمان
 بوجج جنبرید و طوب دور او صوفی
 دغاف مهر کلیدی چهره سن نمان بر تیغ زرت نه کرمشیدی عرصه
 شمشیر باز معرکه صحن آسمان
 تدیر معطیات امور جهان ایچون یقشد شمع فکر نه بر حسن مکنه دان
 بالای جوج هفت کیهان کره شال
 او تورشیدی نیته که هند و ییل آیا بوزیع زینت عالم ندر دیو
 عبرت کوزیله ناظر ایکن دهر ناکه ان
 اطراف صلدی شمع کون کون کلک او یک افقده مهر سلیمان کی حیان
 قلدی بو جای دیدی عبرت مش اید
 دوید بو ستر عاقبت الامر کوش جان کم بو نطایر ویر مدی عالم سر آینه
 آلا که ین دولت شاه جهان
 بالانشین مستدشان تاجداره والانشین معرکه عرصه کیهان
 جشید عیش و عشرت دارای دار کیر
 کسری عدل و رفعت و اسکندر زما سلطان شرق و غرب و شهنشاه بحر و بر
 دارای دهر شاه سلیمان کامران
 اول شهباز کلکت عدل و داد کم آیه باو کچیه اوله رواج و ابرو و اروا
 سرکشک اندی امرینه بکر بکلک جوج
 زنجیر کله کنور دی نی کلکت نکلن صاحب جود و کلکت لطف و جود او کم
 مبدول خوان لطفه حصول بحر و کما

مشتاق بوی خلقه عطار نو بهار حاج دست هفت خواجه خزان دور که کسه جور سکر دن اکلمه
 بی شمع ایدر ایدر که کلکت نه قفان لوزنه کورسه خوشکل شب و دهر صوفی بغلر شهاب کردن کردونه ریسان
 عدل کلقتند و جور و ستم و ادب و خفا خشک یا ننده لطف و کرم مهر قهرمان تیغک عدم دیارینه روشن طریقه
 اعدای دینی طوریه تلجیون کجورمان دریا مثال عسکر ایچره کلکرت فتح و ظفر سفینه آیدر باد
 متقارینه ویرسه آتور جوج دانه وار عتقای قاف قدر که بر طعمه در جهان چو کلا او برادر که ازل دست آتشک
 اولدم بود مدر که دونر کوی آسمان باغ نمان کلشن مد کلده مرغ دل بو نظم روح بخشی او تور صوفی روان
 چا اولمید با اول دهن ای شوخ دلشای نیچون اولور دجا کی یادیده دنا رخسارک اوزره طره لرا و کش کره
 کویا جازه بغلدر ش میا میان کورسون نال سر و صوب فر اسیکی آیرق چنده سلسله باغبان با
 لعلک حیا به حقه خاطر ده وار ایکن یا قوت نایه اولمشیدی کلک کان قلدی سجد و حاکم قوشو کل و سمن
 اندی قیام قاصد که سر و بوستان طو تدی جهان بر تو جنگ کشیدی دولدی صواش عشق کلک کاخ کن کلک
 افلاک جقدی و لوله عرصه زمین اندی زمینه غلغل آسمان تیان باقی صفت نه بیلر کلک ادا کلک
 نه اوله طلعت کی فرخنده کلستان حسن کلید باغ جهان کلشن ارم هر سوز اریل و صد کونه داستان
 در کما حقه یوز طو تلم بر مرید اولا جاه و جلال و سلطنت و تخت جاودا شمع بقا کما با و فنا دن کلک ایدر
 و امان خون و عصمت دارند جهان کلک بر کلده بخت ساقی اقبال هفتشین

جام سپهر ساخو بو لاد زرت

قصیده بایق افندی

روح بخش اولدی سیح صفت افغان آتور بکر دیده لرین جواب عدل از ناز نازه چا بولدی جا ایدی نباتات حیات
 آتورنده حاکمات ایلر سر و چنار دوش دی نیچن نطو ز قمر دغامن سیم خام اولشن ایکن فروش عزم کلر
 یند فوآش صبا صحن رباط چنه کلدی بر فایله قوردر دی یوکل کلک لار لشکر ابر چن کلکینه آقن صلدی
 طورده پیغامده نیته که یاخی تا تار بشنه بر نیچ بر طاقور آتون تللو خیل از ناز کمر زینق اولدی سردار
 دکل کلک که از ناز و صوب و توغن خیمه لور دی نیته صحن چنده شجاء دوش دی بر کلک لری دیبا ایل

اندی تشریف چی ملکه سلطان بهار صبحدم ولوله نوبت شبی وکل صوت مرغان خوش الحان و صدای کراسا
 چمن اطفال کنک و خورین او جودی پنه صبحدم غلفه فاخته کلبانک هراز دایه ابرینه غنچه لک شبنم دن
 بکینه اچمه دیر زیننه که اطفال صفا سمنک سینه سیمین آجوب بادکوزی جودی کلشنده ملک که لیرن ناخن
 موسم رزم دکلردم بزم ایرد دیو سوسک خنجرینه طوندی سربازانکا زینب فوری ملک چون روی خروس چینه
 بسمن نشانه صبا ماشط آب اینه دار درو با تو بیل برخل مرصع صندم ارغوان اوزره دو کلشن قطران اطفال
 شیشه چرخه که بونجه مرصع غنچه آراسته قلش آینه صنع جبار برک از ماری هواشوبه جقدی ملکه
 پروکوک کورینور کنبه جرخ دواز دم غنچه دریلور بوی بخور مریم آجودی زینب بدینضای کف موسی وار
 زینبک غنچه سید رانک کش بازوبند زعفرانیده یازلش که خط طومار جام زینب طلوعاوه کلرک آتش
 کل رعنا سحری طلیحون دفع غلار دهن غنچه تر دور لوطایا سوسک کولب آجله غنچه کل رنگین خسار
 کدر فرستی آلدردم صغین دور ملک سیم وزر که کوز و کیه بویس نکسوار جام بی قطره که کیه مرچا اولسون
 کلکوز زرق ریادن ایوه کم استغفار لاله محرابی بکون لعل بدخشان آتیه زاله کلزاره شار ایلدی در شروار
 دامن درو جواهرله پرا ندی کل تر که ایوه خاک درخوت پاشیه نشاد آسمان پایه عباس علی پشاکم
 ایره مرطاق جلالت کند افکاره شاخ کل نشو و تابول نم لطفدن اوله هر غنچه تر بیل شری کفتار
 آینه کل مشک کلابا وله چمن صحنه بوی خلیفه کدرا ات سیم اسما طبع و قادن اگر آتش خشن کور
 قوزه احکوموزان نیت کم دانه ناره کنت کف زرافشانه بکوز دیریدم آله ماه خطا ایلدو کین آخوکار
 شوبله در کف کمر پشی یان آمل ول که حاکم سدن ایر برجه غنا گایا منظر قصر سعادت دن انک رای کی
 روی کوسر مدی برش هرقوم دیوار باغ جودنده ناله کومندن دیریلور لطفی مشک میوه لرون هربار
 منظر مشک کلکزه رفعتینه ایره مرصع مرطوفان قنابر لجا اشک خاک ایغش بوز سوره جک صفا
 طاشدن طاشه دو کرباشی شادی نهار سروراجانی وار دو کلک آبا منده سنبک طره سینه ال اوزاد شخ جبار
 ایلرک که بکون که الذن ناله بزم عشرتده مکر مطرب الذن اوتار شرعه اوینر نیده لم ناله و زار ایلر
 کوچه قانونه اوینر مزه موسیقار کنت ایلرکن چمن موج شاکی حاطر لایح ادیکه دیله ناکاه بوشه هوا

کل کی کلشنه قلک لاله عرض دیدار جیل دو کلدی جیلدی بوکلر فصل بهار رشک دند اکل خنجره دوشنبه تراله
 بوکل سوسنده کورن قلدی نور آینه قرار کچه مز چنبر کیسوی کوه کیلده ان کچه کم ضعفه بر تلجه قالدردل زار
 طره لر ملک چاین نافه مشکین اول کوزی آهوی ختن غمزه لیدر تار دل مجر و شفا بخش رخ و لعلکدر
 کلشنکره بولور قوت طبعی بیمار دکه بر کوهی که بیکنه حالند مرز کوره لعل روان بخشک چشم خنبار
 قومه باقی تو لوی که جوعه صفت آتیه دستگیر اول اکای داو علی مقدار باغ مدکلده اوله رطلیه غالب تنها
 بحث اچون کل اگر بیل خوش نده هزار بخته درخیر اشعاری و یه غنچه با خام غنبر در اکو خام ایسه ده بوشعار
 خام وار ایسه اگر مجر نطرد دامن لطفک آینه ستر ایدرای فخرک بجر اشعاری بزاویر دستور احوال
 دیندر کایده دعا در لیرنی زینب کنار لاله لوله بزه نه نیت که دشت و صحرا نیت کم کلر ایلد زین اوله دست و دستار
 نیت کم لاله لوله شبنم اوله افتاده کلره عاشق شیدا کچنه بیل زار کل کی خرم و خندان اوله روی خنک
 ساوغ خشک اوله لاله صفت جوهر دار

قصیده با سینه

بجد نه شرقی بولدی بینه ملک سلیمان جلوسا ندی سعادت تحت اسکندریا طونو کچن کبی زین تا جلج برج سعادت
 یتشدی شرقدن خوبه ضیای عدل و بشارت لر زمینه آسمان کوز لری آیین جهانیه روشن اندی پرتو انوار نودان
 پیری کوزدن ناله اولوق نه کلندر زبانه جهانیه شویل نوران قلدرد روی خنچه متاع معرفت کلدی رواجین بولدی و در
 زرافشان ایلسون کرکسلر اوراق کلشیا برآز اوخو بوز کورسون کلکده بیدم که چشم جت بیداری بتر دیر کنگرهایان
 خداوند جهان سلطان عادل شاه دراک سرافراز سر برافزون و تاج حاکمان پناه دین ملت پادشاه آسمان رفیع
 جناب شه سلیم ابن سلیمان کاغذنه شهنشاه یاقون طالع و فرخنده طلعه در جهان سلطنتده اول سعادت خنک
 انده حضرت داود کل آن در که موم اول خیا بخش اوله آفاقه نوله شمشیر برانیه صوبی باد قهرندن ار بربر دیده روی
 طوقه شعیه شمشیری نرم ایلر نیربانه اینر سیف آینی کی سر اعدایه شمشیر حدیث تیغ بولادن نیمه شرح ایدو کربا
 علو لر در دغان اچو کورین تیغ کور نه دم کردی سپاهی رزم کای قلدرد ایدر لر انما لعل خدمت مکیه اعدایه
 غرا ملک لنده نیزه لر شمشیر شستایه مثلث کوسر دایم غنا ایلک لاله مکرکم باره الماس در جام درخشان

خداوند اس اول چاک سوار ملک لوس که خوش و کمال قدم آلدی سید سندر و ش سندر که نرو و دیو و آنکه کن
صوکی آفر دگر شرا نعل سندی ملک فرقه بعدی قدم دور کرده ^{نیمه پامال اید و دنیای غایه اهل خرابی}
کف جو دوک کر ملک قلد ر اهل غایه اول احسان کل و سینه قلز ابریا سخا رسنده هندن تجا و زایل و ریا
کف جو دوک طشر غنم گرم و قنده پرتان آلدی دور کرده هرگز کینه مکر غلبه یاران صفا کلر که خدایه
قفا دار اولدیلر شرو و یکنامیه ^{ایدر لوشو لقد شیدی رعایت حق چکر} ملک غمباله زربو که درو کارا که که
مینا مالده و سیر ایلر ماه تابانی که هر کوشه دن بر طعنه طاش خود ^{نیمه پامال اید و دنیای غایه اهل خرابی}
صباکی گذار آتم سحر کزار مدحده بوابیایه ترنم قلدی بر مرغ خوشانی نزال خوش خاکد جهان کلزارینک
سندر سکا آیین و اسلوب جهانی جنون کور دیلر جو لزال سیم سکا کوش زنجیر یل بند آتو یلر سرو و خانی
کدای آسانک آسمانه سرو قلدی بکنز حایک کتر تو کلک ایوان کیوانی ^{نیمه پامال اید و دنیای غایه اهل خرابی}
سکا یوسف دیدی ایلر آکیوسف کور جام سرو انجای ای سیایر جلولا جفا دور کردی بای چرخ کردانی
بنم اول عاشق شوریده کم دور زروان دلنده آب حیوانی کوزنده در غلطی ظهور آتدی طیرک سر طبعی نکته داغده
آفتدیا کند ویشوم روان پاک سلیا بلات کوسا اور دم خسروانه هفت کتوز سخن مشورینه جگدم کون طوای خایه
اگر چه پیر دانا در کول فن بلا خنده وای اولمز ویستان شاکل طفل نادان شارت به لایق کلن اوله بر کر بولتی
قوز دم تشنه انوش بر لکاکا کایا دعای دولت شایه بشد ای بقی خدا پابنده قلسون تاج و تخت ظل یزدانی
زمر و تخته جقد چ شاکه لکرا نهم جانی افسر زربله قلدی نورانی سرفراز اول سیر سلطنته کون کینام
منور قلسون آتبالک بونه فیروزه یوانی ضیا بخش اول را کاک شعله سندن ماه و خورشیده

سمند کک آسوی حرمه عالمه جولانی

قصیده بایق انندی

خط مشک فاکله ای فخر تر شکر در اولدیر شکست کمر نه زیبا بر شمش اولبلرله دنون
نه خوب امتزاج ایلش شرو سکر کول تقدینی آلدی عیار غمزک غمکن ویر جانه داروی هشیرو
اگر چه سر آمد کچر شخ سنبلا معبر چکله قن اوله همسر طو لزلزلف مشکند جمله عالم

دو نر ناه مسکه چرخ مدور مکر چای زلفنده پنهان اولدر بخار در شهریار منظره
جهان کوم خان سلیمان غازی شه آسمان تخت و خورشید افسر خداوند کامل شهنش عادل
جهان دار مقبل شه داد کسرت وجود شیر فیلد عالم مشرف خیر میرید و نیا منور
اوشاه ملک قدر کم در کهنه ملک جهان بنده عالم مستخر رکابنده کرسی کک تاج کسری
اوله شول زما کیم سوار کتاور ملک زمانه او کچر روانه رکاب ایلر بونده خاقان قیصر
نیمه پامال اید و دنیای غایه اهل خرابی دواتن ارسطو سلاحن سکندر اگر یک اولور لره لایق او کچر
ایوب تاج زربله هفت اختر صبا چو بر نه نوری دو کر زنده یاری اویغ مرقع اوتاج جو مهر
خط نظم پاک چن زار جنت الله قلم چشمه آب کوشر بخار خوریلد عالم دماغن
قلیدر معطر اولک معنبر نظر ایلینه میل کل الجواهر رک جاید خواه بیتیز و نشتر
نسیم روان بخش صبح و صفا سخن کلش ننده خوامان صنوبر زمان کت بنده ملک مکتب
الله اولور وایر خود و غیر او کفزار موزون و زخار دلکش اوسیا مطبوع و بالای خوشتر
سلاطینه دیوان اولر چونکه لازم نوله قلم ترتیب یوان و دفتره دیر ملک بزمه وار دواتن
اشقه کتور شد آلتن طلمر بزلغه مانند نظم شریا ^{نیمه پامال اید و دنیای غایه اهل خرابی}
با نر شمع نماید او کنده شرا یک جکر هر کچه صبحه دکل جدول زر اگر جلد غرا نذبت مطلا
همه عالم آرا و خورشید انور سخن مطلقه کشتن کین طو خسون قوسلر شرف آتدی کینج کوه
فصاحت کلستانه ایچره دادم صوکی زوان اید و بلبلر از بر ناسنده بای صفت او کچر عارف
هزاران اوله غزلب سخن وره دعا اید لم روی اقبال بختی دادم اوله کل کین نازه و تره
آهی باب رخ آل احمد کنور جبین مبین پیسمبر بدین کوزین نبی مکتوم

بروج روان رسول مظهر امیدین روا ایلد عمرین زیاده

محبین مرثیا مرادین میسره

قصیده باقی انصافی برای ابوالسود

آفریدی بر فلک بر پرچم نهال / نه که نبی و اعلی سینه ابدان / زمینه باد و هوا و جوی و درختی
 بر آفریدی و امن صحرائی / مگر که حق و حاکم زمانه حاطی / دو کر تراشیده سنی کوه و دشته برفی
 زمینه دامن ابر بله صیدی سیمی ملک / بوحالیه کوری یک بلبل او کب تازه مال / بوفصل ایچده شکم غلوی صبری سرایه
 اولو ز لایحی کیسه خرق مال و منال / جهان بر فلک رخ طودی قشش قیامت / عجیبی بر یوزینه جفیه ب و فاین مال
 بر اولوی شاخه و سنده بخون آینه / خوب صورتی که دی بوفصل ایچده مال / مگر که عالم علویده نو بار اولی
 دو کر شکوه بادای صحنی باغ شمال / سواحل چنه جفدی کج باد آورد / یونودی خسرو نوروز و دولت
 دوشندی برف سربای صحنی صحرائی / آفریدی روی زمین شکسته رمال / بیاض دوشدی هله شکل طالع ایام
 مثال چهره بخت ادب فرخ فال / نشانی پای و خوش و بطور صحر آده / جز لای ریک سفید اوزره کویا مال
 سرافعل آفاق مفتی عالم / سپهر فضل و کمال آفتاب جاه جلال / امام صف افاضل امیر صل کرام
 امین دین و دول خواجه جسته حلال / ابو حنیفه ثانی ابوالسود اوکم / قضای علی یوه افاضل و بیدر کمال
 اوکم نیرنگش ازل طاق بارگاهند / ملاز و علی آریا فضل اهل کمال / شود کلو نشان شریفند و وارنگ
 که کند و سن تیر و جلسته کلمه جلال / خروب تیغ حوادث اوزر کب و لیل / شوکر که کند و کربا که طود بر امثال
 نجوم ایچده ثریا تراز و یله یوز / که صادر اولیه ایام دولتند و / کینه بنده دیرینه کم خداوندان
 بونده جانبی لطف انسون اعلی / معارف اهلنه فاکدن ایرشور / قضایل اهلنه طاکدن ایرشور افضال
 کریم اوزر که مکرّم جهانده لطف و کم / شریف آدکله مشرف قبالة اقبال / عروس دهره ناکه بنم قلا ده قلان
 کبر اوای کرنا به رشنه ایچ جلال / سلاست کلام صفای اصحاب / آفر صوبی قلد رقلوبه متب مبال
 ترانه ایسه جلیل چنده کفتر رم / کلو با و کنده زمین بوی بد و بی / ولیکن آینه بطبع صفوت آینهک
 بور و رشاد و برور تندر که دلا / قضای قو و ملا کنده صولجان قضا / کنور دی کوی صفت دونه در شه
 همیشه تر کس اقبال و بخت جواب آلود / همیشه طالع مشوش الاحوال / کلین بخت و سوار سعادت الد و کل
 آینه تو دی ز لایحه نینه که زرخال / هزار بار با و سنده قال اولدم / هنوز آتش محده یوق ظلمه خیال
 دعای دولتیه قل غیبت ای باقی / مراد نید و که معلوم ظاهر او کمال / همیشه تا بیکه کف درم فتن صبا

سناده دامن کس رودنت مال / ایادی کرک بر و بحر و شال اول / نینه که ایله هر جانبه شمول
 جهان شمر فرمان اوله مراد مال / میترا ایله دایم میترا مال

قصیده باقی انصافی برای قاضی زاده

برده شام اولی حق مره نقاب خسار / ظاهر او یکد کوزیده بیت ابروی خمار / آفتاب اوزره مکر خا و دست قدرت
 جلدی بر مدینه کم حاجب روی دلا / ترک آلتیه باصفی اطلک اوزره / راینه بر قلم صنع جلیل جبار
 برکش یوزیه فراقده ملک حسرت / واریه خنجره دوشدی بنه کم شانی / موسم خنجر طربد رشب عید اودی دیو
 مطرب جویخ آینه آدی مکر موسیقار / کویا خارا اولوباره صلا عیده / دال ناجن بکینه کیدی سپهر خدار
 کهر با سحر آدی اله جویخ ساکن / حلقه جور ایلدن یعنی اید استغفار / دهر بر شاخ سنداوردی ملک شمرینه
 مه نوصنه مکرده کورین زرد و / مای صید ایچگون بحر و سالوبین / مه نود و تیک مکر حل در با و قرار
 قوه یقش دی شب اودی دیکون / بادبان آجیدی ایدر سر عید خرم کنار / چونکه دایر دشمه مای ملک
 آدی اسناد زمان دستنه زرین برکا / مه نودام قورون و کدی کواکب اوزر / اوزر کا و لینه عیش و صفای شکار
 قودی برپاره خج طاس رانو و دکن / صو واره تار منشا تشنه لاین سقاوار / اثر دیر کورینور اوردی ملک شاد
 صیحنی صیره فیه دهر ملک بر دیار / بامدن دوشیک دلا طشره مه نوبی / کف و کواله بر اوله فولا شهر و بازار
 قوری باغلی بر خوب سراسر کیدی / اوله تارم خدا و نده ملک خدنگار / اوردی چو کان زری کوی زمره کون
 مه عید اولدی اهل کوی مونس کرد / وار شلم نسی حفت قاضی زاده / افضل اهل زمان اشرف اشراف کبار
 فصحا و بلغا بر مننه میر مجلس / علما و فضل از مره سنده شاه سوار / بوی حکمت و حاکم کف و نین منزه
 مصطفی خلق و سیحادم و یوسفیوار / ماه نومیل زالمش ال کمال صفت / ایشکند و جکه آدی ده کر دونه غبار
 آینه کر یکچون فضل خون کریم / مه نود ستان آینه که شخص جواره / سینه آینه سیما سینه بکوردی کر
 صفیه ماه شب افروزده اوکسار / نه عجب فضل نادان اگر انکار / آدی احمد مختاره ابو جهل اقوار
 کشک زره قدر تا بنه نقصان کلام / ایله نور جهان تابنی حقش انکار / نه شرف جاهل کراوله زمانه سابق

سکن تر سکه کور کشنده اول خراج خانه صدر عالی به کورس نوله نادانی ملک وایا نفعی اعلا بر چنهار معیار
 بر اولو میدی بکون قیمت اهل و ناهل تا قدح اگر ایستد شخص و عیار از یه بود در آیین سپهر غدار
 که ملک خاکبازی غار اوله حاکم کلزار سرور احوال کردون فضایل ملک مرکز ملک افلاک معالی به مدار
 روضه علم طراوته نم خاکبیده تازه دلکش باغی ننه کم ابرهار نقطه لکم دو کور خانه مشکیندن
 بر بری شاد معنای اولو حال خدار بر کور در روز آگر طبع شریف قدر کان علم بر بحر در رسن آگر در شهبوار
 قاضی حکم عالم بالا بر جیسر مشکل مفتی رایکده اید استغفار بود قدر نور کیش قدون اید و دیگیل
 اولکسه رای جیکل زینه آینه دار بو فضایل که سکا باری تعالی و برین اتمو بود در دخی بر ماعل اخبار اخبار
 سکنانم بر بند در و کور نظم اسم اید و فر مرتبه فضیله اشعار رفعم قصری صله سطح سبایه
 اگر اولورسه اگر بانی لطف معمار اید سوز غایت باغی نیک لازمده حال معلوم خود ای خواجه عالی خدار
 ننه کم بر سر آه اولو بر آتون قدیل زیور دایره جبر جرج دو آبر ماه نوکی تر قیده دادم قدر که
 چشم انجم کیه نخک کوزی دایم میدار
 قصیده باقی انشد برای بابا انشد

خوشید او کنده شعله نوبه نو دایم کو با کوشمعه خوشکوه بنور کن جام جام هلالا به بلبل کور دیلر بو شب
 خلق جهان غلذی خدار وزه حوام کبریتی دو کدی شفق نارینه هلال تا کم چو باغ مای یقوب دفع اول نظام
 موی سفیدی خلق سنی چرخ پیره زن استر که داغی ایلد خلق جهان دایم چرخ عجزه بنفونب آتونلی جنبرین
 بر نوز و س کیس ایدر ناز بله حوام یا نایه کور نوبه ملک بر ملک در کاشند راکه قله کوه جفا مقام
 یاد فقر سپرده رای رسید در دین صبا ج خلق ادا اتو بر تمام زرین دوان ماه نو آتون قلم شهاب
 ارقام در نجوم و ملک و قرصیم بهرام الیه فخر آلب قصدا ایدر یا خود ادای دین و دشمن اسلام انتقام
 جرم قمر هلاله عین علی یزید عبدالشریف ابریکون قدر و احترام ناز بخدر حریر کشدن تینی دسم
 اولور دی بو ملا خطه هم بر صبا حوام آلا که ماه عیده بو سوز کور معید دره ارباب عقل او کنده حقیقت بود نظام
 بیک مانه زر برین دوشینه آتوبه ارکور خواجه خدمت عیدون پیام اول فاضل زمانه لبیب حبیب خلق

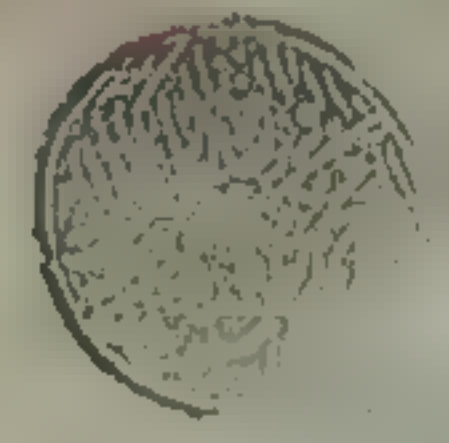
اول عارف یکانه ایدنب بلند نام بابا انشد حفره کم خاکبینه کو کدن هلالا که بو کولوب و بر سلام
 دوران ایچنده آگر بو کون ماه نوکی کدر که قدین اتجه وقت سلام لام منتقاد امر و نهینه اصحاب اعتبار
 ادینه ایشار تینه ذوی الاحترام رام انوار مهر بر له منور جبین صبح انفس خلقی بر له معطر شام شام
 شمیر احتیانه نسبت کیل و کند بر تیغ مرغان اوله یا خود حکام بازوی سکی کردن مقصوده ایدون
 شمیر غری او لیدی انچه اید نیام فضل فضا سی ایچره بو طاک بی قرار اوج هواده ایدی معلق و نور غلام
 بر جیسر ایشک خاکه اولور دی حریر اولکسه کر جیاه افاضل دن از دغلام دریای علمه در کبی خواص اولور
 ویردی زمانه خدمتی سکندره انتظام کفیم غنی نم جودین آتیه فیض باران بریند در و کور بر غلذی غلام
 کون کیس بختی کولور ایدر دی شوکت کم زره دکلو ایلدی شاتند ایتهم آینه در کسورت انبای کوسور
 صحن سوا ی دو تبه خوشنده هر غلام دهره دوام دوله رعایت الیه جود بقای عزتید رنهی المرام
 ای خواجه یکانه سنگ استانکه باقی کینه بند کچر کترین غلام خاک در کسجودن ایدر بر نقاده
 لطفکده سیکری اول اتسون برارم سر رشته مرادی نوله الله بولاله جبل اتمین عهد کتله راخته هام
 کورون دونه ایله اول عرض احتیاج طلبک و رکین ایلدیه منت لیام خانم بود و ایچنده کلیدی جهان کوره
 اتمک دیلور دی غوره جود کدن اختتام لطفک لایان ایلد طاشنه دلقه ای منبع حکارم و سر چشمه کرام
 ختم او یکسوز دعای جیکل محمدر کاوله رصیق جام ثنا جنبرین ختم در دایه زین ایدر کم تا که یار شه
 ساق مساق مد صحنه خلال اختتام همواره تا که ادم زرین جام چرخ نعل زرین ایلد بو عرصه ده حاکم
 دوران مطیع و کدش کردن بکامل اجماع اجماع و دولت اقبال مستدام

قصیده باقی انشد برای بابا انشد

بانده رشک اسه روار و روضه فردوس برین شولقد زینت و فو ویدی نه فو ویدی ابرشور باد سجودن نغاث جنات
 مو شمع ارد بهشت اردی بهشت اولور دیمدر لایقه بزم باره مشعل خجی زینتی اولور کس شمع با لیل
 کورینو صحن چنده نیشاخ نوکس آسمانده نیشک بیت خعد پروین نوکس بانده نظر قل نیکدر بو کیم
 جام زریند عیش ایلد بر خاک نشین بانک وراق بهارن قطران شبنم دامیان ایلدی پرسم و زرد و زین

ساحل بحر مدون مکر اطراف چین / مندر آب بکون او یکدگر جوهر چین / غنچه و شمع مار بلا ده نیچ بر حال اول
 که مظهر تشویش دل چین و چین / با نوحه اید بکون دور مدگر چین / جان فزاد ریشه کم مجلس خود کم کین
 حاصل نکر غایب شیخ الاسلام / بر تو لطف خدا نور مهدی رونق دین / منع مکرمت و لطف محمد حلیه
 و اهد فضل و عطا صبا غر و ملکین / باغ قدر ندانم صحرای سپهر و انجم / بر چندر که صاحبش اگر بر سرین
 کف کاف حاصیل کوری احصای نچ اول / بر لکه جوی صیادان او توبه کین / دفع با جوج غم اشک بر سر شدیده
 منع حبش الم در کبریا حصن حصین / نسبت اول نه اگر فضل نه ظلم بوسیم / منزل و محمد میدر معتقد اهل یقین
 دفتر دولینه محور اخلاک قلم / حاتم قدر نه بوی کند خیر و زه کلین / قصه قدر نه قوس کمان رسم
 ناک رآینه بر شپهر جبریل امین / مجلس خشر نه باده شفق باد چرخ / نقل انجم مده خورشید ایک جام زرین
 غنچه و شمع طرح بس پرده غزلده بحر / ساکن اولندی سر افکنده دلشکین / ملهم غیب کمال آینه سن قوس شود و توب
 ایک طوطی جان بکلا یه تقین / رنجه کز رآینه اوله رنکین / او کینور دی بیک لعل اولیدی شیرین
 سجده قلدی کویجک فاشد خزان / بلین آینه خیال ایلدیکم اول جبین / کیم کین اندی نه جینی وار ابرو کین
 اولش اول چشم خزانو کافوی / دل آشفته صفت جور بله با مال اتم / هندوی خلقه بکوشکدر اولف سکین
 خون دل صند کوریندی مژگانده / دیده کلزار غدار که اولدیر کلین / ابر نیسایگی بر کلک کهر بارین
 ایلدی کوش جانیه صدق درغین / کردن دهرینه سک جواهر طقم / رشته در معنی بار یک کهر لفظ کزین
 سرور اشعر دکل نطق مسجا دربو / طوتم خیر یلر اشعاری او که حیرین / نه جیب کراوله بو نظم و آرواح افزا
 که سنگ مدحت جابر و کراوی کزین / حاصل ای کاکم اردی بکون اولم / اثر عاطفت و لطف ظهور اید عین
 لایق دولت و شایسته اقبال اولد / قالمیه باقی بیچاره ملول و غمکین / سوز غم او یک نیاز ایلیم درگاه
 اشید و بییه فلکدرده ملکر آیین / نیت کم ماضی دهر عروس چمنک / چهره سن ایلار ایش و زین ترین
 لطف طبع اهلینه اولمایت که حالت / چهره دبر و شعر تر و آواز قوین / شویلا اشعار کهر بار او قند آنه بولم
 جان و دلن که صفت اید بویجک / غنچه لیلیا خوش الحان کلستان نشا / اید لرد حکله خوش نغمات رنکین
 حور سیحار ایلر شویله بر اولسون و ک / کور و دیان کله آنه صغی نه چین

ایلی بای

مرثیه باقی انشد برای مرحوم سلطان سلیمان خان

ای بای بند و اکر قید نام و شک / ناکي هوای مشعله دهری در شک / اک اول کوی که آخ اولوب بار غم
 برک خواند و ونه کک روی لاله / آخو حکانک و لاله کک جوهر کی خاک / دوران النون ارکه کک جام غم شک
 ان اولد که آینه و ش قلی صافی اول / سیکده بیلر آدم ایک کینه پلنگ / جبروت کوزنده نیچه و ک خلعت او خوشی
 بنویز سکا واقعه شاه شیر جنگ / اول شمسوار کک سعادت کز خشنه / جولان دمنده حرمه عالم کلور دی
 باش اکلدی آب تیغنه کفار انکرو سن / شمشیری کورینی پسند ایلدی قوشن / بوزیوه قودی لطفه کلبرک ترکی
 صند و قه صلدی خازن دورا کورک
 حقا که زینت اقبال و جاده ایدی / شاه سکنر افسرو دار اسپاه ایدی / کورون آینی توزینه ایلدی سر فرو
 دنیا به خاک بار کسکی سجده کاه ایدی / کمر کواپی آزعطی کلور ایدی بای / بر لطفی جوق مرو و جوق باد ایدی
 خاک جناب جفریه درگاه دوله / فضل و بلاغت اهلینه ایتد کاه ایدی / حکم قضایه و برید رضای اکره کیم
 شاه قضا توان و قدر دستک ایدی / کورون دونه زار و زبون اولدی / معصوم ترک جا مله قرب الاله ایدی
 جان و جهان کوز لر کورمه نولا / روشن جانیه عالم خورشید و ماه ایدی / خورشیده بقه کوز لر ی خلقه کلور
 زبر اکور نچ طاهر اول مهمل کلور
 دو کسون حجاب قدین اکوب قطره قطره / اتسون نهال نار و نه نخل ارغوان / بو آجیلر چشم نجوم اولسون اشکبار
 آفاقه طوسون آتش دلون جقن دغا / قلسون کبود جابرین آسمان سیاه / کیسون لیس ماتم شاه یون جهان
 یقسون درون سینه انس پریده دغ / نار فراق شاه سلیمان کاهران / قلدی فواز کنگره خوشی جلوه کاه
 لایق دکلدی شانیه حق باو خاکدان / مرغ روانه کولور ایدر دی هاکیم / قلدی حنیف خالده بر اکی او استخوان
 چاکب سوار حرمه کون و مکان ایدی / اقبال خوت او شایر یار معنان / سر کلک تدی توسن نخت سینه کار
 دوشدی زمینه سایه افکار و رنکار
 اولسون غلده بنجلین زار و بی قوار / آفاقه کرسون اغلا برق ابر نوهار / طوسون جانی ناله و فغان صحنم
 کلر یوسون آه و فغان یوسون زار / سنبلیله ماتم ایدر و ج زسوزن انگار / دامانه دو کسون اشک اولی کوهسار

آنگاه بوی خلیج در دکه لاله و شمس اولسون درون ناله مسک تار تار کله حشر کله بولکه طوسون قولانغی
نرکس کبی قیامت دکه کسسون انتظار در باران عالی چشم کوفتن کله جزاینجیلین در شاه وار
ای دل بود مدد سنس اولان بکافش کل نایکی اکلیم لم باری زار زار اهنکاه و ناله لری اید لم بلند

اصحابی روی چشم کورس بوفت بند
کون طوغدی شاه عالم اوینیز خوابدن قلزیه جلوه جمعه کورون طنادن بولورده قلدی کوز لری عکله ی خبر
خاک جناب سده دولت مابدن رنک عذار کندی بتور کند چشک شول کل کبی کور آیر و دوشیدر کلابدن
کاتبی جابا بره کور خسرو افک باد ایلد کله لطفه تر لرجا بدن طفیل شریک بر کور کچسون دعام اود
هر کم عکدن اعلیه شیخ و شادین یانسون باقلسون آتش بچر کله آفتاب در دکه قاره چولور کچسون سجادین
باد ایلسون امر کله قاندر اعلسون تیغ کچر قاره یه یانسون قواید در دکه چاک کربا ایدوب قلم

پیرا یمنی باره لای خفته دح علم
تیغ کچر دی دوشمنه زخم زبانی بخت انور اولد کله کس کله ی لسان کور دی نال سر و سرافراز نیره کله
کشک آدین اکدی برداخی بانلو هر قنده کورس یی سمنک شایان خانلر بولکده جلد روان اندی جانلو
دشت قناده مرغ مول طور بوب قونر تیغ خدا یولنده سیل اندی جانلو شمیر کیه روی زمینه طرف طرف
صالح ده میر قوشقله جانلور اولد کله هزار بستده مسجد ایلد ناقوس بر کنده او قوتنگ ازانلو
آخو چلندی کوس جیل آتکل ارتحال اول قونانک اولد جان بوشاک منت خدا یی اکی جانده قلوب سجده
نام شریف ایلد هم غازی هم شهید

باقی حال پادشاه و پذیرای کوره مرآت صنع حضرت حق قدیری کورده پیر عزیز مروج و آتدی ارتحال
میر جوان چاک یوسف نظری کورده کون دو خد شندی غایت بدی سیدم رخسار خو خسرو روشن خیری کور
برام کوری کورده یورده بوجیدگاه وار ایشکینه خدمت شاد و شیرینی بر باد قلی تحت سبیل و رنک
سلطان سلیم خان کندر سیر کور وار پند کله و غا خوار راحه کسار کورده دورن نزه شیر کور
جولان کندی روحیه طاووس باغ قون قوی مای اوج سعادت مسیر کور اقبال و بخت خسرو آفاق مستدام
روح روان شاه نجف و السلام

قصیده علوی جلی که در جنگ شاه زاده بکا فرموده است

مکر بر شب توح ایلدی در بای ظلمانی هوا دن قینوب چوشلندی یغی دوشنگا کله بکله دوش ککین آدرش مواج
کم اندو کده ظلام شب بلال صحن دور نظر قل آسمان پر دخانه چشم عبیر کله غاش ایلد بر چوشش بحر فراوانی
قور دی جلوه عالم کور مز او کله کوز کوزیه جهان یکنه خرق اندی صحن نوح طوفانی مکر بر شب توح خیل غوم ایلد بجوم آتش

احاطه قطع ایچون قلمه کور دون دور لوار آل والادن شفق آشب افروزه بجمیدر بر اوله عسکر انجده هر یارینه
مه نوبت ز زبانی قوشندی مغفرت کیده دکل انجم زره پوش او کله دوران کوریکلنه مقابل اولق امیرش کور خورشید خشان
قور او تابه جعدی چایا بولدم صید سیدیا طلوع اندی لوی صبح دولت بر خزان کله کلو طووسن صحن سجاد اید جولا
ایک کوب قران اندی بری بریکه کوبکم ایکه شزاده اندکده دلاجهت نرک جلدی طبل دیوانه صندی خیل عثمان
دو کله کور خاقانیه جوز ولدی قون بکله کواکب شکر جلد طغدی نار مار اوکله شعاع شمشیر تیغین چکچر مهر نورانی

جایا بر تویی کور ستر و شمس ضیا کسره دیار شرفه دکی سوریه جردی تاه ورا شب تاریکی بر نور ایلدی خورشید عالمنا
نیت کم حضرت جم خشت و رفعت قرآنی قول اولام اول ملک نعت ملک صفت شمشاد اگر کور دیر سکا اول سعادت خشت کج
جلیک شورشو کت انیس عزت و دولت سرای قهر خاقانیه مای طلق یزدانیه سلیم نایه عقل اول اهل دل سخن بوز
عدالت اولد زنده اولاد عثمانی آتک ورنده مأمور جلال اید مز کرم اولدوره عشاق بارک چشم قنایه
اولو الامر اطاعت کور حکم نصیحت بیدر انجمن نص قاطع در اوشا بک تیغ تبر شرم میدان رزم کم شجاعت کلبه نیر

زره لوجوی دلو در سپر لور و خنیا عدودن جا آلو تیغ کله دده که جاویر تعلق اندی لری کور بری برینه رو چاک
حار تن کی آخو آجوب کبی دل آوز دید بر تیر لر شمشیر رقوم حد قانی سن اول صبا قو انس رستم دهری زبون
نه جانیه مقابل اولد سکا دوشمنک جان سکله جنگ یدوب شروانه نجفی فکرین اندکده حسود کسینه کسده تیغ کچر شروان
بیم اقلین کور کم بکره دوشمنک شایم قول فائن قوه میره قنوب ضایه قور سراج اوقیاسون کور بوش پای سمنکده
جاکم رزم میدانده ولدی چونک جولا کورن دید تراب آلوده اولش فانی ادا شجاعت قهر بنیاد اولمده اولش خواست

نه توز لوقو بر بدر بکینه اعدای بدخوا سمند باد پای نهرنگ آلوده میدانه مهلت باخته سر و سرافراز اولانیز کور
روان او کله عدو کله صوبی خوشبانی خور سلطنتد واریه دیوانه او شرف زره لری کله لری نخبه بر بر اهل طغیان

زبون اید و بجا قوت باز و کشت
اکدن جسون حکم کریا و دایه
سیریک تخت دوله طهریک فتح نصر تیره
قبو که داهل زل زل جرات میریزد
شکست شجاعت من مبرج صلا بسب
کل باغ عدالت قول اندک جمله ان
ملک مانت پندر فلک شهنشکر
عدالت خوش تخایه سعادت خوش قضا
کنش کی هزاران آلتون او کفلو
نیچ یوسف قمار او یکد سکا جبر
زبون اید و بجا قوت باز و کشت
ماتا با کور شدی آرادن کور بای
مه نور شود و روبر جاک آفتاب
یوسف قمار او کور شدی آرادن کور بای
نولای شمس عالم چهره مه پر خیار
ییلو کسکلن ایرک توزینه سوزدی
آندای او ملک میدانه جوی ای کای
زمین سینه اعدای یغدی فتح بار
بری برینه قندی جند زکی شهنشکر
دکدر که کشت چاک او یکد مایک جوج
قرار اندک سعادت برل اورنک صلا
شهنشکر لردیز کسکاو در روم کسک
نه حدیر سنک و صاف شریک ایلد علوی
خض انجی دعا دو لکدر ای کوم کای
کدای نامراد کد کوم قل بر مراد اید
دیرغ اندک لکدر بادشاه لطف و احسان
نه در جوسن خلق و عدل و داد و لطف
نه در بوزل رتبه نه در بوضع نود
مرادم بود که حقن تخت حکمده و دیر
خواجه کوندره نامکم کهک خانی حکم
میسرایسون دستوک دولت خانیان
معینک ایلد حق حقوت سلطان سلیمان

قصیده چار اندر چار علوی فرما بد در مدح سلیم خان

چهار باغ غده حد و زلف و چشم و قد ای لبر
بریکلدر بریکسبل بری بهر بری
جبال و حسرت و درد و فراق ای طبع
قرار و صبر و عقل و فکر ای بخت
الده باد کوزده آغ دلده نار و بخت
بکایکد بوزلف و عارض و خط و حد
بوسنکد بورخار و بوالفاظ و بوقفا
دل آرا و صفا بخش و حیاء افزا و جابرو
جیسکد رککد عارض کد کد کد
چرا که و چرا سوز و شب افروز و فیکر
لب لعل در و دندان و بوی زلف
او لدر بر بری سلطان شری و نوح و جود
مرکد چشکد غمره کید تا شیکد قولد
کمان کشکد و کشتکد با در لرد لا و لرد
جاککد دما ککد زبا ککد کلا ککد
بدن بریکلدر سوز و دل نال و جانی غم
نه روم و شام ایخده و آینه برده ککد
کنش بوزلی بلال ابر و سحاسن بری سیکو
بلا و محنت و خشم و جفا و بجر لعلکد
بوی محور و غم و غم و غم چشم ای شهنشکر
نه خوش و در نه قتل کون نه زیاد و غم
اولا جلسده ز سوز و دیر باد
بنی قول اندی بر جوب و خوش و خوش کن
سوز دل حضور جان و چشم نیک اختر

لبر شیرین چای اوزی یوسف یوسف
بختی با بختی عجب عجب خواجه کسک
کسک کسک کسک کسک کسک کسک
جکریا بک آرتیرین جکریا بک
حکومت شجاعت و جانت عدا الله
انوشروان و فتح رخ و خشنود
سلیم خانم او لدر حسن خلق و عدل
اسد بیت سیرت صحت صورت ملک
صدا قلمد ما بتله فصاحت شجاعت
شهنشکر ابوبکر و عمر عثمان و حمید
او لدر در دمنک مستند کد کد کد
نیچ خانیچه دار اینچه خسرو نیچ
زبون فاسلدر ستم قهرمان و کسک
فریدون و دون نریانم و خوشی
سحر نرم اسک لور شوق و ذوق و خوشی
ملک غمده ملک سینه شفق باد کشت
سما و مطرب سانی و شمع اولاده برکد
کلور بر شهاب ککد و زهره مه انور
اولور رزم ایلد که حفظ و حکم و عین
ملک شهنشکر زرا بک سیرت صحت
سوار اسب قهر و بیت و خشم و غم
دل و جاحیر و وار ز زمین و آسمان
ایسک شوکت و وصل جلیکد و دود
زمنه و زنی و فحش و زنی قدرت زان
سکا خلق نوا قوم خوب خیل عجم
هم روم کیناندر کی سکا ککد
و کی قهر شهنشکر سفر شریک غریه
فحش و ضبط انور
دل و جان و اولور کافری صلا بند
کد کد کد کد کد کد کد
نور فتح و طفر برله نو ککد
زبا و آسون بوز و جاد قدر و شوکت
بار دیده و آسون روز و شهنشکر
نول لطف و سجاد وجود و احسان
کوکل زلده جاحصه بدن و عین
خیزیک کسک آوار و شفته کال اولم
بولم راه عدم غم زاد و هم مراد
شهنشکر ایلد دادک مدح و وصف
کال ایلد و کافیه و خوش طبع
بود کد کد کد کد کد کد
به جادریه جانی طهر و انوری ککد
و عایلد نیلده فصاحت عدا الله
قصیدم بی شبیه و بی نظیر
نیت کم دور مهر و مشرب روز اوله
نیت کم بوی زینت و آرایش زیور
خدایا دوا کمال و دوا کمال
میسرایله کد کد و بخت و کد کد

قصیده غنای افتد

ایا جناب رفیعک معول الابرار
اسیر قید عجب دینک دل اوار
جویم روضه فدک شال بیت و ام
غبار خاک ریک سرمد اولو الابرار
نقوش کبک نعلک نجوم روی بین
رسوم نعل سمنک ملال عید اشعار
غبار پاکباید رکمل اصغرهای عیان
ایسک توزینی قیلور تو تیا دوی انظار
در سعادت نکات پاسبان خاد و میدر
عیون انجم شب تا سحر اولوب میدار
درم فریده یکد قتلک سفید و سیاه
منا و بیلد ایدر خدمت کد لیل و نهار

زهی انامیل جو دیک مقبل الاشراف ایادی که مقبل صفار و کبار سور را بشکست هر روز افتاب چرخ
 نه نواخته اسکالین سکا اظهار فلک فیکده دو تا فلک و بی بود قوتی و در جناب رفیع که اول خدمتکار
 سرافاضل آفاق شرح قمار طراز و بی اصحاب فضل و فخر کبار معین دین زکریای فاضل و تجریر
 مطایع زمره اشراف و مرجع اختیار بم علوم و فنون افضل افاضل و مرتبی فضل و مصنف محنت و
 نه دکل و ارباب علمه مشکلا علوم یازوب شروع و خوشی خود که نیم آثار کلیدی قاضی شریح بیکانه بکسر که
 ایدر یک شرح شروع بیکده استغفار معاصر اول اگر سید المهدی تلمذ اید و بایر لودی فضل که افتخار
 زین فضل که ایدر سید قاضی و کشف ایدر بر بر سبی استفاده ایشان لوامع هنر و فضل او جبهه ده لامع
 مثال تاب مدانی طلعت شب تار رواج کرمک و در دایما فایح نته که ناه مسک حدود و جبین و تار
 او خصل فضل و بلا غدر ز نال قدک اکا علوم و فنون اول دایما آثار او فضل با بر و برش جناب که با رب
 نه چاره و ار که انک بیکده بری اول زلال لطفی انکده منطق اوی سحاب جو دیک ایدر آن فضل که ایدر ارا
 ایدر و رواج فضل معطر آفاق مولانا نکل طولو بر بقا و دیار اولور سه خسرو خا و ز توک نمردا
 جناب فضل که انرا استکشت اول آسمان که در وجود پروردگار و دایم اندام طار لطفی امطار
 اولور خاص جو دیک انکده نطقه لای نه نکل ایلیه شعار مدحک اشعار فضایل که مکه ایدر منتر خیر
 مداد اولور سه بخار و ظلم اولوب یم فضایل جو دیک نایین بو لیمز کوز قلم لطفی سفایین افکار
 زمانه دلمه در کبی بغوی دایم مداینگده بولور دم معایه انکا صدق و ثبات و کلمه صمدیاره طار ایدم
 جواهر سخن مقدم شریف تار و با هجوم هجوم و غنوم تلمذ هر آینه کوکل آینه سنی بر زنگار
 بحال تا بجن بوق طلال خاطر حق مراد او ذره دکل و پرچم کز قمار فضایی مدح و ثنا کز نایین بو لیمز
 برید فکر که اگر یکیل استکشت و کزار سوز آفر او یک غنای دعایه طراز او فاضل که ثنا خوانید صفار و کبار
 نیت که کشتن دهر ایچره آجلوب کلتک هزار زار بفریاد و زاری ایدر هزار و یکم کشتن اولوب تا که قوم سربسز
 طراوت او زرد اول دایما فضل بار نه که هر دمه اولوب جهانده افشان فلکده چشم نجوم اوله سحر بیدار
 ماسعاد تیل قرار ایدر صدر خنده مراد کلا و زره اوله دور کنند دوار

ترجیع بند حیا

بر کوزل کورد کم رشک صورتی تیار کند و سندن غیره آتش کبی بیکانه کم زبانه کن افسون افانه در
 مؤمن و کفار له هم صحت و معنی نه در جام زرین نوش ایدر بری و فاسانه نوش ایدر بری بیک بل بری بخانه در
 تیغ جکش بر دلاور در که قهری بایده نور طبعند چو انی بقیش در یازد راستی من شمع و لسوزم عدو پروانه در
 کم طولاش آتش بر وانه یاد یوانه در

بر نال کم بکابرک خان او یک نصیب سودا بچند غیره بکاز با اولادی نصیب جسدن عار ایدر اولدم که جا اولادی نصیب
 چو سوز و حسرت آشکارا و نه اولادی نصیب کل خبر ویر عشقون جو کیم ز با اولادی نصیب بر همای نور با کم سخنان اولادی نصیب
 بکایتی بی تردید فغان اولادی نصیب کند و حاملن بکایتی بکایتی نصیب راستی من شمع و لسوزم عدو پروانه در
 کم طولاش آتش بر وانه یاد یوانه در

صورت نقش فنا کو سز که مرآت در عین خورشیدم بکابر وانه لوزات در شویله کو بایم که باغده جهان اصحات در
 که دلمه سحر جاری گمان رخات در طاق عشقه چقچه صفت بکابر رخات در آب جو انم شب نظم بکایتی در
 تنده جانم بر تو انوار بجز ذات در ما و اصور تم فهم بیکایتی در راستی من شمع و لسوزم عدو پروانه در
 کم طولاش آتش بر وانه یاد یوانه در

کر چه دور باندن او کدن غیره ویر دای فاضلی تخت عشقه جانندی بخون نوبتی آفری فرما و هم ار کوردی بایست صفت
 قبله گاه او یک جو کیم دکل ایازه تربیتی و امق غدر ایدر انکده در لوحانیت لاجرم مرعاشک بر دمه و دیک شایر
 بو کوس بکشد و در اقلیم عشق و لای شام غده بو کوس اولدم چرخ صحت راستی من شمع و لسوزم عدو پروانه در
 کم طولاش آتش بر وانه یاد یوانه در

ای حیال که کورد کم اول قمر خاری مهر عالم تا بدن کوم ایدم بازار بی وصلیچه بچانه صندم آلدی اقرار بی
 دیر عشق را بیدم کسیدلر تازی حایص اصا مدون پاک ایدر قمر خاری آلدی بر شانه جاک کو کلو مله اسراری
 ناز عشق که با نوب یا قلمه اتوم کاریه ماه رولر شوقه نور ایدم دستای راستی من شمع و لسوزم عدو پروانه در
 کم طولاش آتش بر وانه یاد یوانه در

مثنی امرب

دیده لاله عارضه چرخ زاله بار او شد در هر مژه چشک کهنه کز زده خار او شد در سینه عشق آتش شدن پر شرار او شد در
جافراق لعل نایب که خار او شد در دل هوای کاکلکله بی قرار او شد در عقل و حکم طر کیده نار او شد در
متن غم زلف و خط کله خاک او شد در استخوان سر کاه مور و مار او شد در

چرخ ابر کله رای مه داخل سیمای سی جوی کشتن کدر که خون آلوده در رخسار ایلدی بر رخ مفتون غمزه ملک سیمای سی
سینه چاک کدر مهلال اسکندر یار سی کل مهلا کدر که تو لاغیر در هر پار سی بر کله کوب کدر سنبلی که کمر قاره سی
اولد و نچون باد لعل لک آوار سی ما با و قبر نه جابک نور به دار او شد در

حکمت فاشک چشم خونبار ده ای و کل کل زخم بر خورنده زین چرخ ای سیمان چاک نیم ظاهر اخون جلوه شمشیر زن
قلوب سیرا من ایچده بود و تا او نش بدن لعل مرآت ایچده فاشک کس ای غمزه دل روی ملک کله ماض زخمی ای رکن سخن
دیدی لعلین جام ایچده عکس کشتن کدر ن ما به نور کم شفق دن آشکار او شد در

قفل با قو کتن لن آجوبینه اولان زین بن قهر افتاده بر سر پنجه در زین ناظر اولد و غمزه نظر ده کوز لرم عین الیقین
کوردی مشکین نافه ی شیل یوق کشتن قووی خاتم کیم قلد یاول لکل کل نافی کی بغوی خون بکله اول مشک چین
که غم کاکل کله سودای زلف خنجرین ما عیش و نوشی بن فقر که زهر مار او شد در

قاسمک لادری سر دم میا کدر وسط صغیر کدر عذار ک بکله و ک مشکین لوج ولدن یوغ خط کد رم اولد و شرط
لعلک وزر یازدی کوز سور ک غلط کم قوتی ای جای مصحح صغیر خط فانیه عشق اهل ک لک کوز دی چون خط
بر کون اولادیه لاری ایچول ای غیر خط

بر خط بسکه غمیل اول خبار او شد در

شزل امرب

دیک کور غمزه قاق مرده جانانه او قیلر ایچون اغوزیه یور لمانه بر مهلا لایک پروینک آراسنه آلور
نیم اشک کور نسیم او مه تابانه دست حسرت کوز ک تلوی کوبانی ک کتک سبیل سر شکم دو کور دامانه
ده لور بدیر نه سودای سر زنگ ایله نوله زنجیر چیتر سه دیشیا شانه امریا اورایتی ایرینه حورش یوز و ک
حال زردیل آینه سن او کل خندان

نیمس عالی غزل اولدو

نه در یاسا حلدن اولدی یارب خشک تریدا نه ترک ما کند نذر ملک ظاهر بشر پیدا
صنا سن قطره لرد و آنده هر ستر و نهان پیدا وجود مطلق بحر نه موجی کم ایدر پیدا
انا الحق ستر یاسویدر اگر غشی اگر پیدا

فنا کوز ایدر عالم کلی جوق باغبانی بر سرا پا نرکس اما شخار را غویا بر
هزاران بلیا وار جمله سبک آشیانی بر بو باغک که حقیقتده صوبی بر باغبانی بر
و یا اولش حقیقتده نیچه دور لو شجر پیدا

بیتر خل وجود کی میوه کی که تلخ و که خوشتر کوزینور برک و یاری کاهن مردم ناز کیکو
نیچه خام و نیچه پخته نیچه کامل نیچه ابتر نظر تل نوح اناس کی زهر کی سکر
عجب حکمت بر آخون اولور دور لو شجر پیدا

حقیقت باد سدن خواب وارش نیچه شکر دکل تغییره قابل هر برینک کورد و یکا دوشکر
آلچین حصارن نفس سر کشتن کدر دور یوز نیچه یکا بشکر یوز نیچه جیشکر
نه کار بو ایچدر بو که اولر کار کر پیدا

سوال ادم طریقت سستی بر مردی پاک دیدم لطیف این حقیقت یوتلرن کوز ستر و خاک
دیک زنهار مغرور اولد مال و جا طاکه شوسر و لور که داخل کیه بنش انکودی افلاک
بنور لورده سست اولش تیغ و نه کور پیدا

ایچوج حدت شراب نیچه عاری کند و دن کوی فنا ستن و دوتب کند یو باجدی قونک کویا
نه ظاهر کوز لرن آجودی نه آغی مار و دن کوی نیچه کوز و یکا او ک نیچه یکا ی و بل کویا
در بغا اولدی قلدی شب ایچره سحر پیدا

نخارت خرم ایله سبک نفاون یا ک او ی پاک دوشمر نقد قلبی قلبه پنجم بود در رسک
جکله ک بر آلا یی دقوز بر کچه اولی ک یولوز بر بیابانه ایرش دی ناگهان کاک
ما کیدر یک کار بان او کوز بر نون بر اثر پیدا

غزل عالی
سبحان الله رب العالمین
عشق اهل نول به شوقه کیم شوقه
باغ و خول و نیلا و نازنین به یون
عکاسه بر آفرین آفرینی غلبه
جمع دیک سبک و خان کلین به یون
سکین جام ای قوت و نشا و غنای
بیکلورده کشتن و در آینه به یون
آتم آتق نون شعرا ناز شکر ای
یوسف سکای رخت ایدر ساکنی یون
خانم نور زین خانه دن دکر او کویا
بیم سوز اهلینه نور یار آفرین به یون
عکاسه بر دل اهل به شوقه
حاج کیم باه الدن اهل به یون

نخمس عالی

سوز و سون چشم مستی و لذت بیداری کور سنبل
جوز و سون بند زلفک بنده گردیداری کور سنبل

جوز و سون دو که لعلات پر انواری کور سنبل
چقر میرا بهشت قدرت ستاری کور سنبل

مدد روح مصور بنج اولایش پاری کور سنبل

[illegible]

نه باد آبیله اول سروی ایلمک میال نه ایلدی انرا اول مو میانه قیل ایلمه قال
صلاح کار ایشه مدن کبر و حیل قال نه عرض حاله مدد وار نه دلد هجرو حال
نه چاره نیلیه یح یلمزم نه حالت ایدم

و چون ایستاد و رفت همه نور و سحر
 و در آن افق کوسر تخت و در دج از
 عالم دنیا بوی خوشید عالم نایله
 نعل سراسر صلا بد روی زین سراسر
 فصل نشاء و بهشت سین ابی کوی نین
 آدی قنای آتیه سیر ازین بال و پر
 خواب بیدار و دیدار و بیدار الی
 کرب با و بسیم آواز و مرغ
 باقی نثار خدم سلطان عالی شاه ایون
 و شده شایع کل طور سلطان بطریق کوی نر
 سلطان اوج و در مار و ای کرب
 صاحب توان و کورت بنه خان نظر
 و ستان آری مد خط شایع طرد و نر
 طایر بخت و دلقه بام کلک و جلوه

نور

مراد و لبر ایون، مراد اولوب دایم کوکل و لایتنه عشقی ایلدم حاکم
 بوکاره حنیفه نی مدتی اولم، دم مرادی جون نی کولدر مکلدر اول ظالم
 روا بودر که همان اخلاقی حادث ایدم،

یا کند تا یلیوب اختیار بن کدایی خریب
 نه چاره چونکه دکلشن مساکی کانصب
 دوشردی راه بیابان بهجری تقرب
 قیو کده او کله نوعی به مانع او کدر قریب
 او سقعی مادی که بر لحظه استراحت ایدم

تجربہ زہنی غزل مقالے

تقصیر وجود آید کم جان آجو قبر
برتاب خانه در که آید مهان آجو قبر
صندوق عمر حازنی دوران آجو قبر
دل خائس غم رخ جانان آجو قبر
، علوت سراه حاضی سلطان آجو قبر

دُر لُکه دُر ج لعلک دُر ج اندی که دکار هر دانه سی سزای بنا کوش شهر بار
هر آن جوهری کین ای شوخ شیوه کار سیر اندر رایک دیزه لو لوی ش اوار
لعل کبک که حقّه مر جان آ جو قبره

صالح و خیر او سوّم اول باز چاشکا
سربچه بلاد کوکل نوله اوله زار
شهر کوئی ناز بکشه یهین زلف یار
جان مرعشک شکار بی مرآن آخو قمر

جنت سرائی کو یکہ واردم چوبن کدا
کوردم رقیب الذہ طوتر ماروش عضا
لایغ داخل حرم اوعی اونا سزا
در بانگ و کشای پری اغیار بدلقا
حیفاکہ باب جنتی شیطان آجو قیرا

ز بهی رواج ویره یاسن نظم فاخوه کسر جواهر ایلد ز میان ایردیک تاجوه
جلا ویر او کج جوهر میان شوشاوه نظمک مقایله قویدی رخت جواهره
صراف دهر بر توری دکان آجو قیرما

تعمیس فنونے غزل زمینی

جَاهِ جهانِ عاقل اولان اولکدی خور
فانویس عارینه علمدیک خور
دیوانه در بود مری صانع جایی پر سرور
عقلنده انلر که دلا اولمیه قصور
دری سر آئی عالم هیچ خانه قصور

بایل خلاف مقصد که هب کمونات
کراخ صفای خاک اید هر دهری بی ثبات
کرد آمدن آینه قلبه یوق نجات
دل نیچه بر صفا اوله مرآت کاینات
عکس اید رن اید رایسه حاکم خطوره

اولد باشه چيوش غم سور قلبنر
دیر آنه قالدی اولادی معور قلبنر
دم یو کی عسرت اتمه کسور قلبنر
بر خطه نیچون اوله کسور قلبنر
در که عسرتک خود اولور آغوی سورور

درویش خوش دل شاه دوران وقت ایک آزرده فیکہ سلطان وقت ایک
چشم غضبہ بقہ نریمان وقت ایک خون سری اوزرہ سلیمان وقت ایک
قصدا المہ سندن اولما غنی حضور مورا

آفرینای کین کا ہوا رہ کفن • آیا فرخات فنا یہ ہو س نون
کوش ایلمہ کو رفتو بی نہ درکشور سخن القند زہنی رتبہ علیا ی اکملین
المرحی ہونہد دنیا ایلمہ خورہ

میں نے کہا جی

نه ما پند را اول آمان ملک سیمایی بلبلر
نه آل ایلمر بر طه اول بت زیبایی بلبلر
کیمر بیک شکل اول جوب بی همایی بلبلر
دو خره یوز دن اول مهر جان آرای بلبلر
جهان آرا جهان ایچنده در آرای بلبلر

شوما پسر که دریاچه در دریای بلوک
بورکنین پرده لکم کوینور نو بنو تنال
صخ ابکار معنی در دکلدر بازچه اطفال

با قاشک او غذا بخور
 نزد کا که زلدی است
 تصور وصف کنی نزد دی که
 بهج دور نه سکون بدی با باغ تو لکری
 ایسان اجمی صفت و صدا اصلدی عالمه
 دولای که نیننه فغانی غزلدی
 چون دل لای دیون او عمارت دیوای
 افواه دونی شدی باغ غزلدی
 کون کیسه وصف کنی که بولدی باغ
 آقا شایع اولدی باغ غزلدی
 دیک ملک استدی باغ باغ دیوای
 طوبای و کلاب و بیج او غزلدی
 شیشه سندن دوره ضربدم ایاغ او
 تازه شاکلیه کند و او او میوه جبار

موقوفه شایسته ای و مستحق
توسعه و توسعه نو و نو و نو

مغز دل قوتی بختی بالاکوزه در
سودن دیکت بختی بالاکوزه در

نشین باغ از غم غم لوزن آرام
اهل دل جنت کوکبی باو کوزه در

نزه اسلا کوزه در
نزدکته سن اول کوزه در

غم برادر بزم بادش و مره استغنا
سخت عیدیه کوزه در

بیا بیا قافیه بزم بزم بزم بزم
بیا بیا قافیه بزم بزم بزم بزم

عاشق و شمع جوق جوق و شمع
ایک دو قدر ای دیدی در کوزه در

عاشق صبر بزم عارفه در با قیسم
نشین دایره بزم کوزه در

آنی بلد کز بود دوران و کله کسب باغی
برایله یاره صوغه بی نایله صغریه
اولور والله بالله همان یواری کورسنگ

تجسس پایی

نه خوف سی و وارنه وصلت جانانه دریم
نه دوق ساز و سوز و صحت زندانه دریم
جنونم ار قده کون کونه یا بانه دریم

مروت کنده دنیا و حق بر طرف اول
جفا بیا دینه ال اور دی محبت بر طرف اول
بنم کند کچه شدی جانب چو آنه دریم

بریدر ایسم بادش و مره استغنا
یخمد شش و کل بر کس اگر اعلا کوا
نه منصب استرم نه رفعت ناوانه دریم

برایم صواب اول ترکستانه دن کجدم
هوای کاکلن بشدن صواب فاشدن کجدم
وفا اهل طایم برش خوابانه دریم

غم خلا و خطن تحریر اتمک اولدی قابل
سپاهی و شق قوری سوداده قلم حلقی قابل
نه شعله طالبین نه دفتر و دیوانه دریم

تجسس امری غزل ثانی

کور ندی عکس وی بار مرآت سمنده
ظهور آتدی فرام قد و لبر ناره و نمرده

او تورمه مردم چشم کی بیت لوزن دره
حصو صا حاله با کچه اول سیم بد نمرده
غم و غصه دلا جان خیزه کوه و شمشیر

جانب مخوفیه پهلوان مردم اکندر
قوی ایت کور کور بوجا ایچره ار نمرده
تجسس امری غزل اول

تجسس امری غزل اول
تجسس امری غزل اول
تجسس امری غزل اول

تجسس امری غزل اول
تجسس امری غزل اول
تجسس امری غزل اول

تجسس امری غزل اول
تجسس امری غزل اول
تجسس امری غزل اول

تجسس امری غزل اول
تجسس امری غزل اول
تجسس امری غزل اول

تجسس امری غزل اول
تجسس امری غزل اول
تجسس امری غزل اول

تجسس امری غزل اول
تجسس امری غزل اول
تجسس امری غزل اول

تجسس امری غزل اول
تجسس امری غزل اول
تجسس امری غزل اول

تجسس امری غزل اول
تجسس امری غزل اول
تجسس امری غزل اول

تجسس امری غزل اول
تجسس امری غزل اول
تجسس امری غزل اول

تجسس امری غزل اول
تجسس امری غزل اول
تجسس امری غزل اول

تجسس امری غزل اول
تجسس امری غزل اول
تجسس امری غزل اول

تجسس امری غزل اول
تجسس امری غزل اول
تجسس امری غزل اول

تجسس امری غزل اول
تجسس امری غزل اول
تجسس امری غزل اول

جهاک خلقی خطاط مرکب اوله بهر صولر قلم اوله آنجگر کا خدا اوله جمله یا زولر
 یا زلیله درون دله اولن خون قیقو لور عجب نیجه یا زلدی بشیمه بو تاره یا زولر
 بنم خود خفت و دردم یا زلیله قلم لره
 دایک کوش آتش دی ایچی سیم ایه قدم قول اولدوم سنه عالجنا به یلیوب قدم
 صور رسک طالی حال رخکله ای قمر قدم قدوز لغو و دکانک حسرت لام ایلدی قدم
 خدا یلور بنم صاخ اولاجانم بو المار لره
 یا نیجه شاعری یعقوب و ش بن اخلا بسم کیم یا نیجه آتش عشق کله سینم طغلا بسم کیم
 نیجه دیدار ک آکوب شو کله چغلا بسم کیم نیجه زمار عشق خاوره ییل بخلایم کیم
 درو دیوار ویردول پر او شدر صحر لره

تیمس راهی خول نوحی
 ایسرک اولق ای شعله جان اولدول کدر قولو کک قوبه اولق میر میران اولدول کدر
 سنک طسک اولق درده دریا اولدول سنک خرونگ اولی بکا خندان اولدول کدر
 عکله اخلاق یلر لاش دان اولدول کدر
 تفر ایلیوب خرقه عالم آس فتویله دایم اولوب بر شیع کامل خدمتده روز شایم
 که شعونه یورش اول باغت مکنه حاکم جهاک عز و جاهن شویله از عالم ایلوم من کم
 ایشکله قول اولق دهره سلطان اولدول کدر
 دیلر سک بحر و فان ایچره رنانه رئیس اولق که کدر مرد در یاد تله مرد امینس اولق
 کجوب او باشد میخانه صدر نده جلیس اولق دوشو کجی خوابات ایچره هوفی کاسه لیس اولق
 سریر دوله فغفور خاقان اولدول کدر
 بودر رنانه بند و سودمند حافظ و جایه عدم عیش ایلیوب دور مکنلر آله لور کایه
 که سیاح اید و نوب بر سیم ساق مار کاندایه جهان بی ثباتک رخنه دور اتور و رب جایه
 ایجوب لای عقل اولق نشانه دویان اولدول کدر

منه وای تو بهایی را به عارف و غیره به شکر نام
 سوز و بیخانه دن جانیه سوزی عام
 قضاقت اختیار ایدوب مریدینج جام
 شکر بختک نوحی کیست صدام اوک
 بقول بخت دنیا جیران اولدول کدر

درس عشق بر فنا صحنه تکمیل آتشوز صکور سیر غا نیله تحصیل آتشوز
 سوخته اولوب یا ندق تمام ظلمت پیل ماکل درد ایچره غم طاسنی تقبیل آتشوز
 مستعد علم اولوب فیلدق مدار کس معرفت درس جانیس بر قائل آتشوز
 بولق استغنا یله نوحید حیرت بانی عجزه فقر و فاقه نفسی تذیل آتشوز
 صغیر ذراتن بولق پوشیده جواب کائنات اجهان اولج به اوزر آتشوز
 ای ملار نذر ندر بوسی بی صلح مدام بر کون اولد دیس سرب عمری بل
 قاضی شد کد فغری منصب ادنی درر
 آسان حق کونین اوزر تقبیل آتشوز

زانی
 نیشب اولج مجلیدن طردوب اولدولم
 حاسب استک میگویم کونج آل فاعول
 آنجا که کدر در رحم آری کشید
 جان و دل شان ز ذوق پرور
 هر که در لطف و کرم یابند
 نفس طمسند غسان آری کشند
 غمخیز دستم بهشت آوردن با قوت نه
 ناختم الماس کشت آری کشند با قوت نه
 در چمن پیش قدت سر و خدنت بر خاست
 اب در پای وی افتاد که خدنت بر
 در چمن ناسر و بلایت فرامین گرفت
 چاک استمده ایدر ک فرخنده
 سر دوش بر سر است دشتی کوز درین

زانی
 خط و شب و روز با ایچر کس
 ای نیشب کرم ایدر کس
 عکله کرم ایدر کس
 در دایه اسکی ایچر کس
 یوز اوجانی فکشتن شهر خرابه
 امری غمخیز بیت ایدم کون
 جسم غمخیز شهر خرابه
 دیدی بوری ایچر کس
 چاک استمده ایدر ک فرخنده
 سر دوش بر سر است دشتی کوز درین

بر محمد که بر سر نفس من مکان
اول که می شدی کینه دن مانند نشان
بر لقمه نانی او نمین کند و دینی
دو دین می شدی ایشق او بنده هوای
اول شدی جوهر صابر و شکر کینه
صوت و صدای مانت غیبی و دینی
قاضی عسکرش عالم که ناسی
طشیدن بخار را کنی چون که مرد اول
ای نعمت سخا که طغوز نشن آسمان
چندی بجا چو بلال ولدی ناکان
بخار و دیر سکر چون فرن چرخه
کلر نه کلر که سحر که محراب آسمان
صنعه بلال سکر این سفره کی فقر
ساک و کلدی عرصه جو داخه بگویند
ظفر و خصرده آنچه سی ایامه نظر
ارباب غر و شربت شیرینی نوش جان
انداچین دیر سکر اگر بر صمون کتور
اتمه او بنده او غرض او آواره جهان
مغور خسته قاج مرخص شکسته بال
بی بار و بی دبار و دکنکار و فغان
لا بیکد که سفره لطف که ابر شوب
اجلندن او لدر رینی بخیه همان نان
الله یلور که دریم و دینار سکر
اولدم مدد و یونقد ایسم فغان
اخران بولم او بچی قیاسید
زاد این کتابه که سکر بنی نان

اول شدی چو کلبه ایست کی ناتوان
طاش و بر مریدی دیشنه که بوقده کم
انکه لیمی فرض ایدوب انشدی در
دینته ایدی چو طبع اید مریدی دل
بر دیم انکه مریدی و رسه رایگان
اصحاب کینه اویدی سکر ایدی ضیا
قبلش مضاف کند و به رحمان انش
سما و طاعت و یوب الدم القسم
وی سکر و زره قرص و واقیان
کورن شفق صوخری یونج صبح ششم
کون قرصی بشور دی سور سیف
اولمه چور کند چکی ایکی سنج وجود
دوشمش سماطی او سخته چرخک بر آهو
صد آفرین او فاضله کم بهج انکه کی
صبح و مساده نعمتی سادانه در میان
زواره بایه اشکی شایانه نشین
کم اچوز مایسن ای اکرم زمان
غیبت کشیده در چشیده ملک زده
خرم و بی فواله و خرزن لامکان
مدون و بی دراهم و آواره بر رخ
نان و نمون المیه بهره و ناتوان
هر کشی کنده چور کنه کل انشوی
بون جنبه سی که بوشب ایدم اشتری
باک قلبی کافی ایدی خوان غم ولی
سنایر لوازمک بیلور حالی بی کان
بن باک لایقینی سکا عرصه ایدم
بشندن او که کینه به عوض حال اچون

انکه لیدی کرد که بازار کایان
بر نان باره آنکه با بر استخوان
مزد رفیق و طبع لطیفی و ایدی
بو باجاری نفوی کسینده و سنان
ناشول زمانه دکر کم ایدر جان
ارباب لطفه سن خنی اواکس ایدان
وارد و شش اشکنه ایدر سن خن
بو مطلع اولدی کلک سحر
نایک کنار سکر دلی ایدی ماه نو
بر مندی پشکیر دوشه سکر جهان
بانمش تنور جو خنده خلی قراسی
کلر مندی سما که قرص قرمان
خانم اکر چه سوز سکر فادرایدی
یوقد چساده انکه نکر بهلوان
اصحاب جو و خوان لذتی غذای
جیبی تر ملازمینه کینش انکه
اما بو آج و مجلس و معزوفه
بی زاد و بی زاده بی طاقت
بی سکن و بلا وطن اشفته و غم
شوریده حال خوری به بال نان
منصب عنایت ایدی بنی انکه
دل داغ جو بی ناله انکه دل زده
منس دیو کنه ایدم فرض و بریه
او علانک انکه اولمه سی فاشدر
دور که بهج رو میدرای عدل
سن سکا لایقین قبل با افضل
او کرم اچندن اکر آخرم دعا

الم و بر سر غیر لک خوان و نانی
دیرند و کجه اهل نعم و ضمه زمان
چنبر دینی سولید و کن بلز اولدی
منبول کایان ایدر زانی انش و
سیر اند و کجه حاج انسانی خوان و

نوی جان بلال انسی صانع متعال
جانده سکر بلال اولان فقیر
صلاح جنت اولور زحمته عوف حمت
جمع فید جهان خلاص اولان ایدا
نه درسه انی انشیدر بوقته دوام
شکوفای گلستان خدر اهل کمال
تواضع انشه ادانی به نار غریبان
دنی که رفعت ایدر سکر نه غم زیلا
یدایت ایدی ایسک ایدی سون اول
شو کم غذا ایلدن پرور اول چا
کنش کی سن اکر شرف غره عظم
کشیه آلت بهنگاه اوله علم و کمال
ابر شمشد راوس عین اعتقاد نور
وجود پیرد و نار ای فقر عمر دال
اغدی معیت ایدر بوز کده مورج
اولور کیه مالک سلسل و اعلا
نه در بکر و غورنه در بوز و ذوق
فرخه کی ایدر محشر اینه با
بو چار سوی عناصر ده ولدی
عبان ایدر بو طغوز آینه هزار

خا و در که سوزد سکر با غدر در لم
سولش سکر که شوخط و کلن جوان
علم و عمله خوان کرد و وجود
خانم کی جواد

قصیده

توجه ایلین انسه در نعال تعال
سعبده حضرت حق سکر اولمشدر
جنا اچنده وفادر بلال اچنده جمال
هو که نایع اولوب ابر تو بهاری
زبان درازلق اینه درای و برینا
حواسه کوز و کجیدر جناب مادی
بو قال اولان سوزی حال ایدر دانی
بوزینه بنه او شیک که خلق آر سکر
کلور سه بانکه سازنده قسی باره
رجال غیبه قرش تاکه کوریه نوزکی
شرعینی فوره اول سیف قاطعی بل
سلامنا ایلنی ایگر ملامت ایلید
کی که حجت ناپاک ایدر اضلال
خدا به بکر او کم محملانده
فرردی بوز قمره سی ایدر نامه اعلی
محالدر کشی ضعیفی پنج جمع ایدر
کشیه روز قیامنده یونجی سکر
لباس فاخره میل ایدر دل درو
اغز بهالو لباسیده کند و به دلال
فنا بولور شربت بو جار عطرده
معارف کمرن دانه کوشن

قصیده

صد و عا سی بهکسی عرش اعلایه
بلال ساقی سادانه اولدین علال
جهان خوابی اچنده الیدی میدانی
نفوش عالمه اوله صبی کی بیبال
انبله خدایت باغبان قدرین
شرب اچن شکر ایدر پشینی با مال
مه اربکلی مری ایدر رسنال سما
ایدر سه حلقه جمعیتینی دام جان
ریاضتده ریسی اولان کینه بر آغ
السه رضی اکر کورین طغوز غول
حویس منصب جاه و لکه کم نه لا تقد
منا زاع و کلاغ او شیه اکر بولور
جنود ایل هو انک بلا قناسنه
خیال و مال سال ایدر اوله مال مال
ملا معیت ایدر بخ اولور جالو
حجاب اخویدر نبوی اولان
جبال کبی فقیر به یکان امر
یک اولور اطلس افلاکده انکابر
بناتقورنی قیسده راه فاشده
مانده ملک الموت ایدر استیصال
سوزم جواهرنی و کله بحر حیرت عال

کلام حق شنیده مجرم ایدر جلد
 طویل عمره ایشتر اصله اول زلال
 نفاق ایدن کشی بیت وجوده
 که عین عین علی کبیر مبارک خال
 بو علم البشره بن نجه ملک د مسم
 عیسی جلد علومک زبیبی کمال کمال
 نبی صراحی کبی فاسک فور ر فانی
 فغن پو استه نایج اولور بر ایل
 ایه دزدی صلاح ایل نینه کسم کسم
 کل سفیدی گلستانه صانکه باد شمال
 عسلوک الی التذره فلدی نجه عصال
 عجب محبت ایشتر که بغدی بر نیکال
 بنفشه کبی دو توب باغه صلدی ایل
 توزی کبی ملا شتر خوشه دور اطفال
 چراغ دینی سو بندرسون هوا
 امید در که بو مقصوده اولیه ایل
 طویل عمره یل سیدار و سرفراز او کین سعادتمگ کونده ایرسون سحاب نوال

دانا که مردم ایشتر دشمن ایدر
 زنبوری غم شنه لیک ایلدی شیدا
 سیر ایدر رخ گل دین اول خط دل
 کوندر دی بلا سکر کنی وار شیدا
 کوندر کوندر شیدا ایدر
 وصفه ر ویکله شیری غولپر

لکن فنی رخت بر نوا
 لکن فنی رخت بر نوا
 لکن فنی رخت بر نوا

بی تو فغانه وار تو اغم کرد
 ایلان ز شاد تو اغم کرد
 ایلان ز شاد تو اغم کرد
 ایلان ز شاد تو اغم کرد

طبعی است
 سر و دلت جلوه کرد در خورشید
 چندوی دربان او جوب سبب است
 از کف خافان کشید بر نوب است

و له جواب امیدی
 عجبم ایغت کز دیار زیم
 یاده کو یان کاس بر جا پر
 که طبعی خوان طلائش
 هر که بیت سه چار موزون
 یکم شدی با سنا پی

این غزل است
 این غزل است
 این غزل است
 این غزل است

دمی نه از برف دجانی خواهم
 کجا و فای تو من جادری غم
 یکدم آب کز باران چش نه کو که کردون
 دمانت غنچه چشمت سر کسوخ لاله حسینم
 کجا اهل اسیر در کمال انان
 کجا اهل اسیر در کمال انان

فاضل علم ملا جلی بہ فخر القضاۃ جلی طبعی صوند و غی در

ماضی عسکر ملا جلی بی طر انصاف بحسب طبعی صود و علی در

ای کرم کافی کریم الاخلاق صاحب اللطیف کثیر الاشفاق
سمن روضه و ذین و مذنب چمن باغچه فضل و ادب
رطب نخل مروت سسین عسل نخل فتوت سسین
سند و صدق صفای صید عدل انصاف هر هم خلق
صاحب مکرمت و عز و وفار مندین متعین دین دار
مستقیم علمانک سسین مستحق فضل انک سسین
که کم کسبی اب علم حسن سکامرا نذر اب له جودن
آب عدلید نخر سسین نو فضیله منور سسین
علم و عدلیله جهان فخر ایلر خطر ایدر دانکله عدل منور
فویه لم فالی مانکه کله لم قصه دن حصیه عسرم ایلیم
وطندن پنجه نیل چشیم به وطن جان و کوکلدن دوم
قروفا قه ایچمه کار اندی نایج صبری بشومه طار اندی
وردی ایند و کم ابواه بلور عالمی نید و کن الله بلور
ای کرم کافی اینست فریادم شاد ایلد بودل ناشادوم
دل نیکبختی مسرور ایلد چشم نیکبختی پر نور ایلد
قولنی حاجته ابر کوری عسرتی حسیله تاوشد زجی
عز و قدرک بوجله ماه بجا که حاجی حافظک اوسون الله الم و دعدن اول شاد و این

رحمت انوار کہ در لہ آسمان
مدامی

مدای
سوز منرا کلا میز صوفی بزم قال اہلی بی زبان سولشدم وار بے بر حال اہلی
وازل کل عقلہ سن یار او یچر سن ای دل اہلی وار باشقہ انکده بہی ابدال اہلی
جانی حانان بولنہ و برہ دہ ایمال یتیم ایرہ منر منزل مقصود نہ ایمال اہلی
سلطنت قولہ فخر انکد ایمش عالمہ نہ بلور قدرن اونک مملکت مال اہلی

مردم آبله الہ الوب او پر سرواکن
کو مردم خون سرشکم کسی برآں ایلی

قال في النظر قدم
مدرسة دوا ايدوسى بدم

دکون

قصیدہ باقی افندی در جلوس محمد خان کفہ

منت جناب حق دما دم هزار بار
کون کی تابی دولت شای طلوع ابد
فرشید کیسے پر توجہ دو سخا ایلہ
قلدی زمینی برف کی نقد سیمه خرق
دریای کف موج عطا اور دی ثوبه کم
برک کل سفیدی یو لوب باغبان صبح
الله دو کدی چیدی ملک خلقه وارین
اول آستان قبله اقبال بخت اوله
فرقده تاج دولت و اقبال سرفراز
دارار واکه غاشیه سن الدوشنه
علمی باندہ بحرہ نیچون دینلہ خط
نصرت یوزندہ اوکده غایندہ عالمه
حالی وکلدی زفر لہ عرضہ زمین
صفه خوادہ رایت اقبال پای مرد
ایلر بجوی دوشمن دینه علی صفت
شیر زیانہ پنجہ صحر کچشم کین
عهد زمان امن و امان جهانیان
دوران بسط خاکہ پنجہ حاله فرش سیم
داغ و فامهر کوکله شکفته کل
باغ دعاچی بیر قوک کلدی خسرو
مورثہر جنا بکه مملوک طایوکه

جاء به من ثم جئكم
بمنه في وقتي وانه
يلاوا

فصل فی بیان فضائل و مناقب ائمه اطهار علیهم السلام

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

فما لوزراء العظام فخر الكبر والنفام واصنع قوانين الحفظ والحراسة فليس مبداء الزمان
والكياسات وتوهم عظم غير نفخ اعني بصفوح باسيرة الله ما يات
ان الله وكيه اعظم

مستور اكرم سيرا فخم مناظر نظام عالم مدبر جمهور اعلم رافع اعلام العدل والانصاف ورافع ظلال العلم
والانصاف اصغر وزمانه باسط الامم والامانة تمول السلطنة القاهرة ناظر الطلانة الباهرة
مدبر ما كمال الدنيا منظر كلمة الله العليا الخوف في بعضون عواطف الملك المنان صفة نداء بال لا زالة الايام
عزة وجلاله في صفى الايام والشهد مسطرة ورايات جبهه واقباله في طبقات الاعوام والدمعورة
القاب وفتروا ركب

فخر ربا بالدولة القواء صدر اهل التوبة العليا ووجع الاكارم والاعلى منيع الملك والمعالج
حافظ الخزانة الثمينة ضابط الانوار السلطانية اسرف في فوس الغضائيل والدرامات المعرف
فوس المعارف والكي لا تحصى بغاية الملك المعبود بدر الخلة والدين محم و صليل قدس
الده فتوى الاعظم السلطاني البرورة العالم الحاقا في انوار الله حوله واقباله مشيئة وكالته

القاب ووزراء عظام

صدر الوزراء العظام بدر الكبر والنفام متعم مهام الانام في الايام مدبر مصالح الخواص
والعوام ركن عالي في اصف زينة صفو باسيرة الله ما يات

القاب ووزراء عظام

حالا كبير انعام اولاد في الامام والاعظم فخر الامام والاعظم فخر الامام والاعظم فخر الامام والاعظم
المنع مخ انعاما حجة السلام اوام الله سبحانه وتعالى عزة ورفعة اليوم القيام

القاب ووزراء عظام

اعلم العلماء المتبحرين افضل الفضلاء المتورعين ناظر السريعة القراء همدي الحجة البيضاء كثر في
المشكلات الدينية صلال المفضل اليقينة المولى الفاضل بين الحق والباطل الحاكم بالعدل
ولا فضل الاكل حفره مولانا فلاة افندي اعظم الله فلك واعلم علم الفرق قدس قدره

خاتمة لوقت ما في القاب

عيسى الالهي والاكابر حاوي المعالي والمخافة عمدة الامامة والاكابر زبدة الاعاظم والاعظم
مستجمع جميع الخاسر من خضرة اناس عده الخس الى

القاب ووزراء عظام

صفاي وقت سجدة مثال لوحه بايك جريده دل بازدي لا اسو اوك
زربو قلعه و نطقه كشش خسر كور ندي صاف مجلا صايف اقلاك
جارمعه لند قلب صافيد رغواس جواهر سخنة طبع باكيد رجاك
اسيرتم سمند بدر ريم اجر سكا غلام كوكب بخند رر سجاد سكا
نكاهي بوق قطرات سر سكه زيرا دكل قنده در شاه واكتر خاك
بني مذمت ايد وب بعضي نقل ايدر در رخ ابر شدي او غصيلة جانملا
هم اولد در بني اغياره هم شكاييت انا عذرت قتيلا و قاتلي سوك
زهي عداوت و بغض و زهي فساد و اقد سبنه قولن قدح ابد و عذو
بونامراده روايدر افترا ابد لر براكي حاسد و غار و ابر و انراك
برافستراي طال انتم ابرم دعوي حضور حقه بحق مخاطب لولاك
بحق مسكت حاك و صفوت دريا بحق سبنه غماك و ديد غماك
بصبر حضرت ابوب و حسرت سبنه بحجت دكرا كه اولدي قباك
بخصر فامر و فخر و فرد لا يفتي كه صر غصبي قوم عادي قيدي
بندر حرم نعين سرور ثنين كه بنجه رشنه جان و دلا ولدي اكه
بحق مسجد اقصا و شرب و بطا بحق نور محمد بحق روضه بك
بحق عالم لا موت و ملك ملكوت بحق صانع كون و مكان نه انك
دما نكه دل او زانده بي زبان جانب فاضل حاجه مجرم و غماك
كل عذار كه صوند و سه دستي فاني عري جبار لم يزل صديك
نفاق حاسدي كوش انم حاكا صدر و ما فعلت بهذا فو الذي اجاك
قد مي بندك ابد دي دل بكنده سلطان اولور دي جانم خدمده جاك و
مدام ورد ابد دي جانم مشرب حرم و كلبه بن دني ناكم زمان عالمه
نهال نازكي كور مك نصيب اولور دني ابا حدي بنه عمر مده قدي نخل اراك
بكنده بكا و لسه عجب كل اعدا كركلشنه دوكشنه خسر و خاش

بصفت

زمانه دره بودر اباي عالمک جالی
 وجو دمنده غازی نقد عمر نده
 عجیبی عرف و احافدن الکرسم
 شود دکلوسنم بلابل اچردی بکا
 اولور می صدر سعادتده و اجامو
 فنی او سلطنت فایده او عیش و
 خواب و بپردی کوکل کعبه س غنیمت
 کور بخ دشمن بدخواهی روندن
 مبدل ولدی بخت عداوت کورد
 کند زلفه نسیم کردن اتم نسیم
 دوشه می علوی یه کوان ننگ
 غریبه بی کس اولند بخت ایکن
 بیان حالی تفصیل پردی لکن

حکومتده اولان عدل و داد بلعالم
 نه قصه مالکده جمله ملاک

بارب همیشه لطفی ایت رهنما بکا
 ایتخ اوز آشنالروک ایت ایتخ
 یوق بنده برعل سکا شایسته
 لطفک و بره بشارت عفو و عطا
 اولدر مکام ادم اولدر کمار
 بارب هدایت ایل طریق فکا
 کوسه اول طریق که کمر کابکا
 بر بولده ثابت ایت قدم اعتقاد
 اعالمه کوره و بره عدلک جزا
 بن بلنم سکا که کس حکیم
 حاشا که کسندن اولدر فکا
 قطع ایلد ایتلغم اندن که غیر بدیر
 کم رعبیر شریعت اوله مقتدا بکا
 خوف خطا ده مضطرب وارا میدم
 منع ایلد و بره هرگز کمر کابکا
 جس هواده قویه فضولی صفت سیر

ای ملک بنده من ادبم بن
 یوقش مهری بلبل زلفش
 عیار انجوب و بکا
 دوشی غلوری اسم بکشی

بهای دل اولی صبر و چشمی شهبازه
 کبور دی خلعت الی سرک غمازه
 نوای دکلیه کر بزرگ کر کوچک
 هوادن ابردی همان سمیرا واره
 بو آستان نو و بوجیده شوقی
 بلند مرتبه اسکندر سرفرازه
 ز رهنم اولای بکده خور دین
 فولک اولدر ایشور مقام ایازه
 فغان بلبل کلزار مدحک در چون
 عجب هواده و چرافرن او شهنازه
 نیکوفه دارم ادا کحق ابر کوره یازه

دلا بوسمل و برانی صنفه جای سرور
 در سکا اوله بوزک اقی نینه کما فور
 بولمه سبل صوبی کبی اقمه هر کتب
 اجل اولقبله بری ایتکچون ایل قسور
 بلاسی باله دکر فولدت و سیر
 بوزال و بر ایدر منزلوکی آخر کور
 کل اوله بزم فاده می ایلد آکوده
 نه در بوشیون و ناله بله چکل طنبور
 شه زمانه سلیمان انس جن که اوت
 تناخر ایلد چنیک کو تر مک فغفور
 کلبیدی قوشو که جم ایشه ریا کرم
 جام عقل ابره مرش بهاز کس کور
 خیالی ملک سخنده عجیبی اوله سیر
 کافور دهره بولنور هزار و رقصور
 سپهر قاره سیره جوع و شوق
 نظر لر نه بوری صاف و لکوک و بی
 زمانه فاکت اچرا اولد کب چوق بللو
 اوک بکلمه نامشل خانه زینبور
 در سکا اولمغه کون آسمان رت
 که صورتی وحدت الوک ماره
 بو عتو جا بهینه دور انک اولدی بل
 جهانه امر نه تا بعدر روحش و
 کلبیدی قوشو که جم ایشه ریا کرم
 جام عقل ابره مرش بهاز کس کور
 خیالی ملک سخنده عجیبی اوله سیر

ای ملک بنده من ادبم بن
 یوقش مهری بلبل زلفش
 عیار انجوب و بکا
 دوشی غلوری اسم بکشی

شاه عالی است

عشقم که در دو کون و مکانم بد نیست
ز ابر و غمزه هر دو جهان صید کرده ام
چون آفتاب در رخ هر زره کاسم
کویم به زبان و بهر کوشش بشوم
مگر بدان که تیر و کمانم بد نیست
از غایت ظهور عیانم بد نیست
وین طرفه ترک کوشش و زبلم بد نیست

چون هر چه هست در همه عالم همه منم
مانند در دو عالم ازانم بد نیست

نام غنچه ای که زاده
نمک اندک که مالد که ز
در دین غنچه ای که زاده

غنچه ای که زاده شد
بیا فکری باند در غم غدا زنده نهایی

شما که کسب بیایست الوب که دلشنه

نام غنچه ای که زاده شد
کامل را بکسی که زنده شد
سیاحت در دین غنچه ای که زاده شد

بار همان در دهمان دل من
ناز همان حسن و جلالت همان
عشوه همان شیوه همان تو همان
عشق همان زار و تزاری همان
سوز همان داغ جدایی همان
دوست همان حسن و جلالت همان

بهر همان در دمودت همان
فاسی و داغ محبت همان

صیدا بد و بزننی و ز غیل همان
که سر و پاین صدی کاهی دین
غذایی بکون اول نازک بدن
فدی اخراول غریبی نیم تن

بعضی که ز یک خال زین

قلعه این عین جلاله

چه خوش مناسب شان گفته است این عین
لشیم زاده چو منعم بود از دگر بزر
علی الخصوص بهادین غلام عبد الکو
فغان زگر دش کردون چرخ کله نو
دهد بانگس بی اعتبار و دون زروم
کسی که در غور شایست از خود مندان
کسی که در غور افار و خربود اورا
اصیل زاده چو منعم شود در و پیوند
که شاخ میوه و دگر بار بهره و کرد

لولا ناجای

ای عشق منم از تو سر کشنه و سودایی
در نامه بخونان از نام من آغازند
ای باده فروش من سر مایه جوش
سر مایه ناز از تو هم اصل نیاز از تو
کر زنده کیم جوی در من نفسی دم
اول تو و آخر تو باطن تو و ظاهر تو

مسور زهر چشی در عین هویدا

صلح

دار دنیا طبعی بر چو دکلدرای دل
کرم دوستی کورسکن چون وضع انش
نعمتی بی حد و کل انجی غلاماری ده بی با

صلح

چو رماغه دیو غنی امری هر بار
افور تل هو الله دل بی رخ بار

زین عین غنچه ای که زاده شد
بیا فکری باند در غم غدا زنده نهایی

خدا داد
باجای داد غنچه ای که زاده شد
بیا فکری باند در غم غدا زنده نهایی

نعمتی بی حد و کل انجی غلاماری ده بی با

خوب باریش قطع زنی
 سوزش آتش زنی
 سوزش آتش زنی
 سوزش آتش زنی

بزم شوق اچند کوردم بر فنا و بانی
 بال مومنی یقدي اول صکره کدی بانی

امن اوزره قلدي دهری نول رسمه عدکای مه
 کم اولدي بر بریده صباد و صید یاران
 دی فوستا و قطعه سوي من نکته دانی ز زمرة فضلا کرده جاحوف ادين بدویم
 مانکه عاجز از جواب مرا گفتم اندر جواب او کاهی خلق جهان و قاضی حا
 جن اصحاب متصف بفضلی لک بسیار خواست بدعا

ای شادی عید چون بکام دل آغ دایم شده محوس درین غمکده مخ
 بویست بر رسم عیدیم از نو طبع

مال سید الشریف به حاله التز
 بد کز دل من ز علم خردم شد کم مانده ز اسرار که مفهوم نشد همتا و دوساله خصل علم کردم
 جابر شهنشروک کا و له برابر غشیلده کوهری در دندانوک و جذن طاعن بل نلری
 بدر کوزدی آلابه بر اراده عاشق لری ویدی اوچ کره ارقدن سور کنه کثرتی
 فصل اول و لندرا اول بیت سیمان تنه سرور کاهی کوکدن جفر کاهی ایقدن دور
 نامرین او که عشق ایله بر قاره بلاد زلف نظر اندم که اوچ کره دو نادر زلفی

اباز روشن جو زدی میاندن اول منم
 بینه نوشندی ایدوب طور عجم

در دلی که دالده
 دونا دونا اولدی تار اولور
 دونا دونا اولدی تار اولور

کریم که اولدی
 کریم که اولدی
 کریم که اولدی

بر پیش ماه رخت آفتاب یعنی چه
 پیش خال خط شکنا یعنی چه
 بروی آتش سوزان جایی یعنی چه
 درون خلعه زلف تو رخ تابا
 خیال نرگس سست ز دست برود
 دگر نه بادل پرورد و خواب یعنی چه
 خیال شمع کرا نیست در دلت
 دل پر آتش چشم پر آب یعنی چه

خوبان بی شنیده و بسیار دیده ایم
 بی دیده ایم مثل تویی نشنیده ایم
 صد بار پشت دست بدندان کزیده ایم
 مارا به آن سبب نکشد دل باخچه
 کوتاه چراست خلعت هستی بقدر با
 یعنی زهر غمچین تو دامن کشیده ایم
 تا آشنا شدیم حای بان غزال
 از مردمان چو آهوی وحشی رسیدیم

روز ازل که دیده جمال تو دیده بود
 از صورت به عالم معنی رسیده بود
 این چشم خون گرفته ندانم چه دیده بود
 نقش صنع کنی تاراج عشقان
 مارا مگر حکیم ازل در دم گشت
 خاص از برای محنت و غم آفریده بود
 عشق ترا بملک دو عالم خسریده بود

ما عاشقیم و گوشت اندوه جایی هست
 هر جا هست محنت و دردی برای هست
 فریاد ما ز درد دل بی دوا هست
 چون غنچه غرق خون دلا از جایی هست
 زخمی که بر دلم زخمت جایی اوست
 زخم جملکو کز نشان و فای هست
 بکرم تو هم بکوی که این هم کلاهی هست

مرامند تو جانانه پیدا خواهد شد
 ترا هم مثل من دیوانه پیدا خواهد شد
 بدسوزی چون پروانه پیدا خواهد شد
 ترا کج دلم ویران شد اما چنان کج
 بکنج نامرادی ختم آخر چو دستم
 که در کوی مرادم خانه پیدا خواهد شد
 که شیشه ازین افسانه پیدا خواهد شد

ایقندن چنه خار بجره دل غم من
 چاکه باغی ای گل تو قرین کرم قال بکین

دل از غمزه عشق تو و بران ناکی کارم از غمزه زلف تو پریشان ناکی
 در دستهای و اندیشه دران ناکی دل جان آمد و جانم بلب دوی
 کسی رپی کاری و سرسبانی من دیوانه چنین بی سر و سامان ناکی
 متصل سوختن از آتش حرمان ناکی

مشکل غمت عشق گرفتن نمیتوان دین شکل که نهفتن نمی توان
 مارا عجب غمت که گفتن نمیتوان خون بست غنچه وار دل تنگ از غم
 و ندان بقصد لعل لبش نیز چون کنم کان لعل کوهر است که سفین نمک
 کردی بدین مژه رفتن نمی توان

شوقی بزدی رست

ای رخت ماه اوج زیبایی قامت سرو باغ رعایی سرو گل را اگر بود با تو دعوی حسن و لاف زیبایی
 سرو برجا بماند از بخت چون فرامان باغ فریاد گل رشتم رخ تو آشوب اگر از پردر روی بهار
 ماه را بارخ تو نیست سرو با فد نوانایی سرو از آوازه این کوشش مهره کردیت ماه چاه

مفسد نیم آمده در کوی تو شتی لله از جلال روی تو از عطش ابر نهاده اورد ایم آب خوبی نیست جز در
 مان بد نقدی بد روی خود ای همیشه لطف و رحمت خوبی حسن بوسف فوت جانشد شکل آدمی از خط ماهم یون
 ایله رست دست بکش جانب زنیل ما کاش برین بردست و بر بازوی

گفتم دل از تو برکم آتش جان گفت بنذاشتم که دل ز تو بر میتوان گفت گوینا ز آستان تو ی آدم برون
 سبیل سرشک راه من ناتوان گفت بنخواستم ز غمزه دوران کناره آمد سپاه عشق مرا در میان گرفت
 جویان کنان گذشت زین آه چونم عمر گذشت را نتوانم عیان گرفت همچون روز کار شدم تا بهای عشق
 پرواز کرد و بر سر من آشیان گرفت بر کاینات و امن محبت فشانده ام زان دم که دامنم سگ آن آستان گرفت
 یه میوه آن دیدم بودن بکام دل یه دل ز آرزوی تو بر میتوان گرفت ایله چو آفتاب بهر توشه علم
 از قاف تا بقاف پیغ زبان گرفت

هر شب غم فتاده بگو دسرای تو تا روز آه و ناله کشم از برای تو هرگز دین وصال تو روزی نماند
 ای و آبی بر کس که نشود بهلای تو روپا که ذره ذره شود استخوان من باشد هنوز بدول من و اخلاقی تو
 جاندار روان به پای تو خواهم تار کرد دستم نمی دهد که نهام سر بیای تو بر حال زار من نظری کن ز روی لطف

خزل عارفی

ای ترک بری چهره که غار کمر جانیه رشک قمری نقتد که ری شوخ جهانیه با قوت لبی سبز خطی لاله عذاری
 شمشاد قدی سیمبری غنچه دیکه عیسی نفسی جفودیه آب حیاتیه بر کس سمنی شاخ کلیه سرور و روانیه
 ابرو منقش غمزه زین غارت دینی ناوک فکلی صف شکنی بخت کمانیه ای شمع که کبک دل عارفی از رست

فانی رست

ای تو یار کس بیول و بی یارم همیشگی عزیزند همین خوارم همه از پر تو دیدار تو جا پروردند
 آنکه جان داد ز محرومی دیدارم همه را شاد کنی جود راحت بخشیم بنم و محنت عشق تو سزاوارم منم
 بیللا در چمن از دیدن گل قوم شاد و ده که در دام بلامرغ گرفتار منم کفایتی ای دوست که فانی چه کاری چو بیا

خزل ایله

مهی گذشت و ندیدم به حال ترا نیافتم شرف دولت وصال ترا کمال حسن لطافت همین بود یاب
 که بهیچک نرسد چشم به کمال ترا تو آفتابیه چون ذره عالی دارند امید آنکه زیند کس زوآل ترا
 رقیب قدر وصال ترا نمی داند ز چنگل چهره نریدست کوشمال ترا بنامه شرح مکن درج کال خود ایله

ایله راست

از خلقه زر کوش تو آزار کشیده یاد در دل ماست بکوش تو رسیده چشم فلک کوش ملک مثل تو آتی
 در کوش ایام ندیده نشنیده هر کس که سر زلف تو دیده رک جازا پیوند با و کوده و از خویش بریده
 آشفته بخون دلم آن اشک که هر روز پیش از من سرگشته بکوی تو دودیه هر که که نظر کرده بر رخ تو ایله
 صد گونه دعا خوانده و سوی تو دودیه

اولی راست

کسی را در غم بچران بخود محمد نمی بینم
 بک خوش را نمی گشتم و آن هم نمی بینم
 مگر گویم در آن عالم بچون شرح در خود
 که نه هیچ در عالم بخود محمد نمی بینم
 چه حالت این که یکدم نیست بی غمت و در
 چه عرصت این که خود را یک نفس نمی بینم
 بوی زادی تو یا خود ملک را چه نیست
 که این حسن و لطافت در بی آدم نمی بینم
 غم و سخت غایت شادی و عشرت مرا لیلیا
 که هر که خاطرشاد و دل قوم نمی بینم **وله**

دانی که از ذوق تو در سینه منت
 دانش مگر که بدم ویرینه منت
 در عشق تو سکندر و قتم بروی خاک
 نقش شمس کند تو این سینه منت
 دل نیست جانم که در کشته مقیم
 بهر تو خانه ایست در خانه منت
 کار من آفست هم از ناو که قدر
 که از آنکه در دلت فدری کی منت
 پشمینه پوشم از غم آن زلف ما تنی

ایلی راست

یک ششم در وقت از چهره ام پیداست این
 بر امید آنکه گوی در دمنده است این
 لعل آشیوت و لقا فتنه چشت فتنه
 چشم بود و در از تو جان چه آفت است
 یارب این غل از کلسا ارم و رده اند
 یا که شایع کل باغ جها آراست این
 قامت دل میر و رفتار جایی دلا
 الله الله آن چه رفتار و قدر غایت
 که تو خواهی کام دل ایلی ز لعل آن
 تا کنوی ترک جا با خود نیاید راست **وله**

آصفی راست

بر باد پای عشقم سر در جهان نهد
 پیش منت جنتون در عاشقی بیاید
 یارب بد و دایم شک سیاه گردان
 کرد و وفا نباشم از کو بهکن زیاده
 در هر کل زمینی دارند شکل ترکس
 پیران با ده پیار بر کرد جام با ده
 مشتاق نیست حاجت خوشنما ده رو
 بسیار حال دارد رخسارهای ساد
 کوم دجا و صلت دیدم جو صفا
 در دای آسمان را بر روی خود کنده
 گفتی در خواهم شب سوخت آصفی را

هلاک راست

غم آن آهوی خوش بگویم چه کنم
 او که بران زمین و من سکایم چه کنم
 آنچه سپرده نشین آن کل و من طلبش
 چون حساب و بر دوی بگویم چه کنم
 هر که دیوانه شود و سلسله برایش نهند
 من که دیوانه آن سلسله بگویم چه کنم
 دل دیوانه که در پنج خوابم شد
 که شوم کم من بیدل ز که جویم چه کنم
 اعتقادم چه هلاک بر نکور و بایست
 چه کنم معتقد روی نکویم چه کنم

حرف شبنم سید فرما بد

بازم اگر شبنم بود با تو یوز و زو بود
 شکر کم ز بخت خود تازه باز نه بود
 بخت بناز یکا کل نبود بناز یکا
 که چه بسی بچیده ام رنگ بر کج بود
 مثل قوت ندیده ام سرو بهج بوستان
 که چه بسی بکشته ام باغ بیاض جو
 در همه عمر نیست و بر خویش گویا
 ز اول شام تا سحر سینه بسینه روید
 چند سر دهم بتا در طلب صال تو
 روز بروز شب بشب خانه بخاک
 چون ز لبت بوسه خواهم و دلا دی
 سال بسا و به کوشه بکوشه سوبو
 ده که چه عشوه داد و دهان سر زلف
 بنده غم غم خلقه بخلقه موبو غم
 بر سر ده چه بگذری باز نکوفاده
 جان و دل جهانیا ن توده توده
 تا هر سحری بکوی تو سعید در آرزوی تو
 نوه زمان می رود دای بای هوید

ما ز بر بی بندگی
 و وجهه المصارف علی غلط المسبوط
 والارزوم فی الاموال الفوق قضا جارا
 فی طلب هذا الرق الشکور واقفا علی
 وانا العبد الفقیر الی الله الجانی
 بالامر المنصور
 و الوثیقه الاثقه الموضعه
 وقع کل لیدی و جری جوی
 علی قوا این الشرح جسام
 مواظف الوفاق و الخلاف
 الراجی من ضایع خوف و غفانه
 من اصل الوقف و الشروط
 بنی بوی و قضیت بالحق
 فی سبط السطور و رزق
 اجاری فیما بین الاله الاکبر
 ابوالسعود بن محمد الکاف

اوله و مانند موصوفه ناظر از احوال اهل دل و دل را به نام موصوفه
نیز از عظم آسمانه حدارده سلطان اساطین علمای امت هو الشمس قدر را و القدر و کواکب
جود و انوار عالم عدل و دل خود را بکشد و در هر مقدار که غبار کیمیا خیار لایه هزاره جویند
و نیاز و کمال استکانت و اخلاص را به نثار جوهر زوهر خراشید و در این حال از انوار
باغ جود از دل در که جبهه تقوی و مسکن درگاه مایه السؤل حفته موصوفه و از این موصوفه
و مسکن بارگاه مفیض المأمول رتب خفته و فروع قلوب مطلب اعلای دل و جاه و مقصد اقصای
بجود انس و جاه و مطلقه و مرا که مدار تقوی از فیه حل و عقد امور و مناظر تبیین از غایت نظر احوال
یعنی حدارده عظمی خوار نظام و سعادت کورای اقبال اندطام شاه عالم که قدس نگارینه
مستخر بکده باب جلالت بآبکینه کینه جا که او کمال آید در الحمد لله اکمل المکانه که قطب حکم فایده اوزر
حورانه و منهاج مصالحه لایقه اوزر و جریانه آید به عمارت علیه رحمانه و شمس سینه سبحانه اقتضای
کوکب مجد و اقبالای خورای علیا به جماعت و تعلیقات او و از و تقوای لیل و نهار طالیه روزگار و روز
مسعد اول و آفتاب جهان تاب کیسه افق عالم غیبه بهجت همه سکانه فیض لکانه و صنع بدیع اوزر
طالع و تابانه و آثار حقیقه انوار در خفا قطار رسالت و ارضای بکسوب اربعه اوزر و از
و در خفا که اولی که جمله تاج ارباب عالم و بر سر و فروع فوق دل نه آید و بی قابل
زیاده حیات نبوی و کمال طالع و با دل نه از زه ایل نه تازه لذی و جوق بیایه کشفیه امل که بارگاه
العناصیر الیکم الامان بکلیات و غفله سید اول زه لذی و کافه بیده کافه محققه حریفه و اختیار
بوییت بدیع البیاء او را و این جاه اول بیت شکر قدر که طلب کوه از خدای
بر منتهای اتمت خود کا و از شمع جناب جنانه و اسرار الهی که به امتنانده تصور در این
عبدنا توله اوله که بود که زهر این سعادت فوجا که این امور و دنیا حسی نظام و از نظر
و در این دنیا به آه خالی از کمال و بیایه قیام الساعه و ساعه القیام از این اتحاد ممکنه اوزر و از
و مستدرک اولایع فارغ از آیین جود و انوار که طوائف اقدس استجاب به با عابد موقوفه که از

القاب موالی عظام

اعلم العلماء العظام افضل الفضلاء الفخام
المنصور بعناية الملك العظام المستغنى عن الدنيا
والاظهار لكونه اظهر من الشمس في وسط النهار اعني به بعد الزمان وبعد الدوران فهو كالميت
وكامر ان مولانا سعد الدين اقدس الله روحه صام عدة الايام الميزان فهو كسقيف

القاب دفتر دار

قدوة ارباب الجاه والحلال عمدة ارباب الخد والاقبال عامر الخزان باصنع الاعمال
المتقن بمنه غنية الملك المتعال صفوح غلاة الدهر تزيين بالشدّة السنية في جانب روم ايام الكون
زيد بن معاوية القاب رئيس كتاب

القاب رئیس کتاب

زيد بن معاوية
القاب رئيس كتاب
قدوة ارباب التحرير عمدة الصالحين
والجاء المصنف المختص بمعاينة الملك
الجليل

۱۰۸

قدوة ارباب السحر برعدة السحابة
التي بها يتكلم
موجع الامراء الكرام من الكبرياء الفخام
فوانة الرقيق والجاه البنيخ الخفيف
المعاني صفية محمد بيك ابن عبد المعاني

المعالي صفوة محمد بيك ابن عبد المعالي
صاحب آيات الدولة الغفران صاحب رايحة الحشمة الزهراء فؤاد القدر الشافعي وصاحب الجدار
المحفوف بصوف لطيف عواطف الملك الفتاة صفوة سبوح وشمس آيات ابن عبد الحناة جعله الله في
امانة الى انقراض الزمان وصفاة عن كتاب الدهور والاول
اعالي

361

امانة الى انقراض الزمان وحياته حتى يمتلئ بالهدوء والادب
اعالي
قدوة الامام جده والاكابر حاملي الحجة والمفاخر في السيرة الرفيعة والحمد القافض على انفا
ابن جده الفاضل امير العلم السطواني لانه لم يخلو من بعض صفات الرجال
حاشي
في بعض الصفات التي هي من صفات الرجال

ماہنامہ

قدوة العالمين والافواه شرف الهندور والاحياء رخصه انما ابن عبد الرحمن الذوات
السلطان زيد قدره القاب امام حواء

القائم امام حوائج

السلطان زيد قدس سره
 القاب امام حواء
 زمره فقهاء مسلمين و فرقة اتقيا و مؤمنين و علم و زهد و صلاح ايله موصوف و علم و صلاح
 ايله معروف
 القاب ايله
 (الزهد و تقوى و مؤمنين و علم و زهد و صلاح ايله موصوف و علم و صلاح ايله معروف)

الفصل الحامی

ابنه معروف
الحق اليه
مفخر الملة والدين حافظ الكلام على اليقين مرتين مخف القواء والحفاظين مقتدي الشين
في كل آفة وحسين بحسين المساجد بالصلاة لمودعته لام حوله فقوله

فؤاد افندي
 سيد الموحى
 عالمى حقيقى
 اميرك حقيقى
 افندي
 فؤاد افندي
 زنده

عرض درگاه فلک مدار • و بارگاه کردون اقدار • ترا بنده عرض بنده بيمدار و ذره خاک
اولد کر ساجا باش و قدر دارا کين فوت اولان مرحوم و مغفور له مراد جلينک دارا خوجون پنج
اولان خيراتي او فاضله کليو ليده يوي اون يدي انچ ايله متولي تعيين اولان مبي جلبی نام بنده
خدمت لازم سي عهده سندن کلکه قادرا و محبوب کلي ضابعتندن ماعدا الله براني اولوب مرور
افرا بنده لرندن اولان اشبو باعث عرض خوديت ديگر محمد قوللري هر وجهه يار کار گذار
خدمت مزبور و عهده سندن کلور اهل قلم و اصحاب رقم زمره سندن اولوب محل محنت
و مستحق غایت بنده لري اولمغيں وقف مزبورک مساعد سي اولوب اوج انچه نرفي ايله
غایت اولوب بر مراد و بهر • مندیور لوق رجاسته حسب حالي خاکي سري اعلاي عرض
اولندي باقي فرمان درگاه فلک مدار کرد •

زبده ارباب قلم • عهده اصحاب رقم • مجمع المصابيل والشمیم • منبع اللطف الکیم
المخصوص بعناية خالق الالهم • اخلاص اقتصاص بمله الخاف و اهدى قلند قدن صکره انها و
بودر که •

عرض درگاه • و بارگاه فلک فرسا يه لازال عالیا الي يوم اللحد والغاية عرض بنده
کم پایه اولد کر که • عرض درگاه خاکي کيميا پيما • و فلک فرسا يه عرض بنده

کم پایه و افکنده فرومايه اولد کر که • صورت عرض درگاه
عقبه عليه عذات عنوان • و سده سنیه معدلت بنیان • لازالت مفروته بعناية الملك النان
ترا بنده مروض عبد دائي قليل الامتنان بودر که قضا کسريه نوابعدن سنو نام قریه بنده

بر وجه زعامت متصرف قرین ابل فساد و شاعت و معین اصحاب فصاحت و شقاوت حائل
قطاع طریق و اشقیایه ظهیر و رفیق اولمغه مشهور دارود یار و مذکور قهبات و امصار اولان
خیث و لثیم بیرام نام زعيم عاليجا خاتونک بنجاب سنبیره رفیعہ مجتہ مشفقہ دانت
عصمتها و زادت عفتها کلک سده ادعیه صالحه و باجن اثنبه فاجیه که کلزار لاله زار

قر
لا
ر
و
ر
ب
ا

بارگاه کبر باد نشو و نما بولوب نغیر مشام جان • و تخیر دماغ جان ایدوب قوافل
مسجان اسحاره و رواحل موردان بلبل و نهار برله اول سا یه باغ دولت یایه
رومنه عت حضور لرینه • **بج نامه مبارک** انها فقیر و حقیر اولد کر که حالیا بنده
استماع اولد کر که اول سفر مبارک و ارباب غلام زبانت ایدوب نور و صفات انبیا
و منظر مقامات اولیا کور و بچشکوز منور و دما عکرمعطر اولمش اول مراد کوز
محمد لله بستر اولوب کر و صحت و سلامت برله مکان اصلیه به و سکن مالوفه به و منزل
بولمش سر حق سبحانه و تعالی بجز قبول و جمیع مرادانه وصول بستر انمش اولان
بعد از عرض خلوص رفت • موعوض بنده و دولخواه اولد کر که • قلند بنده استماع اولد کر که
و قاب ذوالنن موبه عظیم بستر ایدوب اول مقام مفایده دن وجود شیر بکر جهن
و جمل خلاص قلوب قیود و بهننا منصبه دن بر قی کون رفاییت عالم اطلاقه توجه اولمش
لا زبب فیه که بو خصوص خطادن دور و ثوابه قرین اولمغه سبب اولمش در ان شان
الاعز و کسر سلب کلي ايجاب نصب کلي واقع اولوب عسي ان تکره هوشیا و هو
خبر لکم فخوا سنده نهزه مند اولاسند • دائمي نعيم لا يکدره الدهر • معلوم کرد کر که
بودر هر دور مسلسل المصاب • و متواصل النواب دره هر راحت بر جراته و هر
صفا بر کرد و رتبه قریب بکلی واصل و متواصله • لاجرم روز کارک بونک کبی اختلاف
مثالم اولوب بعد عرسا بسرا ايله خاطر عاطر منکلی اولاسند • **شاه منصور**
معارف مابج قضایل نصیب • نهانی صاحب دل و کامیاب • نخا ادعیه کور بار •
مجلس باره قلند قدیه ثار • بودر اعلام غلام احقر • اولد حالم اگر استغفار •
شمه بیک گوشه صحن اولو • دائی رفعتکم بل نصیب • دولت وصل صفا بخشید •
انجن امید دل بيمفاد • عن قریب بلیوب انصیب • شادمان اولوب ایدویم •

۲

باقی همواره وجود پروردگار ایلیوب سندن غنم قسار آفتاب شرف اقباله
 آسمان هرگاه اوله مداره **سیرنامه مکتوب** حضرت منظر الطاف آله بر الله کل منا
 دیگر بر سر ناسر و خاور با بدایت جهان زیور باد همواره همراه قنات

منجلی سچو جام سکند
 درگاه فلک مداره و بارگاه کردون اقتداره لا زال عابا الی یوم العزل تراب غرض بنده
 بود که رافع رفوع عبودیت محمد فولدی برار کارگذار محل تمت و سخی عاقلت قولگر
 اولوب او غور بها یون پادشاهین برادر دلاور بولد اشک بلیوب قدیمی اقدار افرانده
 ممتاز و امثالده سرافراز بنده لری اولد و غنم ماعدا بنده دفعه بولد اشک ظهور کلوب
 عواطف عالمه خسروانی و حیات غایت شهنشاهی دن ابدان روم ابلنه درجک ابله بند

بیورلق رچکسده واقع حال
 درگاه فلک مداره و بارگاه سعادت اقتداره تراب غرض بنده بیمقدار بود که قضاوت
 معزول اولان رافع رفوع رقی مصلح الدین داعی الی اهل علم و متدین و مستقیم و
 برین کار اولد و غنم غیری بوجانلده واقع اولان ار نو داعی بلیک اصلاح دهنه کلبه
 خدمات پادشاهیده دامن در میان ادوب کرکی کبی خدمتده و معاوندده بولنوب کل
 خدمتی و بولد اشک مشایخ اولنوب هر وجه محل محنت و سنجوب رعایت و عاکبر
 اولغین او غور بها یون پادشاهیده سمعت ایدن خدمات موفوره سی متابلده سنده خوا
 عالی خسر و انیدن لوا بنده کیده دوشندن قضا بله هر مند و بر مراد بیورلق رچکسده

دکتر استایه سعادت نصایه عرض
 شول کرده یکتا و عالمه بی ممتا و احسانده لانتظیر و لطفده بی تقصیر اولان
 سلطانم خدیو بلیک خاک بی غنم سرشت و عبیر اغشت لری روی مالیده قلند قدس

دار دنیا مدار بقا و فقر صفا و جایی دفا و کلد ر بکی موطن عناه و منزل بلا و محل
 جادو و قنای قنایله بمعنان و غنای غنایله توانا ندره **دیگر سیرنامه مکتوب**
 مراسم کرمات فایات نیاز مندانه و لوازم تعظیمات صالحات مستندانه قول
 تجلیل برله جناب حضرت عالیست خنده غنم برادر که

انشاء منظومه

اغوا کرم اخوان صادق سرور افندی عالم یار موافق ایدر مردم کینه خاکبایه
 دل و جان دن دعا لری نهایی ولی ایلر جا اهل وفادان فراموش نمک کای دنا
 محبت رسمکسوج هر یوقده کولکده داغ حشر قتی قوتده کسمر نارسونک الشهابی
 مکرناگاه اولد و صلیبانی بولنایچه بودر دک دوپنه دو کمر اشک چشمک ما بواج
 ایدر مردم کوکل حدن مناجا ینه احن ایدر حسن ملاقا **دکتر**

فیوب درگاه کی قنده کیدم زار کیم یواره جم غیری کم وار
این نیز ذکر سن ایدک قنده و پناه بکا سنده بوزد و ندر سیک
 مراسم تعظیم و تکریم و لوازم تجلیل و تحنیم تقدیم و تهنیم اولد قدس صکن
 داعی عن الصمیم بودر که

انشاء نظمیه

حامل و رفقه بنده کی علان بنده کوزک بوجهر ابله خصوص و حقوقی زاید العده و مجاوز الحد
 الطاف رعایت و اصناف محاببت که مذکورک خنده ظاهر و صادر اولور عناه بولنوب حاکمه
 عابد و راجد ره ماثول و مستولدر که ظل غنایت و کف حمایتده اسوده اولان بنده
 لردن قلعه بوفیری مسرور خاطر قدس سره تضرع و شفاعت شرف قبوله عتبار
 اولد و غی استماعدن غایت ابتهاج و نهایت افتخار اولنوب **بیست غنا**
 تو دستگیر خلق خدای درین جهان باد اخذای درد و جهان دستگیر تو **همیشه ادب**

درگاه فلک مداره و بارگاه سعادت اقتداره تراب غرض بنده بیمقدار بود که قضاوت معزول اولان رافع رفوع رقی مصلح الدین داعی الی اهل علم و متدین و مستقیم و برین کار اولد و غنم غیری بوجانلده واقع اولان ار نو داعی بلیک اصلاح دهنه کلبه خدمات پادشاهیده دامن در میان ادوب کرکی کبی خدمتده و معاوندده بولنوب کل خدمتی و بولد اشک مشایخ اولنوب هر وجه محل محنت و سنجوب رعایت و عاکبر اولغین او غور بها یون پادشاهیده سمعت ایدن خدمات موفوره سی متابلده سنده خوا عالی خسر و انیدن لوا بنده کیده دوشندن قضا بله هر مند و بر مراد بیورلق رچکسده

در قبضه ارادات باد برب العباد و بحمد و آله الی جاود

ازین نام آید باسمک اللهم و ذکر لآله الی انت علیک توکل و ایک انیب **افندی برای حج**
حاشیه ب طرافت بایره • خلد الله تعالی آبا مه الزاهره • شفا اجلال و اعظام ایله
اولند قدن صکره • فنون ضراعت و استمال ایله عوض اولنور که طواف بیت لرام و زیارت
روضه حضرت رسول علیه الصلوٰه و السلام • معطس ارکان دین منیف • و عده احکام
شریف اولد و غدن غیری اول منازل و حی مبین و محاط حضرت روح امین که مواضع قبول
طاعات و مواقع اجابت دعوات در تراب **باب سادات نصابت** یوز سوروب دوام
دولت روز افزون و بختون تضرع و مناجات انک جمهور اهل اسلام اتم مقاصد و اتم
مرصد اولغین اول دیا جمیله الی انار و اقطار جلیله الی قدره افق و حیران بو
نا توان زمان مدید و عهد بعید در که اجل مطالب و اعوانت در لکن تقدیر ربانی توپی
اوزره اسند غا اذن بمایون بو زمانه دکن متأخر اولمشیدی حال اوقت جسمانی
ضعفه متبدل و قدرت روحانیه بجز • متحول اولوب • اول مطالب عالیه دن حرمان
مستولی اولغین • منو کلا علی الله عزوجل • اذن بمایون امید صورت حال بایسته
عظمت جلالت رفیع اولندی فرمان درگاه عالینا • منو صندر • الذی یغفر • ابو القحیر •
استماع دعا دوام عمر و دولت • و ثناء قیام قدر رفعت • ادعیه سینه بخدی و تکرار
قلمقدن صکره محب بنده بی رب بودر که • بو بنده کمره مکتوب لطیفه دار د اولوب
بی حد و لایعده مر و تندر و احسانلر و کرملر اولمش شمس بو مستول لطف و مروت
یاد اولدچی عند الله و الناس معزوز و سرور اولمقدن خالی اولمینه •

ناکه بر اهل تصور بر رخ نیلی بساط • ماه فرخنده و انجم بدین و غرضشده •
و سنت در بای پیل افتاده بادار و رتبه • دوستان بر سر ایلی سعادت

مکتوب او اخوند یازیچی و نلدر در مرادش طو و لحت روح • باد عزت بر ارسال چوماه
و کمر جان نوسر فراز و قبول نود سنکیر • عمر تو پایدار و بنای تو جاودان • **و کمر**
عزت از از روز بادت باد • کرم طبع و لطف و عادت باد •
این نیز ذکر الاهی تو بر هر روز از روز ذکر با دا • ز آب زنده کی کلزار عزت تازه تر با دا •
و کمر از طناب عمر و جا بهت در سلامت • بهسم پیوسته با دانا قیامت •
دولت و اقبالک اولسون بی زوال و بر دوام • اهل حاجات اولسون اول در کمره مقضی لرام
• صدقه خلصه و ک بودر دعا سی صبح و شام •
بر بدن سالم اولسون ذات عالی و السلام

از توفیق نامست
اخر قدرت

اگر صد بمانی و کمر صد سزار
جان اندر اید سر انجام کار
بر سر ای کمره و کمره دنیادل من
رخت جان بر دار بار دل رین منزل

بطریق مباد جان روان خیت او هر کمر • نریج و محنت و اندوه کینفس خالی •
شعاع نامه الی الف محبت بی اختلال و اهر اخلاصه آراسته • واصناف مودت بی انتقال
زواهر اختصا صله پیراسته در • که حب صحیح و دود صریح فایض و لایح اولور با قول
خالصت و ور و اصل مصادقت بر له اخاف و اهدی اولند قدن صکره • خاطر عاطر
سعادت نصاب • و غیره میر دولت مایه • که فی الحقیقه مفتاح قنای سعادت • و مصباح
صبح شوکت در • معروض محبت بی علت بودر که • **و کون ایچون مبارک الله**
دیچک بره • معروض بنده پامال • و داعی بی مجال اولدر که • عالیا • آنار جهور و ملقا
انبار سرور کوش جان بو ندای مژده آمیز • و بهجت انکیر له بشارت قلدر که • رعنا
سنت سید انبیا و اقامت عادات سادات اولیا که شعاع بره سخته اسلام

و قواعدها کرام در بنا علی دکن اسعد ساعته و ایمن او فائده ضیافت لطیفه
و جمعیت میفرای افامت و انعام اولمش. **جناب حضرت صدر** مژده که مقدم میاید لری
مبارک اولوب موایب مبی کی من لدنک و لیا. و بشارت انانیشک بغلام لیم جعل له
من قبل سبیا ابد شرف و مفتخر فلوره آیین با مجیب الت بلین. **نظم رعن**

المنزل الشریف
المنزل الشریف
المنزل الشریف
المنزل الشریف
المنزل الشریف
المنزل الشریف
المنزل الشریف
المنزل الشریف
المنزل الشریف
المنزل الشریف

علو الشان معدن الاحسان. سلطان خرد بیک. غبار بای سعادت اشیا ندره عرض حال
بندۀ نا توان بود در که

غیب ما وجب علینا من الدعاء الخالص. معروض داعی خلص بود در که. **شاعت نامۀ پادشاه**
دام لک العز و الظفر. و ما طلع الشمس و القمر. استدام دوام عمر دولت سجانی. و التیام
قیام فر و نصرت جاودانی. ادعیه سینه عن صمیم بهال. اشتغال اولد قدن صکره
معروض حب خلص سعادت خواه بی اشتباه بود در که. **پادشاه** سنجاعنده نوره قوب ناسین
اجلق نبار. متصرف مرحوم مصطفی پاشا آذر نزن اشبو حامل صحیفه محالفت. **خلان**
قد بیدن بو خصلینه. اتم انتسابه منوب و مخصوص اولوب هر و جهله برار و کار گذاره و امور
کلیه ده استخدام سر اوار محل مرحمت و مستحق عاطفت. **بندۀ لری** اولمغین الطاف
بی نهاده و اعطاف بلا غایه لری نزن تفرع و توقع اولور که. **بندۀ** مزبور نظر کمیاب انزل لری
بور یلوب درگاه عالی چاوشلی. ایل بر مراد و دشتاد. **بندۀ** بو جانب ارسال یور که
ببندۀ او کی سر اوارشان مروت نشانده مبدول و مشمول یور که که حتمه وجود
بولان احسان موجب فورانسان ایدو کی بی کماندر.

مجلسهای فصائل کسره. و موقف کرائی افاضل پرور ستمنه. و لطایف
دعوات صافیات دولت آیات. و لطایف نجات و اقیات رفعت غایات.
لوازم خلوص نیاز. و مراسم خصوص اعوانه بر له الخاف و اهدی قلند قدن صکره آنها
رساله دعا بود در که. **عرض خسراج**

درگاه عالم مصیر. و بارگاه سدره سریر. لازال مصونا بعنایه الملک لغد بر صوبه عرض
عبد غیر بود در که قصا الا صوبه کفره سک. احدی تسعین و تسعایه ده و اجاب لان
واجب لری جمعه امر شریف و واجب التشریف و دفتر منیف ایل بصاعت علو فحیان بسیار
سکن در دخی بلوکن امین تعیین اولان بوسف ایاز و جماعت مزبوره دن بوزر
برخی بلوکن محمد چوکس کاتب کلوب قصا مزبوره ده واقع حراج گذار ذیل و ک تاریخ
مزبوره واجب اولان جزیه لری بر موجب حکم میاید و دفتر میاید بر وجه عدل و حسن
استقامت جمع و تحصیل ایدوب مزبور لری فرد واحد متکی اولیوب. **بوجله دن** اکو
نور مرده لری شهود عدد و لا افراج اولوب و اکو بوز فرق نور نیا قده لری بولن و اندوک
دخی جزیه لری التی بیک انج لری تحصیل اولوب دفتر قید اولوب و دفتر لری مقنا
و مهر لوب انج لری ایل در سعاده ۶۶ متوجه اولد قری شوکی واقع حالدربا پیشبر
اعلا به عرض اولدی. **عرض و فکین زاده**

سده سدره اساس. و عنیه کردون محاسن. عرض عرض داعی دعا استئناس. بود که
نفس یکی شهده مرحوم و منور له طاش زاده الیاس افندی مدرسه سنده یومی بکری
انچه ایله بالفعل مدرس اولان ذو الطبع سلیم مولانا عبد الکریم داعی لری انا البلی و الطراف
النهار. فنون علوی کتار و نیکار. **اوزره** اولوب صد ذائنده حمیده خصال پسند
خلال مقبول الافکار. داعی بی مقدار لری اولمغین عواطف علی شروانیدن یومی
انچه ترقی ایل بهر مند یور لری رحمت حسب حالی پایش بر عالم مصیر. عرض اولد که

و کرامت ما نور اولد و بی خدمتک هر وجه عهد سندن کلوب اقدام نام و انجام بالاکلام
ظاهر و باهر اولوب و کفره طایفه سندن حج بر فرده ظلم و جحف و تعدی انیموب کمال مرتبه
شرع شریف اطاعت و انقیاد اوزر و اولغین خدمتده دفعه فوت انیموب بغایت الله
بدالت اوزر اولوب رعایا و برابرا بوزر بنده لرندن مشکلی اولوب میان هم
علیه لری بر کاتده آسوده حال و مرقد البال اولمشدور باقی نه دیند که علم شریف تمام

انشاء مقبول

بودر که خاکدن رفیع ابدوب بودای قلی بی وجود لرینک احوال بر طالع سوال یورش سندن
باری جل و علی خضر لرینک موجودر که سلطاط خضر لرینک زیاده عمر لرینک اولوب
اولا سندن بقیع افاق دوندن بر کوب برج سعادت فرخنده فال طلوع و صدف
غندن بر درج منای بی مثال ظهور بولوب ریاض جنانه بر نهال ناز و شاح کله
بر غنچه پاکیزه اغوش نه زاده سعادت تحت وجود کلوب حق تبارک و تعالی خضر لرینک
تمام بودر که قدم شریف لرینک مبارک و بیمن قلوبه آیین با حیات ایلین

برای ضیافت بی تکلف بیانی ما چه تکلف میان ما و شما
اعلام و اخبار اولور که اگر چه انتاب اقدام الم نام در لکن الطاف عظیمه کرمه
نسبت شئی قلیل اولد و بی مالاکلام در بناء علی هذا لطف لطیفکون رجا اولور که
بو کجه بلا تسویف خلص خاتمه شریف و دار الم مدار و جود شریف شرف شمار لرینک
کلزار جان یورلق ایل بو خلص ناوان غنی جراح حسان بیور لرینک بیت غیا
درین امیدهای شاخ و شاخ کرمهای تو مارا که دستاخ بفضل حق بود اقبال سندن
و کرم بحق صاحب الاخلاق احمد

سعاد و ملوسلطانم خضر لرینک جانای کیمیا معیار و غبار راه تو تبار لری که کل ابعاد را
بصائر و سر چشم سر چشمه انظار بی نظایر در بیت بسدر غبار خاک ربک کل چشم

صوقسون کوزینه سر مسینی اهل اصفا . دیده غم دیده چشم الم چشمه نه انحال اولور که
عصه غنث مکینه . غرض بن مکینه اولور که فضل و معرفت ایلد معروف و ممتاز و علم علم ایل
معلوم کسرافراز اولوب . شصیت آشیانه آشنای . و عین و فایده بینا اولان ابن سلطانم
خضر لرینک غایت بی غایت . و تربیت مالانها بتربید فوق العالی . نشو و نما بولد و بی . اظهر من
فی الضمی . و انور من النور فی الهی در بناء علی ذلک اقدام اقدام اول جانب مصروف و بی
و غایت و تمت اوسمه معطف قلندر ابدی تمام شد

حضرت خدای لایزال . و جناب بارگاه بادشاه بی زوال . حب عن الشبه و النال . در کانه
یوز اوروب . خلود سلطنت لری ادعیه سندن فی القذو و الاصال . مداومت و اشتغال
معروض داعی خالص البال بودر که باعث رفقه دعا خرافات محمد داعی لری . صلیح
صالح و مندرین مرات قلبن دلس نعلیق ماسودن پاک . و آینه صغیرین صیقل ریاضت ایلد تابنا
ایدوب تکمیل سکوک ارباب طریقت . و تبسم عوارف اصحاب حقیقت انکله خیر دعا سندن استمداد
و حسن تمتنه اعتماد ایدجک عزیز اولد و غنندن ما عدا جدا عظمی سید الکونیه تعظیما و بی غایت
و حمایت . لازم اولغین . رفقه دعا انبغات اولندی . متضرع در که دعا ی دو کولت
سلطنته حسن حال و فراغ بال حاصل انکچون . غایت غلبه شای میظهر و دعا
سنبه پادشاهی یه مقرب یورلق با بنهم هم عالی سلطانی مکارن و ارزانی بیور لری
باقی سمواره تأییدات غنایات سبحانی و تمهیدات هدایات یزدانی . باقی مبانی با
منفی اند بدن یکشهر مولا مجلس شریف بر جمور . و مضر منیف لازم سروره در
دعوات صافیات محبت آیات . و غرض سلیمات و اقیات بودت غایات . احاطه
صکره انها حجب و خلص بی ربا اولد که رافع رفقه و داد مولانا علی بنده لرینک
اوزرندن نظر عالیری . در بیغ بیور لیوب . استخدام اولمغه تمت و غایت بیور لری
همیشه عمر و دولت مستدام باد

دعوت در دعوت صافیات محبت آیات • و غریبایات و آفات مودت آیات
 اخافدن صکن • آنها خلص بی ربا اولدرکه • رافع رقعہ و داد مولانا علی بن ک
 مروت نصایرین ما مولدرکه • داعی مشار الیه منظور نظر رافت انزلری و
 اولوب • دایره امکان اولان لطفی مبذول • و معروف • بیورلوب
 استخدام اولمغه تمت و جنایت بیورل • باقی محبت عمر و دولت مستدام
 دیگر بعد از اظهار شوق و غوام • بتقبیل تراب اقدام خدام سد مقام
 قد و نام • و ملایخا و غوام • مد الله طلال جلاله الی قیام الساعة و سامعه الغیاب
 معروض غیر مستحکم انام بودرکه •

در دعوت صافیات محبت آیات
 و غریبایات و آفات مودت آیات
 اخافدن صکن
 آنها خلص بی ربا اولدرکه
 رافع رقعہ و داد مولانا علی بن ک
 مروت نصایرین ما مولدرکه
 داعی مشار الیه منظور نظر رافت انزلری و
 اولوب
 دایره امکان اولان لطفی مبذول
 و معروف
 بیورلوب
 استخدام اولمغه تمت و جنایت بیورل
 باقی محبت عمر و دولت مستدام
 دیگر بعد از اظهار شوق و غوام
 بتقبیل تراب اقدام خدام سد مقام
 قد و نام
 و ملایخا و غوام
 مد الله طلال جلاله الی قیام الساعة و سامعه الغیاب
 معروض غیر مستحکم انام بودرکه

دعوت چهره نضرع و افتخار • وجهه نضرع و انکار • مجلس شریف بهشت آباد
 طرفه توجیه اولنوب • ادعیه دوام دولت ابدی • و اثنیه بقاء
 جاد و حشمت سرمدی • که اوراد مجرّه ملائک • و ادکار معذرت
 سبج ارانگ در • صفای نیت و خلوص طویت • برله • مؤدی قانع
 ساحه سعادت نری ترابنه • معروض عبد اصغیف مت بودرکه • عهد
 و زمان مدید ابدیکه • دست دعا جانب درگاه عتقه گشاده • و کوشش
 استماع نجات اخبار بشارت حاضر و آماده • ایکن • ناکاه سمع جان
 بو مزده مسرت رسانده ملان اولدیکه • اول جناب اتالی مدار
 و اعالی قرار • حضرت بیک ذات شری بعلری ایلد شرف اولمش حضرت
 حق نبارک مستعد و مبارک • ایلوب مجلس عالیبری مجمع اتالی کرام
 و ملایخا

در دعوت صافیات محبت آیات
 و غریبایات و آفات مودت آیات
 اخافدن صکن
 آنها خلص بی ربا اولدرکه
 رافع رقعہ و داد مولانا علی بن ک
 مروت نصایرین ما مولدرکه
 داعی مشار الیه منظور نظر رافت انزلری و
 اولوب
 دایره امکان اولان لطفی مبذول
 و معروف
 بیورلوب
 استخدام اولمغه تمت و جنایت بیورل
 باقی محبت عمر و دولت مستدام
 دیگر بعد از اظهار شوق و غوام
 بتقبیل تراب اقدام خدام سد مقام
 قد و نام
 و ملایخا و غوام
 مد الله طلال جلاله الی قیام الساعة و سامعه الغیاب
 معروض غیر مستحکم انام بودرکه

و ملایخا عالی مقام • اولعدن خاله اولیوب سایه حمایتی از آستانه شفا و نیر
 منتسب • و منتی اولان قولدری • آسوده حال و مرفه الحال اولالر •
 تا بود ذوره ملک ملک • تا بود نقطه زمین مسکن • دیگر مکتوب عیسی جللی اقدی زاد • دولته
 روشن بوق رای نوب • شرف ابن کاکل بای نوب •
 مجلس سایی • و نادنی نامی • خدا شک مشام غیر شمیری نغیر چون • شمام دعوات مسکینه انعام
 و رواج سلیمان عطریه انواع بحر لری • خلجه کردان اولد قد نصک • داعی بی نام و نشانی
 بودرکه • و رفو داعی حامل • و لطف عطا لری آمل • حلیم و سلیم مولانا ابرکس
 طریقه قضای سعادت فضا • و دولت قراری • ستمه روانه اولوب صارف
 اولان کاهی توبیا مثالی • اکتال میسر اولد فده • متوقعدرکه • موی البه فقیر الحال
 حنده سابر جاو و سابر • اولان الطاف بی نصایه • و اعطای مالایه لری مبذول
 و معروف • بیورل که بوهو صده • صد و نوبت اولان احسان بی • پایان بو خیر خواهره کللی
 امتنان اید و کنن • رب و کمان بیورلب •

نظم دعوت مبارک دستو که وارد و قد مکتوب • دعای جمله و بدکده مرتب
 کله سر لطف ایدوب سر غل بزم • فرومادن سطور نر مکتب •
 دکر غدا صمیم دلن رجا مواصلة متعلق دعوات استجاب • و خلوص جانندن استعدا
 ملاقات معروف نجات مستطاب • کما یبغی ادا اولنوب • برید مودت رسول
 محبت برله ارسال و ابصال • قلند قد نصک •

دعوت مجلس شریف اتالی مدار • و موقف لطیف عالی قرار • لازال ملازا
 لکافه الابرار • الی انصرام جل الشهور و الا عصار • جانبته هزاران فراغت واقف
 و فراوان استکانت و اعتدال • برله اسم خدمات فایقه نیاز مندی • و لوازم
 لایقه مستندی • رفعت نصک • ادعیه مشکبار • و اثنیه بی شمار • ایشار و نثار قلند

القاب امر القهار الامراء والاكابر . مستخرج جميع المعالي العفا . ذو القدر الاثم . والخر الاثم
المختص بمرتبة غياث الملك الوود . سدة سعادتكم كبري اعني فلان . ياخذوننا نحن فلان
علو . **ابن نير القاب** امر القدر الامجد والكارم . جامع الحامد والكارم . المختص بمرتبة غياث
الملك الدائم . فلان اعني دام مجده . **ق القاب** فوجي بان قدوة الخاص . والمقربين . صاحب
والتمكين . انيس الخزن العلية السلطانية . جليس الدولة السنية الجافانية . معتمد الملوك
والسلطين المختص بمرتبة غياث الملك الدائم . فلان اغا دام نجيب **القاب** زعم
قدوة الامجد والكارم . زبدة الاكابر والافاقم . محمد اغا ابن عبد المنان ذو القدر الاثم
والخر الاثم **القاب** سادات من السادات . منبع العزة والسعادت . مركز دايمة سياد
محيط نقطة كرم . نور حديقه رسول . نور حديقه بتول . المختص بمرتبة غياث الملك المعين مولانا
سبب نظام الدين . دامت توفيقاته **القاب** مشايخ قدوة اصحاب التجريد . زبدة ارباب
التقريب . صاحب الاسرار والتمكين . ساكن ساكن البقين . قطب الحق والدين . المختص بمرتبة غياث
الملك المعين . مولانا شيخ في الدين **القاب** حفاظ قدوة خا طاجو دين . اسوة العزة
المتقدمين . عند لبب الحافل حازن كلام الله العظيم . شرف عباد الله الكريم . مولانا محمد
زبد توفيقه **القاب** الامتد قدوة الائمة . عمدة الملة . امام المسلمين . مقتدى المؤمنين المختص
بغياث الملك الصمد مولانا محمد **القاب** باري كتاب قدوة ارباب التبحر . عمدة اصحاب التعبير
ذو القدر الاثم . مالك العلم . راسخ القلم . مقبول اهل الدewan . مقبول القسمة والادب
ركن الاركان . خزانة البرين والاحسان **القاب** باري اطبا اشرف ارباب حكمة . انجم
اصحاب العظمة والحدائق . فلان فنون حكمته . كمال محارته . وطبا بته تمام بصيرته و
اصدق حكما . امير الاطبا . كمال طبابت ابد معوف . ووفور خدانت ابد بوصف **ديكر**
القاب با زار كان افتخار التجار . اختيار الامراء . زبدة الافران . قدوة الاعيان . المختص
الملك المنان **القاب** جلال قدوة الحاج للمدين . عمدة زابر الصفا والمروية . شرف الاسلام
خزانة الامم . الحاج حاتم

بسم الله جل جلاله . ولحم لله عم نواله . والصلوة على محمد وآله وبعد اخوان صناديق
وفلان وفلان بعض شوية مكتوب مراد ابد نكده . سهيل مرام اخون صور كاتيب
كسوة عبارات اراسنة . وطلبه اسفار اطر پيراسنة . اولان كاتيب فابقي
واصطلاحاتك خالصي . اصنافه جمع ايدوب درج اولدي . والله العادي الى بسيل
عنوان مكاتيب جناب جليل القاب . جميل الآيات . كرم الخطاب . دبل الصواب
بر الله طلال رافقه . مدي الدهور . والاعصار **ديكر** جناب فضائل آت . فاضل نصاب
جعل الله خيام قدرته رفيع الاطاب . بخوان وناو ولا فطاب **ديكر** جناب معارف
آيات . سعادت رايات . لا زال قدركم عاليا . وعظمت قدركم . بين الاعالي جليا .
ديكر جناب علي العذر . حلي الامر . متو الله تعالى بقوام الامر ودوام العمل **ديكر**
جناب عت مآب مروت نصاب . دولت انتساب فلان خفرتي كايا . طوبى له
وحسن آت **ديكر** جناب اخوت مآب كايا . ابناه الله الي يوم الحساب **ديكر** خفرتي
نصاب عايشان . سعادت انتساب معالي نشان . مد الله اطاب عمره الي آخر الزمان
مصونا عن نكبات اللوات واللدنان **ديكر** خفرت فضائل بناه . سعادت دستكاه . له ماتت
في اولاه واخراه **ديكر** خفرت فضيلت آت . افندي خفرتي كاتيب . دامت فضائل
افاضل السحاب **ديكر** خفرت عت جناب . ورفعت مآب صاعف الله اسباب ارتقا عت
يوم البعث والجواب **ديكر** خفرت فلان كايا . باد ايمشه اخر قدرت حوائج
ديكر رفيع الشأن العظيم . خفرت فلان الكرم . اعلى الله تعالى علوته . وواضح على العيان
برناه **ديكر** قدوة الاعالي والا عظم . مستخرج المعالي والافاقم . ذو القدر والراسخ والعزة
الطاهرة **ديكر** خفرت الخان فلان خفرتي كامران . متغنا الله بطول بقائه الي غايه الزمان
زبد زمان . عمدة اخوان . فلان خفرتي كامران . زبد قدره . وعمره الي انتها الزمان .
فلان جلبي افندي النعم دام كرمه **ديكر** معالي جناب معارف آت . نجيب افزون زحمة

در عالم ستم آید به العزة العاقرة في الدنيا والآخرة . لا زال شمس دولتهم مصونة على
و آثار رفعتهم خوضه في الخوف . رفع الله آيات دولته بالعزة والافال . وزاد شهرته
بالفضل والكمال . حاكم الله تعالى بالمواساة بسنة وكرامات العلية ذكر لا زال بخا لا با
الهداية . ورحمنا لا صاحب العداية . ابد الله آيات دولته ملا علي . ورفع الي الدرجات العلى
في الآخرة . والاولى . له السعادة والعلية . بلغ الله تعالى في جمع المقاصد والكرام .
وصانه عن المصائب والآلام . لا زال في سماء السعادة بدارا . لا زال في الفضل بدارا
وفي العدل بحر ازا فدا . ذكر لا زال في عين العدل نور . ذكر وفي ظلام الظلم بدر ا منبر . ذكر
ادام الله تعالى اجلاله . وزاد اقباله . ذكر ا دام الله معاليه . وقره بالفضل آياته ولباله . ذكر
لا زال في فلك الفضل شمس . ذكر لا زال الله عنكم كل اية . وتشر عليكم سبيل الخافه . ا دام
بناده . وورق قنطرة . ذكر ا دام الله عزه وبناده . باصلاح الصبح والسا . جعل الله

عاقبة بخود . اصلاح الله احواله . احسن الله لقائه . في باب مكاتيب

به اباي نجات صافات . وغاناي خدمات زكيات . که تسبیح سبحان ارباب صفات
وتقدس شرفان ملا اعلی اوله . ذکر لطایف دعوات اخلاص شعار که لذات ترقی
بهوایات سیم اشجار بهشت کی جات بخش اوله . ذکر شرایف نجات صافیات اختصاص
دثار که ذوق نقوش . نقاشات از بار غیر سرشت کی صفا بخش اوله . ذکر نجایات صافیات
ورده فوحت محبت شعار . و طرف تسلیات و اقیات مسکنة الشیبات شود
دثار که سخن موالات . و فرط مصافاة دن مایه و منبت اوله . ذکر نجایات صافیات
متوالیات شوق انکیر خلقت رسان . و طرف تسلیات زکات متالیات نمود
آینه و محبت قشای که کمال عین و فادان جاری اوله . ذکر شرایف نجات صافیات
غیر الشیبات . و لطایف تسلیات و اقیات مکررات طلیات غیر نفوحت . که سخن
سجانه . و عین غایت روحانی دن . فایض و لاج اوله . ذکر آلف محبت
خالصات

خالصات اخلاص شعار . و اصناف نجات صافیات اختصاص دناره که سخن صداقت
صافیه دن صادر اوله . ذکر شرایف نجات صافیات محبت شعار . و صافیات تسلیات
واقیات مودت دناره که بیایع مجتهدن مایه و جاری اوله . ذکر دعوات صافیات
غیر سیم . و در تسلیات طلیات غیر سیم . که سخن چشمه حیوان . و عین روضه ضوای
دن مایه و منبت اوله . ذکر صافیات نجات عالی مقامات . و لطایف تسلیات
درجات . که خارج حوزه ادراک . و تجاوز عقل دراک در ذکر الوف صافیات شرف
عمودیت و دعا . و صنوف و طایف لطایف خصوصیت ثناء کشف طینه اصالحات ثابت
و فرعها فی السما . فی الصبح والسا ذکر آلف و طایف دعا . و اصناف مرام اسم شاکم
ورودن . و و طیفه جهان در ذکر الوف نقیضات و کرمات متوالیات . کاشال الملوك الملوك
و صنوف تجلیات طلیات کائنات اولیک العزیزون . ذکر دعوات صافیات مثال
صبح و سوده غدار مجلای و مجلای . و خدمات خالصات نشان نقش نگار معطر و مصفا
و ذکر دعوات غیر بار که رباحین اخلاصه مجلی . و نجایات ناله تار که خوشبوی اختصاص
مجلی در ذکر آلف نجات و اقیات غیر باره . و اصناف خدمات زکات کوه دناره که سخن
مصادقت و عین خالصت دن لاج اوله . ذکر غایت خاف خف الادعیه المعزونه بآیه
الک العظیم . و اثر اهداء الاثیة . المروجة بانعاش النبی کریم . الی خوف من خلق
علی خلق عظیم . و جیل علی لطف عظیم . اعنی لا زال وجوده الشریف کاسمه محمودا
و وصفه اللطیف فی القلب مهدودا . ذکر بعد السلام سرمدیه . بصفا القلب و الاکمال
والحیة . الابدیه بنیوت المودة . و الاختصاص . الی الجباب الذی قد انطبع محبة الاله
فی عالم المعانی علی صبیغة البهال . و ارتسم موده السرمدیه فی قالب الروح قبل
ملاقات الشیخ فی عالم المثال . ذکر بعد اظهار العزة عن تجریده القاب العاقرة و الفکار
بتجدره دولته الزاهرة . ذکر غایت ادعیه مستجابه . و اثر اثیة الی من هو اکرم الخلق

دگر اگر بوغبین بحر فراق و حریق باز اشتیاق طرفین برشته تخی حال بپور لورس
 دگر اگر لطف غیم و خلق عظیم منتقصه احوال دایعیدن استغلام بپور لورس
 اگر که صد ارفقه صد ریش اولان صد بیکزه احوالین استغلام بپور لورس دگر اگر
 بود ویش دریش شکسته بال و قهر خیز آشفته حال طرفین استغلام بپور لورس
 دگر اگر برفیق بی ریا و صدیق با وفا طرفین استغلام بپور لورس دگر اگر بخواه
 غنیمت سیم سیم نوم فرقت اجابله آوده و کج حسرت خال محبت اصحاب ابد آسوده و
 دوستانه و نالان و دلخسته محبت قدیم و دای استغلام بپور لورس

جواب استغلام

بجه لله ولله مرکز وجود و ابره صحت و نقطه ذات صحنه عافیه و لوب دوام
 دوله عالیه و از دیا قدر شوکت شایسته فی القبل اذا ادره و الصبح اذا اسفر لوم
 و مواظب ملاحظه اوله دگر محمد لله الملك المعین فی ہذالین صحت و سلامت دعا می
 دوله و ثنائی ثبات حشمه عن صمیم لسان فی کل زمان و آن ملازم و مداوم اعتقاد
 دگر محمد و کلمه صحه از دینا ابری و ارتضاع سعادت سرمدی و عید سینه انوار
 و اطراف النهار بالغد و الاصل مشغول و مواظب ملاحظه اوله دگر کماله فی عن تمکله
 صحیح صحنه اولوب ابدی عمر و دولت و سرمدیه قدر و رفعتک ادر عید سینه دینا
 مرتفع و دبدہ امید کناندر

در عرض اشتیاق

اما اسول حضرت بار رفعتک شرف خدمت سعادت مآبدن دور و دیدار خیزه
 آثار لری شاهن سدن بهجوز اولدن تخن فراق و تعطش فراق و آلام اشتیاق
 شول درجه حصول بولشد که ترشیخ خائ سر نیز اید خیره و واسطه نامه خیال کنیز تصویر
 اولحق دایره امکاندن خارجدر اما سر لردن مغافقت و معاشرت تشیل دل
 سوخته تک خونی تفصیل طبع قریاس و قلم قادر اوله و فی اجلدن فی کلام اوله

اما جریث
 آرزوی

اما آرزوی غانی و حدیث اشواق اول مشابه ده دگر که قلم بیایه کنوز یک و کلام عبایه
 بنور یک منصور اوله دگر کتن مطالع و دیدار سر و خشن و مشایخ خسا جویشک اشتیاق
 اول درجه ده دگر که مرد آتام و دفر احوال ابد نومش عشر عاشرب و یک بر یک بر
 خیر اید بید دگر کتن تخن آرزو مندی و شوق نیاز مندی مشابه دیدار فرج خشا
 و مشافهت حال بخت ناکوزه مکارم افعال و مجلس انکار کبی فوق لحد و غایه ملاحظه
 دگر کتن مجاز اشتیاق و ناز افراق ایچره حریق کج فرقه زلال وصال غوطش و کلمه
 جبرته مشابهت حال باکال مشغول بدسر دگر کتن شوق آرزو مندی و غوطش نیاز مندی
 نبل شرف ملاقات جناب جلالت مآب و وصول ساحه غت نصاب که طراوت نخل
 آتانی و نظارت صد بخت شادمانی و اندک حاصل اولور و درجه ده دگر که قابل تعبیر و خبر

در تمنی وصال

حق جل و علا حضرتن موجود که قربن اجابت و صمیم استجابت واقع اولوب عن قرب
 بعایت الکمل لسان ملاقات ذات بی غما که مقصد اقصی و مطلب علی در سیر و مآبدن اوله
 آمین با جامع المشاقیق دگر همان بارگاه باریدن هر بار تنها اولان دیدار شرف محبت فنا
 و غای زیبا یسیرت رسا کن مشایخ سبیل مشرف و لغی میسر ایگدر دگر میسر آمان سید
 در که علی اسر حال فی حسن الاحوال مصاحبت دکن کوز اید اعلام ارات و اقصای مراد
 میسر اید و بجات جاودانی بصب امتش اوله اللهم سیر مرادی و سهل فی نوادی
 دگر اول وایمب المام دن که جامع المشاقیق در سته فی والنور که حصول مرادات وصال
 و شمول سعادت جمال عن قرب میسر اوله آمین یا معین ملاقات شرف بخش که اعظم
 قبل فوت الوقت میسر اوله دگر وایمب المام دن بیا و غار اشرف حضور کنایه مقضی المام و طلب
 اول نور انشا الله علی احسن الحال میسر اوله دگر اما مراد کلمی مشایخ دیدار در اول وایمب العطا
 مانول و سؤلدر که بالخیر و سلامه علی ایمن الحالات میسر و مندر فلور دگر تو بهیه ملاقات اتم

امید در که احسان اید و به دنیا تمیز السحاب فعلیک تعمیر قلوب الایجاب متعین
بوجبه کرمی کرنا و لطف لایا فقه و استحقاق کاه کاه مکتوب شریک اید و اید و ب الطایف

کوزدن باید ایلیمه در خاتم

باقی به عرض اولنه که عین عاقله یک ملوکلی . و نه کتب اولنه که لوح حافظه یک مخطوطی و البته
دیگر باقی عرض خالصت نمود . بدین قدر اکتف نمود **دیگر** باقی چون عرض تأیید بنیان خلایق
و تا کبر ارکان اختصاص در به مقدار اکتفا اولند .

در خیمه رفعت نوافیم باد . غت دولت نو دایم باد . همیشه ارباب صفایند تو .
والهی داعی افکنده نو . ایشون جانب جعدن ساری سر که هر آن . نه به دولت باقی بقای
عمر جاویدان . **دیگر** باقی همیشه سایه دولت مدام اوله . کمر غلامک فلک استی مقام اول
همیشه جویبارم ادا جاری باد بر ب العباد **دیگر** باقی همیشه استماع خبر سرت انکیز سامع اف
مشرق اولدن خالی و نمین **دیگر** همیشه دولت اقبال و جابت . فله باد ارفض الهت
همیشه مراتب اقبال و دولت انا فاما متعاده . و مایه مناصب و اجلال ساعه تساعه منابر
باد بانی و آل الابداد **دیگر** باقی همیشه اقباب دولت در برج سعادت تابان و در
باد برت العباد **دیگر** باقی همیشه نظر عالیشان . بر کاف اهل ایمان طالع و درخشان بابر العباد
باقی همیشه باب سعادت آیات . قبل احباب حاجت باد برت العباد **دیگر** باقی همیشه
تا که بود خاک . و آب . و آتش . و باد . به بند کمان نظر انفات باد .

شرا و نهمه سوبلسم در دومی اولایه عام
اول سیدن ختم ایدوب دید مک باقی و السلام

نیمه لواء موده واقع اولان قصا انا بولیم قاضی اولان اشبور ارفع رفقه رفیت
قرین مولانا بی الکرین و اعلی بود لاینه کلدن بر و اجرای احکام شریعه ده من و تنبیر
اوام یادش اید . بجز و معین اولوب امور شریعه ده کلی استقامتی و مال بری
کمال دقتی و انتظام امور عبادیه . گایینج جمل فراست و کیاستی اولان فقه و اضعا
وز عباد و بر اباخت حکومتی استود حال اوله قدری مشایخ اولمغین . و لایکنوا الشها
ومن بکتها فانه انهم متفلسفه اوز ریمه لازم اولان حق شهادتی ادا ایدوب طلبی واقع
استان سعاده عرض اولندی . باقی فرمان در عذر **عرض دیگر برای استقام**
فلان الکرین زید فضل کمال هبت ایله مخلی و پیراسته . و نهایت و فضیلت ایل موصوف
در حالیا فقر و فاقه استیلا سدن . رافت کامله کوز . رجاسه . فقره خالصت بر لاجبار
منوجه فلسفی . و ارباب ملا فاکر الکرین مشرف اولیجی عین غایب کله منظره و لطف عاطف کله
سرور قلوب خت قصا کوزده . و خود کله کوزده . واقع اولان نولجکرون بر بند و

یور لعله منقذی الکرین . باب همیشه **عرض برای طلب**
قصه کرام . و ولایه انام . ابقایم الله الکرین . حضور موفور لعله . انها و اعلام
بود که حالیا بعضی عرانی و غارت کرم . بوجیه و ک سخت قصا سنه اوله بصوب غارت انکیز
اقدام نام ایله نفس اولوب ذکر اولان عر ایلر و ک بعضی فلان نام قریه دن اولد و
مور و محقق اولوب غیت انکیز کله سنه احصاری تکلیف اولوب اطراف و اکنا فی
تجسس اچون فلان و فلان . روانه اولد بر متفر قدر که هر فنی صاحب سعادت اقدیک سخت
قصا خدالت اقتضای مطلوبه واصل اولور لعله قید و بند ایدوب ذکر اولان طالع
جانب و نحو ایلر . توجیه احسان یور لعله . و با خود حکم حبس و قید اولد و تفکر علامه
و غایت اولنه . **عرض برای تیار مغر کردن**

نفس قصیه فلان بکل اولوب باش . سنجاش فلان ناجیه سنده چایر لو نام قریه الکرین

انچه ايله بر وجه بیمار متصرف اولان علی بنده لری مجلس شریک کلوب ذکر اولان بیمار
 شریک بال فعل تفرقه الکن فوت اولدی دیو النوب آفره نوجیه اولدی و فی السبع
 اولدی حالین صحتیه اولوب و بیمار مذکور بال فعل تفرقه الکن فوت اولدی و فی السبع
 اولوب بزم نور قلوب اوزر بزم خیر اولوب و فی السبع و افع عالم در عدله اعلام الکن
 طلب ایدرم دیگر که خصوص مزبور نتیج اولدی و غایب ایدرم احمد بن قلم و ارباب
 شجاع بن عبد الله نام کنند و وجه شروح اوزر بطریق الشهاد خبر و روبر و فی السبع
 مزبور علی صحت اولوب بیمار مزبور برات شریک بال فعل تفرقه الکن فوت اولدی و فی السبع
 ماهو الواقع پاپیر بر اعلام عرض اولدی

تغییل بیکه کردون اقدار
 و تجیل رکه خلد الله عالم
 که فیکه کاه طین نامه
 و سجده کاه جوافین رکه
 در عرض خفی بنور و در
 بیکه کاه سمافوت و در کاه تیر تیر
 که فیکه کاه اساطین لطفت و سجده
 جوافین مملکت عرض خفی بنور
 بیکه کاه سمافوت و در کاه تیر تیر
 که فیکه کاه اساطین لطفت و سجده
 جوافین مملکت عرض خفی بنور
 بیکه کاه سمافوت و در کاه تیر تیر
 که فیکه کاه اساطین لطفت و سجده
 جوافین مملکت عرض خفی بنور

سرای چون رخ نور و زیروز پای چون گل کفش دلوز و دعا خلد لری کسکه کسوی غیر
 مویان کبی با صدوی بیای و شادی لری که آب دیده خون الود عاشقان کبی رکن و فراوان
 اولدی و بیای که دودا ششاق کبی پرسوز و بیای که چور جانی ماه رو بان کبی آتش
 اوزر اولدی عرض اولدی و نصکره اگر بو فضای حسنه اواره و سر کردان و کلبه
 فرقه در دله بچاره و جیران کوشه مجرا نه مجور و زوایشبانه سدر موم مجرله
 کوز لری کربان غوم زجرله سینه سی بریان غریب جیران عربی نار افسون
 بستر نه زار جها بالینده بیمار اولان عاشق زار و ک احوال پر طالع و لطف
 عجم و خلق عظیم مقتضای ذره استجار و شمه استعار خاطر عطره و غیره
 خجان و بیجان ایدرم حالیه دم دیده بر خون مداد است کلکونه مانده چون
 صحرائی سینه محتر و صحنه دله تصویر ایدرم کم غم در دیکه بشم ابر طردن
 داغ در دلی لاله نردن صور سن طاس طاس بیکه زهر غنی نولد و غنی
 سینه به او غریب کله نردن صور سن و حسنه و افسون
 نه مشک در دیش جیران بلا سی دو کمر زنجش دوران بلا سی ای افسون
 دی روح روان اول باغیان جمال جفتون که رخاوک کلرینه هزاران حسنه دلدی بلبل
 و اول جواغ جهان اوزر جفتون که حالک شمع بر وانه دلری سوزان قلندر اول
 زماندن بر و کم جهان آرای فرخ فراگوزدن دور و عاشق کاه کفش جاکلوزن مجور
 انیم بودر جیران شبنده آیدن غریب کسه حالی بلر نیم اللهدن غریب
 خلاصه کلام و محصل مرام در درونی محران دوران الی اخره انان املا و شاد ایدرم
 هزار دن بکن بسیار دن اندکن بیان و بیان ایدرم یوب لال اولدی بس در کاه حمانه
 بوزا و روبر سن بار صادق و انیس مواضع الشیاق قلرین در بار کبی کوز بشلری

خاطر و ناظر در بر حالت که موجب دلالت اوله اصحاب فطنت و ارباب جبریت کمال
 اوزره اولوب دفع محضت غنیمت و نیت انکه لازم و لازم و لابد و دلچ در
 شمه بدک صاحب دولت و کجکه و کلاهی صدمه محضت خدمت اید و کی امر محقق و قول مقدر
 عیار عیاد سیک زبون و حال دی دیگر کون اوله دیو جو غیر کثیر التفصیر کتی و هم سنوکی اوله
 و بوتره و رواندن که زان بیور لفظه مرده کی مثبت اولان مرده دن و بر نه نویسنه
 قید اولان زنده دن و جنبه یک جمعته فرمان واجب الادعا و ارد اوله در دیو صدمه کون
 نینه باردی و فواید کمال هر نه طلال کمال و ایجادنده خیلی احتیال کلک با عث اوله در زیر ایلی
 بذا مرده کی مثبت اولان دن فیه سلب و نویسنه مقید اولان دن اخذ و جلب اولوب
 من قدیم الزمان الی هذا الان کما کان جبر نقصان تکمیل اوله کما کما بعد الثبوت مرده دن
 اخذ جنبه مغایر شرع مظهر و مخالف قانون مقرر در و بود عاکوی و ثنا جویری بقدر امکان
 عدل و استقامت دامن در میان انکس و اعیادی اوله و غمره معلوم ارکان صاحب فرمان
 و مفهوم اعیان مشار الیه بالبنان در جوهر کجک تحت نقصان اولان رعایا رعایت
 انموده اصل نقصان و تصور دن زبان دجی اولان دی نهایت ارتشاد و بیالت
 انین قضایک زیر قضا مظالم اقتضای طبع و استعدادی جبلت
 نه حالت اقتضا و استعداد ایدر صادر و متبادر و ظاهر و باهر اوله بنم افندم سیک
 برنج خدمتکار لر بله کلوب جوئی جمع ایدر له و الا اخر قضایه رعایا سور که امر شریف و احب
 و از اوله به صورت ارسال و ایصال تمت و عنایت اوله و با خود و ران دفتر داره
 اولان تنیه خاطر لر زن و مولا بهر و عدل و عدول ایدر له دفع رفعت نیت و
 انبیسر دیو امر مصرح و حکم مصحح و اردایه فیها و نعم و الاطراق فاضل بنک خضرت
 اولان امور علی مایه المأمور نظارت خاصه لری متعین و مبین در استقامت مشهور
 و موقوف و عدالت مذکور و موصوف اولان قاضی بوقوله ظلم بی جد و جور لایعید و امانه
 رانی

راضی اولوب جمهور رعایا بله در دولت کلمک و دیوان سعادت موقوفه محضت
 انکس مقرر در قاتا بو تطاول بد غیر کمند اولوب عدالت غنیمت و نیت اولوب صدر
 استقامت ساکن اولان ارباب سجاده خیر دعایه آماده ملاخط شریف بیور له و با عجله
 اگر در رسم زر و اگر فلس عمر در هر نه اخذ اولوب در دفتر حرر اولوب در کثیر تاثیر
 بله در سز دیو بر نه دخی او امر موکده و احکام شده و ارد اوله در ظاهر بود که خدمتکار
 ضبط اوله منع افندی مسلکشی اوله دن بنشیدر و بنم افندم جوخ غدار و روزگار زکار
 صغار و کبار دن بر که پایدار و کلدر ملاخط موت ایدن دفع طلعه دفعه فوت اعتر
 موی پسید از اجل آر دیام پشت خم از مرک ساندلیم باقی بخیر بود که معلوم شریف اوله

ایک فکر بد بن بند الوه خامیه ذات پاک که بازم دیو افندی نام
 بولادم دفتر دهر چرخه دعا کجا بود که بازوب کندر جک سرانه

صاحب دعوات اجابت بنیان که وصف کمال اخلاص پاک و در دلائل ارباب اطلاق اوله
 و شرافت مدح سانی درجات که کشته حال حسن مابنای خارج خطه ادراک مجا و عقل دراک
 شهر طلاس موضع بال رواعله و منفار باز شهب زرین رنگه صبا حله ارسال و ابلاغ
 اوله قد نصک اعلام اولوب که اگر بر مقتضای لطف عظیم و شان کریم بودای الخالص الوداد و
 حریق القوادک کیفیت اتوالدن استکشاف اولوب بحمد الله و کلمه یمن تمت عالی کوز بر له
 حایب محمده و تصور راجع و کج فواخذه خبر دعا کوزه لازمده و از او چهره شریف اشتیاق
 نفاق غایتده و بادیه فرقه تف نیران احتراق نهایت بله لصد طمار و صد دفتر تکبیر شج
 مشتاقی چون تحت غمای ایام فراق و سدت نوای الام الشباق امداد کاغذ اینه دادا
 و قلم و دواته دایره تخیل دن و ضابطه تصور دن بیرون در بساط طاب کلام اطلاع
 و تسوید مقال قلم و فرطاسی تضرع نه لازم در همان مراد کتی اوله که مشایخ کمال با کمال
 آن ذات ملک خصال فی افق الاوقات و حسن المالات مبر باد بالنبی و آله الاحباب و

[illegible]

درباره امور اداری و مالی
بانی سازمان تعاون
بند بمانده کارهای

مجموعه الفضائل حسنیه
سازادای و طایفه و عا
نقدیه

[illegible]

انعام و مخلص
مجلس سبکی فضائل کبر و موفقیات
سند و خلاصه و دعوات صالحان
نور و انوار

مجلس سابع
از فضل پرورستانه و طایفه نجیبان و انبیا و اولاد
دولت آیات و علما و بزرگان و مریدان
و از علم خالص و نیاز و اهدای کنندند

و اولی از اینها که در این کتاب
نمایان می باشد از مخلصان
و بعد از بولس است و اینها
از انبیا رسالت و عابدان است

مخدومه اعلا قیام حضرت انیسیم
بانتقدیر قادر عالم باد موصول
بادفرون غنت کلود و رود ما جو
اسرار در دود فرخنده و رود که
منقول سند وقت اکسم

سند سیدار
توانه شکر علی حوائج
عنوان زیانده عرض
اولان خواص

مجموعه القصائد و
سازادای و طایفه و
باجایه سماع الله کل دعا فیه
نص و حق دعا کو فیه
لطیف عیم و نون کرم و حق عیم
افریز اقبال نون استخوان
عبد الوار و ذوالنار
مستدرکین و شوق اوله
او لدر کرم شوق اوله
مقاطعه خدیجه خدیجه
احسان و احسان

[illegible]

فصل اول در بیان اقسام افعال
و بیان اقسام افعال
فصل اول در بیان اقسام افعال
و بیان اقسام افعال

جلسه سالی بقضا مکسر و موقوفه کرد
از بر و سرکنده و طایفه و عوات صلیت
نویسمان و انبیا و عت
جلسه نربع معالی طایفه الصغار
اعالی قرار لازال طایفه و افتقار و عت
نیزه هزاران خراعت و افتقار و عت
از بر و سرکنده و طایفه و عوات صلیت
نویسمان و انبیا و عت
جلسه سالی بقضا مکسر و موقوفه کرد
از بر و سرکنده و طایفه و عوات صلیت
نویسمان و انبیا و عت

افاضل بابت و لطایف و نیاز و مرهم
خانات لوازم خلوص و نیاز و مرهم
و اعزاز بر له اخاف و اهدایند و مرهم
الک و عابد و مرهم

انباء رجب
الفواد بود
کتابخانه عص

انامل در پانوال شفاعة ايتها الله تعالي ماود دعوات عز وجلال الله حضوره ملاوت وترتيل اولند فقهنگره
ساده مجد واثيل ووجه عز وجليله عرض اولور كه آقا بعلقالب خيمه مير حقايق شمس معارف
قشاع بود بار احوال تفقدينه توجيه بيور و لور سه الحمد لله سبحانه احوال عالم جميع جنانده كمال انتظام
اوزرينه در استدار و دوام اوزرينه اوله آيين يار العالمين كافه اهل اسلام بل علامه انامكه
نصرت خوت سلطان دين پناه و عزت جنا خليفه الله دن غيري مقصود لري بو قدر جمهور علماء و صلحا و
و مساجد و صوامع و عوايد دن جميعا و قراداي و ليل و نهار قوع باب تفرغ و مناجا ايدوب
خشوع و حضور علي سجد كه عباديت دن رفع ايتوب دعا و استداد اوزرينه در لرسولدر كه خوت
حبيب الدعوات و قاضي الحاجات در كاهن دن قبول و عن قريب اخبار فتح ميان و انبأ خوت دين سيد المرسلين
ايده مسامح افاق مشرف اولوب بود يار ميمنه انار مقدم هاي يونكيايله مستعد اولوب كافه انامكه لا سيما
عبيد فخلصين زمره سك قدر لري فوق فو قدينه همسر اولوب ظلال سعادت كنوده عرض الباشتم السلام
اولا اله آيين يار العالمين و رجا المؤمنين و ربالسموات و الارضين كن لنا جارا عما تخاف عز جارك و جل
شاك و لا اله غيرك يا خير سؤل و اكرم سؤل يا ذا الجلال و الاكرام .. ابو السعود الحنفي ..

قانون عبودیت قدیم و آیین رقیبت مستقیم و موصل به مکن مکنست افتقار به با تفریح و ابتهال و ممکن
خواسته با تواضع و ابتذال روی ملک و حاکمانی شریف ابله احتمال اولوب دست دعا و نیاز صورت رنجیده
مستعان افراشته و روی ثنا و اغراض جناب ذی الاصل نه برداشته قلوب ایامی که بر روی تلبیس اولند قد کمال
معرض قدیم اولد که او قات مستطاب ده او عینه ارتعاع سعادت تجدید و تکرار و اثینه نظام رفیعنه
مواظع ایتمار اولوب متوقدر همه سعادات بر وفق مرادات میر و مقدر اوله بمنه و بکمه سعادت و سلو سلام
آستانه سندن غیری اصلا مرجع اولوب و جمیع احوال علم عالم ارا الموندن خارج اولوب و بود یارده محرم
محموم ابله ضعیف الی کاشف البال اولوب و سلطانک غایت به غایتی خواص و خواص عام اولوب حاکمانی
متفرخدر بوبنده که اول حرم ذی الاحرام ده دعای سعادت و غایتی خدمت استخدام بوی سعادت و سلو سلام

قدي اولو باول استانه ده سعادتمندي و عايريندن غيري جز مراوم بوقدره اوار و ظل ظليل بنده بر و رو
معارف اهل حاجت و سوال ممدود الطلال باو بر العباو احوح عباد و سبحانه اليه رمضان
نامته ابوالسعود القاضى بروك سكر

اللهم ماكك الملك والرقاب بحق الحق وملكهم الصواب ، صل وسلم على افضل من اوتي الحكمة وفصل الخطاب ، علي
 اله الا واما د وصحبه الاقطاب ، اما بعد عتبة عليه سعادون قرآن ، ما وسد سنية عدالت عنوان ترابنه ، روي نیاز
 و وضع اولوب موجب مرادات و درجانه و مستوجب سعادت جاوداينه اولان دعواته اجابت آيات تجديد و تاييد
 قلند قدس ، كذا فراعته و استكانت ايله عرض اولنور كه اول آستانه آسمان نشانه اتم احتضار صلواتي علي
 اولان ذرة ديه نشانه جناب جفوت مراد سپهر عظمت و جلاله بالهام ترابنه و توفيق يزدانيه بر تواضع
 رختان اولوب بونوميده چو اغلرني خطاب عيسي دم محي الرميم اوياروب نور سرور ايله روشن دل قلعه
 عنایت بيورلش الموده الذي هدا نالهذا حقوت خدائي نظر سراير بال و شب بد حال در كه و كفي به شمر هدا
 اؤتمه امتده قرض قرض الا و اولان دعاء دولت ابد پيوند لرينه بالغدو و الاصل بالتضرع و الا
 ارباب ناز و نیاز و در جد وجود و اصحاب سوز و گداز و كشف شهود بيله قصور و تنور اشتغال اولوب بايت
 چنين من بد عاي تو دست بردارم ، تو من سوز دل و ناله سحر كاشي ، عجب نيت ز لطف خدائي ماكك ملك
 كه زير حكم تو آرد ز ماه تا ماهي ، عبرت به و هذا دعاء لا يرد لانه ، دعاء لاصناف البرية شامل همیشه
 رواق جاه و جلال با و تا و خلود معفود و ظلال عظمت و اقبال بر بسيط وجود و مدد و باد العبد الذليل الحق
 ابو السعد دؤنور
 عصى حبه

مکتوب رسول الله صلی الله تعالی علیه وسلم . ارسله الی پرویز بن هر مرز لدعوة دین الاسلام ولم یقبله مکتوبه نکاحاً فزاد
سبباً لزال مکه وذلته ووزار الله . بسم الله الرحمن الرحیم . من محمد رسول الله الی پرویز بن هر مرز . اما بعد فانی الحیدر
الله لا آله الا هو الی العیون . الذی ارسلنی بالحق بشیراً و نذیراً الی قوم علیهم شقاوت و سلب عقولهم و من ید
غلام فصل له . و من یفضل غلاماً و ید له . ان الله بصیر بالعباد . لیس کتله شئی و هو السبع البصیر . اما بعد فانی
تسلم . او ایذا جرب من الله و رسولہ و لم یعجز . کسری چون این نامه را خسر و بدید خشم آمدش و گفت .

حسن اذيقه بولایه قد برتبه و شرفه

[illegible][illegible]

و کاه مکن مدار و بارگاه خود را قهر و زاری نه کنی و ای ب مقدار بود که قصص
موصوع و مقصور له یونی خواهم الخطیب نام کنه کن شد و قنندج به موجب شرط و اتفق کنه و در
یومی بر راجع و طبقه ایله هر جمع کویله صلوة الجمعة طهارت کامله الله الخایه علی حایه و کف
در خود کوفت نماز و اوتخت توزیع و تقییل او و غفلت قصه و قوم قوه جامع رفاه نماز
بر و خله علی احصاء و این خواج قوا احسان اولد و بی حرمت و یومی بر راجع و طبقه ایله و
مشروع و اوزره جهت قوا و جزوی این موی ایله و اجمالی نه صدقه تبور لغت فاسنه بایه کوی
و خلاصه این اولدی باغ فحاشه و در عبد لکدر حریر و اسرار فی العقد کتبه و الف

عوارض افقیه و ریه ابر و نه لسان و سوراخ بینی و گوش و دهان و غیره
 سینه صدر و کبده و ریه و ای که اوله که سینه و سینه و قضا و قضا و ریه و ای که
 عوارض جمع و تخصیص ای که اوله که سینه و سینه و قضا و قضا و ریه و ای که
 نینده مسطور ای که اوله که سینه و سینه و قضا و قضا و ریه و ای که
 خانه و قضا و ای که اوله که سینه و سینه و قضا و قضا و ریه و ای که
 ای که اوله که سینه و سینه و قضا و قضا و ریه و ای که
 ای که اوله که سینه و سینه و قضا و قضا و ریه و ای که

خانه و در آنجا که ایستاده بود و در آنجا که ایستاده بود
و در آنجا که ایستاده بود و در آنجا که ایستاده بود

استانده و حرام باشد عرض اولندی بانه می تواند در عهد لکدر حیران یا در عهد
 کو (نسخی در عهد صورتی در
 در که که علی و تسبیح و تسبیح لازم اولاد و لایح از کیوی قهری کفر یا جزیه یا جیفه یا مور ارشد
 سبب و رفیع رفته جبهه و تیغ غریب و بسیار و که قوت او و غنی بود که به یونی او و التی از قیام علوفه متفق
 اولاد و ملاقات نام حرام خانان یا قضا و عو نور و کن سک جزیه یا او و کربنا و و قدر منیف و و صبح و صبح
 امانت جمع و تحصیل تدر و کده افعال و اطوارنده خانه اربابا و کانه عو ایا رضا و شکاره او و در که
 بر موصی او و ترغیب ابله و قدر امضا لوب و مهر لوب و خزانه عامی به ابعالی ارسال اولندی که
 استانیته حرف اولندی بانه می تواند در عهد لکدر بحر ارج و استر فلا

[illegible]

بود که در کاد عالم جاوید ماند و همه
 تا ضحاه خطا باندند حکم شریف و اجل شریف وار و اولوب قصاید القوسیه
 حتی محفوظه بیدار بود حکم اوتیه اولنه و حتی رالیه ملاه جادوس طلیح اولک و اقی حاله ریا
 رعلا به و حق اولک و حق ملاه
 عکار افرای ایچوه کلن قیوی بانه و ریا حق صورتیه
 موقوف ریل رینع الحل لازال محیا بحایه الله عز وجل تملیقه موقوفه عبد اقل بود که در سعاده قیومیه
 اولاده رافع رفته عبودیت و نگاه قدوة الهامیه والکامع عبد الله افان اولی بیستون مبارک
 مأمور و قصه عکار نفوت اغری المر جلیل القدر یلم افرای ایچوه حصول قولده تر کا کینجا غنه و اقی قضاء
 و اقل اولاده عکار منقصور علی ما هو کما مورا افرای قد هکاه استقامه و نهایت بذله و مود و روی موی
 حاضرین کوه طحیوه پاکه و آینه استقامت عیار فرموده انسانیه و وجه استقامت و نصفه خدمت
 خدمت اولک و اقی حاله زمانه سرر اعلایه و حق اولک

رومی ایلام ازین دین بیرون نماند
 قدس و اولاد ازین دین بیرون نماند
 بالافق و الشمار ازین دین بیرون نماند
 خلاق ازین دین بیرون نماند
 بستی ازین دین بیرون نماند
 فخر ازین دین بیرون نماند
 مکنم ازین دین بیرون نماند
 مطهر ازین دین بیرون نماند
 کوه ازین دین بیرون نماند
 دانه ازین دین بیرون نماند
 چون ازین دین بیرون نماند
 زوله ازین دین بیرون نماند
 کوه ازین دین بیرون نماند

طوفان ازین دین بیرون نماند
 دانه ازین دین بیرون نماند
 دانه ازین دین بیرون نماند
 دانه ازین دین بیرون نماند
 دانه ازین دین بیرون نماند
 دانه ازین دین بیرون نماند
 دانه ازین دین بیرون نماند
 دانه ازین دین بیرون نماند

۱۰
 ۱۱
 ۱۲

Süleyman
Hasan Hüsni P.
Eski
1033

1033